

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA MEZI
ČECHOSLOVANY.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,

BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ PÁTÝ.



V BRNĚ 1931.

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

OBSAH:



Básně.	Strana	Strana
Jar. St. Pavlík: 42, 186.		O nestřídmosti (Jar. St. Pavlík) 166
Marie Tesařová: 2, 8, 11, 14, 19, 26, 35, 46, 48, 54, 66, 70, 77, 82, 86, 90, 91, 95, 106, 122, 127, 129, 136, 139, 146, 150, 154, 157, 162, 168, 174, 178, 181, 182, 192, 199, 202, 205, 226, 226, 230, 235, 237.		Ježíš Král, jako dítě, muž, trpítel, vítěz (Jar. St. Pavlík) 192
F. V.: 4, 31.		Růženec za misie (Jar. St. Pavlík) . . . 196
A. M. Kadlčáková: 19, 21, 29, 38, 39, 44, 56, 98, 99, 115, 118, 133, 191, 195.		K svátku, Všem Svatých (Jar. St. Pavlík) 203
		Nebeská společnost (Jar. St. Pavlík) . . . 205
		Chudoba Bohu milá (Jar. St. Pavlík) . . . 227
		Tajemství Emilovo 230
		K čemu nás Bůh stvořil? 232
Četba pobožná.		Hlavní úmysly.
K novému roku (Jar. St. Pavlík) 2		Záchrana Ruska a jeho mládeže 1
Pán s vámi (Boh. Kyselý) 4, 45, 45		Věrná péče o katol. jinochy na vyšších školách 25
Víra a věda (Jar. St. Pavlík) 9		Katolická akce 41
Maria, Eva nová (Hed. Waw.) 11		Spravedlnost a pokoj mezi národy . . . 65
Vánoční Otčenáš (Jar. St. Pavlík) 26		Maria Panna, vzor a ochránkyně čistoty . 81
44.000 andílků sestry Lucie (Hed. Wávř.) 29		Srdce Ježíšovo, ústředí všech srdcí . . . 105
Cesta sv. Josefa (Hed. Wávř.) 47		Nebezpečí bolševické 121
Paškál (Jan St. Pavlík) 67		Svěcení neděl a svátků 145
Úvaha na křížové dny (Ig. Zháněl) 83		Vyučování náboženství 161
Regina coeli latere 86		Pobožná účast na mši sv. 185
Novozákonní slavnost stánků (J. St. Pavlík) 107		Úcta a pobožnost k Duchu sv. 201
Pobožnost k bož. Srdci P. (Hed. Wávřová) 109, 123, 147, 163, 187, 208, 235		Odvracení nebezpečí kina 225
Červená barva svatodušní (Jar. St. Pavlík) 113		Narození Páně 233
Poslední zjevení (Hed. Wávřová) 127		Četba poučná.
Apoštolát modlitby 134		Hraběnka Svěčinová (S. Hed. Wávřová) 14 31, 50, 91.
Bůh chce svým kněžstvem zachránit svět 136		Moc Krále Krista (Hed. W.) 42
Ke slavnosti dožínkové (Jar. St. Pavlík) 157		

	Strana
Radiové poselství míru sv. Otce Pia XI.	55
Svatý farář arský (Hed. Wávr.)	70
Lepší než věno (Hed. W.)	77
Neodhazujte zbraně (Hed. W.)	95
Vajíčka velikonoční (H. W.)	98
Nechte maličkých přijít ke Mně (H. W.)	130
152, 174.	
Červení	140
Velikonoční svaté přijímání (H. W.)	141
Duchovní předmět pobožnosti k bož.	
Srdci P. (H. W.)	147, 163, 187
Exercicie	154
Řehole dcer P. Marie Pomocnice (Štěp.	
Goldschmid)	170
Zlatá svadba (Dr. Kl. Žurek)	178
Stašek (Dr. Kl. Žurek)	214

Různé zprávy.

21, 39, 58, 79, 100, 118, 143, 159, 182, 199, 216.
239,

	Strana
Seznam obrázků.	
Sv. Rodina	16
Sv. Alžběta návštěvou u Panny Marie	17
Sv. tři králové	20
Ježíšek, přítel dítek	33
Sv. Josef, pěstoun Páně	49
Zvěstování Panny Marie	57
Hora Kalvarie	69
Bolestná Matka Páně	73
Královna sv. růžence (vzácný obraz)	89
Sv. Vojtěch	96
Sv. Antonín Paduánský	112
Nejsvětější Srdce Pána Ježíše	113
Pečlivá Marta	137
Nanebevzetí Panny Marie	153
Sv. Václav	169
Narození Panny Marie	177
Sv. František káže zvířatům	189
Sv. Terezie Ježíškova	193
Na dušičky vzpomínejme	209
Odpočínutí věčné, dejž jim, ó Pane!	217
Sv. Mikuláš	229
Narození Páně	233



ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, LEDEN 1931.

ČÍSLO 1.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Záchrana Ruska a jeho mládeže.

(Hlavní úmysl.)

Nešťastné Rusko! Ubohý lid pod knutou komunistů! Potokem by tekla krev lidu, kdyby tekla týmž směrem. Kdo by si to byl pomyslíl před nešťastnou válkou, že svatá Rus bude jednou tak zpustošena, že její nádherné chrámy budou buď zbořeny, nebo v zábavné síně proměněny? A stalo se. Nero, císař římský, který tolik pronásledoval křesťany, byl ještě beránkem proti nynějším zůřivcům v zemi ruské. Kolik to lidu, intelligence, kolik kněží i biskupů bylo již povražděno, postříleno, nebo na Sibíř do vyhnanství zavlečeno! Kolik jich úpělo v žalářích mukami a hladem! A co mládež? Ta je úplně zkažena, bez víry, bez mravů, jen páše zločiny a hanebnosti. Tot ovoce bez náboženství! To bude nešťastná budoucnost Ruska! Za nouze a hladu poslal sv. Otec Pius XI. do Ruska svého vyslance, aby pomáhal hladovému lidu a mládeži. Kolik tisíců bylo zachráněno od smrti hladem! A díky? Ještě větší zůřivost komunistů pro křesťanství vůbec a proti sv. Otci zvláště. A když sv. Otec nařídil modlitby za Rusko, nepřítelé křesťanského jména

ještě více zůřili proti církvi. Ve své vzteklosti chtějí rušiti komunisté vše křesťanské vůbec vyhladit se světa a neustanou, až vyhubí vše, co křesťanského jest. Jejich heslem je: do 1. ledna 1933 nesmí býti žádné církve více! Zdá se, že nepřítelé křesťanství jsou již ďábly posedlí; již to vypadá jak jeden profesor před několika měsíci se vyjádřil: Vtělený ďábel povstal na Rusi! Hrozněť jest, co tento rodilý Rus o mučednictví, o nevýslovných mukách křesťanů vyprávěl, co vtrpěli křesťané za těch 12 let panování komunistů! Strašlivé jsou věci, jaké spousty způsobeny v rodinách! Jaká bída hrozná panuje mezi mládeží, která spěje ke zkáze! Počet toulajících se zločinců mezi mládeží jde do tisíců. Proti nim nespraví policie ničeho. Takové jest ovoce beznáboženského výchovu a svůdného učení komunistů. S bázní a strachem pohlédneme do budoucnosti, až tato zdivočilá mládež, hoši i dívky, dorostou a nevěru, nenávist proti náboženství šířiti budou! Sv. Otec Pius XI. znaje dobře tyto smutné poměry ruského lidu, cítil s ním nejhlubší soustrast;

zejména je mu lito mládeže. Proto ustanovil tento hlavní úmysl za obrácení Ruska a zvláště za záchranu jeho veškeré mládeže. S tímto úmyslem začíná Apoštolát modlitby tento nový rok. Obětujeme denní práce, modlitby a utrpení ve spojení s božským Srdcem Ježíšovým na tento úmysl za zá-

chranu Ruska a jeho mládeže. Kdo chce, může ještě více na ten úmysl obětovat, na př. sv. přijímání, mši sv., sv. růženec a kající skutky. Všichni se spojme ve vroucné modlitbě za ubohé Rusko, aby co nejdříve se spojilo s církví římskou a v ní našlo pokoj a štěstí časné i věčné!

Marie Tesařova:

NOVOROČNÍ POZDRAV.

* Buď zdraven od nás, roku nový,
máš tolik kouzla, tolik tuch,
co neseš nám, ó, kdo nám poví,
zda štěstí — bolest? Ví sám Bůh!

Jen klid lze čísti ve tvé tváři,
ty novoroční pachole,
a diš, že nebes Hospodáři
se nesmíš míchat v úkole.

Než klid a štěstí neseš světu
a v srdce každé lásky zvěst,
však nebeskému tomu květu
prý nedaří se všady kvést.

U paty kříže nejlíp zkvétá,
naň rosa deští z Krista ran,
ať v smavém jaru, v parnu léta
tu vždy nám bude pokoj přán.

Nuž, přimkněme se k dřevu kříže,
z něj mír nám v duši šelestí,
i k jesličkám se stavme blíže,
jen s křížem k Bohu — ku štěstí.

K Novému roku.

Jarolím St. Pavlík.

Čas prchá, a jak rychle! Už zas uplynul jeden rok, už zas o jeden rok hrobu blíže stojíme. Čeho se může člověk během jednoho roku dožít, dobrého i zlého! Jakých proměn! Přirovnějme bývalé časy s nynějšími! Jaká to teď honba za požitky, běžení a ježdění o závod, nové náhledy, nové potřeby. Tu toužíme po odpočinku, po nějakém pevném místě, jež se nezviklá, kde bychom mohli bezpečně spočinouti; a to je Pán Bůh, ten neproměnitelný, vyvýšený

nad všeliký čas. Svátý Augustin praví: Nepokojno je naše srdce, dokud v tobě nespočine, ó Bože!

Jemu necht platí náš první pozdrav a naše chvála v první den roku nového! S Bohem jsme zakončili starý rok, s Bohem začínáme nový rok. S Bohem začni každé dlo, podaří se ti až milo! S Bohem začni, s Bohem skonči, to je ten nejpěknější běh života, praví německé přísloví. Mnozí, kteří Silvestra až do ranních hodin slavili, vyspávají na Nový rok; věnovali první

hodiny nového roku ne Bohu, ale světu, možná i ďáblu. Dobrý křesťan dělá to jinak. Bůh je první jeho myšlenka, když začíná nový den, on neomešská ranní modlitby; na Boha myslí i když začíná nový rok, a vzdává mu svůj hold.

Dobrotivý Otec nebeský zas se nás nechal dožítí jednoho roku, on, pán nad životem a smrtí, král, jemuž všechno žije „regem, cui omnia vivunt“, jak zpíváme v hodinkách za zemřelé. Takový jeden rok je velikým darem Božím. Kolik zásluh pro nebe můžeme průběhem jednoho roku získati, co všechno dohnati, jak mnoho napravit, jak mnoho svým spolublížním prosptít! Za to chceme Pánu Bohu poděkovati. On nás zachoval při životě, mnozí jiní museli zemřít; on nás zachoval při zdraví, anebo nás uzdravil, kdežto jiní strádají na lůžku a trpí bolestí; on nás zaopatřil živobytím, dal příležitost práci si něco vydělati; on nám popřál dožítí se mnohé radosti. Vzdějme mu díky za to! Děkujme mu ještě více za duchovní dobrodiní, za posvěcující milost, za milosti pomáhající, za slovo Boží, za užitek z tolika mší svatých, za rozhršení, za svaté přijímání, za svaté požehnání a za mnohá jiná dobrodiní. Deo gratias! Bohu díky! My však musíme každý den Bohu děkovati, zrána, říkající ranní modlitbu, večer, modlice se večerní modlitbu, při jídle, nezapomínajíce na stolní modlitbu.

O Novém roce máme i příčinu, Pána Boha za mnohé poklesky odprositi. I při té nejlepší vůli nemine dne bez všedních hříchů, chyb, nedbalostí, překvapení se, nedostatku skutků dobrých. Možná, že se nám i těžké hříchy přihodily. Třebaže jsme jich už litovali a z nich se zpovídali, máme je vždy opět do litostní modlitby uzavřiti a za odpuštění prositi. Proto má být na Nový rok srdce naše proniknuto pocitem zadostučinění. Podívej se, milý křesťane:

Ježíšek je ještě tak malý, teprv 8 dní starý, a už je mu trpěti; již teď teče jeho svatá krev za naše hříchy. Je to ouvertura, je to předehra ke krvavému dramatu na kalvarské hoře. Miserere mei, Deus, smiluj se nade mnou, ó Bože, podle velikého milosrdenství svého! Vzbud litost nad hříchy celého roku! K litosti připoj předsevzetí, v novém roce pokušení lépe přemáhati, lepší pozor dávati, v dobrém býti horlivějším.

Konečně máme příčinu, prositi o nové požehnání, o novou milost pro nastávající rok. Nevíme, co nám nový rok přinese. To je v rukou Božích. Chceme povinnosti své vykonávati a tak pracovati, jako by všechno od nás záviselo, ale i tak se modliti, jako by všechno záviselo od Pána Boha. Modli se a pracuj! Podle toho hesla musíme se řídit, podle něho jednat. Bůh a člověk musí spolupůsobiti, aby se věc naše podařila. Dělnický lid v industriálních městech, socialismem prochnutý, chce jen pracovati, ale ne se modliti. Proto chybí požehnání Boží, člověk to nepřivede k ničemu a je stále nespokojeným. Dokud apoštolové lovili ryby bez Ježíše, nic neulovili; jak byl Ježíš u nich, měli štěstí a nachytali mnoho ryb. Modleme se tedy: Dobrotivý Bože, žehnej práci naší, žehnej našim podnikům v novém roce! I ty, Panno Maria, žehnej nám se svým dítětem!

Při obřezání obdrželo Božské pacholetu jméno Ježíš. Církev svatá slaví jméno Ježíš na počátku nového roku. A to je dobře tak. Ve jménu Ježíšově otvíráme nový rok; potom je dobře a správně začatý. Ve jménu Ježíšově vysíláme modlitby své k Bohu Otci, a ony budou vyslyšeny.

Jméno Ježíšovo nechť nás provází na všech cestách našich, při všelikém zaměstnání. Všechno ke cti Spasitele, všechno z lásky k Spasiteli! Svatý Pavel nás napomíná: Všechno, co konáte slovy nebo skutky, konejte ve

jménu Páně! Jméno to musíme jako pečeť vtisknouti do srdce svého, je veřejně vyznávat, pro ně i bolesti snášeti, jako svatý Pavel, o němž Kristus Pán řekl, že mu ukáže, jakou potupu bude mu pro jméno jeho snášeti.

30. března 1922 pozdravil v jedné osadě — nechci ji jmenovati — 11letý chlapec, syn váženého rolníka, učitele ve škole křesťanským pozdravem: Pochválen buď Ježíš Kristus! Byl za to od učitele vyplisněn, bit a ven vystrčen, kdež dostal ještě více bití, takže z toho onemocněl. Zdalíž nebyl hoch ten mučedníkem pro jméno Kristovo?

T. V.



Svatá noc.

Svatá noc! Vše mírem dýchá,
vůkol ticho svaté,
v kouteček se choulí pýcha,
okovy má spjaté.

Hvězdičky se usmívají,
závoj halí zemi,
na pozdrav se stromy zdají
kývat haluzemi.

I ten sníh se snivě klade
na ty větve k spánku,
borovic však snítky mladé
naslouchají vánku.

Šepotá jim dnešní noci
nejkrásnější zvěsti,
Bůh jde lidem ku pomoci
srdcím nese štěstí.

Jezulátko v noci svaté
v každou chyši vchází,
ručky své má vrchovaté,
mír je doprovází.



Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování z minulého ročníku.)

Hlava XIII.

Býti daleko od Boha, toť peklo.

Při svém posledním vzdechu stává se nevěrec návždy věřícím. Vržen jsa smrtí před soudnou stolicí Boží, slyší strašlivý rozsudek. Odejdi ode mne,

zavržený, do ohně věčného! To je rozsudek neodvolatelný. Dobře to uvažte i vy hostejní nebo liknaví ve službě Boží. Jakmile jste jednou souzeni, není již milosrdenství: svatých úkonů, přimluvy Panny Marie, andělů, všelikého přispění, které jste mohli

miti tu na zemi, nebude více; vaše slzy, i kdyby tekly potoky a řekami, budou marné. Pohledme krátce na muka pekelná.

Všecek život pekelný je deptán vzpomínkami na minulost, bolestmi přítomnosti a pohledem do budoucnosti.

V z p o m í n k a n a m i n u l o s t. Smrt paměti nezabije. Žebraje o kapku vody, vzpomíná zlý bohatce na přepych, jemuž se těšil ve svém paláci, a na svou tvrdost vůči Lazarovi. Člověk požívačný vzpomíná na maso, které si dal předložit na Veliký pátek jako o jiných dnech, vzpomíná na zneužívání lihovin a na žalostné věci spáchané v opilosti. Ví, že břicho, které mu bylo bohem, jest na hřbitově vydáno zkáze, červům a zpráchnivění. Smrt paměti nezničí a ta ustavičně připomíná: jsem tu, protože jsem nechtěl světit neděle, vykonat velikonoční přijímání, že jsem měl strach z pravdy a proto jsem nechodil do kostela. Svého ducha i srdce živil jsem raději bezbožnou a oplzlou četbou nežli čtením užitečným a zbožným. Jsem tu, musí si říci mladá světačka, protože jsem na plesích a procházkách svými dvaceti lety, svou toaletou a svými úsměvy žebřala o pohledy a zbožňování, jako chudina žebřá o kus chleba na ulicích. Jsem tu, protože jsem prosila ďábla necudnosti, aby mi dal štěstí. Život můj byl hanbou mé rodiny. Mé peklo je ještě větším peklem, protože jsem do něho zlákal i malé děti, které kráčely cestou k nebi následující Krista. Ne, smrt paměti nezabíjí. Slyšte, jak v pekle volají spisovatelé, řečníci, malíři, sochaři: jsme tu, že jsme pracovali jen pro peníze, pro slávu. Tropili jsme si posměch z šatu mnichů a kněží. Psali a řvali jsme: pryč s katechismem, vše budiž zesvětšeno: výchova, sňatky, pohřby. Pryč s věrou, ať žije volná myšlenka!

Akademie nám dala palmy za naše ošklivé romány, za naše obrazy a

oplzlé sochy — Bůh nám dal peklo. Peklo je nám mukou nejkřutější proto, že jsme hlavnímu městu, vlasti, Evropě, celému světu namlouvali, že není pekla. Ach, kéž může oheň, jenž nás sžírá, pohliti knihy a obrazy, které jsme na světě zanechali. Žel, to není možno, a tak zlo, které naše dila působí v chatách, dílnách i zámcích, padá na nás tíhou vždy více zdrcující.

B o l e s t i v p ř í t o m n o s t i. Tělo od duše odloučené může býti rozeřováno, rozdrceno, spáleno, aniž cítí jaké bolesti. A opakem duše od těla oddělená uchová svou nesmrtelnost a proto cítí jaksi mnohem živěji radost či bolest. Kdo nám může znázorniti bolest duše, jež slyší u soudu svrchovaného soudce děsivý výrok: Odejdi ode mne, jdi do ohně věčného? Býti odloučen od Boha, to znamená nemíti Boha, nebo miti jej pouze jako nepřitele, jako mstitele. Ten, jenž řekl vyvolenci: Pojď, já sám budu ti odměnou velikou velmi (I. Mojš. 15, 1.), neboť nemám nic většího a lepšího nežli sebe sama, tentýž Bůh dí zavrzenci: Odejdi ode mne, neboť ve hněvu svým nemám nic hroznějšího a zoufalejšího nežli věčné odloučení. Bůh již není můj, já již nejsem jeho! Bůh již není pro mne, já pak nejsem pro něho! Bůh není již ve mně, já nejsem v něm! . . . Bůh jako otec a dobrodinec mne odmítá a zbývá mi jen jako mstitel! Tu na světě není možno učiniti si přesnou představu, jaký žal působí toto odloučení, poněvadž vidíme Boha jen jako v zrcadle jeho předivných tvorů. Abychom tu věc náležitě posoudili, bylo by třeba vstoupiti až do třetího nebe jako svatý Pavel, bylo by třeba spatřiti všecku tu krásu božskou vždy starou a vždy novou. Nebo bychom musili aspoň předem okusiti nějakých důkazů Boží lásky jako sv. Kateřina ze Sieny, sv. Růžena z Limy, sv. Terezie, sv. Markéta Marie, sv. František z Assisi, sv. Dominik, sv. Alfons z Liguori,

Benedikt Labre, svatý farář Vianney a tolik jiných. Ale zavrženec vidí, jak mu uniká toto štěstí nad všeliké jiné štěstí, jehož pozbyl tak ochotně . . . a proč? Aby vyhověl své hrdosti, pro nepatrnou pomstu, pro snižující rozkoš, pro nějaký peníz! . . . Oh není zoufalství, které by se rovnalo tomuto zoufalství, není bolest ostřejší, není výčitek drtivějších a nesnesitelnějších nad věčnou ztrátou Boha. Pouhé po-mýšlení na tuto pravdu je zavrženci děsným peklem. A kdyby se o té věci zde na světě uvažovalo, kolik by zachránila z těch, kdož jdou životem k černé té propasti!

Válka r. 1870 vrhla víc než tři sta tisíc vojáků francouzských do cizí, německé země. Tam plakali jako kdysi Židé u řek babylonských. A nejsou-li ještě mnohem nešťastnější, kdož zbavení světla, svobody a někdy i chleba v žalářích očekávají kata, aby je oblekl na osudnou cestu k popravě? A jakých zažili chvil mučedníci na ledě, na žhavé rožni, v drápech pod zuby dravých šelem! Ale což je to vše u srovnání s pekelným, neustávajícím voláním: *Crucior in hac flamma* — mučím se v tomto plameni! Oheň pozemský je dobrodiním Božím, zaplašuje tmy a zimu, pomáhá upravovati syrové pokrmy. Mocným působením ohně taví se železo a bronz, měkne zlato a stříbro, pukají skály. Několik kapek vody promění se žářem v páru a vidíme ve městech pracovati mohutné stroje, ohromné vozy probíhati kraje, země, celý svět.

Když Bůh stvořil oheň pekelný, měl jediný účel, potrestati vzpoury andělů a lidí a tento oheň pro duchy, jenž ustavičně páli zavržené, aniž je spa-luje, bude je páliťi nikoli den, měsíc, rok, nýbrž věčně! Ó, kdyby člověk uvažoval o slově — věčnost! Kdyby zavrženec prolil tolik slz, aby stačily nahraditi všechny řeky, všechna moře světa, ale každé století jen jedna mu

skanula, nebyl by dále po milionech a milionech let než byl, když teprv začínal trpět; a kdyby tolikrát znova počítal, kolik je zrnek pisku na březích moří, kolik atomů ve vzduchu a lístků v lesích, to vše by mu nebylo počítáno za nic. Ó věčnosti, kdož tě vyzpytuje?

Než namítají někteří lidé: Jak může Bůh trestati hřích jediného okamžiku mukami věčnými? Je přece příliš dobrý! — Jest zajisté dobrý, ba příliš dobrý, neboť právě jeho dobrota zadržuje rámě jeho spravedlnosti po celá léta, než hříšníka ztrestá, popřáváje mu dříve času, aby se k němu vrátil. Vezměte lidem strach z pekla a brzy uvidíte, jak lidská společnost stává se jevištěm loupeží, vražd a všelikých hrůz. Bůh je zrovna tak spravedliv jako je dobrý, a musí trestati způsobem Bohu vlastním jako i odměň-ňuje týmž způsobem, totiž nekonečnou měrou. Jenom chorý duch nebo srdce zkažené může se ptáti po důvodech jeho jednání. Nemění pak je blud, ať nedím šílenost těch, kdož praví: Pakli jeden hřích smrtelný zaslouží pekla, nezáleží již hrubě na dvou, třech, více či méně pro onen svět. Nemluvme o ďábelské zlobě, která tak chce více urážeti Boha, jenž se pro nás stal člověkem a za nás umřel, ale nesmyslní ti lidé velmi brzy zapominají, že Bůh nekonečně spravedlivý zdvojnásobuje, ztrojnásobuje, zdesatero- a zestonásobuje muky podle množství a zloby hříchů zavržených. Kdyby se o této pravdě malíčko přemýšlelo, obrátila by mnoho duší k dobrému.

Mocná myšlenka na peklo je pramenem vítězství pro všechny, kteří v řeholi či ve světě jsou pokoušeni. V prudkém pokušení měl by každý volati se zbožným poustevníkem: „Aj, ty tělo hříchu, tělo rozkošnické, jak bys sneslo žár plamenů pekelných? Po dlouhém a pracném životě apoštol-ském, když byl kázal milosrdenství

Boží a přivedl na cestu k nebi tisíce židů i pohanů, má veliký Pavel sám strach, aby nekráčel cestou k peklu a proto přísně kárá své tělo. (1. ke Kor. 9, 27.) Když byl vykonal skutky pokání, převyšující mnohdy skutky sv. poustevníků Antonína a Pachomia, nežádal znamenitý kajeník z Arsu Jan Vianney po svém biskupu jen jedno, aby mu totiž dovolil odejít do samoty, kde by oplakával svůj ubohý život a tak se připravil na smrt a soudy Boží.

Satan a přátelé satanovi chtěli by utlumiti myšlenku na peklo, protože ona zalidňuje nebe. Ba, kdo vážně popatří na propasti pekelné, na jejich muky a věčnost, ten nikdy neřekne: mše je tuze dlouhá zpověď příliš trapná, pokání církvi předpisované tuze přísné — mně je milejší s ďáblem několik dní rozkoše.

Oh, cítí-li člověk, že jeho srdce je plno myšlenky na peklo, jak je statečný v zápasech životních! Mladý muž si z toho nic nedělá, že jej nazývají pobožným, klerikálem, jesuitou, nebál by se ani vyhnanství ani smrti — jen jednoho se bojí, hříchu, který vede do pekla. Bojíc se zlého, doufajíc v nebe, uchovává si svatá Panna Orleánská pokoru, čistotu uprostřed svých triumfů, a její smrt na hranici v Rouenu je jedním z nejkrásnějších divadel, na něž historie stále vzpomíná.

Člověk tělesně slepý nebývá nikdy dán dítěti za vůdce. A hle, v převelikém poblouzení rozumu nebojí se otcové a matky svěřiti lidem duchovně slepým, nevěřícím, co mají na světě nejdražšího, duši svého dítěte. Utěšují se tím, že čtli nebo slyšeli, že o pekle nemá se již ve škole diti zmínka, aby prý se lidstvo nezdržovalo na své cestě k pokroku a úplné neodvislosti. Úžasná zaslepenost!

Popírání pekla nezničí pekla. Peklo je a jeho skutečnost je spasitelnou hrůzou všudy, kde je zdravý rozum. Jeden z největších genů francouz-

ských a světových, Bourdaloue, zvolal: Bojím se pekla nesmírně, budu se ho báti ustavičně a nebe dej, abych se ho bál ustavičně! Bojím se ho nesmírně, neboť bázeň má musí býti úměrná předmětu. Bojím se ho ustavičně, a abych té bázně nikdy nepozbyl, budu ji neustále obnovovati rozjímáním a častým patřením na soudy Boží. Pokud živ budu na tom světě, nikdy při svých několika ctnostech, jichž jsem si hleděl, nebudu s určitostí věděti, jsem-li před Bohem hoden nenávisti či lásky, zasluhují-li jeho věčné odplaty nebo pomsty. I kdyby se mi podařilo dosíci klidu co do minulosti a přítomnosti, přece bych prostřed trampot, které mne obkličují a po tak ohromujících pádech, jichž jsem byl nejednou svědkem, nikdy nemohl zaručiti budoucnost a proto bude ve dvojí té nejistotě mou nejbezpečnější ochranou bdělost a bázeň. V této bázni musím jednat, musím se napravovati a zdokonalovati.

Takové jsou mé pocity, a kéž nikdy z ducha mého nevymizí! Pokládá-li to bezbožník za slabost a pověřivý strach, dám vždy přednost takové slabosti před jeho předstíranou silou. Vysměje-li se mé prostotě, já polituji jeho pošetilost. Nebojí-li se, čeho se hrozilo tolik lidí tisíckrát moudřejších a vzdělanějších nežli on, pokládám jej za velmi opovázlivého, vydává-li se tak lehkomyšlně a s chladnou krví věčnému zavržení.“

Uchvácen jsa takovou bází před peklem, zvolal rovněž slavný jeden řečník s prorokem: „Pane, neztracuj duše mé s bezbožnými!“ (Žalm 25, 9.)

Ovoce rozjímání o pekle.

Počátkem druhého století žila v Héliopolu na Sicili mladá osoba jménem Eudoxie, která vedla život pohoršlivý. Jednoho dne přišel do toho města kněz jménem Germanus a bydlil u rodičů Eudoxiinych, protože byli křesťané.

O půlnoci povstal, aby se pomodlil svaté hodinky, které toho dne právě obsahovaly popis muk pekelných. Ježto se modlil hlasitě, naslouchala Eudoxie, jejíž pokoj byl vedle, a mohla tak vyslechnouti největší část modlitby. Ticho noční, hluboká tma, naprostý klid v přírodě a hlavně milost Boží, která se v srdci jejím ozvala, to vše způsobilo v Eudoxii pojednou neobyčejnou změnu. Počala uvažovati o svém nezřízeném životě a o trestech pekelných, které budou jisto-

jistě i tresty jejími, nezmění-li svého chování. Sotva se rozednilo, vstala a navštívila cizího kněze, aby mu sdělila své rozhodnutí. Zbožný cestovatel ji povzbudil a pravil: „Je mi velmi líto, že musím brzy odejít, ale nech se vyučiti některým ze zdejších kněží, který tě pokřtí; a tvé hříchy budou smazány a odpuštěny i zapomenuty.“

Eudoxie to učinila a dostalo se jí štěstí, že mohla pro slávu Boží vytrpěti smrt mučednickou.



M. T.:

Nejsvětější jméno Ježíš.

Ó, Ježíši, jak sladce zní
Tvé jméno, jako struny chvění,
tak tklivě háj jak v rozvlnění,
je milé svit jak sluneční.

Že lahodou v Něm jásá sluch,
z něj sytí se jak včelka z květu,
svou lásku dá mu na odvetu,
kdy srdce plno blahých tuch.

To jméno štěstí vlévá v hruď .
a plaší trýzně černých mraků,
jest vyjasněním smutných zraků.
Ó jméno, pozdraveno buď!

Až srdce v těle dobuší,
smrt vloží na ně chladnou ruku,
ó Jezu, z Tvého jména zvuku
kéž odpuštění vytuší!

Tvé jméno jest to jediné,
jež stačí srdci křesťanskému,
čest věčná budiž jménu Tvému,
když vše již v světě pomine.



Jarolím St. Pavlík.

Naproti tomu tvrdím, že víra a věda se docela dobře spolu snesou, protože pravda pravdě nemůže odporovati, a že nemusí býti hned všechno pravda, co tvrdí učenci, neboť od mnohých náhledů, jež se dříve považovaly za jisté, muselo se na základě nových výzkumů upustiti. Domněnky a náhledy světa se mění, ale pravda Hospodinova zůstává na věky. Nebe a země pominou, ale slova má nepominou, pravil Kristus Pán. Já jsem

Od koho pocházejí velké vynálezy posledních století? Mnohé pocházejí od kněží a mnichů anebo od věřících křesťanů. Jak je tady možno mluvit o reakci, o ohlupování lidu?

Hvězdář Newton měl Písmo svaté v malíčku a takovou úctu před Božskou mocí a moudrostí, že, kdykoliv vyslovil jméno Boží, klobouk sdělal. Slovatný hvězdář Koperník, zakladatel novodobé vědy astronomické, byl kanovníkem. Když se mluvilo o jeho systému, vpadl do řeči, pravě: Ne můj systém, ale řád Božský. Hvězdář Kepler píše na konci svého díla o harmonii světů: Děkuji Ti, Stvořiteli, že jsi mně dopřál té radosti nad dílem tvojí tvorby. Ba věru, ta podivuhodná souměrnost a účelnost, ten moudrý pořádek ve světě nemůže býti dílem náhody, nýbrž předpokládá bytost největším rozumem se honosící, a to jest Bůh. Jeden z největších hvězdářů, správce papežské hvězdárny byl Patr Secchi, jesuita. Jesuité mají v Číně slovatnou hvězdárnu.

Každému, kdo má co činiti s elektrickými aparáty, jsou zběžnými výrazy, amper a volt; podle nich se měří množství a napnutí elektrické síly. Volta a Amper byli průkopníci v oboru elektřiny. Volta byl svědomitý katolík, který se každý den modlil růženec a bezmála denně mši svaté obcoval. Amper byl sice jistý čas netečným ve vykonávání náboženských povinností, obrátil se však a stal se dobrým katolíkem. V roce 1818 napsal: Bůh mi chtěl dokázati, že je všechno marnost, kromě Boha milovati a jemu sloužiti. Před jeho smrtí chtěl mu kdosi předčítati z „Následování Krista“; on pravil, že zná tu knížku z paměti.

Linné, Švéd, byl největším botanikem, to jest znalcem rostlin. V jeho spisech zračí se velká úcta k Božské prozřetelnosti, velké obdivování velikosti a moudrosti Boží. Slovatný švýcarský přírodopysk Osvald Heer neopominul nikdy denních modliteb.

Na konci své knihy o pravěku Švýcarska píše: Čím hlouběji vnikáme do poznání přírody, tím vrouceněji stává se naše přesvědčení, že jen víra ve všemohoucího a nejmoudřejšího Stvořitele, jenž nebe i zemi stvořil podle předem promyšleného plánu, je vstavu rozluštění záhady přírody a lidského života.

Takových a podobných příkladů mohlo by se velmi mnoho uvést. I teď žije dosti velikých a učených mužů, jimž jejich obsáhlé vědomosti nejsou žádnou překážkou, býti věřícím a zbožným.

Dnes jsou vědomosti v každém oboru velmi značné. Kéž by jen s nimi držela krok vědomost u víře, její ocenění a její praktické cvičení! Ale moderní svět má málo smyslu pro náboženství. Chtějí je vyhostiti z výchovy a z veřejného života. Následek toho? Převrat veškerého pořádku, nemravnost, nevázanost, neukázněnost, výstřelky, revoluce, zmizení všech ideálů, ponoření se do pozemských věcí; člověk se stává strojem a zvířetem, ba ještě horším než dravec.

Držme se pevně své katolické víry. Hledme si získati vědomosti v časných věcech vyučováním, pilným čtením takých knih a spisů, jež nás o tom či onom poučují; ale vědomost o Bohu a jeho náboženství buď nám tou hlavní věcí. Ovšem musí s tím kráčet ruka v ruce vykonávání náboženských povinností, jinak by byla naše víra vírou mrtvou. Naše vědomosti jak v oboru světském, tak duchovním budou v nebi doplněny a všechny záhady a tajemství přírodní patřením na Boha zjeveny a objasněny. Nechť nám přímluva mudrců od východu pomůže, abychom šťastně dospěli k svému cíli, krásnému nebi.



Pod ochranu Tvou.

Dítko bojem zemdlené
spěje s důvěrou,
Matko lásky vznešené,
pod ochranu Tvou.

Mnohá rána zející
ještě krvácí,
otevř svoji pravici,
jež smrt odvrací.

Máti, pod Tvou ochranou
blaze dítěti,
když v něm vášně zaplanou,
k Tobě zaletí.

Srdci ve Tvém náručí
dobře bude zas,
tam i radost vyprší
netušených krás.

Protož, naše Matičko,
dej nám lásku svou,
vem nás, Boží Rodičko,
pod ochranu svou.



Maria, Eva nová, žena mužná, žena silná.

Z „Konferencí“ Mgra Gay-a.

„Když tvořil Bůh Adama,“ praví Tertulián, „hleděl při tom na vzor; v čase vyjádřil zevně ideál, jež pojal od věčnosti, ač svobodně. Tímto Jeho ideálem, Jeho vzorem a typem byl Adam budoucí, Adam nový, Adam nebeský, Pán náš Ježíš Kristus.“

Jestli však Adam zvěstoval a předobrazoval Krista Pána, pak Eva, jež vyšla z Adama, Eva, choť a pomocnice jemu podobná, předobrazovala a zvěstovala Pannu Marii, pravou matku všech živých, nač poukazuje již samo jméno „Eva“. A jako Ježíš pravdivěji jest mužem¹⁾ než byl Adam, tak i o Marii můžeme pravdivěji než o Evě říci, že jest ženou, ženou mužnou.²⁾

Dojista jest Maria matkou Ježíšovou; toť nejkrásnější Její sláva, toť zenit Jejího předurčení, princip Její veli-

kosti i příčina oněch téměř nekonečných milostí, jimiž jest zahrnuta. Jest pannou, kterou předpověděl Isaiáš, a nepřestane býti pannou, i když počne a porodí Syna, jemuž jméno bude Emanuel, t. j. Bůh s námi.³⁾ Anděl jí řekl: „Co narodí se z Tebe svatého, slouti bude Syn Boží.“⁴⁾ Hle, toť pohled na vztah Panny Marie k Bohu, který stal se člověkem; bez odporu jest to hledisko hlavní, ač nikoli jediné.

Předně jak Eva vyšla z Adama, tak i Maria vyšla celá z Krista. Vytvořila se v Ném celá; Jím jediné byla pojata, ctěna i stvořena. Dříve než se stal těžištěm Jejího Srdce, Ježíš byl příčinou Její bytosti i Její existence. Dobrou a zevně jest Matka před Synem; ale v úradcích Božích jest Syn před Matkou. Proto čím jest

¹⁾ Jerem. XXXI. 22, Zach. VI. 12.

²⁾ Gen. II. 3.

³⁾ Is. VII. 14.

⁴⁾ Luk. I. 35.

a co má, z toho nic nekončí a neústi se v Ni. Leč ani sama ze sebe nemá nicého. V řádu přirozeném i nadpřirozeném vděčí všechno Pánu Ježíši. V řádu přirozeném On Ji stvořil, neb jest všemohoucím Slovem Otcovým. V řádu nadpřirozeném vše, co má a co vpravdě jest nedostižné, dostává z plnosti téhož Slova, které vtělilo se Ji a v Ni.⁵⁾ Jaká to plnost! Plnost nekonečná, plnost Boží, jak praví sv. Pavel, plnost, kterou jest Bůh sám, plnost, jež tělesně přebývá v Kristu,⁶⁾ leč nikoli, by v Něm zůstávala osamělou, ale by z Něho rozlévala se v celých proudech až do končin času i prostoru, především však a zvláště v Pannu Marii, pokud ovšem pouhé stvoření ji pojati může. Tak duchovní Eva vyšla z božského Adama, z pravého muže, i stává se tím ženou zcela mužnou. Ale ještě více, když tento božský Adam usnul smrtí na kříži, vyšla tato Eva z Jeho otevřeného boku, nikoli tělesně, ale duchovně. Jsouc dcerou Adama pozemského potřebovala rovněž jako celé jeho pokolení, též vykoupení. Proto bude první kořistí Ježíšovou, kořistí nejkrásnější, nejvzácnější, nejdražší a před ostatními hledanou, ale kořistí Jeho musí být. Je-li po celý Svůj život bez poskvrny a čistší nad anděly, je-li neposkvřněna již ve Svém početí, vděčí to vše výkupné krvi Svého Syna. Tkanivo tohoto panenského života září proto takovou naprostou bělostí a čistotou, poněvadž smoceno jest, tak jak žádně jiné, v drahocenné krvi Beránkově. Milost této bytosti jest prohlubní, v níž stvořený duch nemůže dohlédnouti ani dna ani břehu, ale zřídlo tohoto nezměrného oceánu vytrysklo na Kalvarii, u paty kříže. To vše, co Maria takto přijímá, hle, jak to běžel A co běže, jak si to střeží! Stává se sama darem, který dostává, právě jako rozžhavené železo zůstává železem,

ač mění se v oheň. Maria rozplývá se působením Božím, celá se mění v Jeho milost; jest plna milosti.⁷⁾ V lásce a láskou spojuje se s milostí, která ze Srdce Ježíšova vylévá se ustavičně v Ni, proniká Ji, mění Ji a Ježíšem i v Ježíši činí Ji Bohu podobnou, Jeho dokonalým obrazem. Když Bohem osvěcený apoštol volá k nám všem: Oblecte se v Ježíše Krista!⁸⁾, když všichni praví křesťané jsou Jim přioděni — jak to jest u nejsvětější Panny? Praví-li svatý Pavel o sobě: „Žiti pro mne jest Kristus“⁹⁾ v jaké míře může i má to povědět Maria? Věřte mi, že jako Bůh se poznává, když patří na Ježíše, tak poznává se i Ježíš ve Svě Matce, která jest Jeho chotí, Jeho sestrou, Jeho zrcadlem, Jeho slávou. Dojista, On více žil v Ni, než Ona sama v sobě.

Nuže tedy, zda Maria nevyšla z Krista z tohoto dokonalého muže, z Člověka-Boha, zda není proto mužnou ženou? Pismo to hlásá výslovně a tolikráte. Připomínám pouze skvělé zjevení u sv. Jana. „Veliké znamení,“ praví, „ukázalo se na nebi: Žena oděná sluncem a měsíc pod nohama jejima.“¹⁰⁾ Měsíc tot stvoření, rovněž proměnlivé, rovněž postrádající vlastního světla, jehož dostává se mu odjinud, pouhým odrazem. Atmosférou, oděvem, pláštěm této ženy jest slunce, Ježíš. Slunce pravdy a spravedlnosti,¹¹⁾ výblesk slávy Otcovy plozením věčným¹²⁾ světlo světa Svým zrozením časným.¹³⁾ Nuže, suďte sami, jakou měrou jest Maria z Krista, jak jest s Ním spojena a sjednocena! Ježíš Kristus jest Její formou, Její údobou! Pohlížíme-li na Ni, vidíme Jeho; Ona

⁵⁾ Jan I. 16.

⁶⁾ Efez. III. 19, Kolos. I. 9.

⁷⁾ Luk. I. 28.

⁸⁾ Řím XIII 14.

⁹⁾ Fil. I. 21.

¹⁰⁾ Zjev. XII. 1.

¹¹⁾ Malach. IV. 2.

¹²⁾ Žid. I. 3.

¹³⁾ Jan VIII. 12.

¹⁴⁾ Jan XVII. 10.

¹⁵⁾ Ibid.

Ho obklopovala jako Matka, On ji obklopuje jako Chof. Jako Matka říkála Mu: „Vše, co jest mé, jest Tvoje.“¹⁴⁾ Jako Chot dodává: „Všecko, co jest Tvé, jest i mé.“¹⁵⁾ V tajemství materství Božího Ježíš a Ona jsou jedním v jednom těle, ve svatém zasnoubení Ježíš a Ona jsou jedním v jednom duchu. Hle, toť ona svatba, kterou nebeský Král připravil Svému Synu, svatba, jež vypravuje celé dějiny Božího království, k němuž pozváno jest všecko tvorstvo, Ježíš jest Chotěm, Maria Chotí.

Jako chot jest Maria i pomocnicí Ježíšovou,¹⁶⁾ jest Jeho obrazem; i tohoto hlediska jest ženou mužnou. Jako královna sedí po pravici Svého Krále-Syna; to znamená, že účast má na Jeho svrchované vládě a moci. Vítěznou mocí Kristovou plní starodávné proroctví: potírá hadovi hlavu. Krásná jak měsíček¹⁷⁾ spojuje v Sobě veškerou krásu a sílu Církve. „Výborná jak slunce.“¹⁸⁾ Svým předurčením jest úzce a nerozlučně spojena s předurčením Ježíšovým; proto jest i hrozná jak šik připravený k boji.“ „Dokud nepodloží Otec nepřátel Syna Svého za podnoží Jeho nohou.“¹⁸⁾ Ona zdvihá meč a válčí; válčí se lži, s bludem, se všelikým zlem. „Ó Panno,“ zpívá Církev, „Tys po celém světě vyhladila všechny bludy.“ Je-li silnou proti zlu, jest silnou i tam, kde jde o dobro. Ó jak jest bohatá a štědrá! Jaké poklady má a jak ochotně a ráda je rozdává! Slyšte, co praví: „U mně jest rada, pravost, opatrnost a síla! U mne právě bohatství, sláva, nepřeborné poklady a spravedlnost. Mé ovoce vzácnější nad zlato a „drahé kamení.“¹⁹⁾ „Já jsem matka krásného milovány, bázně a poznání i svatě naděje. Ve mně jest všeliká milost cesty a pravdy: milost kráčet cestou a dojíti cíle; milost zůstávat v pravdě a hleděti ji tvář i tvář; milost po-

rozumění, zamilování i následování Ježíše ukřižovaného, milost požívat Ježíše oslaveného. Ve mně jest vše, co doufati může život a ctnost;²⁰⁾ ve mně milost, jež ke všemu klade základ, ve mně milost, jež korunuje vše.“

Tak vidíte sami a tvrdí to i všichni naši svatí učitelé, že tato Panna má v Sobě všecko dobro, ale že Ona sama se vším, co v Sobě chová, z Ježíše, jakož i Ježíš se vším, co v Ném jest, jest z Boha.

„Kdo nalezne ženu tuto?“ Chápete nyní toto volání prorokovo i s jeho nesmírnou, nezbytnou a všeobecnou touhou? Čím, byla země bez této ženy? Krajinou, v níž bydlely bytosti potupené, ponížené, zbloudilé a uvězněné. Čím stala se tato žena pro naši zem? Tím, čím pro nemocného po dlouhé bezesné noci jest ranní úsvit, čím klidná a jasná pohoda pro pocestného, jenž zápasil s vichřem a s deštěm, čím slovo odpuštění jest vinníkovi, jenž chvěje se při pomýšlení na Boha, čím závdavek vroucí a nekonečné lásky jest tomu, jenž přestal věřiti v lásku!

Kdo nalezne tuto ženu, tuto ženu nejlepší a nejvzácnější, tuto ženu tak očekávanou a nezbytně potřebnou? Kdo přiměje Ji, by sestoupila s tajemného místa, kde prodlévá? Neboť ač má bydleti mezi námi a má náležeti nám, přec Její původ jest z daleka a zvláště z vysoka. Více přichází s nebe než ze země; Ona jest v pravdě zosobněným svatým městem, o němž mluví sv. Jan, jest novým Jerusalemem, který sestupuje s nebe a od Boha, jako nevěsta připravená a ozdobená pro chotě svého. Proroci mluvili o Ni, spravedliví se k Ni modlí. Kdo tedy nalezne tuto statečnou a silnou; ženu? Znáte odpověď na tuto otázku, dalt ji Bůh, neb On jediný ji moh dáti. Několik století po Šalomounovi uprostřed věků a v plnosti časů, jak praví

¹⁴⁾ Gen. III. 15.

¹⁷⁾ Pís VI. 9.

¹⁸⁾ Ž. C IX. 2.

¹⁹⁾ Přís. VIII. 14—19.

²⁰⁾ Eccli. XXIV. 24—25.

Písmo, ona silná žena zjevila se ve světě, nikoli proto, že by Ji svět hledal, že by svět bádal; rozumoval a uměním vynalézal, nikoli proto, že stavěl města a zakládal rozsáhlé říše,

ale že Bůh z pouhé dobroty a lásky nekonečně smíloval se nad světem, i rozhodl se, že skrze Pannu Marii bude v něm rozlévati Svě světlo i Svě milosrdenství.



Marie Tesařova:

Ve jménu Páně.

Ve jménu Páně v nový rok
a v nové vkročme desetiletí,
by šťastný byl v něj první krok,
ať duše k nebi s prosbou letí.

Ve jménu Páně v nový boj
za Krista — ctnost a svatou víru
a Kristův prapor všecy spoj,
po stopách světců, bohatýrů.

Ve jménu Páně pojďme v před,
nám školou hude Srdce Krista,
v Ném ztaje krásy pravý květ,
v Ném studánka je vědy čistá.

Ve jménu Páně sevři kříž,
když bol ti slzu v oko žene,
jsi utrpení nebi blíž,
máš Srdce Páně otevřené.

Ve jménu Páně s důvěrou,
že Bůh své slabé tvory chrání,
a k boji s hříšnou nevěrou
dá tětem svým požehnání.



S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další ročníku minulého.)

XIII.

Její účinná láska.

Z hluboké zbožnosti rodí se vždy opravdová láska k bližnímu. Tak bylo i u hraběnky Svěčinové, která obě ctnosti považovala za nerozlučné druhy.

„Není pochyby,“ píše panu Armandovi de Melun, který celý svůj život zasvětil chudině, „že láska k bližnímu má býti přirozeným projevem víry, účinek není větší než příčina a zvláště nemůže se bez ní obejiti. Věřiti rozumem a sytiti se pohnutkami víry — toť účta, kterou vzdáváme Bohu; pod-

porovati chudinu — znamená Jemu sloužit; milovati Její, jak chce býti milován — jest opět něco jiného. Čím rychlejší jest vzlet rozumu, čím silnější idea, tím více rostoucí zbožnost musí být jeho protiváhou. Proč bloudilo tolik vznešených duchů? Protože nemilovali tak upřímně a tak důstojně, jak se o nich mysli; jediné láska byla by je vedla po dobré cestě. Kdo sestupuje s výšin ducha, by oddati se mohl činnosti užitečné, dobročinné a cílem svým svaté, uvědomí si záhy, že bez pravé zbožnosti, která musí postupovat stejným krokem, nemůže dosíci vytožené dokonalosti . . .“

V světle těchto myšlenek nepovažovala lásku k bližnímu za činnost všední neb lhostejnou. „Věrný Cloppet, jehož třicetileté oddané služby užce souvisí s památkou jeho velitelky, napsal po její smrti několik řádek, jichž prostota jest jejich věrohodnosti a zároveň i největším jejich kouzlem.

„Jak rád,“ praví, „napsal bych něco o dobré paní, již sloužiti bylo pro mne velikou ctí. Čím více o tom přemýšlím, tím hlouběji jsem přesvědčen, že drabá moje paní ukrátila si život, poněvadž chtěla sloužiti všem svým bližním; tak byla vlastně otrokyní všech. Zde malý k tomu důvod:

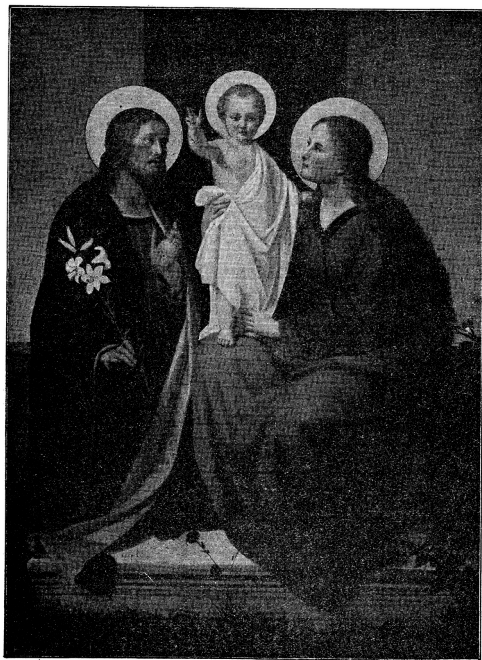
Když ráno vrátila se ze mše svaté, a já přinášel jí snídání, řekla mi: „Dnes mám mnoho spěšné práce; musím napsati několik listů a doháněti, s čím jsem se opozdila; moje dveře jsou dnes zavřeny bez výjimky pro každého. Prosím, nepouštějte nikoho!“ Ale když vstala od stolu, řekla s úsměvem: „Kdyby však přece přišel někdo, kdo musí se mnou mluvit, na př. nějaký ubožák, který přišel z daleka a nemůže přijíti po druhé, ohlaste mi ho přece —“ Ale sotva vešla do své pracovny, již hned se zase vrátila. „Zapomněla jsem vám říci, že ona slečna chtěla se mnou mluvit . . .“ Za půl hodiny došel list, někdy dva, v nichž žádáno o soukro-

mu rozmluvu. — Potom přišla ještě osoba, která přijela z venkova a na minutku chtěla se zastavit. Ale ta minutka protáhla se až do příchodu jiné návštěvy. Když pak ve tři hodiny otevřel se salon, dostavilo se celé množství osob, které zůstaly až do sedmi hodin. Potom ubohá paní celá zemdlená sedala ke stolu. Oběd ještě nebyl u konce, a již přicházely osoby, které chtěly s ní pohovořit ještě před počátkem večerních návštěv. Tak bylo den co den od šesti hodin ráno do jedné neb dvou hodin po půlnoci. A to byli přátelé, kteří ji tolik milovali; a přece ani jediný si nevšiml, že takým životem chábnu její síly, zvláště za posledních pěti, šesti let.“

„Každý byl šťasten, mohl-li ji spatřit neb s ní promluvit; každý byl okouzlen jejím hovorem. Měla vzácný dar, že s každým dovedla rozmlouvat. Chudá v bídě potěšila právě tak dobře, jak bohatého v domácím kříži. Kdokoli přišel hledat potěchy, odcházel s patrným uspokojením.“

„Kdyby těchto pár řádků mohlo přispěti k oslavě její památky, byl bych šťasten, že aspoň něčím mohl jsem se odvděčiti své dobroditelecce, kterou se mnou oplakává celá rodina . . . Cloppet.“

„Hraběnce Světinové nebylo dosti, že na chudé čekala doma a je vítala; s největší radostí vycházela sama jich hledat. Neměla též dosti na almužně, kterou vždy považovala za svou povinnost; starala se připravit ještě nějakou radost těm, kterým dobře činila; neb, jak říkala, „každý časem potřebuje trochu nadbytku.“ Víme, jakou péči věnovala práci rozumové; ale s nemenší starostlivostí hleděla způsobiti ubožákům radost a milé překvapení. Tomuto na př. koupila několik květináčů, onomu dala za rám obraz jeho zamilované bitvy; těmto opatřila vhodnou četbu, onomu starci pohodlnou lenošku a tomu zas



Sv. Rodina..



Sv. Alžběta návštěvou u Panny Marie.

jiný vítaný kus nábytku . . . Jednou na Nový rok vyklouzla nepozorovaně z kruhu svých přátel, by po několik hodin mohla těšit rodiče, rmoutící se nad ztrátou dvou milovaných synů.

Za hlavní působiště své účinné lásky vybrala si chudou čtvrť Gros-Caillon. Z jaké příčiny? Nikdo nevěděl. Když se na to vyptávali pana faráře od sv. Tomáše, odpověděl jim: „Nevím, ale dle toho, jak ji znám, dojísta jen proto, by se nikdo o tom nedověděl. U nás ve čtvrti svato-germanské dostalo by se její jméno od vrat do předpokojů, z předpokojů do salonů, každý by o ní mluvil — a právě tomu se chtěla vyhnout.“

Kdykoli nová radost pluila její srdce novou vděčností k Bohu, pospíšila do Gros-Caillon k Sestřičkám chudiny, by je požádala o nového chráněnce, který dostal jméno obdržené milosti. Když na př. po dlouhých obavách obdržela od sestry list, ihned poslala Cloppeta k ctihodným Sestřičkám. Po návratu svém musel jí vypravovat o svém milosrdném poslání: „Můj drahý Cloppete,“ zvolala pak radostně, „toho ubožáka budeme nazývat „Mou sestrou.“ Podobnou cestu vykonal Cloppet, když po dobytí Sevastopolu došla zpráva o míru mezi Ruskem a Francií. Chudá rodina, onoho dne adoptovaná, nazvána „Mírem“.

Rovněž mocně vábila ji i společenská díla dobročinná. Klášter sv. Mag-

daleny, založený P. Desjardinem k ochraně chudých děvčat, byl v posledních letech u kněze velmi zadlužen. Služebnice Boží pomáhala vždy vytrvale a zvláště po smrti zakladatelově pracovala úsilně na dokončení zbožného podniku. Nejvíce však vábily ji ústavy pro hluchoněmé. Její sdílná duše pocítovala hluboce nebezpečí smutku a osamotnění, nezbytných to následků této trapné choroby. Po jistou dobu byla i předsedkyní dámského komitétu k ochraně hluchoněmých; později však odstoupila, nechtějíc upozorniti na sebe ruskou vládu, která té doby odvolala z ciziny množství svých poddaných. Ale o dílo nepřestala pečovat. Její zkoumavý duch obdivoval se dobrodiní poznání Božího bez prostřednictví slova. Připadal ji jak zázrak uzdravení hluchoněmého, zázrak stále se opakující láskou kněží Kristových. Její soucitné srdce těšilo se upřímně z každé útěchy bližního. Proto často hleděla zjednatí hluchoněmým dětem nějakou zábavu: časem je pozvala na výbornou svačinu, jindy se postarala o zajímavé hry, a když jednou zavedla je na světelné obrazy a viděla jejich radostný údiv, naplnila ji tato sváteční chvíle nejsladší útěchou. Na její prosbu zavedeny pro hluchoněmé zvláštní služby Boží; kostel sv. Rocha byl jich farním kostelem, kde každé neděle měli i kázání řeči posuňkovou.

(P. d.)



Anna Maria:

Vánoční.

Vánoce zas přišly svaté
ke všem lidem po roce,
dlouhý rok kolem nás prehl
ve chvatu a v poskoce.

Co nám duši rozdrásalo,
na to zapomenem dnes,
až na půlnoční mši svaté
zavzní krásných písní ples.

Až v jesličky Dítko Boží
skloní svatou hlavičku,
učíme v duši radost
a svatý klid v srdíčku.

Zazpíváme s vroucím citem:
Narodil se Kristus Pán,
ozvěna té krásné písně
poletí až v nebes stan.

A u trůnu Všemohíra
zastaví se v letu svém,
Pán Bůh dobrý žehnat bude
národům na zemi všem.

Bude žehnat mocnou rukou
dobrý Otec dětem svým,
jež se přišly pokloniti
Synu Jeho ku jeslím.



Marie Tesařova:

U jeslí.

K jesličkám Tvým, Božské Dítě,
s pastýři dnes také spěji.
Matička Tvá políbí Tě,
mnou jen city lásky chvěji.

Srdce mé cos k Tobě pudí,
hříšnost moje blíž jít brání,
výkřik žalu vyšel z hrudi,
než zřím úsměv na Tvé skrání.

Zulíbám teď ručky Tvoje,
zlaté vlásky slzou ztropím,
do hvězdných Tvých oček znoje,
v moři lásky duši ztopím.

S anděly Ti budu zpívat
písně naší Moravěny,
s Matičkou Tě budu hlídat,
bdít Tvé svaté u hlavěny.

Až se zbudíš ze snů krásných
a Tvůj pohled slétne ke mně,
z očí Tvých jak hvězdy jasných
milost Tvá mi svitne jemně.





Sv. Tři králové.

Novina.

Nad Betlemem hvězda stojí,
třeše se a chvěje,
ku jesličkám k Jezulátku
sbor pastýřů spěje.

Nesou dary Kristu Pánu
i svatí Tři kráři,
ty též jako pastuškové
jemu účtu vzdali.

Přilétli i zpěváckové
ze sadů a lesů,
aby Kristu zazpívali
písně svoje v plesu.

I my, lidé, pospíchejme
k svému Spasiteli,
od hříchu ať očistění
bychom jemu pěli.

U jeslíček Krista Pána
stojí velké davy,
On je za to kdys po smrti
vezme do své slávy.



R Ů Z N É Z P R Á V Y.



Zbožní dělníci čili kalasantýni prokazují skutky milosrdenství duchovního i tělesného dělníkům každého věku, zvláště dělníkům mladistvým, aby je naváděli k životu dle příkázání svaté víry a aby je v něm utvrdili proti všem protiběžným proudům. Tyto skutky milosrdenství jsou: vyučování náboženství povahou a dobou přizpůsobené poměrům dělníků, horlivé udělování svatých svátostí, vedení chlapeckých a učňovských oratorií a útulků, dělnických domovů, zprostředkování učňovských míst, vedení ozdravení a starobinců, polepšoven; přednášky, sociální kursy, podpora odborných družstev dělnických atd. Kalasantýni mají též šest českých členů a bylo by nejvš žádoucí, aby působili někde mezi dělnictvem na periferii Velké Prahy. Doporučuji tuto záležitost modlitbám všech lidí dobré

vůle. — Generalát kalasantýnů je ve Vídni XI., Gebrüder Langgasse 7.

Řád nejsvětější Trojice čili trinitářů. Úkol členů tohoto řádu jest: 1. posvěcování sebe; 2. záchrana duší duchovní správou ve velkoměstě, zahrnující činnost ve spolecích, chorobincích a v misiích. Řád je velmi časový. Tak jak trinitáři dříve měli býti pevnou baštou proti vlivům islamu, které jevíly se ve víře a v mravech křesťanů a to tím, že šířili pobožnost k nejsvětější Trojici a že se cvičili v křesťanské lásce k bližnímu, tak i nyní budou pevnou tvrzí proti modernímu pohanství. Takové horlivé misionáře tu potřebujeme! Sacra commissio pro Russia, t. j. papežem zřízený sbor pro Rusko, na jehož čele je kardinál Luigi Sincero, žádal generálního ministra trinitářů, t. j. Otce František X. Pellerin O. S. S. T., řádu v

Xaverius ab Immaculata zvaný a v Římě (14) — Viale del Re. 2, sídlící, aby přijímal hochy slovanské národnosti, které by se později věnovali duchovnímu blahu slovanských národů, především na Rusi. Zbožní, mravní, pilní, nadaní, zdraví jinoši ctnostných rodičů, kteří byli by opravdově ochotni vstoupiti za tím účelem do trinitářského řádu, nechť hlásí se v administraci „Kněžského haléře sv. Vojtěcha“ v Praze II., Emauzy. K žádosti o přijetí, jež obsahují krátký popis běhu života a udání, kolik by žadatel platil a že se chce stát trinitářem a do smrti vytrvati v řádu, dlužno připojiti tyto doklady: 1. křestní list, 2. vysvědčení: a) mravnosti od faráře neb katechety, b) lékařské, c) školní, 3. dovození rodičů s prohlášením, kolik by přispěli. Uchazeč má si cestu do Italie hraditi a přinést si částku potřebnou na případnou zpáteční cestu. Nejspíše dají trinitáři české hochy gymnasium studovati ve vlasti. Doporučují celou záležitost zbožným modlitbám!

Druhý řád Don Boskův čili „Dcery Panny Marie pomocnice křesťanů“. Jak bl. Don Bosko pro záchranu mužské mládeže založil salesiány, tak podobně pro záchranu ženské mládeže založil „Dcery Panny Marie pomocnice křesťanů“. Práce a střídmost, toto posvátné heslo, jež Don Bosko zanechal svým synům, za své přijaly též jeho dcery. Dětské asyly, sirotčince, vychovatelný, dívčí útulny, šicí školy, školy domácího hospodářství (t. zv. rodinné), pensionáty, vyšší dívčí školy, ústavy pro vzdělání učitelů, domovy pro tovární dělnice a opatrování dívek při práci v továrně, nemocnice a útulky pro malomocné jsou polem jejich zvláštní působnosti. Mají přes 6000 členek v 581 osadách. Dcery Panny Marie ve své horlivosti následují salesiány všude, tak do Patagonie a do Ohnivě Země, do tmavých pralesů v Matto Grosso

(Brasile) a u Rio Negro (Brasile), k divokým Kivarům (Indiánům), v Ekuadoru k ubohým malomocným v Kolumbii, do Indie, do Číny a ke Kongu. Dnes působí ve všech pěti světa dílech a to ve 32 státech v 28 řádových provinciích Starého i ve 14 provinciích Nového světa. Proces blahorečení dvou jejich zemřelých členek byl již zahájen, a to první generální představené cti. Marie Mazzarello, jež již hodně pokročil, a sestry Terzie svatého života, která r. 1907 zemřela. Aby sestry Panny Marie mohly působiti též mezi Čechy, je třeba, aby k nim vstoupily české členky. České dívky ve věku od 15 do 25 let s řeholním povoláním z dobrých katolických rodin, které se chtějí obětovati pro mládež, nechť s důvěrou českým dopisem se obrátí na generální představenou sester Panny Marie pomocnice křesťanů, Nizza Monferrato, Italie, Collegio Convitto Madonna delle Grazie. Kéž tam vstoupí mnoho hodných dívek!

„Věstník českého salesiánského díla“ již vychází. Je to znamenitý illustrovaný měsíčník, jež bude vykonávati pravý apoštolát. Posílá se zdarma, prosí se však o milodar na podporu díla Boskova. Salesiánský misijní dům ve Fryštáku u Holešova prosí o sdělení dobrých adres, jimž mohi by se časopis zaslati, též o adresy vychovatelů.

Zase jeden světec v naší moderní nevěrecké době. Dne 11. dubna 1927 zemřel v Belmonte ve Španělských trinitář teprve 26letý Otec Dominik nejsvětější Svátosti v pověsti světce. Jeho proces blahorečení byl zahájen na četná vyslyšení modliteb, která se na jeho vzývání děla ve Španělsku, Itálii, Rakousku a Americe. Z Mötzu u Inšpruku se píše: Postulantka tamních sester trinitářek, slečna Kateřina, byla těžkou nemocí navštívena, kterou dva lékaři prohlásili za nevyhojitelnou. Těžce nemocná měla býti převezena

do chudinecké nemocnice v Inšpruku. Když bylo již vše připraveno k převzení, došel z Říma dopis etihodného sluhu Božho. Paní představená, sestra Kristina, doporučila ještě velmi vřcně těžce nemocné postulance, aby prosila Otce Dominika a přímľuvu u nejsv. Trojice. Ona tak učinila a potom usnula. Teprve večer se probudila. Když se lékař vrátil, našel ji již úplně zdravou. Druhého dne ráno vstala a do dnes je úplně čilá. Podobný případ udál se také v St. Lucia del Šerino v rodině Pelosi, jakož i v Grottamare u Říma v rodině Perrozzi, kde umírající, jenž byl svou viru ztratil, odepřel přijetí svatých svátostí. Ukázali mu obraz Otce Dominika a vypravovali mu o jeho zbožnosti, modlili se jeden Otčenáš o jeho přímľuvu u nejsvětější Trojice a umírající sám si žádal kněze. (Dreifaltigkeitsbote). Trinitáři prosí, aby se jim přesně dle pravdy sdělila vyslyšen. modliteb vyzváním Otce Dominika. — Kéz vstoupí mnoho hodných českých hochů na přímľuvu Otce Dominika!

Chová matek. Francouzský spisovatel Josef de Maistre vzdal skvělou chválu matkám. Napsal: „Jistě je pravda, že ženy nedaly světu žádného mistrovského díla: Nenapsaly ani „Iliady“, ani „Osvobozeného Jerusalema“, ani „Hamleta“, nepostavily žádného petrského velechrámu, nezkomponovaly žádného „Messiáše“, nevynalezly ani dalekohledu ani parního stroje, ale vykonaly něco většího a lepšího, než je všechno toto, neboť na jejich kolenou byli vychováni opravdoví a ctnostní mužové a ženy, nejnádhernější výplody světa.“

Ruští neznabozi oznamují nový pogrom své budoucí neronské činnosti. Chtějí vyhladiti poslední zbytky náboženství a vyznávání Boha ve městech. Kolomna Podolská a Vologna jsou prvními městy, kde už není známky vyznávání náboženství. Nyní pracuje

se ve městech, která byla středem křesťanství. Jsou to: Vladimír, Jaroslav, Novgorod, Kostroma a Parisiv. Všechny křesťanské památky, sochy, obrazy, kříže byly zničeny, 22 mnichů a kněží z proslaveného kláštera čeremontského, 500 let starého, bylo uvězněno, když kdosi prozradil, že jistá dívka byla u jednoho z kněží u sv. zpovědi.

Člověk a opice. Ředitel amerického přírodovědeckého musea dr. Henry Osborne uveřejnil v novoyorském přírodovědeckém měsíčníku tuto zprávu: Není možno, aby měl člověk a opice společné předky. V poušti Gobi ve Střední Asii pátral po nich, nenašel jich však a naopak došel k přesvědčení, že člověk a opice nemají a neměli pranic společného, lišili se vždy od sebe. Dr. Osborne byl do této doby velkým zastáncem darvinismu.

Novodobý klášter. Blízko Paříže v St. Jean Aux světil pařížský kardinál klášter, určený pro muže z nejvyšších společenských kruhů. Přijímají se novicové jenom starší, kteří z různých důvodů chtějí žiti dále odloučení od světa. Zakladatelem tohoto nezvyklého způsobu života je Msgr Mary; je přesvědčen, že budou z těchto poustevníků mnozí kněžími. Máme příklady, že mnoho duchovních hodnostářů stalo se kněžími v pozdějších letech svého života; bývali v mládí důstojníky, soudci, advokáty atd. Může býti v tomto klášteře padesát chovanců, žádosti je však mnohem více.

Katolické nemocnice ve Spojených státech a Kanadě nesou dle statistiky Sdružených katolických nemocnic tři čtvrtiny nemocniční práce. Ze statistiky obou zemí vysvitá, že katolické nemocnice mají třikrát tolik lůžek než ostatní sektářské nemocnice dohromady. V Kanadě jest procento ještě větší. Ve Spoj. státech jest v nemocnicích, kontrolovaných církví katolickou, 114.613 lůžek. Ve dvanácti le-

tech přibýlo 18 proc. katolických nemocnic.

(Děkuvzdání.)

B. Srdeci Páně, Bl. Panně Marii bolestné a sv. Terezii Ježiškově děkuje čtenářka tohoto časopisu z Měrovic A. Z.

Za uzdravení z přetěžké nemoci děkuje B. Srdeci Páně, Svatohostýnské P. Marii a Terezičce Jež. za svoji snachu v Praze M. V. z Měrovic.

Těžko nemocná ctitelka B. Srdce P. v Š. nemocnici prosí čtenáře tohoto

listu za modlitbu o uzdravení a slibuje v případě vyslyšení šíření účty k B. Srdeci Páně i tohoto listu.

(Zasláno.)

Dovoluji si Vám poslati svůj spis „Křesťanským matkám“. Úvahy jsem vybral ze své činnosti v Jednotě křesťanských matek a odpovídají nejnáléhavějším duchovním potřebám našich matek. Jsem přesvědčen, že tato kniha může mnoho pomoci Vám při Vaší práci a že veliké dobro přinese v ruku křesťanských matek, které mají dosud málo dobrých spisů o svém stavu. Proším Vás, abyste tuto knihu doporučil ve Vašich ženských spolecích. Jednotlivě se kniha prodává za 15 Kč i s poštovným.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ubohé Rusko a záchranu jeho mládeže a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1894.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvičinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za Ruský národ!

Úmysl v únoru 1931: **Ochrana jinochů vyšších škol v katolických národech.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Záchrana Ruska a jeho mládeže. (Hlavní úmysl.) — Novoroční pozdrav. (Báseň.) — K novému roku. — Svatá noc. (Báseň.) — Pán s vámi! — Nejsv. jméno Ježíš. (Báseň.) — Víra a věda. — Pod ochranu Tvou. (Báseň.) — Maria, Eva nová, žena mužná, žena silná, Ve jménu Páně. (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Alžběta návštěvou u Panny Marie a Sv. Rodina. (Obrázky.) — Vánoční. U Jeslí. (Báseň.) — Sv. tři králové. (Obrázek) — Nevěra. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, ÚNOR 1931.

ČÍSLO 2.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Věrná péče o katolické jinochy na vyšších školách.

(Hlavní úmysl.)

Tento hlavní úmysl, ustanovený od sv. Otce Pia XI., je nadmíru důležitý. Jedná se o zachránění katolických akademiků, aby ve smýšlení katolickém vytrvali a nedali se svěsti na cesty života beznáboženského. Již na středních školách je velmi pochybeno, že vyučování sv. náboženství je ponecháno na vůli studujících, z nichž menší počet přece obcuje náboženskému vyučování a koná povinnosti náboženské; většina pak studujících o náboženství nestojí. Jací budou tito, až okusí vyššího vzdělání na vysokých školách, kde o náboženství není ani slechu. Proto je úkolem našim, aby ti studující, kteří dosud vedli život náboženský, neztratili toto přesvědčení přes všechna pokušení a svádění k bezvěří. Právě při vstupu do vyšších tříd a na vysoké učení se rozhoduje, zda budou studující celými katolíky nebo se stanou obětí bludného učení a tím stanou se velmi nebezpečnými pro ostatní lid, že šíří mezi ním své bludné zásady a svádí jej k nevěře. Vážná jsou ve všech zemích nebezpečí, jaké připravuje pro

studující hmotářský duch času. Běda, jestli studující nládež dospívající dá se tímto duchem odvésti od Boha! Škodí sobě i jiným. Proto se chápeme různých prostředků, abychom aspoň ty dobré zachránili a ty druhé k Bohu přivedli. Zavádí se mezi studenty mariánské kongregace, ve kterých se právě pěstuje duch křesťanský a vroucná úcta Marie Panny. Mariánské kongregace vychovávají celé katolíky, věrné Bohu a vlasti. Členové jejich mívají schůze s pobožností a přednáškami a přijímají častěji sv. svátosti, aby ve zbožnosti vytrvali. Dále utvořily se spolky nebo sdružení katolických akademiků, kteří mezi sebou pěstují ducha katolického. U nás na Moravě máme takové sdružení katolických akademiků v Brně pode jménem „Sušil“. V Sušilovce nalézají akademikové laciný pobyt a mají dobrou příležitost k pilnému studiu. Velmi napomáhají katolickým akademikům k zachování křesťanského smýšlení a života duchovní cvičení, která se konají každoročně ve „Stojanově“ na Velehradě.

Kéž by je účastníci s celou duší
konali a v dobrém předsevzetí vy-
trvali! Mohou býti ještě jiné dobré
a mocné prostředky podle okolností
k ochraně katolických studujících. Aby
však podnik měl dobrý výsledek,

prosme tento měsíc nejsv. Srdce Je-
žíšovo za katolickou studující mládež,
aby ničím se nedala odvrátit od Boha
a jeho pravdy a za potřebné, apoštol-
ské vůdce této mládeže v městech,
na venkově, ano v celém širém světě.



M. T.:

Ve Tvém světle.

Ve Tvém světle, Jezu drahý,
nech nás jíti v životě,
nesejdem tak s ctností dráhy,
nezbloudíme v temnotě.

Ve Tvém světle, Spasiteli,
nech nás jít ve věčný cíl,
byť i trním nohy spěly,
přes ně jít — nám skytneš sil.

Ve Tvém světle, Boží Synu,
nech nás jíti s nadějí,
po ní že jdem v domovinu,
byť i bídy zavějí.

Ve Tvém světle, věčný Bože,
nech nás jíti v předtuše,
svět kdy skytne slední lože,
ráj z něj padá do duše.

Světlo Tvé i přes stín smrti
září v svalu hromničky,
že nás přijmeš — až nás zdrtí —
v nebi u Tvé Matičky.



Vánoční Otčenáš.

Jarolím St. P a v l í k.

Rímský pohanský básník Ovid líčí
nám v jedné básni poetickými slovy
tak zvaný „zlatý věk“, jenž panoval
na zemi, když ještě Saturn nad ní
vládl. Saturn byl pohanský bůh; jedna
z planet též se jmenuje Saturn. Vůbec
mají planety jména římských bohů.
Jupiter byl otcem bohů, bůh nej-
vyšší, Merkur posel nebeský a bůh
obchodu, Mars bůh války, Neptun
bůh mořský, Venus bohyně lásky.
Tak tedy za Saturna byly zlaté časy;
nebylo žádných soudů; lidé byli tak
dobří, že sami od sebe, aniž by bylo
jim trestem hrozeno, zákony zacho-
vávali, mravně a počestně žili a
šťastni byli. Zříme v tom památku
na blaženost prvních lidí v ráji.

Saturnovy časy měly se podle víry
pohanů opět na zemi vrátit; nový
panovník měl s nebe přijíti, pod jehož
žezlem lidé se budou cítiti šťastnými.
Ten zlatý věk se skutečně dostavil,
a panovník, jenž jej přinesl, je náš
Spasitel Ježíš Kristus, vlastní Syn
nebeského Otce. Proroci Starého zá-
kona líčí ve velkolepých obrazech
blažený stav v nové říši mesiášské,
zvláště Isaiáš: Potěší Hospodin Sion,
jeho poušť promění v libosad a jeho
pustinu v zahradu Páně. Israel bude
květi jako lilie a kořeny pouštěti
jako Libanon, nádhera jeho bude jako
stromu olivového. V onen den oplý-
vati budou pahrbky strdí a s hor
poteče mléko a med. Rozumějme všemu

ve smyslu duchovním. Je zde řeč o těch mnohých milostech a o krásných ctnostech, jež naléztí lze v říši Kristově. — Vzroste výhonek z kořene Jesse a květ vypučí z jeho kořene. Pak přebývatí bude vlk u jehněte, a leopard si lehne vedle kozlátka; telátko bude se pásť s medvědem, jejich mláďata leží pospolu; tele, lev a ovce leží pohromadě a malý chlapec je opatruje. Vesele bude si dítě hrát u díry hadovy, a do jeskyně basiliskovy strčí ruku chlapec sotva odstavěn. Není nic škodlivého a smrtelného na mé svaté hoře, neboť země je plna vědomosti o Hospodinu. Prorok chce říci: Křesťanství změnilidstvo; divoké barbarské národy zkrotnou, nepřátelsví přestane, nikdo nepotřebuje se druhého bát. Avšak i ve smyslu doslovním vyplní se toto proroctví v čas poslední, když bude příroda zproštěna kletby spočívající na ní od času rajskeho; ba už často tu a tam se vyplnilo, když si ku příkladu lehli lvi k nohám svatých mučedníků, místo aby je roztrhali.

Srdce oplývá radostí, když čteme spisy prorocké. Jak krásným je i prorocký chvalozpěv Tobiašův: Chvalte Hospodina vy všichni vyvolení jeho, prožijte radostné dny a děkujte mu! Jerusaleme, ty město Boží, děkuj Pánu za své statky! Ty budeš se stkvíti v záři světla! Národové přijdou k tobě z daleka a budou se klaněti v tobě Hospodinu a zem tvou za svatou považovati. Brány jerusalemské budou vzdělány ze safíru a smaragdu a z dráheho kamení všechny jeho zdi vůkol. Bílým a čistým kamením budou všechny jeho cesty vydlážděny a po ulicích jeho zpívají se bude, alleluja. — Duchovní Jerusaleme, církev svatá, jež se na konci časů promění v nebeský Jerusaleme, je budovou neskončené ceny. Kameny, z nichž pozůstává, jsou vyvolení Boží, kteří ctnostmi svými vypytlí se jak drahokamy. Zároveň se tu líčí krása nebes.

Ó jak musíme býti povděční Kristu

Pánu, že nám popřál milost, dožítí se zlatého messianského věku a státi se občany messianské říše. Narozněním Páně začal zlatý věk; od té chvíle, kdy Panna Maria Ježíška porodila, nastaly nové časy. Pastýři a králové spěchají k němu, aby mu první úctu vzdali. Připojme se v duchu k nim, předstupme před jesličky, pozorujme Dítke Božské a modleme se k němu. Co se máme k němu modliti? Můžeme se tutěž modlitbu modliti, kterou nás říkati naučila, vždyť se hodí pro všechny příležitosti. Tentokrát chceme se vánoční Otčenáš pomodliti, rozjímajice, v jakém poměru stojí k tajemství velké naší slavnosti, k narození Krista Pána.

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Díky tobě, že jsi nám seslal s nebe svého Syna jednorozeneho. On se stal dítětem, abychom my se stali z dítěte hněvu dítky Božími. Hleďte, píše svatý Jan, jakou lásku nám Otec prokázal, že dítky Božími se nazýváme i jsme. Chceme býti dítkamy hodně poslušnými.

Posvěť se jméno tvé. Osmého dne obdrželo Božské Dítke jméno Ježíš. Jméno toto vyslovme vždy s úctou a zvývejme s důvěrou. Jméno Boží uctívati sluje i čest a chválu Boží rozmnožovati. Sláva Bohu na vysostech, zpívali andělé. Boha ctíti, čest a chválu Otce svého rozmnožovati, měl Pán Ježíš vždycky na mysli; to budiž i naším smýšlením, naší úlohou životní.

Přijď k nám království tvé! Království milosti! Ukázala se milost Pána našeho Ježíše Krista! píše svatý Pavel v epístole vánoční. Pán Ježíš nám milost ztracenou opět získal. Necht' kraluje v srdci našem, necht' je králem naším. — Necht' k nám přijde království církve svaté! Jeho základy byly položeny už za času narození Kristova. Pastýřové byli první ze židovstva, a mudrci první z pohanstva, kteří ke Kristu Pánu přilnuli a jeho učedníky se stali.

Nechť svítí hvězda vánoční ještě dnes: Židům, aby Pána Ježíše za Vykupitele uznali, pohanům, aby model svých zanechali a do církve svatě vstoupili. Buďme k tomu nápomocni podporou misí. — Přijď k nám království tvé, království nebeské! Aby nám otevřel království nebeské, k tomu přišel Pán Ježíš na svět. V Te Deum zpívá církev: Alys člověka vykoupil, nehrozil jsi se lůna panenského; přemohl jsi osten smrti a otevřel nám království nebeské. Svatý Štěpán viděl již nebesa otevřená a vešel brzo do nich. Kéž bychom i my tam byli přijati!

Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Andělé zpívali: Pokoj lidem dobré vůle! Tuto dobrou vůli chceme ukázati: vůli svou vůli Boží podrobiti, Boha a jeho zástupců poslouchati podle příkladu Ježíškova, jenž byl poddán rodičům svým a jehož pokrmem bylo, aby konal vůli toho, jenž ho seslal.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes. V Betlemě, to znamená v domě chleba, Ježíš se narodil. On sám nazval se chlebem živým, jenž s nebe sestoupil. Naším Betlemem je chrám Páně; tu je svatá Eucharistie, svatá hostie. Ve svaté hostii ukázal se Pán Ježíš již častěji jako dítě. Přijímejme ji rádi a často, vodme dítky k této svaté večeři; ona jim bude nápomocna, státi se a zůstatí dobrými a hodnými. — Chudý lid postrádá chleba. Z lásky k Ježíškovi podporujeme o vánocích chudé a zásobujeme je potravinami. Ježíšek to odměňuje svým požehnáním.

Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme svým vinníkům. Aby splatilo naše dluhy, kaje se Božské Dítě v jeslích a trpí nouzi a bolesti;

při obřezání musí proliti první svou krev. Mějme v ošklivosti každý hřích. Ani jeden těžký hřích v novém roce! Budme i my smírlivými ke svým spolublížním. Ve svatou noc smířil se císař Otto se svým bratrem Jindřichem a odpustil mu všecko.

A neuvodň nás v pokušení! Pobožnost k Božskému dítěti pomůže nám potlačit zlou žádostivost, od níž býváme nejvíce pokoušeni, a nevinnost zachovati. Nevinný Ježíšku, vezmi nás pod svou ochranu!

Ale zbav nás od zlého! Ježíšek snáší časná zla, hlad, zimu, chudobu, pronásledování, bolesti, aby chom zachováni byli zla největšího, věčného zavržení.

Nyní chceme i v Ave Maria pamtovat na milou Matku Boží. Pozdravujeme ji těmitěž slovy, jimiž ji pozdravil archanděl Gabriel, když ji přinesl poselství, že porodí Syna, a slovy zbožné Alžběty. Budiž pozdravena od nás, Maria, plná milosti! Bůh ti udělil milost v míře nejvyšší, abys se stala hodným příbytkem pro Syna Otce nejvyššího. Pomoz nám milost zachovati! Pán s tebou! Božské Pachelátko je v tobě a u tebe. S nikým se Bůh tak těsně nesloučil jako s tebou! Vypros nám milost hodného přijímání. Nedopusť, aby nás něco od Ježíše dělilo. Ty jsi požehnaná mezi ženami! Blahopřejeme ti k tvému Božskému mateřství a blahoslavíme tebe; ty jsi tou nejšťastnější ve svém pokolení. Chválime a velebíme i tvé milé Dítě: požehnaný plod života tvého! Přimluv se za nás u svého Dítka v nouzích přítomných i v poslední nouzi. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.



Matce Boží.

Stála Matka zarmoucená,
pod křížem tu stála,
a nad smrtí Syna svého
v tichém bolu lkala.

Matko Boží. Matko svatá,
bolest Tvoje nemá,
pro ni žádný člověk v světě
útěchy víc nemá.

Srdce tvoje probodeno
sedmi bylo meči,
duše lidská hlavu sklání
a před tebou klečí.

O pomoc a slitování
tebe, Matko, prosí,
abys v nebi vyžádala
lásky trochu rosy.

Neodepře Syn tvůj milý,
oč jej Matka žádá,
když tě ret náš vroucně prosí,
pomůžeš vždy ráda.

Matko Boží, Matko svatá,
vyslyš naše lkání,
když se k Tobě duše naše
u pokoře sklání.



44.000 andílků Sestry Lucie.

V malém klášteře sv. Josefa na břehu zálivu Bengálského zemřela sestra Lucie. Její odchod byl velmi tichý. Žádné noviny ho neoznámily.

Šest stop země na hřbitůvku misiijním — to bylo vše, čeho sestra Lucie mohla se od lidí nadíti. V pohřebním průvodu nic nepřipomínalo její rodiny ani její vlasti. Jedině řeholní sestry modlily se za ni; bylo to jejich poslední „s Bohem“.

Ale ne! Celý zástup malých andílků ji provázel, dojísta zakrýváje svými křídélky tělesnou schránku drahé Matky. Zpívaly: „Attolite portas principes vestras.“ „Hle, přichází, otevřte brány dokořán...“

Sestra Lucie zemřela u věku osmdesáti dvou let, z nichž padesát osm náleželo misií v diecési vizagapatámské. Země neznala této neúnavné pracovnice, ale za to znalo ji dobře nebe. Mluvím-li o nebi, mám tu na mysli onen blažený tajemný kraj, kde pohrávají svými korunami děti pokřtěné ve chvíli smrti, ty děti, jež

Církev svatá opěvuje v den svatých Mládtek.

Tito malí lupičové ráje volali kdysi sestru Lucii, která na to nikdy nezapomněla. V klášterní kapli na břehu jezera Annecy v Savojsku, kdy klečela u nohou ctihodného arcipastýře, obětující Bohu růže svého mládí, uslyšela náhle hlas, který rozhodl její povolání. „Malí Číňané mne volají,“ řekl své matce malý Justus de Bretonnières, pozdější korejský mučedník. „Malí Indové mne volají“, řekla sestra Lucie, stavši se řeholnicí sv. Josefa v Annecy.

Byla poslána do Indie do okresu Godavery; svěřeno ji křtění umírajících dívek. Úřad tento i dnes velmi namahavý, byl ještě více před padesáti osmi lety. Evropané byli málo známi a celý kraj skýtal velmi málo bezpečnosti. Nebylo cest, nebylo domů ani přístřeší, kdy by bylo možno napravit porouchaný vůz neb zlámaná kola. Bažinaté houštiny pokrývaly polovici země. Dílo sv. Dětství bylo teprve ve svých počátcích. Jaké

přijetí čeká cestující křtitelku? Není-li pravou pošetilostí, cestovati neznámým krajem? Ale sestra Lucie na to se neohlížela. Čeho by se měla obávat, kdy andělé ji volali? Zařídila si vozík, který zároveň byl ložnicí, refektářem, hovorňou a lékárnou. Vůz táhli dva volí, velmi dobří tahouni, které řídily zkušené ruce jistého dobrého vesničana.

Když vše bylo připraveno, vzala sestra Lucie služebnou dívku za svou průvodkyni, a s ní nastoupila svou apoštolskou pouť, která měla trvati čtyřicet šest let. Již od prvních dnů jak vzlétají k nebi skřivánkové před kosou ženců — tak pod kroky horlivé křtitelky vznášely se k nebi řady andlíků.

Jak dojemná jest tato hrdinská pouť zemí pohanskou! Duše apoštolská nedbá nebezpečí, nedbá nepohodlí, spokojuje se nejprostší stravou, odpočívá na tvrdé podušce, vítězí nad překážkami, snáší špatné přijetí, jde pěšky tam, kam vozík nemůže, stále je obléhána, vyrušována, často svírána obavami, utrpením duševním i tělesným, žije mezi lidmi hrubými, kde plno špíny a nečistoty, musí se odříci často svatých svátostí, sv. přijímání, ano i modlitby, to vše obětuje; i tichý život klášterní uprostřed svých sester — jen aby pospíšili mohla na pomoc ubohým duším, neb v hloubi srdce uslyšela volání mladých obětí, se smrtí zápasících.

Moderní časopisy neznají jejího životopisu, ale my, kteří víme, že to byla slabá žena, řeholnice, cítíme, jak krev nám stoupá do čela . . . Ach, rytíři osobního pohodlí, vizte ty růže, jimiž vystláno její lůžko: utrpení, smutek, osamocení, kritiky, úzkosti, obavy . . .

Ale neohrožená ta duše vždy s novou odvahou vydávala se na novou křesťnící cestu; okouzlovala ji spása duši, a proto přese všechno kráčela dále. Zanedlouho znal ji celý kraj Godavéry. Stokrát navštívila jeho chaty, těšila obyvatele jejich, skláněla se k jejich nemocným a ošetřovala jejich nemluvnata. Sotva její bílá silhueta ukázala se pod vysokými banány, již voláno radostně se všech stran: „Tu jest! Bílá panna přichází k nám!“

Ale jednoho dne bílá panna nepřišla. Stín večerní se nad ní sklonil, a představení uznali za dobré, zastaviti její apoštolské cesty a popřáti ji odpočinku. Kdo u věku osmdesáti let nemá práva svinouti plachty a zakotviti loďku v tichém přístavu?

Po ukončených obětavých cestách prodlévala u nohou mistra, by se tu přichystala vydati se za posledním voláním svých malých andlíků. Neměla právo jich tak nazývat? Neopatřily ji ty dušičky, které pokřtila v průběhu čtyřiceti šesti let? Bylať jim matkou, neb zdodila je pro milost, pro život věčný. Když na rozkaz představených otevřela své sešitky, by spočítala všechny posbírané klásky — bylo jich 44.000, které vlastnoručně pokřtila.

Jaký to velkolepý snop! Podle zjištěných pramenů sv. František Xaver pokřtil vlastnoručně 30.000. Přibližuje ty číslice, nechci nijak porovnávat; chtěl bych jen hrstku květů vhoditi na hrob velké křtitelky, která od nás odešla.“

† Petr Rossillon, biskup vizagapátámský. („Indický misionář.“)
(Z Poutníka“ 8. června 1930.)



Bože můj!

Bože můj, dnes k Tobě spěchám
jako dítě na Tvůj klín,
u Tebe své strasti nechám,
i svých vášni temný stín.

Bože můj! Viz bídu moji,
jež mne mučí den co den,
láska Tvá mou bolest zhojí.
srdci schystá štěstí sen.

Bože můj, mé blaho celé,
Ty-li v duši zavítáš,
Snad mé duši rozechvělé,
pokoj svůj, své štěstí dáš.

Bože můj, můj svědku věrný
všech mých půtek, zápasů,
v noci smutek bezeměrný,
dej znít lásky ohlasu.

Bože můj, mé celé žití
vši mé snahy cílem buď,
v děsném světa vlnobití
Ty mne, Bože, nezapud!



S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Hraběnka přijala mezi své služebnictvo jistou hluchoněmou dívku, jménem Parissu. Vyvolila si ji za průvodkyni na ranních obchůzkách. S Parissou nebylo potřeby mluvit, a Parissa necítila se pokořenou, musela-li mlčet. „Jdu-li s Parisou, jsem vždy sama,“ vysvětlovala, když volba také průvodkyně budila údiv; „v potřebě zastanu v ní ochranné rámě a laskavou pomoc, jež mne nepřipravuji o svobodu ducha. Tak vždy hleděla vděčností zakrýtí svou dobročinnost.

Každý ví, jaké nehody a různice vznikají mezi četným služebnictvem. Hraběnka Svěčinová musela se často dožadovati shovívavosti pro svou Parisu. „Mám vás všecky ráda,“ říkala služebným, „ale vězte, že dříve půjdou všichni, než bych ji propustila; jest nešťastná, i třeba ji prominout mnohé...“

Hraběnka vůči Parisse představuje zajímavou studii. Obvykle jest velmi obtížno, udržeti se v pravé míře mezi chladnou lhostejností a přílišnou dob-

rotou, která zabíhá až v slabost. Její soucit byl na úrovni zdravého úsudku. Parissa sice vynikala nejednou dobrou vlastností; ale její ctnost právě tak jako její chůze a krása měly do sebe cos hrdého. Když někdy, jak hraběnka žertovně říkala, Parissa tvářila se jak uražené veličenstvo, a kdy tedy bylo třeba přísně vystoupiti, volala na pomoc slečnu Fermuntovou, výbornou učitelku z ústavu hluchoněmých. Společný zájem obou ušlechtilých duší dal podnět k zajímavé korespondenci, z níž vyjímáme několik listků.

„Drahá slečno,“ píše hraběnka, „nemohla jsem k Vám poslati Parissu, neb jsem se vrátila teprv v půl druhé. Prosím, řekněte jí, že jsem se postarala již o všecko; její nový pokoj bude právě tak pěkný jako předešlý; ale musí mi dopřáti trochu času k jeho zařízení. Žádám jedině, by se nehněvala ustavičně a nebyla stále mrzutá a nevrlá. Ujišťuji Vás, že mne

trápí již i pouhé pomyšlení, ji způsobiti zármutek. Nepříjemnost, kterou Vám tím působím, není mi útěchou za tu, kterou sama mám; přála bych si jiné výměny.“

„Moje dráhá,“ píše jindy, „vy jediná jste mým útočištěm. Vaše dobrota musí vše odpykat. Prosim, vyvadejte se s Parissou, neb až příliš se zapomíná. Pro stále opakující se výstupy s mou komornou, aneb snad z domněnky, že podle toho s ní jednám — jako by bylo nutno vybrati si jednu ze dvou zlostí — již po tři dny hrubým způsobem ukazuje svou špatnou míru. S počátku jsem mlčela, ale při opět-ném neporozumění vypukla v taký hněv, že by věru zasloužila, abych ji propustila. Buďte tak laskava a povztejte ji, že jsem s ní velmi nespokojena.“

„Parissa,“ píše kdysi v úterý, „sama Vám doručí tyto řádky; dovoluji si Vás prosit, byste ji laskavě vysvětlila příčinu jejího dnešního rozčilení. Její kamna čadí. Ale věru, že za to nemohu. Jsou to výborná kamna; jsou však zařízení po způsobu švédském, neb jiná se nehodila do onoho pokoje. Objednal si je sám můj choť; čadí-li někdy ta kamna, což přibíhá se všem kamnům na celém světě, jest příčinou toho buď určitý směr větru aneb že dlouhou dobu nebylo v nich topeno. Ostatně zavoláme kominika, by je prohlédl a vyčistil. Taká práce jest rozumná, ale bylo by nerozumno mnění kamna, která mají všechny vlastnosti dobrých kamen. Prosim tisíckrát za odpuštění, že takými mrzutými věcmi rozmnožuji Vaše trampoty . . .“

„Opětná bouře. Její hněv nezná oddech ani výjimky. Přišla ke mně ukazující kusy chleba. Nerozumím ničemu; vím jen, že s nikým se nese. Slečna Gladie jest právě tak předmětem jejího hněvu jako pan Jindřich. V tom ohledu přešly již po řadě obě pleti. Nezbyvá leč zkusit, jak dovede užiti své svobody. Buďte tak laskava a řekněte jí, že jí dávám

ročně 500 fr. výslužného; když jest u mne tak nešťastna, třeba ukrátit její muka. Víte-li o nějaké hluchoněmé, s kterou by mohla bydlit, aneb o nějakém domě, kde by ji mohli přijati, byla bych velmi vděčna. Alespoň zkusíme to —“

„Má dráhá slečno, právě přinesl mi Cloppet tento listek do mého ústraní:

„Milostivá paní! Dnes nepošlu k Vám Parissy. Slečna Fermentová prosí o ni na zítřek. Ubobá nejlíbežnější jest velmi smutná. Domlouval jsem ji důrazně; zdá se, že začíná chápat; jest hotova prosit Vás za odpuštění a se všemi se smířit. Nepovolíme-li a setrváme-li na svém, roztůně se.

Váš oddaný sluha Cloppet.“

„Vidíte, dala jsem se pohnout, neb jinak byla bych s ní sama potrestána.“

Tentokráte zkouška pomohla, dobré předsevzetí Parissino bylo upřímné a trvalé. Začala se opravdově přemáhat, přestala — aspoň zjevně — hněvat se na sebe a na své bližní a zasloužila tak zůstatí u své dobré velitelky.

Za letní doby meškala hraběnka Svěčinová obyčejně ve Vichských lázních, kde rovněž své účinné lázev vytvořila rozsáhlé pole. Sotva tam přibyla, hned jako bleskem roznesla se o tom zpráva mezi chudinou, která sbíhala se k ní se všech stran. Přišel i jistý kulhavý hoch s ochromenou rukou a odporné tváře. Duševně byl velmi omezený a kromě toho trpěl padoucníci. Rodiče, kteří bydlili ve vzdálené vesnici, za lázeňského období posílali ho na žebrotu. Jeho smutný tulácký život dojal hraběnku. Zavedla ho do útulku milosrdných Sester, kde za něho platila a všemožně se starala, aby po křesťansku byl vychován. Také láska dojala srdce ubohého Gilberta. Svou dobroditelku přímo zbožňoval a vše ochotně učinil, jakmile zaslechl její jméno. Hraběnka pro něho napsala zvláštní pořádek životní; časem naň zapomínal, ale když se blížilo léto, chápal se horlivě



Ježíšek, přítel dítek.

své knížečky a hleděl se řídití jejími předpisy. Když pak zvěděl, kde se ubytuje jeho dobroditelka, spěchal tam a čekal na ni se zářící tváří. Jak se těšil, když sestoupivší s vozu, pohladila ho po tváři neb poklepala mu na rameno! Jak byl hrd, když dala pro něho přestíti oděv svého chotě. „Ctihodné Sestry,“ vykládal chlubně svým pěstounkám, „nyní budu moci žádat o ruku nejkrásnější dívky v celém městě. Nikdo mi ji neodepře, řeknu-li, že jsem chráněncem hraběnky Svěčinové . . .“ Když pak odjížděla, byl Gilbert mezi posledními, s nimiž se loučila. Povoz již dávno zmizel s očí, ale Gilbert stál dále na chodníku proti hotelu Chaloňskému, smutně upíraje zasazené oči na zavřené okenice . . .

Přes všecku péči milosrdných Sester zdraví ubožákově se stále horšilo. V říjnu r. 1851 oznámila hraběnka jeho smrt; zemřel u věku dvaceti pěti let. Péči šlechetné dobroditelky dostalo se mu velmi pěkného pohřbu a za pokoj jeho duše slouženo dvanáct mší sv. „Má dobrá Sestřičko,“ odpověděla hraběnka na list Sestry představené, „nemohu ani pověděti, jak zabořela mne Vaše zpráva. Milovala jsem to dítě, srdce tak dobrého a upřímného, jehož prostota dojista byla Bohu milou. Jedinou mou útěchou jest vědomí, že jest již zbaven svých hrozných bolestí, a že posledního roku byl mnohem zbožnější. Má drahá dobrá Sestřičko, Vaše shovívavost i příklady Vaše i všech dobrých Sester byly velikou milostí, jaké mu prokázalo milosrdenství Boží. Vzdávám díky za všecku dobrotu, projevenou tomuto ubohému hochu, v jehož přímluvu u Boha mám velkou důvěru. Nyní změnily se naše úlohy: před několika dny byla jsem jeho oporou, dnes on jest jednou z mojih . . .“

Celé město Vichy milovalo a ctilo hraběnku Svěčinovou; ale ze všech nejvíce sama majitelka lázní, paní Jarryová. Když po letech zaslechla o úmrtí služebnice Boží, vypukla

v srdečný pláč a volala: „Ach, to byla svatá paní, opravdová světička, jakých dnes již nevidáme! Chudého cenila nad knížetel! Nikdy ani červíčkovi neublížila. I když moucha spadla do vody, vytáhla ji opatrně a podávajíc mu ji říkala: „Drahá přítelkyně, položte ji na slunce; jestliť to Boží stvořeníčko . . .“

Leč ani celá Francie neskýtala dosti rozsáhlého pole její vroucí lásce k bližnímu. Hraběnka nezapomínala nikdy na vzdálenou vlast a se zdvojeným zápalem pečovala o poddané svých rozsáhlých panství. Nikdy nechtěla se vzdáti na ně svého práva a objemná korespondence jest svědkem její neúnavné péče a lásky. Vzdálení přátelé zasílali jí věrné zprávy o všem, co se děje na jejich panstvích, a z jejich odpovědí vysvítá zřejmě, jak více jí záleželo na mravním i hmotném blahobytu poddaných, než na zvětšení vlastních příjmů. Sama všemožně jim usnadňovala osvobození z nevolnictví a úsilně pracovala na zlepšení jejich postavení. Z nesmírné korespondence podáváme malý výňatek.

„Chci podati jen malou ukázkou,“ píše jeden z oddaných jejích přátel, „jak smýšlí poddaní vesničané, o nichž se tvrdí, že vězí zcela ve hmotě. Miním tu Vaše Saratovské. Když jsem se u nich objevil, hned sbíhali se v celých zástupech. Sotva minul první výbuch jejich radosti ze vzájemného shledání, začali mi se slzami v očích vyprávěti o svých souzeních: jak nespravedlivě se s nimi zachází, jak jsou utiskováni, jak trpí přílišnou robotou a nucenými sňatky. Tázal jsem se, zda o těchto přehmatech pověděli panu X. „Ne, pan X. se nás neptá, a sami si netroufáme promluvit,“ zněla jednoduše odpověď. Mezitím přiblížil se ke mně mladík vysoké postavy a zajímavé tváře. „Jsem Ivanův syn,“ řekl, „jenž po dvacet pět let strádal v Sibiři jedině proto, že usiloval o dobro a pověděl

pravdu o panu správci. Tak stalo by se i nám, kdybychom řekli, jak se věci mají.“ Ubohý mladík měl pravdu, neb já sám pracoval jsem půl čtvrtá roku na osvobození Ivanově ze Sibíře. Vrátil se před čtyřmi roky, ale ne on, jen pouhý jeho stín . . .“

Však nejen smutky, též útěchy posílala vzdálená vlast. Staří petrohradští a moskevští přátelé zavítali téměř rok co rok do Paříže a jejich časté

návštěvy v ulici sv. Dominika svědčily zřejmě, jaké kouzlo je tam vábilo. Někdy přijela i kněžna Gagarinová se svými syny, jindy i věrné přítelkyně Edlingová a Nesselrodová. Pozdější sňatek Eugena Gagarina se slečnou Marií Sturdzovou, neteří hraběnky Edlingové, upevnil ještě více vzájemnou lásku obou ušlechtilých přítelkyň.

(P. d.)



M. Tesařova:

Maria při oběti.

Tu perlu nejdražší, Květ nebes říše
jsi, Hospodine, dal mi v ochranu,
ze rtíčku Jeho záblesk Božství dýše,
zda úkol matky plně zastanu.

Bych právo matky nad ním měla cele,
daň chudých přijmi, Pane jediný,
On pečeť Boha na svém nese čele,
teď synem lidským — lidstva za viny.

Jej láska k lidem, láska beze hrází
v mé lokty snesla — by byl Obětí
i moje láska jeho doprovází,
až na kříži svou obět zpečetí.

A muky kříže vidím v duchu stále
má duše při tom v moři bolesti,
Tvé moudrosti se kořím neskonale.
„Buď vůle Tvá!“ z mých retů šelestí.

Až krve proudy smyjí lidské viny,
až dotrpí mé Dítě na kříži,
pak za své příjmu všechny lidské syny,
jím matkou budu v každé obtíži.



Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Hlava XIV.

Bůh s vyvolenými.

Daleko Boha je věčnost peklem,
u Boha je věčnost nebem. Zbožný
křesťane, svět se tě snad zeptá: Kde
jest Bůh Tvůj? Co činí pro tebe? Ve
20, 40, 60 letech dělal jsi vždy zna-

mení kříže jako dítě v den prvního
přijímání, miloval jsi jako ono učení
víry, evangelium, modlitbu, mši, zpověď
a stůl Páně. Jméno i den Páně
míval jsi vždycky v účtě. On ti řekl:
Buď pokorný, buď cudný a tys byl
takový — nereptej, a tys nereptal.
Ruce tvé nebyly poskvřeny krádeží,

rtý tvé lži, srdce tvé nečistou žádostí. Pastýř bere od svého zaměstnavatele malou mzdu, a co tys dostal od svého Boha? Hle, tys chud, nevšímám a tvůj soused, který se rouhá jako ďábel, je snad členem obecní rady, starostou, prefektem, poslancem, senátorem, ba i něčím víc. U nevěrce je blahobyť, čest, rozkoše, a ty, člověk věřící, nevíš ani, kde bys našel na oltáři útulek a kousek chleba. Kde je tedy Bůh tvůj?

Příteli pozdravu „Pán s vámi“, zůstaň jako mučedníci neochvějný ve své víře. Slyš výkřik duše, jejíž tělo jest ještě uloženo v unrlčí komoře: Mučím se! Na zemi není nic strašlivějšího nad blahobyť bez Boha, nad pocty a rozkoše bez Boha. Drobátko spíše, drobátko později zaklepe smrt na dveře měšťáka a boháče zrovna tak jako u venkovana a chudáka, a šťastlivci na zemi stanou se nešťastníky na věčnosti. Pro tebe, zbožný človče, je země snad více než pro jiné údolím slzavým; trpíš mnoho na těle i na duši, příbuzní a přátelé nedovedou tě potěšiti, ačli svým jednáním utrpení tvému ještě nepřidají. Jen odvah! Ještě několik dní nebo několik měsíců a dostáváš se smrti. Duši tvé se řekne: Odejdi, duše křesťanská! A aj, duše odchází z tohoto světa krásná nad kvítí a hvězdy. Co jest blaženost sv. Petra na hoře Tábor proti štěstí duše, jež volá: Jsem v nebi, jsem v náručí Boha svého a to na věky?

Nebe, tot Bůh sám, jenž se podává v odměnu. Přijímaje Boha přijímá pastýř více osvicení, než mohou mít všichni mudrci světa dohromady. Ti šíří většinou spíše temnoty než světlo v duších. Spisy z Paříže podobají se obyčejně těžkým, otráveným mrakům, které se prostírají nad Evropou. Jasnó víry a zdravého rozumu mizí znenáhla i na našem venkově: lidé přestávají hledati blaho v modlitbě a v úctě k zákonům Božím. Stmívá se a když je černá noc, dává se přednost hospodě

před chrámem, bludu před pravdou, hříchu před ctností. To už je pak moc pekelná a člověk odmítá při smrti pokoj Páně, Dominus vobiscum. Jak jinak je u těch, kdož zůstali věrni naukám evangelia! Světlo božské proniká jejich duše při odchodu s tohoto světa více než může polední slunko proniknouti vásu z nejčistšího křišťálu. V nebi si vyvolenci mohou říci: „Jsme dítky světla a dítky dne; nenáležime noci, ani tmě. (I. Thesal. 5., 5.)

Prokletí v pekle proklínají také osoby a věci, které je odloučily od Boha. Lakomec proklíná peníze, opilec víno a likéry. Mnozí zavrženci zlořečí v pekle tělu, které příliš milovali, příliš strojili, zlořečí břichu, z něhož si dělali boha i o Velikém pátku. Proklínají krátké a hříšné rozkoše, kterých užili na plesích, v divadle, při zábavách kořeněných rouháním, ohavnými výroky. Zlořečí jedu, který si kupovali v knížkách, špatných románech a nevěreckých listech. Život v pekle je tvrdý: Zlořečení a zlořečící by rádi zdrtili a zničili Toho, jenž je trestá, a ve svém vzteku bezmocném rádi by chtěli zničiti a rozdrtit i sebe samy. Nešťastníci, budou vždy žiti, protože jsou odsouzeni navždy!

V nebi dobří dobrořečí. Dobrořečí Bohu Otci, který je stvořil, Bohu Synu, který je vykoupil, Bohu Duchu svatému, který je posvětil. Dobrořečí přesvaté Panně, v níž našli hvězdu, útočiště, matku. Blahořečí andělům a svatým, kteří byli jejich vůdcové a ochránci na stezkách života. V nebi dí děti svým rodičům: Buďtež požeňnání, dobrý otče, dobrá matka za to, že jste učinili z domu svého školu Boží tím, že jste nás učili dobře znáti povinnosti k Bohu, k vám, k bližnímu i k nám samým.

V nebi žehná svatý král Ludvík různým slovům své matky: „Synu, miluji tě velmi, ale raději bych tě viděla umírat u svých nohou, než aby ses dopustil smrtelného hříchu.“

Augustin di sv. Monice: „Matko, věčnost nebude dosti dlouhá, abych žehnal tvým modlitbám a slzám. Bez druhého života, o který jsi pro mne prosila a jej vymodlila, tvůj Augustin byl by při vši své vědě a slávě jenom velikým nešťastníkem, oplakávajícím svou hrstot, svůj blud a své hýření. Ó máti, korunu, která se bude věčně stkvítí na čele mém jako kajícíka a velekněze, vděčím po Bohu tobě. Ó vy, které slovo a spisy mé přivedly v příbytek slávy věčné, pomozte mi žehnati mé matce. Bez té matky bylo by mé slovo, mé spisy a příklady uvrhly do pekla mnoho obětí, mezi nimiž byli byste možná i vy.

V nebi je i Otec, který di: „Buď požehnáno, dítě mé, dcero má! Přesto, že jsem měl pověst učence, byl jsem poštelcem. Popíral jsem veliké pravdy, vyznávané nej přednějšími veleduchy světa, popíral jsem stvoření, vykoupění, nesmrtelnost duše. V opici vítal jsem původkyni lidstva a v nicotě jeho osud. Srdce tvé, obývané Duchem svatým, velmi trpělo mým rouháním a mým životem zvířecím. Ty dítě velmi jsi prosilo, velmi plakalo pro svého ubohého otce. Tvé modlitby, tvé slzy, tvá andělská mírnost působila na ně mocněji, než by byli mohli nejslavnější kazatelé hlavního města. U tebe, můj drahý anděli, jsem se naučil znáti a milovati, co jsi znal a miloval sám, Boha, modlitbu, církev a její svátosti. Já jsem tvůj otec, ale tys můj apoštol a po Kristu můj zachránce. Co jsem sám ti daroval, je nekonečně méně, nežli co jsem přijal od tebe. Díky tobě, dceruško milovaná, tisícere díky za věčný život, věčné štěstí, které jsi svému otci připravila. A blahofeče Bohu, nezapomenu nikdy blahofečiti i tobě.“

V nebi žehná manžel své manželce, manželka dobrořečí svému manželovi. Spolu blahofečí dni, kdy se počali v Bohu a pro Boha milovati, žehnají chvílím posvěceným modlitbě, tram-

potám a zkouškám podstoupeným se svatou odevzdaností, bdělým starostem určeným výchově dítek. S výšin žehnají svým dětem a vnukům, kteří na zemi oživují jejich jméno a jejich ctnosti.

Stůj zde několik jímavých myšlenek o nebi z Pisma i od svatých. Jak drtivá jsou slova zlořečení: „Odejděte do ohně věčného“, tak jsou slova blahorečení plna rozkoše a slávy: „Pojďte, požehnání Otce mého, a vládnete královstvím připraveným vám od počátku světa.“ Naznačují-li nám prvnější jaksi míru hněvu Božího proti zavrženým, podávají nám druhá míru Boží dobroty k vyvoleným. — Co je tedy království nebeské? Je to nejdokonalější dílo Boha všemohoucího co do nádhery a štědroty k jeho přátelům. Je to místo všech rozkoší, království věčné, palác Boží, příbytek svatých, kde vládne věčný pokoj a štěstí bez příměsku. Nebe — tot souhrn všelikých dober bez nejmenšího zla. „Kdo zvítězí, tomu dám seděti s sebou na trůně svém, jakož i já jsem zvítězil a posadil se s Otcem svým na trůně jeho.“ (Zjev. sv. Jana 3, 21.) — Nebe, volá sv. Bernard, tot splnění všech tužeb, kde není ničeho, co by člověk nechtěl, a kde je vše, čeho si přeje.“ Ale po tom všem možno říci, že nebylo nic pověděno, ježto sv. Pavel, jenž spatřil nebe s jeho divy, nemohl než jen opakovati: „Čeho oko nevidělo, ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“ (1. Korint. 2, 9.) — Co je tedy nebe? Je to Bůh sám, jenž tvoří blaho vyvolených podle slova svého, daného Abrahamovi: „Já budu odměnou tvou velikou velmi.“ (1. Mojž. 15, 1.) Může-li vzpomínka na peklo zarazit a obrátiti hříšníka, jak asi dodá myšlenka a naděje v nebe odvahy a posílí spravedlivému, aby setrval! Ježto Bůh je nekonečný, je i nebe nekonečným štěstím pro tělo, srdce i ducha všech, kteří statečně bojovali boje Páně. Jak je nerozumno

žítí, jako by ani pekla ani nebe ne-
bylo! Když už na zemi nejmenší dů-
kazy lásky Boží přiváděly svaté u vy-
tržení, že volali se sv. Pavlem: „Pře-
kypuji radostí při všem soužení svém“
(II. Korint. 7, 4.) nebo se sv. Fran-
tiskem Xaverským při jeho nejtěž-
ších pracech: Dosti, Pane, láska tvá
drásá mi srdce; dosti jest, Pane, moje
slabá přirozenost nemůže snéstí takový
přival rozkoší, aby neupadla v nemoc
smrtelnou — uchovej mi pro život
věčný důkazy tvé otcovské lásky“ —
co bude teprv v nebi, až se Bůh cele
zjeví svým přátelům, až jej uzří tváří
v tvář a ne pouze ve tvorech, až
otevře všechny poklady své dobroty,
aby vyplnil nesmírnou obsažnost jejich
srdce a nezměrnou chápavost jejich
ducha? Ano, tehdy jej uzříme, jak
jest, bez mraku, jsouce pozbaveni

vlastních temnot, osvícení jeho vlast-
ním světlem. Ano, uvidíme, budeme
pozorovati, obdivovati, klaněti se té
kráse nekonečné, svatosti bez poskvrny,
těm hlubinám moudrosti, této tak
lásky hodné Prozřetelnosti, která nás
vedla jako za ruku, této neochvějné
dobrotě, která nás nesla takřka v ná-
ručí. Uvidíme svého přívětivého Spa-
sitele, budeme blahověstí tomu, jenž
nás zahrnoval takovou láskou, toli-
kerými útěchami ve svaté Eucharistii,
uzříme jej v jeho oslaveném těle, jež
je rozkoší dvora nebeského.

Uzříme Pannu neposkvřněnou, naši
dobrou Matku Marii, která nás přijala
za své dítky pod křížem ve svém ne-
smírném soucitu. Uzříme všechny andě-
ly a svaté, kteří se těšili z našich úspěchů
a bez ustání za nás orodovali.

(P. d.)



Anna Maria:

K Bohu.

K Pánu Bohu nad oblohu
letí denně duše má,
v modlitbě a písni svaté
slávu jeho objímá.

Nedej, aby zahynula
duše moje ve hříchu,
nedej, abych zaměnila
v srdci lásku za pýchu.

Pane Bože, Otče dobrý,
milostí svou srdce dař,
pro mé žití neštěstí, trud,
i bolesti všechny zmař.

K Pánu Bohu nad oblohu
každého dne zalétám,
prosbou svojí neustále
mocnost jeho oplétám.



Matce Boží.

Slavně zvony vyzvánějí
svaté Matce, Marii,
růžencem ji srdce zbožné
každého dne ovijí.

Máti Boží, Matko naše,
při nás každé chvíle stůj,
od nemoci, od neštěstí
duši naši ochraňuj.

Nedej, aby zahynula
pevná víra ve hrudi,
dej, ať v lásce neochvějně
vždycky se nám probudí.

Máti Boží, Matko naše
vždycky nás jen posiluj,
tam u trůnu Pána Boha
za nás také oroduj!



R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



Nový chrám Páně v Karlových Varech. Čilý a horlivý řád Redemptoristů, který se — vida, jak špatně je v tak velkém městě postaráno o potřeby katolíků — před třemi léty usadil v Karlových Varech a postavil si tam prozatímní kostel a klášter, postaví v nejbližší době nádherný chrám. Jsme pevně přesvědčeni, že apoštolští Redemptoristé postarají se v novém kostele i o duchovní potřeby tamních Čechů, s nimiž opravdu až dosud v tom ohledu bylo macešsky nakládáno.

Jaký zavilý nepřátelský, proticírkevní duch panuje v některých francouzských obcích, to dokazuje tento případ: Městská rada v Dinanu (v okrese Cotes du Nord) usnesla se, že mají ze stravování ve školní kuchyni býti vyloučeny všechny děti, které navštěvují svobodné (katolické) školy, a to bez výjimky i ty, které nemají rodičů a jako sirotci jsou odkázány na podporu z dobročinnosti. Takové brutální usnesení vzbudilo i v liberálních listech odpor. Právě ty děti, které nemají

živitelů, městská rada ze školní kuchyně, z obecních příjmů vydržované, vyhání, ač všichni katoličtí příslušníci musí stejně platiti obecní daně, jako ti „pokrokoví“ obecní representanti.

Laciná kremace. Mnozí se domnívají, že pochování do země je drahé a kremace levná. V Brně bylo postaveno nové krematorium nákladem 4,000.000 Kč, což má býti uhrazeno v 15 letech. Počítá se, že na rok připadne 600 žehů. Zpopelnění ve III. třídě stojí 500 Kč, s osvětlením, katafalkem, hrou na varhany přes 700 Kč, u II. tř. přes 1000 Kč, u první 1300 Kč. K tomu nutno přičísti „stavebních nákladů poplatky“, takže kremace ve III. tř. bude stát 1300 Kč, ve II. a I. tř. ovšem o mnoho více. K tomu nutno připočísti lékaře, dvojitou rakev, dopravu autem nebo drahou, urnu a jiné. Ale lidé platí, inu, je to — móda.

Katoličtí kněží zachraňovali hofici synagogu. V litevském městečku Ramigala vypukl požár, který zachvátil 45 židovských obydlí. V panice nikdo si nevšiml, že počala hořeti i syna-

goga. Skupina katol. kněží, kteří měli v městečku schůzi, však to zpozorovala a počala pracovati k záchraně synagogy. Kněží, nedbajíce nebezpečí, počali ze synagogy zachraňovati především židovské bohoslužebné předměty. Katolická mládež, povzbuzená příkladem kněží, zúčastnila se horlivě hašení. V židovské veřejnosti litevské tento ušlechtilý čin katolických kněží vyvolal velkou pozornost. Kovenský list „Jüdische Stimme“ napsal celý oslavný článek, dávaje počínání těchto kněží za vzor.

Profesor vysvěcen na kněze v 65. roce svého věku. Ve středoitalském městě Tortona byl v těchto dnech tamním biskupem vysvěcen na kněze profesor dr. Carlo Pelizza, jemuž je 65 let a jenž po 28 let byl profes. fyziky a matematiky v Americe. Jako důstojník zúčastnil se pověstné bitvy u Adua v Africe. Celé městečko bylo přítomno první mši nejstaršího semináristy italského.

*

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu studujících na středních a vysokých školách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Varujme studující zlého.

Úmysl v březnu 1931: **Katolická akce.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Věrná péče o katolické jinochy na vyšších školách. (Hlavní úmysl.) — Ve Tvém světle (Báseň.) — Vánoční Otče náš. — Matce Boží. (Báseň.) — 44.000 andlíků Sestry Lucie. — Bože můj. (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Ježíšek, přítel dítě. (Obrázek.) — Maria při oběti. (Báseň.) — Pán s vámi. — K Bohu. — Matce Boží. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, BŘEZEN 1931.

ČÍSLO 3.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Katolická akce.

(Hlavní úmysl.)

Katolická akce, čili součinnost duchovenstva s laiky, lidmi ve světě žijícími, zaujímá nyní mysl všech katolíků, jimž záleží na lepší budoucnosti lidu. A komu musí více záležeti na lepší budoucnosti lidu a celé Církve svaté, jako sv. Otec Pius XI? Nedivno je tedy, že se sv. Otec dovolává členů Apoštolátu modlitby a žádá, abychom se na tento úmysl modlili a všechny dobré skutky obětovali. Katolická akce je velmi důležitá za doby naší. Při velikém nedostatku kněží a rozsáhlé duchovní správě je patrné, že kněží nestačí v práci jak ve chrámě, tak ve škole, tak v úřadě a že nutně potřebují pomoci horlivých mužů a žen, kteří by mezi svými jako apoštolé působili v duchu Církve sv. a dle úmyslu sv. Otce Pia XI. Všichni mají pracovat na rozšíření království Kristova zde na zemi, a to v rodinném a veřejném životě. V čem záleží tato katolická akce? V obnovení křesťanského života ve všech směrech. Jak kněží tak i laikové mají působili na obnovení posvátnosti manželství, ale v Kristu a v Církvi;

aby manželé nebyli jen jedno tělo, ale aby byli jedna duše a jedno srdce a spolu v ctnostném životě až do své smrti vytrvali. Velmi mnoho záleží na uspořádání životě rodinném a na výchově dětí. Dítka mají již od nejútlejšího mládí vedeny býti k Bohu, ve zbožnosti, poslušnosti a nevinosti. Katolické akci má velmi záležeti na dosažení katolických škol, v nichž dítka na základě náboženství mají býti vyučováni a vychováváni. O to pracujeme všichni! Katolická akce má se ujmát dospívající mládež, aby vedena byla ke zbožnosti a mravnosti a byla základem šťastné budoucnosti. Katolická akce má mít na zřeteli různé spolky a sdružení, aby vedeny byly v duchu křesťanském, aby členové jejich plnili povinnosti křesťanské svědomitě, aby odebrali jen noviny a knihy sepsané v duchu křesťanském, aby nepodpořili tisk nepřátelský. Slovem katolická akce má pečovat, aby křesťané viru svou netoliko v srdci chovali, ale ji také skutky vyznávali, pamatujíce slov Krista Pána:

„Kdo mne vyzná před lidmi, toho vyznám i já před Otcem svým nebeským.“ To vše platí v duchovním ohledu. Než katolická akce má působit též v ohledu časném, aby tělesný mi skutky milosrdenství získávala také duše pro Boha. Zde se osvědčuje svaz charity, spolky Ludmily a podobné. Šírkami a dary podporují chudinu a pomáhají zmírniti bídu hladu, nedostatek oděvu, pečují o nemravné a churavé lidi, o sirotky a opuštěné ditky. Poněvadž nepřátelé Boží vidí v katolické akci

svého protivníka, napínají své síly, aby působení její co možno překazili nebo docela zničili. Proto vzhůru, mužové a ženy, a pracujte v ohledu duchovním a tělesném na zachránění duší nesmrtelných a přivádějte všechny ke Kristu Pánu. Ať katolická akce přináší hojně ovoce v obnově křesťanského života. Toť příčina, proč sv. Otec Pius XI. se dovolává pomoci členů Apoštolátu modlitby. Vám platí též příslibení Pána Ježíše: „Hojně požehnání vyleji na všechny podniky Vaše!“

Jarolím St. Pavlík:

Svatý kříž.

Pozdraven buď, svatý kříži,
v němž se láska Boží shlíží.
Kdo se k tobě zbožně blíží,
oddán snáší útrap tíží.

Nepomohlo's, svaté dřevo,
tomu, jenž ti visel vlevo;
onomu, co visel vpravo,
bylo's k spáse velmi zdrávo.

Krev, jež z tebe tekla dolů,
drahá jest, neb smývá spolu
veškerého světa hříchy,
za něž zmirá Mistr tichý.

Purpurové jeho rány
otevřené k nebi brány,
a kříž, dosud nástroj hany,
nástroj spásy je teď zvaný.

Pozdraven buď, kříži svatý,
poklade náš přebohatý.
Buď nám štítem v každém boji,
lékem, jenž vši nemoc zhojí.

Až tě uzřím na nebesku
o soudném dni v plném lesku,
buď mně vítán! Čest a sláva
nechť se věčně tobě vzdává.



H. W.:

Moc Krista Krále.

M. Vincent.

Bůh jest všemohoucí. Ježíš Kristus, Syn Boží, učiněný člověkem, jest tedy všemohoucí svou božskou přirozeností a ve své lidské přirozenosti obdržel vše, co mohlo jí býti uděleno ze všemohoucnosti Boží.

Duše svaté rády se noří v nestihlé

hlubiny Boží lásky. Knihy a kazatelé nemají dosti slov, kdy mluví o tomto blaživém předmětu, a dojistá vším právem.

Mnohem méně však mluví o všemohoucnosti.

Dotkněme se tedy tohoto tajemství

a neobávejme se, že ublížíme tím tajemství lásky, neboť láska zazáří tím více, budeme-li na ni hledět všemožností Boží.

Pojem moci zahrnuje tři živly; jsou to: 1. Síla. 2. Plodnost. 3. Vláda.

* * *

1. *Síla*. Hledme si utvořití pojem síly, neb jak se dnes říká: energie božské. Nelze ho dosáti jinak než porovnáním se zjevnými smyslovými zjevy přírody. Pohledme nejprve na sílu, jež se rozvíjí v neoživené přírodě, jako jest na př.: víchr, hrom, povodeň, bouře, ztroskotání lodí, zemětřesení, zmizení ostrovů a pevnin, sopečné výbuchy, laviny, požáry atd.

Přihlédneme potom, jakou měrou užívá člověk přírodních sil: vysoké pece, jízdy, výbušné látky, lokomotivy, motory rozmanitých sil atd. Nezapomeňme zvláště na nešťastné případy, jež budou vždy výkupnou cenou pokroku.

Potom povznesme zraky k nesmírným prostorům světovým; vypočítejme výsledky nynější vědy, úžasné sumy energie, kterou představuje činnost hvězd a jich šílený běh v prostoru světovém. Nemáme čísel k vyjádření rozmachu takové síly.

A přece...

Celková energie všehomíra vůči síle Krista-Krále jest menší než pád péra vůči pádu vysoké hory.

2. *Plodnost*. Každá bytost dokonalá chce se sdílet, chce vytvořití bytost sobě podobnou.

Jak obdivuhodná jest síla, kterou živá bytost dává jsoucnost jiným sobě podobným bytostem! Ale musíme vědět, že tato síla není její vlastní silou. Potřebujeť přispění Božího.

Jak obdivuhodná jest plodnost lidského ducha, vystupující v průběhu věků v divech umění a průmyslu! Ale jest jisto, že tato plodnost není jeho majetkem. Žádá nezbytně pomoci Boží.

Plodnost Boží jest nevystihlá. Působí v Bohu i mimo Boha.

Vnitřní plodností Boží Nekonečný plodí Nekonečného. Otec plodí Syna a z obou vychází Duch sv. Nuže, ani Syn ani Duch sv. nejsou menší než Otec, jich společný původ, ani Duch sv. není menší než obě Božské osoby, ze kterých vychází. Nekonečná plodnost — neb Nekonečný jest příčinou i výsledkem.

Plodnost Boží působí i mimo Něho ve stvoření.

Bůh stvořil vše, co jest.

Co hlasá nesmírnost Jeho díla? Kdo změří vzdálenost dvou konců všehomíra? Kdo svou obrazností dostihne mezi, vždy unikajících, hvězdného prostoru?

Kdo odhalí divy, jež ukrývá luno moře a země?

Kdo vyličí velkolepý nebeský svět, jehož neslýchané bohatství barev, lesku, pořádku a souladu sotva možno vytušit?

Kdo zjeví nám přesahné krásy duchovního světa?

Ano, ano, plodnost Boží tisíc a tisíckrát přesahuje plodnost lidskou, která v posledním rozboru zůstává vždy jen majetkem Božím.

3. *Vláda*. Žádnou říši nelze přirovnati k rozsahu říše Krista-Krále. Závěr tento vyplývá z předcházejícího.

Ten, kdo stvořil vše z něčeho, má moc, zalíbí-li se Mu, vše opět zničit. Onť jest Pánem svrchovaným.

Onť — posledním cílem všech bytostí.

Onť — Králem jednotlivců a národů.

Vládne svrchovanou mocí na nebi, v očišti, na zemi a v pekle. Nic nemůže uniknouti Jeho rozkazům. Ano, více ještě, i když člověk neposlouchá, neuniká vládě Boží. Utíkaje před láskou, klesá v ruce spravedlnosti.

Tento svrchovaný Pán vládne způsobem Ho důstojným. Dává-li lidem zákony, nechce, by se ptali po důvodech k tomu: „Učiňte to! Žádámť toho Já, Pán!“ „Nečiňte toho! Žádámť toho Já, Pán!“

Jak výborně vyjadřuje Dante tento

božský absolutismus, když chtěje umlčetí zlé duchy, praví jim ústy svého průvodce po pekle: „Tak chtějí tomu ti, kdo mohou vše, co chtějí. Netaž se dále!“...

Taká moc leká... Jak silný jest Bůh! Jak maličci jsme vůči této neskonalé Velebě! Jak maličci jsme vůči Kristu-Králi, jenž všecku moc, kterou Bůh může udělití přirozenosti lidské, spojuje s neskonalou mocí božskou!

Ó nevýslovné tajemství! Taká velikost se sklání až k nám. Všemohoucnost Boží nechce nás zdrtit, ale povznést až k sobě.

Když anděl zvěstoval Eliášovi, jenž se skrýval na hoře Horeb, že Bůh tudy přijde, zadul na počátku prudký víchř, potom nastalo zemětřesení a vyšlehl vše zžirající oheň. Ale Bůh nebyl ve víchřu, ani v zemětřesení, ani v ohni.

Posléze zavanul lehký větřík... a v něm byl Bůh; prorok se mohl na chvíli nevýslovně těšit sladké přítomnosti Boží.

Ten, jenž dovoluje, bychom ho nazývali Otcem, jest všemohoucí; Onť ležel v jesličkách, On se nám dává za pokrm v hostině eucharistické. Ecce Agnus Dei!

Sv. Terezie z Lisieux uctívala zvláště všemohoucnost Ježíšovu. Ona, tak malá, tak přesvědčena o své nicotě, důvěřovala jedině v pomocné rámě, jímž se mocný Král nebes skláněl k její pokoře.

Ve své malebné mluvě nazývala rámě Krista-Krále svým „božským vytahovadlem“.

Zapamatujme si toto slovo drahé svěťce. Zahrnujeť obdivuhodné vztahy, jaké mají býti mezi naší duší a Kristem-Králem. (La Croix 19. X. 1930.)



Anna Maria :

Soumrak se sklání.

Nad krajem se soumrak sklání,
zvon zve lidi ku klekání,
z visky letí „Anděl Páně“
k nebeské té svatě Panně.

Letí přes les, přes doliny
tichým krajem od dědiny,
hlavy sklání vonné kvítí,
chce se Matce pokloniti.

Všecko tvorstvo hlavy sklání
v modlitbě své při klekání,
i má duše Boží Matce
troji Zdravas šepce sladce.

Troji Zdravas jen jí víje,
ať mé hříchy z duše smyje,
hříchy smyje z duše mojí
a žal v srdci bolném shojí.

Nad krajem se soumrak sklání,
vše si hoví v sladkém spaní,
probudí se v době ranní
k žití opět při klekání.



Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Dokončení.)

Pověděli jsme všechno, když jsme řekli, že v nebi užijeme Boha ve všech jeho dobrých vlastnostech? Zajisté nikoliv, toť jen první stupeň blaha, teprv začátek. Boha budeme milovati vším zápalem, ze vši síly, již nám dá toto blaživé patření. Tenkrát to asi bude, kdy zvolá duše jako sv. Augustin: „Žízním po patření na tebe, Pane, tys pramen života, ukoj žížeň tu, ó Bože živý!“ Budeme jej milovati, aniž se kdy nasytíme, chváliti aniž kdy umdlíme, a čím více jej budeme milovati, tím větší bude touha milovati. Jestli již tu na zemi, ve vyhnanství okoušíme kouzla božské lásky s takovou slastí u stolu Páně, co bude teprv u vytržení lásky v nebi, kde bez ustání čerpající v Srdeci Páně nápoj živodárný a lásku, budeme dle výroku prorokova „opojení nejčistšími rozkošemi, kde nás Pán sám opojí proudem svých božských slastí.“ A ještě více: vidoucí a milující Boha, budeme mu podobní, jak nás ujišťuje milovaný učeník Páně, řka: „Víme, že když se ukáže, co bude, budeme podobni jemu (Bohu), neboť budeme ho viděti tak, jak jest.“ (1. Jan, 3, 2.) A aby naše láska byla dokonalá, aby štěstí naše bylo dovršeno, budeme míti tohoto Boha naší duše s bezpečností, že jej nikdy neztratíme, bude našim plným majetkem, že mu budeme moci říci s nevěstou ve Velepísní: „Nalezl jsem miláčka svého. Jest můj a nebojím se, že mi unikne.“ Posléze se ponoříme s rozkoší v Něho, pohroužíme se celoece v nekonečnou jeho lásku se zápalem vždy novým, s touhou vždy ukájenou, aniž bychom se na okamžik odvrátili od pozorování jeho nevýslovných, velikých vlastností. Nebe bude tedy věčným svátkem, věčnou slavností, věčným královstvím, věčnou

hostinou, kde pořadatelem, hostitelem zakladatelem jest Bůh, jenž to vše připravil od věčnosti a v sobě samém, t. j. měrou nekonečnou.

Kdož by si tedy nepřál dostati se do nebe? Komu by se nezhnusil a nezprotivil svět s jeho klamnými radostmi, prchavými poctami, pomíjivými statky a vyhanými sliby? Tomu všemu se snadno přisvědčí, ale málo jest křesťanů, kteří pracují pro nebe, kteří nezastavujíce se u nicot pozemských neochvějným krokem kráčeji k této vlasti dítek Božích. Rádi by ovšem šli k nebi, ale tak, aby se nevyrušovali a aby se nemusili obejíti bez vlastní života. Rádi by do nebe, ale tak, aby nemusili trpěti, očisťovati se svatou strohostí pokání, zanechati svých špatných návyků, varovati se zlotřilého a zkaženého světa. Příliš snadno se zapomíná, že Ježíš Kristus otevře nebe jen nejbolestnější umučením, nejkrutější smrtí, vylitím veškeré své krve. Jak? Pod vůdcem korunovaným trním ty bys chtěl přijíti do nebe cestou posypanou kvítím? Ne, ne. Aby se kdo dostal do nebe, musí nejprve vystoupiti na Kalvarii, t. j. projíti zkouškami. Nejde jen o toutu, aby ses dostal do nebe, jde o činy. Nebe je odměna, proto jest třeba zasloužiti si ho prací, je vítězným věncem, proto je nutné bojovati o jeho dosažení, je výbojem, proto je třeba násili, abys je uchvátil, jak dí Pán: „Království nebeské trpí násili, a kdo násili užívají, uchvacují je.“ (Mat. 11, 12.)

Protož jen odvahu! Po příkladu sv. Pavla, velikého apoštola, povzbuzujme a roznécujme se, ukazujice duši své krásné nebe. „Odvahu, duše má, neboť nynější soužení naše, které jest lehké, pomíjející, zjednává nám v míře pře-

nesmírné slávu věčnou. (11. Kor. 4, 17.) V takovém smýšlení budeme moci říci v hodině smrti se sv. Martinem, když ke svému okolí, jež chtělo mysl jeho rozptýlit, aby méně trpěl, takto řekl: „Nechte, nechte mne patřit na nebe raději než na zemi. Nebraňte mi pozorovat cestu, již se duše má musí bráti, aby se spojila se svým Bohem. „Jsouce pro svatost stvoření, žijme jako svatí, t. j. zachovávejme se v přátelství Božím, zůstávejme věrni svému slibu křesťnímu, t. j. žijme dle příkladů a zásad Ježíše Krista. Za tu cenu podává se koruna svatosti v nebi. Příkladem budiž nám sv. Fulgenc. Ačkoliv světec tento byl zahrnut potcami, přece nikdy neztratil s dohledu nebe. Nebe bylo jediným předmětem jeho tužeb. Jednoho dne vkročil do města Říma právě ve chvíli, když tam velkolepě vítali krále Theodoricha. Mocnář ten byl posazen na trůně bohatě ozdobeném. Byl obklopen senátem, svým vysokým důstojnictvem a přechetnými, skvělými dvořany. Byly tam nádherné kroje, úchvatná huda, nic na slavnosti nescházelo.

Tato tak oslunující podívaná upoutala na okamžik pozornost Fulgencovu, ale víra jej brzy odvrátila od země, aby povznesla duši jeho k nebi. I řekl sám u sebe: „Když pozemský Řím s ubohými a slabými smrtelníky jeví se tak krásným a skvoucím, jaký bude teprv Jerusalelem nebeský! A když v tomto pomíjejícím životě lidé obestírají takovým leskem stoupence lži a rozkoše, což bude teprve v nebi, kde Bůh sám rozvíjí všecku svou moc, aby dal blaho těm, kdož si svými ctnostmi zasloužili místečka v nebi!“ Tato myšlenka jej přiváděla víc a více k plnění všech jeho povinností.

Jako svatý Fulgenc krácejme i my vždycky ve světle viry: s ní zůstaneme vždy s Bohem — tot pramen živý a nevyčerpatelný, kde každý křesťan nalezne světlo, kolik mu třeba, aby nezloužil, sílu, aby neklesl. Bojujati s Bohem, tot vítěziti, trpěti s Bohem, tot chystati si blaženost a umřiti s Bohem, tot vejiti do života věčného.



Márie Tesařova:

Pod svoji ochranu . . . !

Pod svoji ochranu,
Josefe svatý,
vezmi měst paláce,
vesniček chaty.

Pod svoji ochranu
vezmi vlast celou,
slyš naší úzkosti
modlitbu vřelou.

Pod svoji ochranu
vem církev svatou,
kdy údy její snad
nástrahy matou.

Pod svoji ochranu
vem její děti;
tam budou bezpečni
v života spleti.

Pod svoji ochranu
vezmi nás v chvíli,
kdy duši bude jít
k věčnému cíli.



Cesta sv. Josefa.

Ve francouzských Alpách byl malý kostelík skutečně „na spadnutí“. — Kolem něho několik domků rovněž velmi chatrných . . . Tedy samé zříceniny . . . A co ubohý tamní pan farář? Uveřejnil letošního podzimu dojemnou prosbu o pomoc pro svůj ubohý kostelíček. Celou věc svěřil mocné přimluvě sv. Josefa, a zvláště hleděl, aby ditky denně vyzývaly v kostele tohoto nebeského ochránce. Proto nedivme se, že v nebi kol trůnu sv. Josefa začalo býti neobyčejně rušno. Sv. Josef jest znám, že vede k dobrému konci podniky jemu svěřené, zvláště je-li jejich cílem sláva Boží. Nekvapí — toť pravda; v lůně věčnosti není pokdy na naše horečky a netrpělivosti. Za to postupuje bezpečně a spořádaně se silou a mírností těch, kteří k službám mají všemohoucnost Ježíšovu.

A přece ten milý světec měl by nejednou příčinu k rozčilení. Každodenně po celé již týdny přinášeji mu strážní andělé kvapná poselství ve formě vroucích modliteb, jež vystupují z „kostela ve zříceninách“.

Tam věrné duše, zvláště nevinných dítek, den co den ráno i večer se modlí: „Sv. Josefe, zjednej dobrodince pro náš ubohý kostelíček!“

A to ještě není vše.

Sv. Josef chce mítí přesné zprávy o šlechtném hnutí katolické vzájemnosti, které se utvořilo pod jeho ochranou.

V jediném měsíci víc než dvě stě listů zasláno panu „farářů ve zříceninách“ a v každém byl nějaký dárek.

Byly tu velkodušné dary po 100 a 200 fr., ale též mnoho příspěvků pokorných a skromných, k nimž připojeny byly tak dojemné řádky, že dojista sv. Josef byl pohnut až k slzám. Přicházely se všech stran.

Tak na př. jistý pařížský spolu-
bratr posílá svůj groš s přáním: „Ať

sv. Josef vám pomáhá a vás síli, on, jenž jest patronem obtížných věcí! Necht' pomůže vám, byste mohli šťastně dokončiti celé své krásné dílo!“

Též jistý farář savojský posílá svůj příspěvek, ač sám má co dělat, by jeho vlastní kostelík — ve výši 1500 metrů — se nezřítíl.

Z Alžiru otec rodiny posílá almužnu s prosbou, aby sv. Josef vyprosil jeho sedmi dětem Boží požehnání.

Jiný posílá 50 fr., aby „sv. Josef nezapomněl, že má zjednat dosti práce; máme šest dětí . . .“

Jistý irský kněz se obává, aby mrazy neškodily tamním olivám, i posílá almužnu, aby svatý Josef ráčil zadržeti přílišné mrazy.

Jistá rodina, mající osm dětí, doporučuje se sv. Josefovi, aby aspoň jeden ze čtyř hochů měl kněžské povolání.

Jistá sodálka Mariánská: „Ke cti sv. Josefa na kněžské povolání malého hochu a ke cti sv. Michaela, slavného patrona naší drabé farnosti.“

Služebné děvče posílá 100 fr., doporučující své řeholní povolání svatému Josefovi.

Jiná, již tři léta nemocná, posílá postupně několik almužen, jež sebrala mezi známými, a slibuje ještě dále sbírat.

Vdova — nádenice — posílá 50 fr.

Jiný zas prosí o šťastnou hodinku smrti.

A konečně i několik chudých pánů farářů našlo ve své chudobě, čím přispěti spolubratru „ve zříceninách“.

* * *

Několik dní před vánocemi řekl sv. Josef k Ježíši a k Marii: „Půjdu na zemi, abych si vše zblízka prohlédl.“

„Jdi, můj Otče,“ praví Ježíš, „Gabriel tě bude provázet.“

V září zapadajícího slunce na zlatém

oblaku snesli se na zem oba poutníci. Sv. Josef zamířil ke starobylé kapli, jemu zasvěcené. Vidí, že přes všecku chudobu všude jest pořádek a vše povzbuzuje k zbožnosti a k usebranosti.

„Pojďme ještě do vesnice,“ praví ke svému průvodci. Ale co to? Náhle sraští čelo. Anděl znepokojen ptá se tise: „Co tě zarmoutilo, můj pane a veliteli?“

„Pohled, Gabrieli! Ty domy, tam pod tím starým kostelem — nic ti nepřipomínají?“

„Ach, podobné zříceniny možno všude vidět, kde bouřila válka —“

„Hleď, Gabrieli, připadá mi, že jako kdysi i dnes blížíme se k Betlemu. Ježíš narodí se v tom chudém kostele — tam nahoře — jenž obklopen jest těmito polozbořenými nehostinnými domy . . .“

V malé chvíli vcházejí oba do chatrného kostelíka. Za večerního soumraku, ozářeného pouze věčnou lampou a několika čadícími voskovicemi, modlí se zbožní věřící.

A přece jest to den všední; v ka-

lendáři není na dnešek zaznamenán žádný svátek. „Slyšíš?“ praví světec, „slyšíš? Vyzývají mé pomoci! Chtějí postaviti mému Synu Ježíši dům Ho důstojný . . . Ano, ano, mé děti, dostanete ho — ten svůj kostelík! Povzbudím dobročinné duše, by vám pomohly . . . Ale modlete se, modlete se a milujte Ježíše . . .“

Jich přítomnost však zůstala ukryta; žádný zvuk hlasu nezavadil o ucho věřících, ale v jich duši sestoupila nebeská líbeznost, podobná té, kterou pocítujeme při vánočním sv. přijímání.

Když pak vycházeli z kostela, každý odnášel si nevýslovný dojem, jehož příčiny však neuhodl, spolu s nezvratnou důvěrou, že o příštích vánocích narodí se Ježíšek jinde než ve zříceninách.

Ale jistá mladá a zbožná maminka přece uhodla tajemství onoho večera. Když skláněla se nad kolébkou svého dítěte, spatřila na jeho tvářičce nebeský úsměv a jeho krásné modré oči s obdivem hleděly na zjev, který není s této země. M. Vincent.



Marie Tesařova:

Svatému Josefu.

V blahém sídle nebešťanů
skvíš se, Strážce Jezulátka,
zastáncem jsi pozemšťanů,
těchou nám Tvá péče sladká.

Ochráncem jsi Církve svaté,
která Tebe vroucně prosí,
z přimluvy Tvé přebohaté,
milosti proud na ni roší.

Chraň i bílé duše dětí,
jak jsi střežil Pannu čistou,
srdečka svá nechť ji světi,
stopou její chodí jistou.

Chraň také rodin statky:
lásku, ctnost a svatou víru,
ať přes všechny světa zmatky,
dojdou šťastně nebes míru.

Pomoz nám, by naše žití,
žití Tvému blízké bylo,
až nám odtud bude jíti,
nebe by nám zasvítilo.





Sv. Josef.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Kapitola XIV.

Nové bolesti a ztráty.

Hraběnka Svěčinová tak si zamilovala Francii, že hluboce se jí dotýkaly všechny změny jejích současných dějin. Sotva kdy který duch vytušil je jasněji a soudil o nich správněji, zřídka kdy které srdce bylo hlouběji jimi dojata. Všecky spory a boje, které předcházely únorovou revoluci, měly svou ozvěnu v jejím saloně. Téměř rovnoměrně byly tam zastoupeny přílišná důvěra i temné pohledy do budoucnosti. Mezi oběma váhala hraběnka poněkud nerozhodně; neměla tolik sebeklamu jako první, ani tolik netrpělivosti jako druzí. Když pak 24. února došlo ke katastrofě, nebyla překvapena. Za všeobecných nepokojů bylo jí velkou útěchou, že velký národ, který lehce dal se zaskočiti, neméně hbitě dovedl opanovat anarchii. Ale z Francie rozlilo se záhy hnutí revoluční po celé Evropě. Tehdy psala své chovance, Heleně Kreptovičové: „Pohlédneme-li na Evropu, od jednoho konce ke druhému, zda nemusíme vyznati, že se tu dokonává cos obrovského, cos světového? Vidíme chyby, které spáchány, ale nedovedeme si jimi vysvětliti současné události, jich shodu a rychlý spád. Nemyslete, že k zastavení tohoto proudu nebylo by potřeba oka pronikavějšího, ruky silnější. Vůči velkým faktům politickým zřídka kdy nebyli by lidé velmi inálníni a nepatrnými; ale dnes vůči takému nezkrotitelnému proudu vše jest bezmocno.“

„Jaký otrěs po takém nárazu,“ píše po hrozných dnech červnových r. 1848; „to nejsou již jen půtky pouliční, toť tragika občanské války. To není pouhý

boj mezi stranami, ale holá nemožnost pro každou děle trvající převahu vůbec. Úcta valně oslábila, a nyní útočí se i nemilosrdně na autoritu, jakmile někdo dle zdání získá si na ni práva. Tu i málo křesťanští duchové uznávají, že za nepořádků, jež hrozí rozkladem celé společnosti, jediná Církev tu stojí živá a spořádaná; nejsou sice přemoženy všechny theorie, které překážejí její činnosti, a ještě proti ní trvá mnoho predsudků; ale její představitelé nabývají přízně, zášti proti ní ochabuje a i nejlhostejnější neodmítají kněze. Každý vidí, jak kněžstvo přichází ke všem třídám společenským, ale vidí též, že jedině proto, poněvadž všem chce činiti dobře a starostlivě se uzavírá v okruhu svého svatého úřadu . . .“

Mezitím, kdy v sférách politických nastával zvolna klid, srdce hraběnky Svěčinové zahrnoval samý zármutek. Smrt odňala jí obě nejlepší přítelkyně: nejdříve Roxandru Edlingovou a později — téměř náhle — i Marii Nesselrodovou. Poněvadž od této dostala právě list, odmítala všemožně obavy, které přátelé chtěli u ní vzbuditi, by ji připravili na osudnou zprávu. Když konečně zvěděla celou pravdu, byla zdrcena. „Ach,“ vzlykala žalostně, „zemřela náhle jako můj otec.“

Tato rána byla přípravou na ztrátu ještě hlubší a bolestnější. Generál Svěčin skončil náhle před očima své choťi dne 30. listopadu 1850. Bylo mu dvaadvadesát let. Bez jakýchkoli předcházejících příznaků ranila ho mrtvice v osm hodin ráno právě ve chvíli, kdy choť chtěla mu předčítati denní zprávy.

Generál byl vpravdě ctihodný kmet. Na jeho tváři zrcadlila se vždy milá,

upřímná dobrota. Miloval hluboce svou choť a nikdy nemluvil o ní jinak než s nejněžnější úctou. Hraběnka vděčila se mu za to nejoddanější láskou a péčí. Nebyl-li jeho duch na úrovni jejího, vyrovnala se za to jich srdce velikodušností a útlocitem. Generál byl velmi vzdělaný; mnoho čítal, zajímavě vyprávěl, a v jeho rozmluvě, prostě vši domýšlivosti, jevil se bystrý duch, zdravý úsudek a hluboká dobrosrdečnost. V posledních patnácti letech byl silně nahluchlý a proto v hodinách velkých návštěv vzdaloval se salonu. Když hraběnka proto chtěla zavřít své dveře, opřel se se vši rozhodností, ano každého večera přicházel na hodinku k hostům; nemohl se sice zúčastnit rozmluvy, ale byl ke všem velmi přívětivý, jen aby zapudil obavy své choti.

Velmi rád dlouho chodil, rád prohlížel si znamenitosti města a zvláště zajímal se o výstavy průmyslové. Jeho obvyklým průvodcem byl bývalý jeho pobočník, pan de Tiran, který tímto způsobem vděčil se za pohostinství, jehož se mu bylo dostalo v Petrohradě. Generál měl též svého předčitatele, který ho obeznával s předními plody literárními. Hraběnka denně zastupovala ho na jednu nebo dvě hodiny bez ohledu na námahu a na své chatrné zdraví. Generál sdílel rád přátelské city své choti k osobnostem, jež připustila v kroužek svých intimních přátel; zvláště ctil a miloval P. Ravignana T. J. a P. Lacordaira. Ale nikdy neprojevil ani nejmenší pochybnosti o ruském pravoslaví nebo touhy po návratu do Církve katolické. Jeho náhlá smrt zasáhla hraběnku jako blesk. Výbuch prvního bolu byl přímo zdrcující. Nemohla vůbec uvěřiti svému neštěstí, a proto lékař, chtěje jí popřáti času, by se mohla vzpamatovat, namáhal se po delší dobu, by vzkřísil domněle omdlelého, ač věděl dobře, že vše jest nadarmo. Přátelé zastali ji, ona klečíc pláče u bezduchého těla generálova. Neslyšela ničeho, ani

neviděla; teprve když několikráte opakovali prosbu, poněkud se vzpamatovala, i mohli ji odvésti do sousední komnaty.

Bylo jí velkou útěchou, když obdržela povolení, by zesnulý mohl býti pochován na hřbitůvku Montmartreském. Tam putovala každého měsíce se svou věrnou Parissou; dlouho se tam vždy modlila, a když vstala, ukázala své němě průvodkyni prázdné místo vedle hrobu svého chotě, kde chtěla jednou odpočívat. Vždy těšilo ji, mohla-li vysloviti jméno zesnulého nebo vyvolati na něho vzpomínku. Jak něžnou láskou dýši řádky, jež za několik měsíců psala z Vichských lázní:

„Děkuji, má drahá, za milý list, jenž nahraditi měl mi Vaši návštěvu před odjezdem z Paříže. V ústrani ozývá se vše mocněji, všechno se hýbe jako při odjezdu. Máte pravdu, že každé loučení má cosi slavnostního do sebe; ale totéž možno říci i o návratech, které v rámci dvojího data zahrnují tolik smutku! Před dvěma lety došla mne zpráva o smrti paní Nesselrodové, a letos sem přicházím samojediná. Na každém kroku doráží na mne bolestná vzpomínka. Meškám v týchž zdech, ale nemohu vyjiti z pokojů, bych nemusela minouti dveře, jež nikdy se mi již neotevrou. Vše tedy právě tak jako v Paříži. Stálá bolest uvnitř nedůvěřuje tomu, co zevně jest...“

Mnozí vůbec netušili, jaké místo užímal generál Svěcin v životě své choti. Ona sama vroucně prosila Boha, by sám ráčil zaplniti tuto mezeru. Dosud z lásky k choti tlumila neukojitelnou touhu po ústraní a zátiší; nyní oddávala se jí vždy víc a více. Dle možnosti omezila hodiny přijímací, prodloužila pobyt na venkově a téměř po celý listopad a prosinec se uzavřela v některém z pařížských klášterů. Zvláště ráda meškala u Augustiniánek, kde ze skromné cely otvíral se jí malebný pohled na rozsáhlé prostranství

mezi kostelem sv. Genovéfy a údolím Milostné Matky Boží.

Hlubokým zármutkem byla pro ni i rusko-francouzská válka. „Pro všechny je to jen válka,“ říkala, „ale pro mne je to válka občanská.“ „Francouzské loďstvo vplulo do Baltického moře“, psala Heleně Nesselrodové; „jaký divný pocit budí to ve mně! Ony kraje nejsou více poranitelné než jiné, ale pod tamním nebem jsem žila, jsou to naše břehy, tam se pro mne soustřeďuje idea vlasti, tam útočí na moje srdce!“ Bolestně dojala ji smrt cara Mikuláše. „Nikdy bych netušila,“ píše v březnu r. 1855, že v odlehlosti čtyřiceti let uvidíme dva cary Alexandry bojovati s dvěma císaři Napoleony. Denně nové dojmavé podrobnosti vracejí nás k úmrtnímu lůžku, kde ukázaly se tak velké příklady. Tu zjevila se světu duševní převaha cara Mikuláše, jak ukázala se již při jeho vstoupení na trůn...“

Kapitola XV.

Poslední léta.

S postupem let osláblo valně charakterné zdraví hraběnky Svěčinové. Svou neslýchanou duševní silou dovedla však oklamati své okolí; jen ti, kdo blíže sledovali pokroky nemoci, tušili blízkost se nebezpečí. Již sice od třiceti let jediný den jí neminul bez utrpení; ale v poslední době zvláště noci byly pro ni pravou mukou. Jaterní choroba a první příznaky vodnatelnosti přivodily dusivost a časté otoky. Proto sedávala obyčejně na vysoké a tvrdé lenošce, ale nikdy ne dlouho; nejlépe bylo, mohla-li se procházet. Bylo-li málo hostů, procházela se s nimi za rozmluvy. Když však se dostavila četnější společnost, musela usednout. „Obyčejně žádá zdvořilost,“ říkala žertem, „bychom povstáním uvítali hosty; já naopak sedám, když přijdou.“

Za noci neužíla odpočinku. Sotva dvě hodiny spočinula na chudém, že-

lezném lůžku, již se začala dusit. I musela vstát a procházeti se. Obyčejně přemohla ospalost a nedbajíc horečky, oddala se svému oblíbenému přemýšlení. Chvillemi zastavila se u psacího stolu a narychlo napsala: tužkou několik řádek, kterých na štěstí vždycky nespálila; přežily ji, by hlásaly poklady její pokory.

Posléze však lékaři předepsali delší naprostý klid. Ohlížela se tedy po nějakém venkovském zátíší, dostatečně od Paříže vzdáleném. Dlouho nehládala. Nabídl se jí přátelská láska, která v jejím srdci budila milé vzpomínky. Hraběnka Rochejacqueleinová, dcera vévodkyně Durasové, odevzdala jí svůj starobylý zámek Fleury na konci lesa Fontainebleauského. Široká přízemní zámecká chodba byla jako stvořena ku procházkám; pod okny táhl se hluboký hradní příkop, naplněný průzračnou vodou; v parku stáleté stromy zvaly v svůj milý stín a kol dokola vinula se vysoká zubatá zeď jako by chtěla chránit, ne snad světskou moc, ale samotu. Tu v jedno pojilo se kouzlo přírody se vzácným ušlechtilým pohostinstvím.

Prekrásné to ústraní se svými velkými vzpomínkami, zvláště na jeho bývalou majitelku, kněžnu Tarentskou, jež zůstala vždy drahou srdci hraběnky Svěčinové, vzbudilo u přátel poslední jiskry naděje.

Farní chrám, jenž skoro bezprostředně přiléhá k zámku, byl cílem každodenních vycházek hraběnčiných. „Nabídl jsem jí,“ vypravoval později tamní pan farář, „že ve všední dny budu sloužiti mši svatou v onu hodinu, která by byla pro ni nejvhodnější, ale nechtěla; obávala se, že by tím způsobila nesnáze milosrdným sestram, které přicházely na touž mši sv.“ Když v neděli vycházela po velké mši z kostela, pospíchali k ní vesničané, neb každému pověděla cos milého a povzbuzujícího. Po nich přiblížili se k ní chudí a zarmoucení; každý zakusil její nevyčerpatelnou lás-

ku a nikdo neodešel bez pomoci a potěchy.

Přátelé šetřili jejího ústraní a jen na výslovné její přání dovolili si je přerušit. Vždy měla tu na mysli jen dobro bližního, jemuž tak ráda sloužila. „Blahý to pro mne den,“ řekla jistá návštěvnice po odchodu z Fleury. „Hraběnka úsilně mne vyzývala, bych vyhradila si denně několik hodin svobody. Zvláště naléhala, bych první denní hodiny zasvětila Bohu, a pak dosti značný čas věnovala studiím. Řekla mi, že její láska k studiu vzrůstá ustavičně a sice tou měrou, že blíží-li se ke stolu, aby oddala se své zamilované práci, srdce jí bije radostí. „Ach,“ řekla pak, „stáří není sice krásným věkem, ale věřte mi, drabá přítelkyně, jest to krásná doba.“

Ze všech studií doporučovala zvláště studium vlastní duše. I v tom předcházela až do poslední chvíle dobrým příkladem. Nic nedovedlo upokojiti její neuhasitelné žízně po dokonalosti. Několik zlomků tohoto ustavičného studia vnitřního zachovalo se na listkách ze zápisníku vytržených. Čteme tam na př.: „U dětí lidských chtěla bych býti označena slovy: Ta, která věří, která se modlí a která miluje.“

„Chopiti se oně práce, jež nejvíce mi stojí přemáhání; právě jí chci začít, ať není-li jiná lehčí spěšnější.“

„Promyslit, roztřídit a stanovit práci na zítřek; uspořádati věci podle stupně jejich důležitosti a důsledně podle toho jednat.“

„Nutno obávat se zvláště trpkosti a hněvu.“

„Ve všem se vyhýbatí ješitnosti; nikdy ničeho nepovědět ani nepřipomenout, byť i nepřímo a pod žádnou záminkou, co by mne povznést mohlo v očích druhých; nelibovati si nikdy v tom, co jsem řekla.“

„Bůh žehná člověku, ne proto, že ho nalezl, ale že ho hledal.“

„Vždy hledět míti raději méně, než více.“

Myšlenky tyto s postupem choroby

zachovávají touž silu i též směr; jen písmo se zvolna mění.

„Nebojovala jsem dosti proti nemoci,“ píše ještě v létě r. 1857; „dala jsem se přemoci; vše jest ve mně zatíženo, od nohou až k duchu.“

„Jíti vstříc nebezpečí, jež mne ohrožuje; plně, cele, a dobrovolně přijala jsem od Boha rozsudek, kterým mne odvolá z tohoto světa, v den jakkoli blízký, i způsobem, jak Bůh ráci.“

„Paní X. oznamuje mi těmito slovy smrt své babičky: „Přijala s velkou tichostí poslední svaté svátosti,“ a pak dodává: „Ach, jak sladko jest umřít!“ Nemožno však věděti, jak sladko jest umírat.“ „Věnovati přílišnou pozornost počtu a rozmanitosti svých bolestí, jest slabost starců a ochabnutí vůle.“

„Den bezbarvý a prázdný; den plný mezer; nic neukončeného, zmalátnění sil; dobré jediné věci, které mlčky vytrpěny.“

Tak hraběnka Svěčinová upírajíc oči na věčný cíl, rychle se k němu blížila. Ve Fleury byla by ráda zůstala po celou jeseň r. 1857. Ale náhle dostala zprávu, že dva z jejích synovců, Řehoř a Eugen, přijedou k ní na několik týdnů se svými rodinami. Oba sice snažně prosili, by je přijala ve svém zátiší. Ale s obvyklým svým sebezapřením nechtěla přivolit. Ač znala obě jich ušlechtilé manželky i jich něžnou lásku, nemohla se rozhodnout, by jediné k vůli sobě zdržela se na venkově. Přes všechny námitky svých přátel vrátila se do Paříže, kde chtěla zůstat po celou dobu, kterou jí věnovati zamýšleli drazí návštěvníci. Doufala, že ještě jednou uvidí Fleury. Ale této milosti nedostalo se již jejím přátelům.

Kapitola XVI.

Poslední dny.

Poslední dny hraběnky Svěčinové byly korunou, vysvětlením a souhrnem celého jejího života. Jích věrný obraz vzdá důstojnou čest její památce a

svým teplem rozežře a potěší mnohou duši. Jsou to řádky, jež autor jako očitý svědek psal příteli svému Karlu de Montalembert. Hraběnka brzo po svém návratu z Fleury byla stížena těžkou krizí, jež okoli její naplnila předtuchou blízkého konce. Věrný Cloppet zpravil hned o tom všecky její vzdálené přátele.

„Do Paříže jsem stihl časně ráno 21. srpna. Volal mnesem list Cloppetův, který mi zůstavil jen málo naděje. Služebnictvo již bylo vzhůru. Upokojili mne; krise prý minula, ač nebezpečí trvá dále; ale hraběnka prý o ničem neví, a proto třeba opatrně vysvětliti příčinu svého rychlého příjezdu.

Tento sebeklam mne zarazil; nemohl jsem ho nijak srovnati s odvahou a s bystrozrakem naší svaté přítelkyně. V obvyklou hodinu dostavil jsem se do salonu. Seděla jako vždy u psacího stolu; nemoc prozrazovala jen hlava na hrud' schýlená. Klidně vylechla

příčinu mého náhlého objevení a pak vypytovala se na vše, o čem věděla, že mne zajímá. Na večer přijeli oba synovci se svými rodinami. Připadali mi jak poslední pozdrav z dálné ruské vlasti. Pozvala nás všechny nazítří k obědu. Já druhého dne zašel jsem k jejímu lékaři, dr. Rayerovi. „Nepocho-
pitelná mravní síla hraběnky Svěčinnové,“ řekl mi, „jest hlavním a téměř jediným jejím životním prvkem. Nutno vyhýbat se všemu, co by jej mohlo oslábnout. Trpí nevýslovně; stále množí se náplasti mění celé její tělo v jedinou velkou ránu. Vodnatelnost zasahuje srdce i hlavu, která svou tíží klesá ustavičně v před.“ Ptal jsem se, zda mohl bych se ještě na nějaký čas vrátiti ke své rodině? Odpověděl, že neručí déle než za čtrnáct dní. Odcházejce umínil jsem si, že nedám si uniknouti ani jediné chvíli, kterou mi popráti ráčí milosrdenství Boží.

(P. d.)



Marie T e s a r o v a :

V touze.

Kdy přijdeš zase v moji hrud',
můj Hoste sladký,
tam blaho kyne duši mé
jak v loktech matky.

Bez Tebe pusto v duši mé
jak v zimě v sadě,
bez Tebe duše ubohá
v bídě a hladě.

Jsou jako ptáče bez hnízda
ach, kde se skryje,
když víchř s deště přívalem
mu v křídla bije?

A srdce bolem sevřené
jež touhou zmirá
a lásky Tvoji zrněčka
tak chtivě zbírá.

Své Srdce otevř, Ježíši,
zas dej mi sebe,
vždyť s Tebou v duši zavítá
útěcha s nebe.



Radiové poselství míru sv. Otec

Pia XI.

Svatý Otec Pius XI. dostal darem překrásné radio, jímž projevil v únoru t. r. své poselství míru celému světu. Při zahájení provozu vatikánské rozhlasovací stanice promluvil senátor Marconi italskou a anglickou řeč, ve které oznámil, že za chvíli promluví papež slovo míru k celému světu a udělí na konec celému světu svoje apoštolské požehnání. Marconi pravil, že po prvé bude slyšet na celém povrchu země hlas papežův pomoci přístroje, který za pomoci Boží se jemu Marconimu podařilo sestrojiti. Pak se obrátil ke sv. Otci a vyzval jej, aby promluvil do mikrofonu a dodal, že je mu velikou ctí, jestliže novou radiovou stanicí může sv. Otec odevzdat. Sv. Otec promluvil latinsky a pravil: Jsem velmi šťasten, že mohu užít zázračného vynálezu Marconioho. Je možno užít slov Písma sv.: Slyšte, nebesa, co hodlám povědět, slyš, země, slovo můj úst! Slyšte všichni národové, poslouchajte pozorně všichni, kteří obýváte naši zemi. Buďte jednotni ve své pozornosti, boháč i chudí, slyšte ostrovy a slyšte všichni vzdálení národové. Sláva budiž na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle, sláva budiž Bohu, který lidem propůjčil moc tak velikou, že jejich slovo dosahuje vpravdě až na konec světa. Jsem velmi šťasten, že jsem nazýván drahým jménem „Otec“. Obracím se tedy ke svým synům, ke všem, které Bůh svěřil mé péči. Obracím se na kardinály, na patriarchy, na všechny vysoké zástupce Církve s prosbou, aby zůstali věrni svému úkolu, když byli povoláni za pastýře Božího stáda. Obracím se na veškeré duchovenstvo s prosbou, aby svým příkladem a svými modlitbami stále rozmnožovalo

dílo Vykupitelovo. Obracím se na misionáře a pozdravuji tyto statečné vojiny Kristovy a vyzývám je, aby ve svém poslání setrvali přes všechny útlisky a útrapy.

Obracím se na všechny věřící a vyzývám je, aby setrvali ve víře a zachovali si dobré srdce. Obracím svá slova také na nevěřící a rozkolníky, za které se každý den modlím k Bohu, aby je osvitil. Obracím se na hlavy států a volám k nim, aby vládly spravedlivě a s láskou křesťanskou na prospěch zbožného lidu a nikoliv na jeho zkázu, a aby vždy byly pamětlivy, že Bohu budou skládati účty. Poddané pak napomínám, aby byli poslušni, boháče, aby měli křesťanskou lásku k bližnímu, chudobné, aby byli rozsaňni a dobří, dělníky, aby měli bratrské srdce ke vzájemné podpoře a aby žádali jenom to, co je spravedlivé, zaměstnavatelům připomínám, aby nezadržovali, což spravedlivého je a aby nedbali jenom o to, co přináší prospěch jednotlivcům, nýbrž co přináší blaho všem. Na prvním místě však — třeba že přicházejí až naposled — nechť dosáhnou naše slova všech, které se zvláštní láskou chováme v srdci, všech, kteří jsou postiženi nemocí a bolestí, trampotami a protivnostvím a především Vám, již trpíte od nepřátel Boha a od nepřátel společnosti lidské, zatím co my za Vás se modlíme a pokud nám to je možno, svoji pomoc Vám poskytujeme, Vám zvláště doporučujeme křesťanskou lásku a žehnáme Vám ve jménu Krista, jehož náměstkem jsme. Přijďte ke mně všichni, kteří trpíte a já poskytnu Vám útěchy. A k závěru udělujeme urbi et orbi (t. j. městu Římu a celému světu) a všem, kteří na světě

žijí, ze srdce svoje apoštolské požeh-
nání, jak to činíme, ve jménu Otce i
Syna i Ducha Svätého. Amen. — Je
to jedno z nejkrásnějších poselství,

která kdy sv. Otec pronesl k věřícím
sv. Církve. Na památku uveřejňujeme
toto poselství míru celému světu.

Podle „Dne“.



Anna Maria:

Kristu.

V zahradě tam v Getsemanské
Kristus krvi potí se,
a dav veden Jidášem sem
sápe se a rotí se.

„Zdráv buď, mistře!“ Jidáš praví
a políbí Krista v tvář,
ztichl dav a na okamžik
zaslepi jej náhlá zář.

A pak dav se Krista chápe
a žene jej před sebou,
políckují zlosyni jej
a šat jeho zlostně rvou.

Od Kaifáše ku Anáši,
od Anáše k Pilátu
honí Krista bídná rota,
k smrti odsoudí ho tu.

Pilát ruce umývá si,
névinen jsem krví tou,
ale dav zde rozlicený
svolává trest v hlavu svou.

A hned Kristu hlavu věnčí
z trnů ostrých korunou,
do ruky Mu třtinu dali —
„Zdráv buď, králi! křičí, řvou.

A na bedra kříž vložili
zmrskanému Ježíši —
ach, kdo bolest Matky svaté
v tuto chvíli utiší!

Pod křížem již Kristus klesá
bolesti a únavou,
by Mu pomoh', Cyrenského
Šimona na pomoc zvou.

Na Golgotě Kristus stojí
na kříž by se přibit dal,
a za hříchy toho světa
život svůj by dokonal.

Pomoz sobě, sestup s kříže,
volá zástup v posměchu,
ale Kristus tiše trpí,
u Otce má útěchu.

Otče, odpusť vše, co činí,
volá v posled Kristus Pán,
duše Jeho odletěla
do nebe tam v Boží stan.

A hned skály pukaly se,
v úžasu se chvěla zem,
mrtví z hrobu povstávali,
zhaslo slunce v bolu svém.

Umřel Kristus za hřích lidstva,
by nás uved' do ráje
kde s Otcem svým, s Matkou svatou
v nebi slavně kraluje.





Zvěstování Panny Marie.



R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



Originální pan farář. Originální jest ten, kdo nečiní tak, jak činí druzí. Má své ideje, které mohou býti výborné. Zmíněný pan farář zemřel. V tom ovšem nebyl originální. Ale v následujícím: Uložil 2000 uspořené franků ve prospěch dobrého tisku; vymínil si však, že za ty dva tisíce franků pošle se jeho farníkům, těm ovšem, kteří si toho přejí, zadarmo po celý rok dobrý časopis. Nový pan farář nabídl toto předplatné jako památku po svém předchůdci jistému katolickému nakladatelství a ihned rozeslal sto výborných časopisů. Minul rok. Většina těch, kdo dostávali zadarmo onen časopis, rozhodla se, že časopis podrží a na příští rok sama předplatné si zaplatí. Tak zesnulý pan farář našel způsob i po smrti dobře činit. Stalo se. Bylo to originální, originalnost dobrého druhu. Takých výtečných originálů — kněží i laiků — přeje si po dlouhém a šťastném jich životě — „Škola Božského Srdce Páně“ — náležitě mnoho.

Z Vatikánu. Dne 29. listopadu m. r. skončila se duchovní cvičení, kterých účastnil se svatý Otec, kardinál státní sekretář a všichni preláti římské kurie. Po závěrečné promluvě upozornil kazatel, že po duchovních cvičeních uděluje se vždy požehnání jménem sv. Otce; ale poněvadž tentokrát meškají v jeho vlastním domě a v jeho přítomnosti, doufají přítomní, že sv. Otec udělí jim osobně svoje apoštolské požehnání. I odebrali se všichni do konsistorního sálu, kde sv. Otec krátce je oslovil. Pius XI. blahopřál kazatelům k vykonané práci a potom všem účastníkům, že s takovou horlivostí oddávali se svatým cvičením; ke konci dodal, že z celého srdce udílí svého požehnání nejen jim osobně, ale i jejich celé práci apoštolské. Na to přijal ve zvláštní

audienci oba Otce Tovaryšstva Ježíšova, kteří dávali ony exercicie.

Zlomyslný cestovatel. Ve vlaku při návratu z Lurd: Cestovatel: „Jistě, milostpaní, viděla jste v Lurdech Matku Boží jako Bernadetta?“ Paní: „Ano, viděla i Ježíška a sv. Josefa; scházel jen vůl; ale nyní nemohla bych to tvrdit.“

Angličti katolíci. Známo jest, jak horlivě pečují angličti katolíci, by svým dětem zabezpečili katolické vyučování. Jich úsilí zaslouhuje uznání. Od 1. ledna 1905 do 1. ledna 1930 vystavěli si a zařídili 148 škol, které byly přijaty do státní ochrany a udělena jim státní podpora. V nich má zabezpečeno náboženské vyučování 37.379 dítek. Tedy v 25 letech postavili si katolíci více škol než všechna jiná vyznání v Anglii dohromady. Že pak se jim dostává podpory státní, z toho patrné, že Komitét výchovy uznal je za potřebné, a proto se jim dostalo státní subvence.

Kláštéry Dobrého Pastýře. Kláštery ty slavily minulého roku století svého trvání od svého založení v Angersu. Kongregace věnuje se vychování, ochraně a povznesení ženské mládeže. Čítá nyní 9282 řeholnic, 1200 komisionárek, 812 novicек. Řeholnice náleží k 42 různým národnostem. Ovčince Dobrého Pastýře hostí 63.068 různobarevných dětí všech národů. 307 klášterů jest rozděleno v 35 provinciích v 41 různých státech: v Evropě 130, v Asii 16, v Africe 10, v Severní Americe 63, ve střední 6, v jižní 71, 8 v Oceánii, 2 na Filipínech a 1 na Jávě.

Nebezpečí nynější mládeže. Časopis „Egerer Zeitung“ přinesl nedávno článek z pera dra M. P. Uvedu některé myšlenky, dobré to postřehy z výchovy, vlastně nynější nevýchovy

mládeže školní. Dnes se ani nemůže říkat *vychování*, nýbrž *rozchování*, ne *erziehen*, nýbrž *verziehen*. Nevychovaní rodiče a špatně vychovaní učitelé vychovávají zase nevychované děti. Dobře vychovaní — dobře. Dnešní tak zvaná výchova se řídí špatnými hesly: netrestat, nechat vyžít, ponechat sobě, dáti se volně (lépe libovolně) vyvinouti, s dětmi se kamarádit, jen co nejvíce her a sportů. Ovoce těchto hesel již pocítujeme všeci, rodiče, učitelé, profesori, společnost i stát. Roku 1913 bylo v Čechách a na Moravě 885 mladistvých zločinců, za 10 let o 1000 více, roku 1929 již 1892. Věru pokrok, ale do propasti. Padáme, padáme do hlubin, a svět nad propastí tančí dál. Děti klnou, nedovedou si mile pohrát, nadávají, napadají staré lidi, zpívají opztlé písně a kreslí je veřejně, hulákají, zastavují auta a kola, všecek neprospěch svádějí jen na učitele a profesory, ze 40 nepřinese jich 20 úloh (dí dr. P. M.), neznají pravopis, dělají stále tytéž chyby, na jedné straně jedno slovo třikrát napíší různé: Blud, Bluth, Plut (krev). Jsou většinou neschopné se soustředit, jsou roztržité, tékavé. Při sečítání píší 10 pod 1000 napřed, nemají smyslu pro povinnost. Kvintán čpí odporně tabákem, abiturient napíše dopis, v němž 7 až 9 chyb. (Vím o dcipse učitele, jenž tam měl 16 chyb!) Studentkám se lichotí, nadržuje, s nimi se koketuje. Trpí se jim nestydatá móda a tělocvičení a hry se studenty. Pěstuje se důvěrnost a kamarádství. Rodiče trpí dětem řeči proti profesorům a katechetům. Žáci se pouští nerozvázně do vyšších tříd. Kvintán kdysi dvakrát v jedné třídě propadl; do bytu lezl v noci oknem. Právil jsem mu: „Rozvážil jste následky? Co z vás bude? Kam dospějete?“ Odpověď: „Na to jsem nemyslel!“ Včasný, rozumný trest záhy na pedagogickou část těla by byl prospěl. Ano, moc je chyb. Tu reformujte! — Kardinál kolínský dr. Schulte vydal pastýřský list opět

proti špatné módě, nemravnosti a proti společnému koupání a včasným známostem. Ženy se samy znehodnocují a jejich nestydatá móda — trpěna ve školách, jinde zakázaná — se na ženě vymstí. Muž ji pohrdne. V Chebu je každé čtvrté dítě nemanželské. Hrozně! Móda sprostá se omlouvá. Nedbejte řečí! K čemu dal Tvůrce přirozený stud? ! Zhrozil jsem se článku v „Mor. ilustr. zpravodaji“ č. 26, ročník 1930 Pisatel Galieni velebí moderní tanec, nazýváje jej nejerotičtější básní, zjevující nahou duši v celé chlipnosti, v níž není studu. Je perversitou vybíjející vášně a nervy a zvrácenosti. Moderní tanec — toť prý kokain, morfium společnosti našeho století. Tak Galieni. Víme aspoň teď pravdu otevřeně, cynicky řečenou. Ano, zase dím, tu reformujte! Napřed všeci u sebe a potom všeci, koho máte v domě.

Přestavba katolického hlavního kostela v Berlíně. Podle pruského koncordátu se svatou Stolicí byla zřízena v Berlíně nová řádná katolická diecése. Biskupem jmenován dosavadní biskup míšeňský dr. Schreiber. Jeho katedrálním kostelem bude dosavadní hlavní kostel katolíků v Berlíně u sv. Hedviky, zřízený v pěkném klasickém slohu za Bedřicha II. Pruský stát je patronem kostela a upraví jej nyní pro jeho nové účely. Zřídí se chórové lavice pro katedrální kapitolu, a proto bude hlavní oltář posunut vzad, takže sakristie se zruší. Nová sakristie bude v přístavku. Protože při slavnostních příležitostech navštěvuje v kostele bohoslužby mnoho katolických diplomatů a státníků (v dnešní německé vládě je pět katolíků ministrů), bude pro ně zřízena zvláštní lóže uvnitř okolo kostela, aby co největší prostor zůstal věřícím. Š pracemi se začalo 30. července 1930.

První etiopský biskup. V sobotu 2. srpna 1930 byl v Římě kardinálem Sincero v etiopském ústavu posvěcen první etiopský biskup. Je jím 44letý msgr. Kidane Mariam Kussa, rodák

z Hebo. Rodina jeho byla přivedena ke katolicismu. etih. P. de Jacobis, apoštolem Eritreje. Doposud byla haběšská misie podřízena italským kapucínům, nyní bude jí státi v čele domorodý biskup. V Eritreji jest 28.000 katolíků haběšského ritu, 60 domorodých kněží a seminář v Kerenu. V Římě je ethiopský ústav.

Odkud pramení bezohledné katanství bolševiků. V Kolině n. R. přednášel o sovětech prof. Ilgen, rodák moskevský, bývalý profesor právní filosofie, který byl nucen r. 1922 uprchnouti. Připomněl slova Leninova: „Proletářský stát není ničím jiným než strojem na potlačení buržoasie proletariátem. Nestačí jen protivníka usmrtili, dlužno ho i vyhubiti. Sentimentalita (zcitlivost) byla by zločinem. Máme srdce z kamene a naše politika láme kosti.“ — Proto komunismus pracuje netoliko odstraněním soukromého majetku, nýbrž i soukromé rodiny, soukromé výchovy dítek a světového názoru, který není bolševický; dále mučnám a popravami. — Profesor Ilgen dále poznamenal, že v Rusku povstal vtělený satan; materialismus a bezbožectví jsou provedeny do šílených důsledků. Jeden čelný komunista se vyjádřil: „Kde zvítězí náboženství, tam komunismus slábné — a komunistický životní řád může býti uskutečněn jen tam, kde je lid náboženství zbaven.“ — Tato slova nechť si dobře zapamatují naši velevlastenci, kteří sice se před komunismem třesou bázní jako třtiny, ale bezděčně jeho vzrůst podporují bezhlavým napadáním křesťanského názoru světového.

Beatifikace tří novinářů. „La Correspondenza“ sděluje, že konají se přípravy k beatifikaci tří novinářů, a to: Filiberta a Kamila Vrau, zakladatelů pařížského Domu dobrého tisku, a Giosue Borsi, italského spisovatele.

Bývalý pobočník cara Mikuláše vysvěcen na kněze. Jak oznamuje „Stampa“, byl vysvěcen v Římě na kněze hrabě Volkonskij, bývalý křídelní pobočník

cara Mikuláše II. a vojenský přidělenec u bývalého carského velvyslanectví v Římě, a to v tak zv. Collegium russicum, zřízeném nedávno papežem Piem XI. Jméno Volkonských je spojeno s římskou historií posledních sto let, zvláště ve jméně hraběnky Volkonské, která rovněž přestoupila ke katolické víře a ve své vile, nyníjším sídle německého velvyslanectví v Quirinálu, shromažďovala nejslavnější umělce a spisovatele své doby jako Rossiniho, Puškina, Overbecka, Saint Beuve a jiné.

Bez vánoc! Bez vánoc bylo vloni Rusko. V předvečer bylo ve všech školách úředně oznámeno: „Letos Ježíšek nepříjde! A nepříjde již vůbec z té prosté příčiny, že vůbec nikdy nebyl!“ A vánoco byly vskutku zrušeny všude, pokud sahá sovětská moc. Místo vánoc bylo v ruských městech divadlo představující pohřeb náboženství. Obrovské transparenty oznamovaly, na ulicích konec náboženství a jeho pohřeb. Barevné plakáty na domech v obchodech a jinde představovaly obrovského dělníka se sovětskou hvězdou na prsou, jak shazuje se schodů „Boha křesťanů, židů a mohamedánů“. Na náměstích významnějších měst byly veřejně páleny obrazy a sochy z chrámů a soukromých příbytků, modely chrámů, karikatury a loutky kněží, jakož i zpitvořené vánoční stromky. Byla to podívaná nová a smutná. Nejsmutnější v městě „čtyřicetkrát čtyřiceti chrámů“, nesčetných kaplí a prastarých klášterů — v Moskvě. Letos mlčelo tisíce zvonů tohoto města, zatím co v ulicích hloučely hlasy „bezbožníků“. Nastala noc. Houfy bezbožníků pronikly do několika chrámů dosud vládou nezrušených a rozháněly dosti početné věřící, kteří se proti vládnímu zákazu sešli, aby slavili vánoco. Za pokřiku: „Boha není!“ — „Přech s náboženstvím!“ bili přítomné, znesvěcovali oltáře, obrazy a ostatky svatých. A čeho zničiti nemohli, to odvěkli,

aby to spálili na hranicích, které hořely na náměstích. Věřící byli rozeznáni a k branám chrámů postaveny stráže, aby se do nich z věřících nemohl nikdo vrátiti. Pak nastalo v Moskvě ticho. Jenom bylo slyšeti hlas tovární sirény, oznamující „druhý pracovní den pro průmysl“. Projížděla sice též městem policejní auta, pasoucí po vánočních stromcích; každý měl býti hned zabaven a mimo to měla býti za každý ještě vybrána pokuta 100 rublů. Ale nebylo ani jediného stromku, ani jediné svíčky; vždyť Rusko nemá vánoc, neboť pochovalo náboženství. — Došlo přece k tomu, co celá Evropa považovala za nemožné. Před vánocemi zrušeno dalších 579 chrámů a zvony z nich odevzdány státu k průmyslovým účelům, uvěznění bezdůvodně kněží, jenom aby, třebaš tajně, nemohli konati bohoslužeb. A všechno to prý se děje dle vůle ruského lidu, který prý si přeje, aby byl osvobozen od okovů náboženství. Jak ale došlo k tomuto hlasování? Moskevský svaz rozdal dělnictvu hlasovací lístky, na nichž na prvním místě bylo vytištěno: „Pro Boha anebo proti Němu.“ Pod tím stálo: „Kdo je pro Boha, je zrádcem proletářského sovětského státu!“ Každý dělník měl se nejen podepsati, ale také udati své bydliště i továrnu, ve které pracuje. Každý, kdo hlasoval „pro Boha“, mohl býti jist, že bude proti němu zakročeno jako proti zrádci a že bude zbaven práce. Tak se stalo, že tři čtvrtiny dělníků moskevských hlasovaly „proti Bohu“. Nelze upřít obdivu těm 25 proc. dělnictva, které dalo v sázku všechno a hlasovalo „pro Boha“! Letos tedy nezněly v Rusku o vánocích zvony a nezpívalo se „Sláva na výsostech Bohu“, protože pokoje nemají lidé, kteří nejsou dobré vůle.

P. Benjamin Betteridge, misionář anglikánský v Číně (Chittagong) vrátil se spolu se svou manželkou v lůno Církve katolické. P. Betteridge jest

potomkem slavného anglického mučedníka Tomáše Morus. Ač byl protestantem, měl vždy velkou pobožnost k nejsv. Panně.

Msgr. Constantini, delegát apoštolský v Peking, byl počátkem ledna t. r. přijat u sv. Otce. Po krátkém pobytě v Itálii má se opět vrátiti na své působišť. Podle jeho výpovědi válka v Číně nemá takých rozměrů, jak se domýšlíme; většina země ji netrpí. Též poštovní spojení nebylo nikdy přerušeno. Monsignore vydává skvělé svědectví tamním hrdinským misionářům.

Něco o mučednické smrti P. Marka Ho, čínského kněze v Hupé. Jakmile zaslechl o blížícím se nebezpečí, spěchal do kostela, by zachránil svaté nádoby. Ale komunisté ho poznali; vrhli se na něho, strhli s něho oděv, bili holemi, oslepili vápnem a konečně zvolna ho udusili.

Něco o časopisech Srdce Páně. Podle kalendáře „apoštolátu modlitby“ na rok 1930 vycházejí tyto časopisy v čtyřiceti různých jazycích; nejvíce v jazyku anglickém, který má sedm časopisů a sice zvláštní pro Anglii, Irsko, Spojené státy, Kanadu, Australii, Indii a Čínu. Nejvíce předplatitelů má novyorský — 340.000, potom dublinský (pro Irsko) 254.000, polský 165.000. Zvláště třeba poukázati na horlivost Irčanů, jichž jest pouze 6 milionů. Proto všichni ctitelé a ctitelky Božského Srdce Páně mají mezi známými šířiti „Školu Bož. Srdce Páně“. Mohou býti jisti, že tím účinně pracují na spáse duší a velmi se zalíbí nejsv. Srdci. Zvláště horlitelé a horlitelky měli by se úsilně starat, by v jich farnosti nebylo ani jedině rodiny, v které by nečetli Školu B. S. P. K tomu je sice ještě daleko, ale s chutí do práce!

Důmyslné polské horlitelky. Poslyšme, co o tom vypravují samy: „My horlitelky zasly jsme si k p. farář, aby byl tak laskav a povzbudil celou farnost k odebrání Školy B. S. P.,

časopisu to nad míru užitečného. Potom poprosily jsme o dovození, abychom mohly u vchodu kostela postavit stolec a prodávati jednotlivá čísla. Pan farář odpověděl, že jest to velmi dobrá myšlenka, a že se těší z naší horlivosti. Ke konci se tázal, které dni jsme si k tomu vybraly. Odpověděly jsme, že první pátek a potom první a druhou neděli. A hle, co se ukázalo? Že přemnoží vůbec o tom časopisu nevěděli. A tak hned na první pátek všechno jsme rozdaly, ano i nedostávalo se sešitů. Radíme všem, aby učinily jak my. Budou mít útěchu, že přispívají k rozšíření cti nejsv. Srdce Páně, a tedy jich jména budou na věky v téměř Srdci zapsána a nikdy z Něho nevymizí . . .“

Zázračné zjevení Matky Boží v Pontmain ve Francii. Bylo to za války prusko-francouzské dne 17. ledna 1871. V malé dědině Pontmain dvě děti Cesara Barbedetta za dozoru svého otce pracovali na dvoře, reztloukávající kručinku na pici pro dobytek. Starší 12letý Eugén spatřil náhle k 6. hod. večerní na nebi překrásnou Paní. I volal na mladšího bratříčka 10letého Josefa — a i ten ji viděl. Přivolali si tedy ještě jiné dvě děti: Františka Richera a Johanku Marii Lebossé, a i ti ji viděli. Líčení všech těchto dětí bylo před pozdější vyšetřovací komisí uznáno za úplně souhlasné. Za velikého shonu lidstva vyslabikovaly děti ještě zvěst oné Paní, zapsanou na nebi zlatými písmeny: „*Ale modlete se, mé děti, Bůh záhy vás vyslyší; můj Syn dá se pohrnouti.*“ Bylo to oznámení konce války. A skutečně ještě téže noci Prusové postupující na sever Francie dostali rozkaz, že se mají zastavit. Jedno z omilostněných dětí, P. Josef Barbedette, jenž byl o celém vidění napsal zevrubnou zprávu, zemřel nedávno 4. listopadu 1930 v Pontmain jako kněz a řeholník kongregace Oblátů Neposkvrněného Početí Panny Marie.

Krásný čin. V hlavním městě Kanady v Monstreale četník pan Pelletier byl těžce raněn mladým banditou, kterého chtěl zatknout. Následkem smrtelných ran zemřel za několik dní. Umíraje řekl: „Odpouštím svému vrahu. Prosim přátele a soudruhy, aby mi neposílali věnců. Umírám chud, Zůstavuji po sobě churavou manželku, slepou tehyni a šest dítek, z nichž nejstaršímu jest dvanáct let a nejmladší má 15 měsíců . . .“ Když vdova spatřila v soudní sni vraha, řekla: „Vím, že třeba odpustit. Ale jest mi to těžko — zavraždil mi muže . . .“ Zavražděný byl výborný křesťan. Město vypravilo mu krásný pohřeb. Bratr zesnulého vypravoval, že v prvních letech jeho manželství umíraly mu všechny děti hned po narození. Aby si přitáhl Boží požehnání, adoptoval chudého sirotka. Bůh odměnil ho. Od té doby všechny dítky zůstaly na živu.

Náboženské poměry ve francouzském lidu. Skupina katolických učenců ve Francii uspořádala zvláštní dotazníkovou akci, aby vystihla, jaké náboženské poměry v širokých dělnických vrstvách průmyslových krajů jsou. Dotazníky byly zaslány na spolehlivé osoby, poměrů znalé, ale různých názorů. Hlavní otázky zněly: Jak se chová lid k náboženským otázkám? Je znamenatí zstření protináboženského ducha? Možno mluvit o lepším poměru lidu k pozitivnímu náboženství a ke katolické církvi? Anebo zavládá lhostejnost? — Katolíci, protestanté i volnomyšlenkáři byli svorní v prohlášení, že protináboženský duch předválečné doby téměř úplně zanikl. Ve mnohých kruzích je možná dnes diskuse o náboženských otázkách, kde před válkou naprosto nebyla myslitelná. Ale sklonu k pozitivnímu náboženství, i když protináboženská zášť ustala, nelze znamenatí. Katolicismus žije jasně ve vědomí v několika málo krajích z bývalé své tradice; získává půdy u inteligence, u měšťanstva a

střední třídy; ale podle statistiky jenom asi 10 procent všech pokřtěných plní své křesťanské povinnosti. Valná většina žije pouze ve starostech hmotných. Hlavní příčiny nesmírné náboženské lhostejnosti jsou: hospodářský úpadek poválečné doby, vliv státní neutrality a školy bez náboženství, domněnky, že církev je pouze lidské zřízení k tlumení vášní a z toho plynoucí nedůvěra k ní. Nejlepšími prostředky, aby náboženství lidu se vrátilo, shledány, život každého věřícího podle jeho víry a tím dávaný dobrý příklad. Ty působí podle získaných zkušeností nejvíce na lhostejné, ano i na nepřátele víry. — Dále potřebí starati se o četnější kněžský dorost. Jsou mnozí Francouzové, kteří za celý život s knězem ani se nesetkali. Je potřebí dětem dáti pevnou náboženskou výchovu; v kázáních nevyhýbati se vžitým předsudkům a námitkám proti víře, náboženství vštěpovati více jako praksi, nežli jako pouhou teorii. Laikům-katolíkům se doporučuje horlivá součinnost na apoštolátu, šíření katolického tisku, intenzivní pěstění křesťanské charity. Vzoré křesťanské rodiny jsou nejlepším projevem Katolické akce. Také je důležité bojovati proti rozšířenému názoru, že katolická církev jest pouze záležitostí bohatých, nebo francouzských nacionalistů. Církev je třeba vysvoboditi z každého kompromisu a všech proti ní hláсанých předsudků.

Svatý Otec o duchovních cvičeních. V den svého padesátého kněžského jubilea vydal svatý Otec encykliku, v níž velký důraz klade na duchovní cvičení. „Velikou nemocí moderní doby je nedostatek přemýšlení, ustavičný a horečný zájem o věci časné, nezřízená touha po bohatství a rozkoších, které zvolna ubíjejí v duších každý vznešený ideál, ponořují je ve věci pozemské a pomíjející a nedovolují jim vzhopiti se k uvažování o pravdách věčných a zákonech božských, o Bohu, jediném prameni všeho, co existuje, jediném

cíli stvořeného všehomíra, který ve své nekonečné dobrotě a milosrdenství vlévá milosti v duše a vábí je k sobě.“ Kdyby duchovní cvičení byla jenom odpočinkem si po starostech časných a oddáním se myšlenkám o problémech vyšších a životnějších, již tehdy by měla pro lidstvo nesmírný význam a i pro duši lidskou. Nutí člověka, aby se obrátil ku svoji duši, aby přemýšlel, meditoval a tím jsou velikou školou výchovy. Zesilují vůli, osvěcují rozum, ovládají vášně, zkrášlují a povznášejí duši. Ale v duchovních cvičeních jest ještě něco vyššího. Duše přemýšlí o pravdě, která jest božským pokrmem, neboť žádný chléb není duši milejší než poznání pravdy, jak di Lactantius. V nich přichází do školy božské nauky, v níž Bůh je vším. Duchovní cvičení netoliko zdokonalují přirozené schopnosti člověkovy, nýbrž mají podivuhodnou moc utvořiti člověka nadpřirozeného, to jest křesťanského. A to jest právě důležité v nynějších dobách. V dalším mluví J. Sv. Pius XI., opíraje se o hlasy svatých otců a doktorů církevních o jednotlivých šířitelích duchovních cvičení, o svatém Ignáci z Loyoly, a ukazuje veliké dílo jejich v životě společnosti a církve. Proto jest radostno, že v současné době mohutní zájem o duchovní cvičení a třeba pracovati k tomu, aby všichni se k nim utíkali a jimi se umývali. „Rozšířením duchovních cvičení do všech tříd společnosti lidské a nadšeným jejich praktikováním si slibujeme největší naděje obrody duchovního života, apoštolátu, jejich ovocem bude mír jednotlivců i mír celé společnosti.“

Protestantský filosof o katolických Milosrdných sestrách. Známý německý profesor, filosof a pedagog dr. F. W. Förster vypravuje: „Sešel jsem se nedávno s velmi bohatým mužem, jenž procestoval celý svět a viděl a užil, o čem se nám jen zdáti smí. Ptal jsem se ho: „Kdy jste byl nejšťastnějším ve svém životě?“ — Pravil:

„Když jsem onemocněl v Mnichově na tyfus a ležel jsem v nemocnici.“ — „To byly vaše nejpěknější chvíle?“ ptám se udiven. — „Ano! Ošetřovala mne Milosrdná sestra a její andělské laskavosti a trpělivosti nczapomenu nikdy v životě. Byl jsem ji úplně cizím, ošetřovala mimo mne mnoho jiných, dnem i nocí, ale těch 8 týdnů

viděl jsem v jejím obličejí vždy stejnou zářící dobrotu, nikdy ani stínu podráždění, omrzlosti — ano, tehdy jsem byl v nebi!“ — Proč tak mluvil onen boháč, ptá se Förster? Protože nebe není tam, kde je množství peněz, ale kde je dobrota a láska. A tuto prokazuje Milosrdné sestry ubohým nemocným . . .

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu z a rozkvět katolické akce a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Horlivá účast na katolické akci.

Úmysl v dubnu 1931: **Spravedlnost a pokoj mezi národy.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Katolická akce. (Hlavní úmysl.) — Svatý kříž. (Báseň.) — Moc Krista Krále. — Soumrak se sklání. (Báseň.) — Pán s vámi! — Pod Tvoji ochranu. (Báseň.) — Cesta sv. Josefa. — Svatému Josefu. (Báseň.) — Svatý Josef. (Obrázek.) — Hraběnka Světinová. — V touze. (Báseň.) — Radiové poselství míru sv. Otce Pia XI. — Kristu. (Báseň.) — Zvěstování Panny Marie. (Obrázek.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, DUBEN 1931.

ČÍSLO 4.

Ó Srdce Ježíše, ty šípý lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Spravedlnost a pokoj mezi národy.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Otec Pius XI. ustanovil pro tento měsíc za hlavní úmysl „spravedlnost a pokoj mezi národy“, protože má přehled přes celou církev zná dobře poměry jednotlivých národů, rozeštvaných mezi sebou a ví dobře, čeho všem národům potřeby. Tento úmysl se shoduje se slavným listem cirkurním papeže Lva XIII. Letos 15. května bude tomu 40 let, kdy vydána tato encyklika, pojednávající o sociální otázce a o poměru mezi pracedárcem a dělníkem. Sociální poslání sv. Církve katolické jest jasně chápáno právě generací naší, prožívající rozvrtné poměry a rozpory mezi jednotlivými třídami společnosti lidské. Proti tomuto třídnímu boji staví církev sv. zásady třídního míru a sociální spravedlnosti a nepřestává volati, že jen tehdy bude lidstvo zachráněno před rozvrtem, nastoupí-li cestu, kterou mu již božský Spasitel ukázal svými příkazy spravedlnosti a lásky k bližnímu. Jen touto cestou spravedlnosti a lásky zavládne pokoj mezi rozvaděnými národy. Národové stojí ustavičně proti sobě, nemohou se dohodnout přes

všechny porady. Jeden národ nedůvěřuje druhému, jeden zbrojí proti druhému. A proč? Protože chce mít každý nadvládu nad druhými. Řevnivost a sobectví tříští národy. Schází jim duch spravedlnosti a lásky k bližnímu, bez nichž nebude pokoje a míru. Bliží se radostné svátky velikonoční, památka našeho vykoupění a slavného zmrtvýchvstání našeho Spasitele. Kdo z nás se netěší uslyšení slova útěchy: Pokoj vám! Těmito slovy potěšil Pán apoštoly a učedníky své po svém zmrtvýchvstání, když se jim zjevil v oslaveném těle svém. Kéž by také národové všichni všimli si toho pozdravu „Pokoj vám“ a pečovali pravdu pro spravedlnost a pravý pokoj, což jediné může smířiti národy a přiněsti jim blaho a štěstí. Kéž by všichni národové byli dobré vůle dle zpěvu andělského: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Ach, ta dobrá vůle jim právě schází! Svět nám toho pokoje dáti nemůže. Proto volejme ke Knížeti pokoje, Vítězi nad smrtí a nad peklem, aby spojil všechny národy v lásce k sobě. Osvěť, Pane, všechny národy, aby Tě

poznali, rozněť srdce jejich, aby Tě milovali, voď všechny národy, aby Tebe našli, Tebe se přidrželi a u Tebe pravý pokoj našli. Nepokoj mezi národy mají původ svůj v nespravedlnosti. Jeden utlačuje druhého, jeden žádá od druhého válečnou náhradu a tak se nikterak dohodnout a smířit nemohou. Schází jim láska k bližnímu; nedbají příkazu Pána a Spasitele našeho, který praví, aby jeden druhému odpouštěl, jeden s druhým se smířil, aby nemyslí na pomstu, ale dobré všem prokazoval. Škoda, že zástupci jednotlivých národů nejednají v duchu křesťanského nábožen-

ství, které jediné by bylo s to smířiti národy. Co tedy máme činiti, čím máme přispěti k pokoji národů? Jako členové Apoštolátu modlitby nemůžeme pro tuto záležitost nic působivějšího činiti, jak společně modlitby, práce a utrpení po celý tento měsíc. Otci nebeskému obětovati, aby se ustrnul nad ubohým tímto světem a pomohl národům k spravedlnosti a k pokoji! Proto účastněte se, členové, na smírném sv. přijímání na první pátek v měsíci nebo první neděli a denně se modlete: Všecko dle úmyslu tvého, nejsvětější Srdce Páně!



Marie Tesařova:

Vstát jest!

Vstát jest Kristus, všecko jásá:
Ježíš slavně z hrobu vstal,
vstát jest Kristus, naše spása,
smrt dnes Vítěz překonal.

Roucho Jeho krásně bílé
napadlý jak právě sníh,
oči neskonale milé,
Božská láska září z nich.

Svaté rány Jeho září
jako slunka zlatý jas,
v oslavené Jeho tváři
stkví se půvab věčných krás.

A to Jeho Srdce zlaté
šlehá lásky plamenem,
milosti k nám přebohaté
útulek tam chystá všem.

Pod korouhev pojďme čile
vzkříšeného Ježíše,
nebeského dojdeme cíle,
plesat budem nejdříve.



Paškál.

Velkonoční rozprava od Jarolíma St. Pavlíka.

O Boží hod velkonoční stkví se chrám Páně největší nádherou; chybí jen zelené listí Božičtělův. Za to zříme v kostele obzvláštní věci k okrase oltáře, jichž v jiný čas nevidíme; na nich lze poznati, že je čas velikonoční. Na straně evandělní stojí socha vzkříšeného Spasitele a před ní velká svíce velkonoční, již nazýváme paškál. Velkonoce jmenují se v církevní řeči Pascha, odtud tedy to jméno. Na straně epistolní vidíme kříž a na bílou sobotu i triangl, jenž však dle předpisů pro vigilní mši má se zase odstraniti, kdežto paškál na oltáři zůstane a při každé slavnější mši se rozzehne.

Paškál představuje vzkříšeného Vykupitele. Je větší než jiné svíce. Ježíš jest větší než všichni ostatní lidé, on převyšuje, ne tělesně, ale duchovně i ty nejsvětější osoby, i samu Rodičku Boží, nejen jako Bůh, nýbrž i jako člověk. Slušelo se, praví o něm sv. Pavel, abychom měli takového velekněze, jenž by byl svatým, neposkvrněným, odděleným od hříšníků a vyšším než nebesa. Kristus stal se za nás poslušným až k smrti kříže, proto jej Bůh povýšil a dal mu jméno, jež je nad všeliké jméno. Svou velikost jako člověk děkuje tedy Pán. Ježíš své pokoře a poníženosti. Kdo se poníží, bude povýšen. Zůstaňme vždy skromnými a pokornými.

Paškál stojí na pravé straně oltáře, na straně evandělní. Vzkříšený Spasitel sedí teď na pravici Otce nebeského, to jest, on má teď i jako člověk tu největší moc a slávu na nebi i na zemi. Svátý Pavel píše židům: My máme takového velekněze, který sedí v nebi na pravici trůnu Boží velebnosti. Onen anděl, jenž s nebe přišel a kámen odvalil, posadil se na pravou stranu lůžka hrobového. Na pravé

straně budou jednou státi spravedliví, kteří věří v Krista Pána, jej milují, jeho poslouchají, jeho tělo eucharistické přijímají, k vůli němu skutky milosrdenství konají. Kéž bychom i my byli mezi nimi!

Paškál pozůstává z vosku a knotu. Knot představuje Božskou a vosk lidskou přirozenost Krista Pána; obě přirozenosti jsou v Kristu v jednu osobu spojeny. Vosk připravují panenské včely; Pán Ježíš přijal lidskou přirozenost z panenského těla Mariina. Plamen paškálu nechť nás upozorní na světlo svatého evandělia, jež nám teď svítí. Já jsem světlo světa, pravil o sobě Spasitel; kdo mne následuje, nechodí ve tmách, ale bude mít světlo života. Jak šťastní jsme, že nám svítí to světlo! Kolik milionů vzdychá dosud ve tmách pohanství, kteří ještě žádných velkonočí neznají. Děkujme Bohu za milost povolání k pravé víře a podporujme misie.

Paškál je mnohdy pěkně vyzdoben; ozdoba tato má nás pamatovati na velikolepé vlastnosti oslaveného těla Ježíšova. Je teď netrpné a nesmrtelné, velmi jemné a pronikavé, hbité a rychle se pohybující, takže řídí se podle vůle ducha a není závislé na fyzikálních zákonech; konečně velmi krásné a stkvělé. Podobné vlastnosti, ač ne v tak veliké míře, budou mít i těla vzkříšených spravedlivých. Budou krásná, budou se stkvít jako slunce, jak Spasitel nás ubezpečuje. Už teď je krásnou každá duše spravedlivá, přioděná rouchem nevinnosti anebo ta, co vstala z hrobu hříchů svých. Krásu duše obnoviti, a to teď v čas velikonoční, je povinností každého křesťana. Slavme velkonoce, napomíná nás apoštol Pavel, ne v starém kvasu, ne ve kvasu zloby, ale v přesnicích čistoty.

Hlavní ozdobou velkonoční svíce, i jinak zcela jednoduché, je pět kadidlových zrn nebo granů; jsou z kadidla a pozlátkem vykrášená. Představují pět svatých ran neb jízev na oslaveném těle Kristově, památka to na krvavou oběť Syna Božího, jež byla nebeským Otci milejší a příjemnější než oběť kadidlová starozákonních kněží.

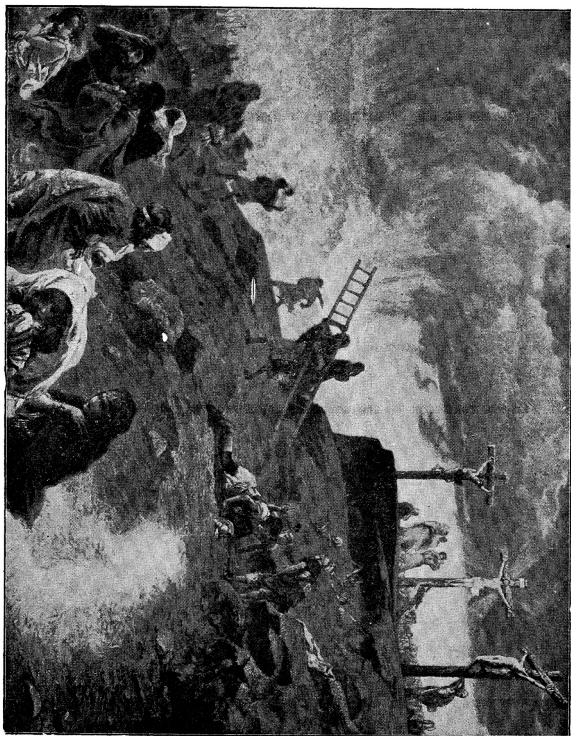
Přemnoho ran měl umírající Spasitel na svém těle. Všechny zmizely; ale těch hlavních pět ran přece podržel i na svém vzkříšeném těle. Ukázal je nevěřícímu Tomáši a nechal je cmakat. Proč chtěl Pán Ježíš i po svém zmrtvých vstání podržeti patero svých ran? Předně, aby podal lidem důkaz, že vpravdě vstal z mrtvých. Pán můj a Bůh můj zvolal Tomáš a padl na kolena, když mu Kristus rány své ukázal. Blažené rány, volá svatý Bernard, jež dosvědčují pravdivost vzkříšení a Božství Kristovo.

Dále chtěl Kristus Pán rány své na věky podržeti na znamení svého vítězství nad smrtí a peklem. Volají na nás slovy apoštolskými: Smrti, kde je tvé vítězství? peklo, kde je tvůj csten? Bohu díky, jenž nám popřál zvitězí skrze Pána našeho Ježíše Krista. V tomto znamení zvitězíš, četl Konstantin kol kříže, jenž se mu ukázal na nebi. I těch pět ran tvoří dohromady kříž jako ta zrna kadidlová. V tomto znamení i my zvitězíme nad nepřáteli spásy své.

S těžkým srdcem táhl portugalský král Alfons do boje; neboť pět králů stálo proti němu a hledělo jej potříti. Tu se mu ve snu ukázal Kristus Pán a poručil mu zhotoviti prapor s obrazem jeho pěti svatých ran a do boje nésti; právě tak, že on zvitězí nad nepřáteli jako Kristus zvitězil nad mocí pekelnou. Alfons učinil, jak mu bylo poručeno, a vydobyl stkvělého vítězství. Mocnější nad všechny pozemské nepřátele je nepřítel ďábel; než i toho přemůžeme, vezmeme-li k svatým ranám útočiště.

Jinou příčinou, proč náš vzkříšený Vykupitel chtěl podržeti hlavní rány své, bylo, aby poukazuje na ně tím spíše pohnul Otce svého, aby měl s námi smilování. Pamatuje-li Bůh při pohledu na duhu na slib, jež lidem učinil, že nepoše více na svět potopy všeobecné, čím spíše se usmíří a ukrotí hněv svůj, když pohlédne na Syna svého a uzří na těle jeho pět ran, jež byl utrpěl k vykoupení našemu. Rány Syna Božího volají velkým hlasem o milost a vymáhají nám odpuštění a odvrazení od nás tresty Boží, když jinak se kajeme z hříchů svých. Mnoho vojinů bylo ve válce poraženo. Rány se třeba zahojily, ale jízvy po nich zůstaly jako památka na přestálé boje. Který voják styděl by se za ty jízvy? On je považuje za vítězné trofeje. Pět vítězných trofejí zříme na těle Božského Triumfátora; stkvějí se jako drahokamy, jsouce přesličníou okrasou jeho těla. Před jejich leskem, jak čisti lze v církevním jednom hymnu, zblednou i típytné hvězdy, a vůně jejich převyšuje vůni balsámovou; indické drahokamy nejsou tak stkvostné i među plást není tak sladký jako svaté rány Kristovy. V soudný den rozvine Ježíš své vítězné trofeje, když přijde na svět, aby soudil živé i mrtvé. Při pohledu na pět svatých ran zhrozí se bezbožní, neboť oni je Spasiteli způsobili; ale spravedliví zaplesají, neboť oni rány ty byli ctili a k nim brali své útočiště. Jednejme tak! Uctivejme svaté Kristovy rány nejenom v čas postní, ale i v čas velkonoční a v každý jiný čas. David přemohl Goliáše pěti kameny svého praku; Ježíš přemohl smrt a peklo pěti ranami. Nechť nás pohled na ně roznlí k mužnému boji s nepřátely naší duše. Boj, boj, toť osud náš na tomto světě. Jen vytrvati až do smrti, pak vezme boj svůj konec, pak následuje slavný vjezd vítězný do nebe a věčný triumf velkonoční.





Hora Kalvarie.



Přišlo jaro.

Přišlo jaro — život raší
v zahradě i na poli,
skřivánek se s písní vznáší
nad pozemské údolí.

Zalet také k nebes báni
zkaď se slunce usmívá,
odtud zdroje požehnané
lásky Boží rozsívá.

Cvrčci v travě housle ladí,
včelka vpadá do noty,
k veselí nás všechno svádí,
pudí z duše trampoty.

Prchá smutek s jarním vánkem,
a duši jaro zasvítí,
duše tvá pak se skřivánkem
v let se k nebi rozlítí.

Otevři jen duši svoji
vánku Boží milosti,
slunce lásky rány zhojí,
jaro se v ní uhostí.



H. W.:

Svatý farář arsský.*)

Jan Maria Vianney narodil se v lůně chudoby, pokory a křesťanské čistoty. Ne nadarmo dostal na křtu sv. za patrony Matku Boží a Předchůdce Páně. Křestní jména jsou ochranou; zabezpečují ochranu svatých patronů.

Rodištěm jeho byla ves Dardilly, severně od Lyonu. Tam dodnes stojí domek jeho otce. Matouš Vianney měl šest dětí; číslo čtvrté byl Jan Maria. Zbožná matka vychovala děti zbožně. Proto světec říkával později: „Snadno přijde ctnost ze srdce matčina do srdce dítěte.“ Jan Maria byl zvláště zbožný. Nejoblíbenější jeho hračkou, můžeme-li se tak vyjádřiti, byla malá soška Panny Marie. Jednoho večera matka hledá synka. Posléze otvírá dveře u stáje — a hle! Tam v koutku klečí dítě; jeho ruce svírají milovanou sošku. Neslyší volání matčina; modlí

se. Jak podivuhodná to hra dětská u dítěte čtyřletého!

Zatím krvavým proudem rozlila se po celé zemi revoluce. Kostely zneuctěny, kněží musili se ukrývat. I zvony umlkly. Malá soška P. Marie se sv. křížem i se sv. obrazy musila se skrývat za skříní. V zemi nebylo místa pro Pána Boha. Jan Maria chtěl ji Ho vrátit.

Sotva odrostl, pásł ovce a při tom, jak všichni hoši, musel plésti punčochy. Ve volných chvílích hněl z hlíny různé sošky; nejraději sošku Matky Boží. Obvyčejně umístil ji v dutině staré vrby, ozdobil kvítím a pak se před ní modlil růženec. Jeho malí soudruzi neznali kostela; divili se, koho představuje ta žena, kterou uhněl z hlíny. Vysvětlil jim to a pověděl jim ještě více. „Musíte,“ řekl jim, „Boha nade vše milovat! Musíte ctít své rodiče a je poslouchat. Ne-

*) Čerpáno z díla J. Ghéona.

smíte hřešit! Hřích uráží Boha. Zhřešíte-li, litujte toho a pospěšte očistit svou duši.“ Hoši rádi poslouchali sedmiletého misionáře, rádi se s ním modlili, s ním zpívali a chodili za ním v průvodu, když kolem louky nesl sošku Matky Boží.

Minula léta. Mladý Jan Maria pomáhal otcí v polní práci; ale stále toužil, by se mohl stát knězem. Matka uhodla tajemství synovo. Vymohla na otcí, by poslal ho k tetě do blízké vsi Ecully, kde pan farář chtěl se ujetí jeho vyučování. Zbožný P. Balley poznal záhy, jaké poklady skrývají se v srdci jeho žáka. Ale devatenáctiletému oráči šlo učení těžko do hlavy a snad vůbec nešlo. Po delším marném úsilí Jan Maria vydal se na pouť k hrobu slavného lidového misionáře, sv. Františka de Régis. Šel do Louvescu sto kilometrů cestou neschůdnou a kamenitou. Na hrobě světcově vroucně prosil o pomoc. Světec ho vyslyšel. Po návratu jak by mu kdos snal těžký závoj s hlavy; chápal a pamatoval. Na doporučení svého obětavého učitele byl přijat do semináře v Lyoně. Ale že se nemohl naučit latině, odeslali ho. P. Balley sám se ho tedy ujal a po delší přípravě představil ke zkoušce pro nižší svěcení. Učeň však propadl. Na doléhání pana faráře učiněn opětný pokus, s výsledkem tentokrátě lepším. Po nedlouhé době Jan Maria byl na kněze vysvěcen a poslán jako kaplan ke svému učiteli a dobrodinci.

Žili spolu jako v klášteře: v chudobě, v umrtnení a v dobrých skutcích. Leč po třech letech zemřel svatě výtečný P. Balley, a P. Vianney poslán do Ars. „Jste jmenován farářem v Ars“, řekl mu generální vikář, „jest to malá farnost, která má málo lásky Boží. Vy ji roznítíte . . .“

Když P. Vianney přišel na pomezí své farnosti, poklekl a modlil se. Potom vešel do kostela, který byl velmi chatrný a sešlý, nehoden Velebnosti Boží,

pravý to obraz duše jeho farníků. Vládly tu hrubé mravy jako všude po revoluci. Pilo se nad míru. Chodilo se pozdě spát. Často se tančilo, ustavičně se klelo a v neděli se pracovalo. Hřích vždy zůstane hříchem. Má pastýř zůstavit své ovečky v smrtelném spánku? Má hostejně hledět na první jiskry věčného ohně?

P. Vianney začíná obcházet vesnici. Všude ho srdečně vítají. Nebude to nic zvláštního, myslí si. Jest zbožný, prostý, venkovský; tedy bude se modlit ve venkovské koutce a nechá nás s pokojem . . .

Po první obchůzce věděl pan farář všechno. Mezi padesáti rodinami našel pět, šest zbožných duší; k nim náleželi i zámecká paní, slečna Garetsová, světice v pravém slova smyslu.

V neděli pan farář vystupuje na kazatelnu. „Kristus,“ praví, „plakal nad Jerusalemem, já nad vámi. A jak neměl bych plakat? Jest peklo. Ne já jsem je vynalezl. Bůh sám to praví, a vy na to nemyslíte, ano děláte vše, jen abyste se tam dostali. Rouháte se. Večery prohýříte v hospodách. Kradete na poli svého souseda. Dopouštíte se ještě jiných věcí, kterými urážíte Boha. Myslíte, že Bůh vás nevidí? Vidí vás, jako já vás vidím, mé děti, a podle toho bude s námi jednat. Jaké neštěstí! A myslíte, že váš farář nechá vás tam padnout, abyste hořeli na věky věkův? Tak chtěli byste zarmoutit svého faráře? . . .“ Kněz mluví bez hněvu, bez trpkosti, ale v očích a v hlase chvějí se mu slzy.

V kostele jest ticho. „Tedy třeba změnit svůj život? Polepšit se?“

Příští neděli mluví o posledním soudu. Kazatel, jak anděl záhuby i spásy sklání se přes zábradlí. Jeho dlouhé vlasy, kostnatá tvář, vysoké čelo, hluboké a široké oční důlky, vpadlé tváře, jemný nos, malá brada, modré pronikavé oči, hubené ruce ukazující kdes do nekonečna — to vše

tvoří nezapomenutelnou postavu, na niž každý rád hledí zpředu, nemuseli se ji obávat.

„Až na konci světa ovečky přistoupí ke svému pastýři, řekne mi Kristus: „Pastýři, zlořeč jim!“

„Ach, Pane, já mám zlořečit dětem, které jsem křtil, kterým podával jsem chléb Tvého Těla, Tvého slova? „Neposlouchali tebe, zlořeč jim... Ach, mé děti, jak bolestno pastýři zlořečit svým dětem! Taký zármutek mi chcete připravit?“ Ale kněz nezastavuje se u pekelné brány. Ve chvíli přenáší své posluchače do chrámu, kde Simeon drží v náručí Božské Dítě, a pak na horu Tábor, kde Božský Spasitel zjevuje se ve své božské kráse. Tak uvidí Ho spravedliví na konci světa a uslyší Jeho slova: „Pojďte, požehnaní Otce mého!“ Nekonečné neštěstí předpokládá nekonečné štěstí. „Ano, my Ho uvidíme, my Ho uvidíme!“ volá ke konci dojatý kazatel.

Kázání bylo prisné. „Bude-li ještě jednou takové,“ tvrdí někteří, „kostel se vyprázdní. Pan farář bude muset slevit...“

Pan farář však ví, kde hledati má pomoc, ví, čím lze vykoupiti duše.

Na faře zastal pěkný nábytek, půjčený ze zámku. Ihned odeslal ho a ponechal si svůj skromný, dřevěný nábytek, který si byl přivezl z Ecully. Z lůžka záhy odstranil žíněnku, kterou daroval nemocnému chudáku, a spal na tvrdém: Málo jidal a málo spal. Před úsvitem klečel již před svatostánkem, kde s pláčem prosil za své ovečky. Za ně denně obětoval mši sv., za ně prodlužoval do nekonečna své dikůčinění po sv. přijímání. Mohl Pán neslyšeti takových modliteb?

Ve vsi všechno se vidí. Vidí to i zámecká paní. A starosta p. Mandy prohlašuje s netajeným uspokojením: „Došli jsme svétce.“

Několik rodin nabídlo panu faráři svou pomoc. Pro muže založeno arcibratrstvo Nejsv. Svátosti, pro dívky

arcibratrstvo růžencové a pro děti „katechismus.“ Kněz mluví tak rad k duším dětským. „Lidé tvrdí,“ pravil k dětem, „že věčná spása jest těžká; a přece nic není snadnějšího: zachovávat příkázání Boží a církevní a vystříhati se sedmera hlavních hříchů! Dobře vodítko mravní jest toto: „Nečiniti ničeho, co bychom nemohli Bohu obětovat.“

Aby přivábil lidi do kostela, staral se o důstojnější úpravu domu Božího. Obětoval na to výtežek sbírek. Vystavěna nová zvonice, v ní zavěšen nový zvon „sv. růženec“. Kostel zvětšen o kapli Matky Boží i později o kapli sv. Jana Křtitele. Zakoupeny nové sochy a obrazy, obnoveny oltáře, kostelní roucha a náčiní.

Za několik let neúnavné práce a modlitby vesnice změnila se k nepoznání. Mužové než jdou do práce, zastavují se v kostele. Na večer schází se tam celá ves k večerní modlitbě. Nikdo na poli nekrade. Vzájemné obcování jest milé a zdvořilé. S čeledí zachází se jak s vlastními dětmi. V neděli v celé vsi panuje ticho, šťastné ticho. I móda se změnila. Vrátily se starodávné pěkné kroje. Pan farář je všude jako doma. Přichází nejednou v době oběda, kdy celá rodina je pohromadě, a s radostí hledí na rozkvět rodinných ctností. I vezme od nich rád nabízený hrambor, někdy i půl sklenky vína. Miluje své ovečky, ale přece i on má mezi nimi své miláčky. Náleží k nim zbožná zámecká paní a její bratr, kteří štědrě ho podporují; též několik zbožných žen, které mu pomáhají; dále pan starosta Mandy a dobrý pantáta Chaffengeon, který celé hodiny tráví před svatostánkem; když se ho pan farář zeptal: „O čem s Bohem rozmlouváte?“ odpověděl: „Patřím na Něho a On na mne.“ Největší mystikové nemají prostší a vznešenější formy, by vyjádřili rozmluvu s Bohem.

Později založena pro dívky škola,



Bolestná Matka Páně.

zvaná „Prozřetelnost“, kde učilo několik obětavých žen. Dům ten byl panu faráři druhým domovem a Bůh nejednou na jeho modlitby naplnil zázračným způsobem prázdnou špižirnu.

Ale Ars byl svědkem ještě mnoha jiných zázraků. Svatý kněz však nikdy nechtěl připustiti, aby zázračná uzdravení byla jemu připisována. Kdokoli prosili ho o uzdravení, ty všechny posílal pomodlit se před oltář svaté Filomeny. Bylť se sv. mučedníci učinil smlouvu, že ona uzdraví všechny, kdo se tam budou modlit. Tak za každou zázračnou pomoc muselo se jí poděkovat.

Světko ukryté v odlehleém Arsu nezůstalo dlouho pod kbelcem. Svatý kněz byl nejednou zván, by v okolí kázal misie. Při této příležitosti objeven u něho nedostižný talent zpovědní. Od té doby začalo se putovati do Ars; denně přicházelo na dvacet lidí, kteří hledali pokoj svého svědomí. Počet jich vzrůstal tak, že konečně dostavovaly se velké zástupy a svatému knězi nezbývalo ani volné minutky. Byl ke zpovědnici téměř přikován.

Jeho denní pořádek byl velmi prostý. V devět hodin večer ulehł na lůžko a o půlnoci již vstal. Se svítilnou v ruce šel po schodech. Kolem kostela tísnilo se již plno lidí. Přišel do kostela, poklekl sv. kněz před svato-stánkem, kde vroucně prosil, by Bůh žehnal jeho denní práci. Potom rozsvítil svíce na oltáři, zvonil na Anděl Páně, otevřel kostelní dveře a zaujal své místo ve zpovědnici v kapli sv. Jana Křtitele.

Duše nesnadno se svěťují. Bojí-li se, sv. kněz je upokojí. Přetvařují-li se, dovede jim strhnout škrabošku. Otvírají-li se jen napolo, dovede je celé otevřít. Nikdo mu neodolá. Z lásky k Bohu, pro věčnou spásu jejich duší chce je učiniti svátými. K jeho zpovědnici spěchají vesničané i měšťané,

vznešení, prostí, chudí, vzdělání, kněží, řeholníci — on rozumí všem, čte v jejich duši.

Tři dámy přišly ke zpovědi: babička, matka a vnučka. Když po několik dní marně čekaly, až na ně dojde řada, chtěly se vrátit. Ostatně snad neměly toho zvláště zapotřebí. Ale ani babička ani matka netuší, jaká těžká vina tíží na svědomí mladé dívky. Právě když se chystají k odchodu, kněz přerušuje náhle zpovídání, vychází ze zpovědnice a blíží se k oněm třem dámám. Pohlédnuv na hřišnici, vyzývá ji, by šla za ním . . .

Jistý lupič churavý, ale nekající přichází do Ars v naději, že dojde uzdravení. Ale pan farář nechce ho přijati. Lupič usiluje, naléhá, ano chce se pryč i vyzpovídat. Po zpovědi ptá se kněz: „A to je všecko?“ „Ano, otče, všecko.“ „Neřekl jste, že tam a tam dopustil jste se toho a toho . . . A tam učinil jste toto . . .“ Všecky hříchy mu vypočítal. Lupič se obrátil a byl i uzdraven.

Jistá dáma, jejíž chot skočil do řeky, poněvadž byl trápen myšlenkou věčného zavržení, přišla do Arsu, zda by se ji tu nedostalo aspoň jiskřičky naděje na věčnou spásu jeho ubohé duše. „Upokojte se,“ řekl jí sv. kněz. „Mezi mostem a vodou litoval váš chot svého skutku. Modlete se za něho!“

Jistý elegantně oděný starší pán, jehož hrud byla ozdobena křížem Čestné legie, tlačil se davem lidstva ke zpovědnici. Byl to bývalý vysoký státní hodnostář. Když dostal se ke sv. knězi, pozdravil ho uctivě a řekl: „Pane faráři, chtěl bych s vámi pohovořiti o vážných věcech.“ „Dobře,“ odpovídá kněz vlídně, „klekněte si zde!“ Při těch slovech ukázal na malou stoličku, která zastupovala klekátko. „Ale pane faráři,“ namítá pán, „nepřišel jsem se zpovídat.“ „A rač tedy?“ „Chtěl bych s vámi trochu pojednat . . .“ „Pojednat? Neumím

pojednávat. Prosím, klekněte si zde!“ „Ale pane faráři, dovoluji si vám připomenout, že nepřišel jsem se zpovídat. Nemám viny, nevěřím . . .“ „Nemáte víry? Ubohý člověče! Já jsem velkým nevědomcem, ale jak vidím, jste ještě větším než já. Já alespoň vím, čemu mám věřit; a vy, vy nevíte ani toho. Učiňte však, co jsem řekl: Klekněte si zde.“ „Ale právě o zpovědi mám pochybnosti,“ odpověděl pán poněkud smuten, „nemohu se zpovídat, poněvadž nevěřím; byla by to komedie, a přece neračte chtít . . .“ „Věřte mi, drahý příteli, znám tol Věřte mi a klekněte si zde.“

Nevěda jak ukončiti tento spor nového druhu, důstojník Čestné legie vzpola rád, ale zároveň též hluboce dojat silnou věrou sv. kněze a jeho mlou a pokornou prostotou, sklonil posleze na stoličku jedno koleno a potom i druhé. „Poznamenejte se sv. křížem ve jménu Otce i Syna i Ducha sv.“, pravil svatý kněz s otcovskou dobrotou a vážností. Náhlý kající kněz, poněkud zahanben, učinil znamení sv. kříže. Potom pan farář začal se ho vyptávat a zvolna otvírat jeho srdce s onou všemohoucí milostí, jejíž tajemství mu Pán Bůh dal. Za čtvrt hodiny vstával pán s usazenou tváří; byly to slzy radosti. Nemohl jinak než vroucně děkovat za svoje štěstí.

Úspěchy apoštolské musel sv. kněz nejednou těžce spláceti. Peklo se hněvalo. Nescházelo pomluv, nescházelo ani přímých útoků pekelných, zvláště kdykoli se jednalo o obrácení velkého hříšníka. Sv. kněz záhy prohlédl vše a nebál se.

Jistá dívka, tichá a zbožná, vyznala se mu jednou, že byla na bále, ale netančila. „Ničeho jste si tam nevšímla?“ tázal se kněz. „Ne, otče.“ „Ale byl tam jistý mladík, který tančil se všemi kromě vás.“ „Ano, připomínám si. Byl krásný a svůdný. Ale já jsem se ho bála.“ „A to je vše?“ „Ne, když odcházel, viděla

jsem jiskry pod jeho nohami.“ „Tu to máme. Hledte, drahé dítě, to byl ďábel. A víte, proč s vámi netančil? Protože jste dítkem Marianským. To je vše.“

Zlý duch vyznal ústy jistého posedlého: „Kdyby na zemi byli tři jako ty, měl panství by se zhroutilo. Tys mi uloupil osmdesát tisíc duší . . .“

Peklu nebylo dosti na zjevných útocích. Dotíralo zvláště těžkým pokušením, předstírajíc, že prací na spáse duší zanedbává vlastní duši. Proto sv. kněz několikrát chtěl odejít do kláštera neb kdes do ústraní; ale Pán Bůh včas mu ukázal, že Jeho vůle jest, by zůstal na svém místě. I obětoval se cele záměrem Božím. Málo mu zbývalo času na modlitbu; sloužil mši sv. a modlil se breviář — to bylo vše. Náhradou za to bylo srdce jeho oltářem ustavič Boží chvály a adorace, a tedy neztratil ani minutky pro Boha. „Domníváme se,“ řekl jednou, „že Bůh jest od nás vzdálen na tři sta mil. Ale kdybychom měli jako světci víru hlubokou a živou, viděli bychom jak oni Božského Spasitele. Jsou kněží, kteří vidí Ho každodenně při mši sv.“

Dojista k takým náležel sám. Ale neviděl pouze Pána Ježíše. Byl nejednou překvapen na rozmluvě s Pannou Marií, a tedy možno tvrditi, že arský kostelík a přilehlá k němu fara byly často svědky nebeských návštěv.

R. 1859 řekl jistě vážené osobě, která přišla se s ním poradit o dobročinném podniku: „Trápil jsem se poněkud, zda jsem ve vůli Boží. Sv. Filoména zjevila se mi. Sestoupila s nebe krásná, světlá, obklopena bílým oblakem. Řekla mi: „Tvá díla jsou dobrá, neb nic není drahocennějšího nad práci na spáse duší.“

Toto vyznání bylo výjimečné; obvyčejně ukryval pečlivě podobné milosti. Jen jednou ještě svěřil panu faráři ze sousední vesnice, že přišel k němu kdos v noci — ale nebyl to zlý duch —

a velmi sladkým hlasem mu šeptal: „In de Domine speravi, non confundar in aeternum.“ „Byl to anděl strážný?“ P. Vianney neodpověděl.

Paní Durriè, která sbírala příspěvky na jeho dobročinná díla, vrátila se z jisté obchůzky se značnou sumou, kterou sama mu chtěla odevzdat. Když stoupala po schodech, slyšela v jeho pokoji rozmlouvat. Hlas nesmírně milý tázal se: „Čeho si žádáš?“ „Ach, má dobrá Matko,“ mluvil hlas páně farářův, „prosim za obrácení hříšníků, za útěchu zarmoucených, za úlevu nemocných a zvláště za uzdravení jisté osoby, která trpí již dlouho a prosí o smrt neb o zdraví.“ (Jednalo se tu o paní Durriè.)

„Uzdraví se, ale později,“ odpovídal sladký hlas.

Paní Durriè nemohouc se zdržeti, otevřela dveře.

„Jaké bylo mé překvapení,“ vypravovala později, „když spatřila jsem před krbem státí paní střední velikosti, oděnou bílým oslnujícím rouchem, po němž rozsety zlaté růže. Střevíce měla bílé jak sněh. Na rukou stkvěly se převzácné démanty. Čelo věncila koruna z hvězd, zářících jak slunce. Byla jsem oslněna. Když jsem na ní pohlédla, usmála se mile. „Má dobrá Matko,“ volám, „vezmi mne k sobě do nebel!“ „Později.“ „Ale již jest na čas, moje Matko.“ „Budeš vždy mým dítětem a já vždy ti budu matkou.“ Po těch slovech zmizela.“ — Když paní Durriè přišla k sobě, spatřila pana faráře, an stojí před stolem, ruce na hrudi zkřížené, obličej zářící, oči na cos neodvratně upřeny. Obávajíc se, že snad umřel, zatahla ho za sutanu.

„Můj Bože, tos Ty?“ „Ne, Otče, to jen já!“ „Probudil se z vytržení.“ „Co jste viděl?“ „Paní.“ „Já též. Kdo to jest?“ „Budete-li o tom mluvit, nesmíte ke mně ani vkročit.“ „Mohu říci, co si myslím? Myslím, že to byla Panna Maria.“ „Nemýlila jste se.“

Jistá paní čekala, až pan farář skončí v sakristii rozmluvu; chtěla se zpovídat. Rozmlouval s jistou, velmi ušlechtilou paní, prostě, ale bíle oděnou. Když paní ustoupila, přiblížila se kajicnice. „Proč jste hned nevešla?“ táže se pan farář. „Ale, Otče, přece jste rozmlouval s onou paní.“ „Ach, vy jste ji viděla?“ Po těch slovech se zamlčel. Tajemná paní odešla, ale nevědělo se kudy.

Pan Boudin zpovídal se již několika kráte, ale poněvaď svědomí nechtělo se uklidnit, obával se přistoupit ke stolu Páně, i vrátil se ke zpovědnici. Náhle P. Vianney vstává a nevšímaje si klečícího, začíná rozmlouvat s jistou paní, obdivuhodné krásy, oděnou jasněmodrým pláštěm. Mlčenlivá rozmluva trvala půl hodiny. Paní pohlédla s velkou dobrotou na kajicníka. Tento náhle cítí, jako by s hrudi padala mu nesmírná tíha a v srdci přímo cítí milost Boží. Pohnutím ukryje tvář v dlaní. Za chvíli P. Vianney klepá mu na rameno. Paní zmizela, neví jak. „Jděte, příteli, jděte v pokoji,“ praví tiše pan farář. Nemusíte se zpovídat. Jste zcela jistě v milosti Boží.“ Viděť Marii, plnou milosti.

Nastal rok 1859. Lékaři se divili, jak sv. kněz může žítí. Podobalť se více stínu než živé bytosti. Dusivý kašel se ustavičně vzdímal. V červenci řekl paní Durriè: „Zbývá mi jen málo dní života. Musím se připravit. Ale nikomu to neříkejte. Přišlo by příliš mnoho lidí ke zpovědi a byl bych přetížen. Nevím,“ dodal, „zda jsem dobře zastával svůj svatý úřad.“

„Otče,“ prosila paní, „proste Pána Boha, by vás tu ještě zůstavil mezi námi.“ „Pán Bůh toho nedovolí.“ „A kdy tedy zemřete, Otče?“ „Ne-li koncem tohoto měsíce, pak jistě počátkem příštího.“ V pátek v noci 29. července bylo mu velmi špatně, i dal si zavolat pana faráře ze sousední vesnice. Tento přicházející řekl: „Sv. Filoména vás uzdraví.“ Tu sv.

Filoména nic nepomůže,“ odpověděl nemocný. Když ošetřující řeholnice odháněla obtížné mouchy s jeho tváře, řekl jí: „Nechte mne s mými ubchými mouchami. Jen hřích jest nesnesitelný.“

Vyzpovídal se. Před farceu tisíci se zástup plakal. Tak minulo několik dní.

V úterý ve tři hodiny přineseno nemocnému Tělo Páně. Dvacet kněží, v rukou hořící svíce, provázelo nej-světější Svátost. „Jak jest smutné,“ řekl světec, „přijati naposledy Tělo Páně.“ Uděleno mu i poslední pomazání. Ve dvě hodiny v noci, kdy

mladý misionář P. Monnin modlil se u něho slova: „Veniant illi obvium sancti Angeli Dei et perducant eum in civitatem coelestem Jerusalem,“ zesnul tiše v Páru.

Nebeský Jerusalems slavil toho dne velký svátek.

Slavila ho Církev svatá v den blahorečení 8. ledna roku 1905 a později 1. listopadu 1924, kdy sv. Otec Pius XI. u přítomnosti 200 biskupů a 35 kardinálů vřadil v počet světců pokorného faráře arsského. Památka jeho slaví se 9. srpna.



Marie Tesařova:

Ve stínu kříže.

Ve Tvém stínu, svatý Kříži
odpočinek kyne,
s důvěrností kdo se blíží,
tady nezahyne.

Srdce, které bolest svírá,
lásky tady zhojí,
lásky Tvá mu otevírá
svatou náruč spojí.

Lehčeji pak kříž svůj nese
milující duše,
ku kříži pak mysl pne se
darů ve předtuše.

A kdo znaven ve Tvém stínu
svoje břímě složí,
ruka Tvá, ó Boží Synu,
klid mu v duši složí.

Kříži svatý! Ve Tvém stínu
zemřít jednou chceme,
tak se v duši domovinu
jistě dostaneme.



Pierre d' Ermite.
(La Croix de dimanche 16/XI 30.)

H. W.:

Lepší než věnce...

Ano, byl to chlapík! Výborně situovaný; skvělé obydlí v Paříži; na venkově rozsáhlé panství, kde tak trochu byl starostou... Pravím „tak trochu“, neb měl ku pomoci někořo, kdo vlastně sám všecko dělal. Dodejme ještě, že byl v manželství šťasten; měl dobrou, vzdělanou a ušlechtilou ženu.

Ano, byl to chlapík! Kdo by to mohl popřít? Každý mu to říkal, ano i sama jeho choť svým tichým údivem. I jeho sluhové, kterým bylo u něho dobře... I jeho přátelé, kteří vždy u něho zastali bohatou tabuli a výtečné doutníky... Též i staříčký pan farář, který jeho církevní při-

spěvek 200 franků zaznamenával do knížky svých příjmů.

Inu, byl to chlapík.

Sám sobě to říkal... Ne sice tak otevřeně, jak to činili jeho přátelé, jichž kadidlo bylo někdy zvláště silné... Ale říkal si to přece.

Bylo to jak tlumená melodie, jež příjemně vznášela se z hloubí jeho „já“ a obklopovala ho ovzduším, v němž žil hrdě a blaženě.

Nejednou při holení se zastavil, by konstatoval, že má skutečně charakterní hlavu.

Bavil-li se v saloně, nikdo nemohl tvrdit, že by nebyl výtečným společníkem.

Byl-li na večíрку, což přihodilo se často, jak výborně mu slušel frak s květinou v knoflíkové dírice, a jak výtečně uměl hrát v karty...

„Má drahá,“ říkaly dámy jeho choti, „váš manžel jest přímo rozkošný...!“

*

A hle, jednoho dne zemřel... Stalo se to náhle... Předrážděním...

Objevil se před Bohem. Jak vločka sněhová roztaje na slunci, tak roztály všechny iluze, a zůstala ubohá malíčkost pod zdrcující tíhou odpovědnosti.

V hrozném světle nadzemského světa viděl jasně, co by byl mohl vykonat, ale nevykonal... Znamenité jmění, rozsáhlé styky, schopnosti, síly a vliv...

Ale jak ubohá, jak malinká byla skutečnost! Dvě stě franků panu faráři, tu a tam doporučení nějakého chudáka... někdy i peníz — a mnoho úsměvů.

Pro věčnost vlastně nic. —

A nejen skoro nic, ale v nitru ozval se hlas: „Býti nickou v době, v které ty jsi žil, kde proti celému horstvu zla třeba postaviti celé pochoři dobra...“

A slova. „Co by byl mohl vykonat, ale nevykonal...“ sevřela ho jak hrozivě zdi temného žaláře, v jehož hlubiny klesl... A klesl tam bez

naděje, že by se kdy sám z něho mohl osvobodit; neboť již nikdy nemohl cosi zasloužit neb čehos nezasloužit.

*

Zatím na zemi uchystán mu nádherný pohřeb, pohřeb první třídy s hudbou a zpěvy. Co tu zástupů lidstva... Co věnců a kytic!...

„In paradisum deducant te angeli...“ zpíval kůr za průvodu harfy.

„Nechť andělé tě vedou do ráje...“ Andělé? Ti mají něco jiného na starosti.

Vdova nosila na hrob překrásné chryzantémy, vždy nové, vždy svěží. Dala poříditi skvostný náhrobek s nápisem zlatě vyrytým, jenž slavil ctnosti zesnulého.

*

Ale přes to vše rozhostilo se záhy hluboké mlčení kolem bezvýznamné osobnosti manželovy.

Překvapilo ji to. Nezůstavit! po sobě ničeho, co by budilo na něho vzpomínku...

Bylo to logické, neb skutečně ničeho neučinil.

Jednoho dne v tichu osamělého kostela porozuměla. Porozuměla, že žítí znamená milovat — a že jaká láska, taký život..., že miluje-li kdo vše v Bohu, má účast na věčném životě Božím, na Jeho klidu, na Jeho jasnosti;... že to vše již jest kouskem ráje, ... a že vše ostatní není nic...

Její choť však právě vše ostatní měl jedině na zřeteli...

*

I rozhodla se, že nejvíce přispěje k osvobození zesnulého chotě, doplní-li jeho pozůstalost, t. j. vykoná-li to, čeho on neučinil...

S hlediska společenského byl nickou, nickou však zvláště s hlediska nejdůležitějšího, s hlediska náboženského, To zvolila si právě za svou přední starost. I učinila v té příčině smlouvu s Pánem Bohem, smlouvu jako výkupné za drahého vězně.

Jak překvapen a dojat byl pan farář, když místo dvou stotfrankových bankovek obdržel dvacet!

„Chci se zajímat o vaše školy, besídky, o vaši chudinu...“

„Ale, milostivá paní...“

„Chci založit jesle pro kojence...“

„Ale, milostivá paní...“

„Chci zařadit knihovnu, kino...“

Každá rodina musí dostávat dobrý časopis, na př. „Školu Božského Srdce Páně“ a j...“

*

Zanedlouho dům bývalého chlapíka se rozehrál a vyjasnil...

Jak dubnové slunce budí životní síly, tak zájmal celý kraj ve svých hlubinách pocitem této lásky...

V srdci mládeže vyklíčily zárodky dobra...

I starci začali pochybovat o svém skepticizmu.

Náboženství se povznášelo.

A čím více v tomto koutku otčiny povznášela se pobožnost, tím více cítila vdova, že zároveň povznáší se i její choť mezi bolestnými stěnami trpkého očištění...

A že když vykonáno bude dobro, jež měl na zemi dokonat, ano teprve tehdy odbije pro něho hodina osvození.

*

Neboť na váhách Božích všechno musí se vyrovnat.

Obdržel-li kdo deset hřiven, musí vrátiti nejen těchto deset hřiven, ale i úrok, který měl z nich vytěžit...

A snad proto řekl Kristus: „Blahoslavení chudí duchem...“

~~~~~



## R Ů Z N É Z P R Á V Y.



**Zlaté jubileum.** Dne 18. prosince slavil kardinál Pompilli své zlaté kněžské jubileum v kapli římského semináře v paláci Lateránském. Při té příležitosti odevzdal mu státní sekretář kardinál Pacelli jménem sv. Otce prsten czdobený topasem a perlami.

V *Lurdech* zemřel tamní farář, kanovník Barrere, třetí nástupce Mgra Peyramale, faráře malé Bernardetky Soubirousové. Zemřel téměř náhle po návratu z návštěvy nemocného. Byl velmi horlivý a ode všech milován. Město Lurdy se svým starostou v čele vypravilo mu velmi krásný a dojemný pohřeb.

**Slavnost třídenní** k oslavě stoletého jubilea „zázračné medálky“ odbyla se velmi slavnostně v alžírském chrámě katedrálním dne 28., 29. a 30. listopadu. Nejbližší čtvrtek dne 4. prosince uspořádána velkolepá mariánská

akademie o zjevení Matky Boží dne 27. listopadu 1830 s orchestrem, zpěvy a živými obrazy. Více než tři tisíce osob prožilo celý průběh vzniku „zázračné medálky“ a naučilo se ještě více milovati Neposkvrněnou Pannu.

**Echo z Afriky.** Katolický měsíčník na podporu africké misijní činnosti, vydávaný Klaverskou Družinou. Požehnán Papežem Lvem XIII., Piem X., Benediktem XV. a Piem XI. — Vychází v řeči české, slovinšské, polské, chorvatské, německé, maďarské, vláshské, francouzské, španělské a anglické. Cena českého vydání ročně (i s poštovní zásilkou) 8 Kč a s přílohou „Klaverský kalendář“ Kč 13.—. Objeďnává se u „Klaverské Družiny v Brně, Petrov čis. 7. — Obsah č. 3.: Pod Kříž. — Jak daleko jde naše láska. — Apoštolský život. — Omilostněné dítě. — Návštěvou u náčelníka. —



Nejšťastnější člověk na světě. — Albert Odengo. — V údolí tisícera pahorků. — Uzdravení malomocní. — Mxakaza. — Díkůvzdání za vyslyšené prosby na přimluvu zakladatelky Marie Teresie Ledóchowské. — První zaopatřování v jedné Kabylské vesnici.

\*

*Od dnešní doby* předpisuje občanský zákon v Itálii svěcení těchto svátků, všecy neděle, Nový rok, Tři Králů: 11. února jako výrocí smlouvy Late-ránské, sv. Josefa, Velkonoce, Nanebe-vstoupení Páně, Boží Tělo, sv. Petra a Pavla, Nanebevzetí P. Marie, Všech Svátých, Neposkrvněné Početí a Vá-noce.

---

## Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za spravedlnost a pokoj mezi národy a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Horlivá činnost ke smíření národů.

Úmysl v květnu 1931: **Maria vzor a ochrana čistoty.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

## OBSAH:

Spravedlnost a pokoj mezi národy. (Hlavní úmysl.) — Vstalt' jest! (Báseň.) — Paškál. — Hora Kalvarie. (Obrázek.) — Přišlo jaro. (Báseň.) — Svätý farář arsský.) — Bolestná Matka Páně. (Obrázek.) — Ve stínu kříže. — (Báseň.) — Lepší než věnec . . . — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, KVĚTEN 1931.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů  
Tvých se stráví jimi hrud, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

## Maria Panna vzor a ochránkyně čistoty.

*(Hlavní úmysl.)*

Máj, jak radostné to slovo! Vše v přírodě probouzí se k novému životu. Celá příroda probouzí se ze zimního spánku k novému životu. Modré nebe se zlatým sluncem, bujné osení, zelené louky a stráně, rozkvět bylin a stromů, to vše poskytuje člověku radostný a uchvacující pohled. Není divu, že Církev sv. právě tento měsíc květen zasvětila k počtě nejkrásnější z dcer lidských, neposkvrněné Panně Marii, která jest vzor a zároveň ochránkyně panické a panenské čistoty. Ó jak krásná jsi, přítelkyně má! Krásná jsi ve svém neposkvrněném početí, ve svém neporušeném panenství! Krásná jest Maria Panna ve svých milostech jakož i ve svých vznešených ctnostech. Pro její neporušenou čistotu vyvolil ji Bůh za matku Syna svého Ježíše Krista; pro její čistotu nazval ji archanděl milostiplnou a požehnanou mezi ženami, pro její čistotu neporušenou nepropadla Maria Panna ani v hrobě porušení, nýbrž vzata je do nebe a povýšená nad anděly a svaté v nebi. Takový skvělý vzor mají všichni jinohové a panny ve snaze zachovati si čistotu

duše i těla. Poněvadž ale zlý duch právě krutě útočí na duše nevinné, zlý svět používá všelikých lákadel a osidel k svádění duší čistých a tělo hříšné též zle ponouká k hříchům, třeba v tomto boji mocné ochrany. Kromě dobrotivého Boha, kde bychom našli pomoci a ochrany rychlé v pokušeních jako u nejsv. Panny, která mocí svou rozšlápla hlavu pekelného hada, která ochotná jest přispěti všem ku pomoci v hájení nejkrásnější ctnosti čistoty a nevinnosti. Proto v měsíci máji proste všichni nejsv. Pannu za mocnou ochranu, nevinné dítky, zbožní jinoši, cudné panny i vy všichni dospěli, abyste zachovali dle stavu svého ctnost čistoty, Bohu tak milé. Než máme na paměti ještě jiný stav, v němž nejméně je postaráno co do duchovní správy. Jsou to námořníci na mořích a v přístavech. Jsou to lidé v ustavičném nebezpečení zkázy těla i duše. Na mořích zmitání vlnami rozbouřeného moře, v přístavech opět zmitání vlnami pokušení a bouřemi života, zkázou života. Právě tito lidé zasluhují naší pomoci, abychom za ně prosili Marii Pannu, hvězdu mořskou,

aby byla ochránkyní těchto mužů na moři i na souši, v ustavičném nebezpečení duše i těla. Považte, milí přátelé, co napsal jistý duchovní u námořníků: Mnoho tisíc katolických námořníků přichází do našich přístavů a téměř nikdo se neujímá těchto mladých lidí. Máme jen jediný útulný dům pro námořníky a potřebovali bychom jich aspoň 6 nebo 7. Jen v jednom přístavu jest stálá organisovaná duchovní správa pro námořníky. Takové duchovní správy bylo by potřeba

aspoň v 10 přístavech a jen v jedné zemi. V jiných zemích není v tom ohledu jinak. Jest asi 400.000 katolických námořníků, z nichž jen asi 30.000 požívá duchovní správy. A co s ostatními? To je právě veliká záležitost. Dle přání sv. Otce Pia XI. chceme v tomto měsíci Matku Boží úpěnlivě prositi za „Apoštolát na moři“ a na ten úmysl chceme naše denní modlitby, práce a utrpení obětovati nejsv. Srdci Pána Ježíše a Marii, hvězdě mořské!



M. T.:

## Zahrádka srdce.

Zahrádečku malinkou,  
plnou krásných květů,  
uprav sobě v srdci svém  
v prvním jara vznětu.

Také něžnou fialku,  
chudobičky bílé  
na záhonky nasázej  
z oddanosti milé.

Sněhobílou lilii,  
růží vlnadné krásy,  
která lásku Ježíši  
každé chvíle hlásí.

Aby vláhly měly dost  
duše květy chudé,  
Maria je s radostí  
vláhou dařit bude.

A když přijde jako host  
Ježíš v srdce tvoje,  
květy ty si pro radost  
vnoří v lásky zdroje.



# Úvaha na křížové dny.

Podává Ignát Z h a n ě l.

V Písmě svatém Starého i Nového zákona najdeme mnoho míst, v nichž býváme napomínáni k m o d l i t b ě. Bůh též slibuje, že vyslyší modlitbu, udává však podmínky, pod kterými se tak stane. Každé modlitby nevyslyší. Již starozákonní král a žalmista David píše: „Oči Páně jsou nad spravedlivými a jeho uši kloní se k proshám jejich.“ (Ž. 33, 16.) Ježíš Kristus praví výslovně, že důvod, aby vyslyšel Bůh nebeský modlitby jeho učedníků, jest láska k němu a víra v něho: praví: „Otec sám miluje vás, protože vy jste milovali mne a uvěřili jste, že jsem já vyšel od Boha.“ (Jan 16, 27.) Král Šalomoun, syn Davidův napomíná, varuje žiti proti zákonu Božímu. Praví: „Odvrací-li kdo uši, by neslyšel zákona, toho i modlitba bude ohavnost.“ (Př. 28, 9.) Kdo hřeší, nechce se polepšiti, hříchy jeho jsou překážkou, že nevyslyší Bůh jeho modlitby. Čteme u proroka Isaiáše: „Aj není zkrácena ruka Hospodinova, aby nemohla pomoci; aniž ucpáno jest ucho jeho, aby neslyšelo; ale vaše nepravosti jsou přebíradou mezi vámi a Bohem vašim, hříchy vaše skryly tvář jeho před vámi, aby neslyšel.“ (Is. 59, 1, 2.)

Má-li býti naše modlitba vyslyšena, nutno ji přednáseti do výše sepijatýma a čistýma rukama a miti čisté srdce. Ve známém kajícím padesátém žalmu čteme slova: „Srdcem zkroušeným a pokorným, Bože, nepohrdneš! (Ž. 50, 19.) Kdo má nečisté, hříchy poskvrněné srdce, očist se dobrou svatou zpovědí a přijetím velebné Svátosti. Kdo tak učinil, jest opět spojen se svým Pánem a Spasitelem, je mu oddán v lásce, jest ochoten žiti s Kristem, v Kristu a skrze Krista. Pak se vyplní na nás přislíbení našeho milého Vykupitele, který zřejmě,

jasně řekl: „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno; neboť každý, kdo prosí, běže; a kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tlucte, otevře se.“ (Lk. 11, 9.)

Nikdo se nemyl, sama zpověď i sebe lepší nepřinese nám spojení lásky mezi námi lidmi a Bohem, nýbrž rozhoduje čisté srdce, které se polepšilo, které vede dobrý, spořádaný, dle zákona Božího uspořádaný život. Sv. Pavel pobízí: „Odložme tedy skutky temnosti a oblecme se v odění světla.“ (Řim. 13, 12.) Nic by nepomohlo, kdyby svlékl někdo staré, roztrhané, ušpiněné své šaty, neoblekl by však za ně roucha nového nebo vypraného, čistého, ale vzal by na sebe šaty, které právě svlékl, šaty, staré, špinavé, nebo jiné ještě horší, zehátralejší. Je proto velmi důležitá v y t r v a l o s t v dobrém předsevzetí, v dobrém úmyslu. Nutno si pevně, neodvolatelně umíniti, že neroztrhneme svazku lásky, který jsme uzavřeli s milým Spasitelem, že nevyženeme ze svého srdce svého spojence, Ježíše Krista, žádným hříchem. Chceme uchovati čisté, neposkvrněné milost Boží spojenou v nás s mečem skálopevné víry, štítem neochvějné naděje a pancířem pravé lásky proti všem pokušením těla, očí, ďábla, ať by přišel v jakémkoliv zakuklení a přestrojení sebe vábivějším. Přičiníme se, aby byly naše domy, naše obydlí chrámem Božím, ozdobeny všemi každému z nás potřebnými ctnostmi, zbožností, ušlechtilostí, poctivostí v myšlení, řečech, skutech. Slovo Boží, dům Boží, služba Boží buďtež našimi zamilovanými předměty: poskytnou nám mnoho prostředků, pobídek, abychom zůstali věrni svému přesvědčení a pevnému úmyslu. Pak zavládne u nás spravedlnost, poctivost, věrnost ve všem

jednání, vládnouti bude mezi námi pravá křesťanská láska. Mějme častěji na paměti slova miláčka Páně, který napomíná: „Miláčkové, neobviňujte-li nás srdce naše, máme důvěru k Bohu a začkoliv budeme prositi, obdržíme od něho, ježto zachováváme příkázání jeho a činíme, co mu jest milé.“ (I. Jan. 3, 22.)

Ve starých spisech se dočítáme, že pohané, když hrozilo nebo když je překvapilo nějaké velké neštěstí, jako krupobití, mor, válka, zemětřesení a podobné, pořádali prosebné průvody, přinášeli mnoho obětí, čímž mysli, že se usmíří hněv bohů. Jest v této věci paprsek pravdy, že nelze Boha usmířiti pouhým křikem, voláním, nýbrž především čistým srdcem, vykonáváním jeho příkázání. Co pohané temně cítili, víme ze Zjevení Božího: Napřed nutno se polepšiti, utvrditi v dobrém, pak možno doufati v milosrdenství Boží a vyplnění našich modliteb a proseb. „Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby shlazeny byly hříchy vaše . . . aby nám žehnal Pán, když by se obrátil každý od nepravosti svých.“ (Sk. 3, 19, 26.)

Často ne b ý v á naše modlitba v y s l y š e n a, protože prosíme o n e p a t ř i č n é věci. Zač máme prositi, o č máme Boha žádati? Člověk se skládá z těla a duše, má tedy povinnost o oboje se starati a prositi o potřeby oběma nutné a nezbytné. Tělo je zrovna tak stvořeno od Boha jako duše. Můžeme a máme proto prositi o tělesné i časné potřeby, totiž o denní chléb, potřebné šatstvo, o zdraví, štěstí, spokojenost, mír, pokoj, povtívou živnost. Ježíš sám nás učil, že se máme modliti: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes!“ (Mt. 6, 11.) Chlebem se tuto vyrozumívá všecko, čeho denně a vůbec potřebujeme pro tělo i pro duši. Pán, který stvořil naše tělo, ví nejlépe, čeho potřebujeme, vždyť sytí a živí ptactvo ve vzduchu, ryby ve vodě a stará se

o ně. „Zdali neprodávají dvou vraců - za pětihalér? A nespadne z nich ani jeden na zem bez Otce vašeho. U vás však jsou sečteny i všechny vlasy na hlavě vaší. Nebojte se tedy, dražší jste nad mnoho vraců.“ (Mt. 10, 29.) Stará-li se Bůh o tyto nepatrné tvory, tím více budeme my předmětem jeho péče i starosti.

Mnohdy bývají tělesné trampoty, útsky nadmíru bolestny, tísnivy, jako nemoci, válka, rozbroje, chudoba, což vše působí tísnivě na duševní život, proto můžeme a máme prositi za odvrácení tělesné bídy, chudoby, moru, války, nemoci, za Boží požehnání, za pokoj, uchování míru, úrodu zemskou, vždy však s podminkou, dle v ů l e B o ž í, uzná-li Bůh za dobré vyplniti naše pro spásu naší duše potřebné prosby. Modlil se takto sám Božský Spasitel. Kleče v zahradě Getsemanské volal: „Otče můj, je-li možno, ať odejde tento kalich ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.“ (Mt. 26, 39.) Že možno a nutno prositi o tělesné potřeby, lze z toho usouditi a poznati, protože často vyslyší Bůh takové prosby, ano mnohdy zadrží a odvrátí od nás tresty nám za naše hříchy určené, když se modlíme v tomto smyslu. Modlitbami o tělesné potřeby opovrhují lidé naduti, kteří se domnívají, že si sami pomohou svou dovedností, svou pílí že dosáhnou všeho potřebného, myslí si, že se nestará Bůh o lidi, že je mu něco takového příliš malicherné a lhotejno.

Ovšem skládající se z těla a nemrtné duše, máme tím větší povinnost prositi Boha o potřeby duševní, vždyť duše jediná věčně bude živa, kdežto tělo se uloží do země, do hrobu na hřbitově. Především jsou tu míněny: Odpuštění hříchů, milost Boží a Boží království.

H ř í c h jest jediné a pravé zlo na světě. Hříchy urážíme Boha, svého stvořitele, živitele, překročujeme jeho

přikázání, připravujeme si peklo za věčné obydlí. Hříchy ztrácíme klid svědomí, pokoj svého srdce, stáváme se ze synů, děti Božích, jeho největšími nepřáteli, sami si strojíme a připravujeme věčnou záhubu. Máme tedy mnoho příčin modliti se za odpuštění svých hříchů. Nevíme, nemůžeme říci s naprostou určitostí a jistotou, zda jsme přáteli, dětmi svého Boha, zda odpustil nám Bůh všechny naše hříchy i tresty, za ně určené, jsme-li hodni lásky či hněvu Božího, proto nutno shladiti stopy svých hříchů modlitbou, slzami, upřímným a opravdovým pokáním. „Vstaneť zbožný třešba by padl sedmkrát, ale bezbožný zůstane ležet v neštěstí.“ (Př. 24, 16.) Namnoze klesáme všichni, praví sv. apoštol Jakub (3, 2.) Ano, býváme bohužel často příliš lhostejnými, liknavými ve svém pokání, pohlížíme příliš lehce na své hříchy a málo se přičiňujeme zbavit se jich a dosti za ně činiti.

Milost Boží jest každému potřebna a nutná. „Bůh zajisté chce, aby všichni lidé byli spaseni a přišli k poznání pravdy.“ (1. Tim. 2, 4.) Bůh uděluje milost všem, nutno s ní však věrně spolupůsobiti, ji ochotně přijímati. Napomínáme vás, abyste nepřijali milosti Boží nadarmo.“ (II. Kor. 6, 1.) Prosme vroucně a vytrvale Bcha o milost pomáhající a věrně s ní spolupracujme! Zachovejme si milost posvěcující, máme-li ji, jsme šťastni a bohatí, kdo ji nemá, je nešťasten a chud. Nebojme se tudíž ničeho více, než ztráty posvěcující milosti, jestli rouchem svatebním, bez kterého nebude nikdo připuštěn k nebeské hostině.“ (Mt. 22, 1—14.)

Nutno se modliti též o věčnou spásu, o království nebeské, aby nám ho Bůh po smrti ráčil propůjčiti a do něho nás milostivě přijati. Prosme, aby tato touha

byla čím dále tím větší, aby když přijde poslední hodinka, nebáli jsme se odejiti z tohoto slzavého údolí, ale těšili se na věčnost. Slavný francouzský básník Francois Coppé navrátil se ve stáří k víře svých otců. Mnoho k tomu přispěla nemoc, kterou ho navštívil Bůh. Když ležel těžce churav, vzpomněl si na „Otče náš,“ kterému ho naučila matka, když byl dítětem a který se již nemodlil od mnoha let. Nyní v této zkoušce, Bohem na něho seslané, modlil se ho zase. Uzdravil se jako divem. První nedělní úvahu, kterou uveřejnil po svém uzdravení v časopisu „Le Journal“, do něhož obyčejně psával, nadepsal: „Chléb náš vezdejší!“ A pokračoval: „Jak krásná, jaká časová prosba! Modlíval jsem se ji velmi často v právě překonané nemoci, neboť jsem se navrátil k „té staré písničce“, jak nazval socialista Jaures tuto modlitbu. Vlévá do srdce trpícího přesladký balsám, dodává mu kromě toho též odvahu i naději. Ano, všechno, opakuji všechno jest obsaženo v tom podivuhodném „Otčenáši“, ba je tu i rozluštění celé sociální otázky. Prosíme v ní za náš chléb vezdejší, a věru, co může žádati člověk více od života a od něho očekávat! Ó, že nemyslíme více na ty nauky, jež byly dány Kristem takměř před dvěma tisíci lety! Snad bychom se více vespolně a opravdově milovali, jak to chtěl Ježíš . . . A měli bychom potom i vezdejší chléb a nebyli bychom tak příliš vzdáleni od království Božího.“

Svatý Jan Zlatoustý popisuje modlitbu těmito slovy: „Modlitba jest nejpevnější obrannou hrází, je pokladem, jemuž nikdy nic nechybí, je nevyčerpatelným bohatstvím, je přístav, jemuž neškodí žádné vlny (pokoušení), je kořen, je studní, je matkou nesčíslných dobrých skutků, je mocnější než království.“ Jaká pobídka pro nás, často a dobře se modliti!



## Slovo — tělem.

Chvilě svatá — plná taje,  
zem i nebe v bázni čeká,  
letí posel z nebes ráje  
k Panně svaté — ta se léká.

„Nelekej se!“ Anděl věští,  
budeš Matkou Spasitele,  
světu ku spáse a k štěstí  
počneš Boha v lidském těle.

Duchem svatým zastíněna  
v panenském Jej skryješ lůno,  
Tys jen Bohem vyvolena  
nejblíže být Jeho trůnu.

Maria se skromně sklání,  
„Staniž se mi, jak Bůh velí,“  
a pak v tichém rozjímání  
šeptá Bohu dík svůj vřelý.

Slovo — tělem dnes se stává,  
Bůh již spěchá v lůno Panny.  
Ó, buď tedy věčná sláva  
Tobě, Kriste požehnaný!



## Regina coeli, laetare . . .

Z díla P. Jana Rostvorovského T. J. „Obrázky ze života Božského Spasitele.“

Byla ještě hluboká noc; měsíc již zašel, na nebi svítily jen jasné hvězdy. V zahradě Josefa Arimatejského panovalo ticho; cypřiše a mvyty zdály se dýchat v svěží jarní noci; na stonkách trav a v kalíšcích květů třeptala se rosa.

Nebylo tam nikoho; i samo město spalo klidně na úpatí pahorku; pouze před skalou, v níž byl vytesán hrob, byli na stráži vojáci Pilátovi. Jeden dřímá při dohasínajícím ohništi, chvílemi se sice probudil, ale brzy hlava spánkem přemožena spadla na hrud, druzí byli zabodli kopí do země, vedle nich položili své přilbice a nyní zahalení v pláště tvrdě spali. Bdělit již téměř celých šest hodin; poněvadž

nic nebudilo podezření, cítili se v bezpečí.

Tělo Kristovo, zavinuté v prostěradla, leželo klidně bez stopy porušení, ale i bez známky života. Stejně bledé a zsinalé, jak bylo snato s kříže, stejně zbrázděné tisícerymi nezahojenými ranami, stejně chladné a nehybné.

Mínula půlnoc; zdaleka ozývalo se kokrhání kohoutů; na východním nebi začaly hvězdy blednout, zvěstující, že za nějakou hodinu nastane již úsvit. Vnitřek hrobu však začal náhle zářit, spočátku mírně, potom vždy silněji a silněji jakýmsi líbezným nadzemským svitem.

Co to jest? Kolem přece jest ještě

tak temno. Měl by snad černý hrobový otvor, zavřený dveřmi a zatarašený přivaleným balvanem, dříve spatřiti jitřenku než otevřený pahorek?

Ano, byla to však pravá jitřenka, hvězda jasná a jitřní, východ z výsosti a jasnost světlosti Boží.

Duše Kristova, v průvodu duší, vysvobozených z předpekli, vešla do hrobu. S nevýslovným obdivem a s dojemným vzrušením hleděli světci na tělo Páně a četli v této otevřené knize, co Kristus pro ně vytrpěl a jak je miloval. Nyní viděli proroci zblízka, nač kdysi nazírali mlhou věků; viděli zbodané ruce a nohy, zraněnou tvář, bičí rozbrázděné plece, otevřený bok, viděli zsinalou a bédnou postavu Muže bolesti. A hle, před jejich okem měla se dokonati ona rázračná proměna, která před dávnými věky vyvolala jejich nadšenou píseň: „Chváli Ti budu, že s vyvedl mou duši z podsvětí; v Tvé vůli jest život, a podle Své vůle dal jsi moc mé kráse. Na večer byl pláč, ale jitra přineslo radost. Roztrhl jsi roucho kající a přioděls mne veselím, aby Ti pěla má duše, i aby ch si nestýskal...“

Duše Kristova sklonila se nad tělem a vešla v ně jak paprsek světelný, jak oheň proniká železo. Ale s duší vešel v ně i život a ne pouze život: v mrtvé údy jak by se s neslychanou silou vlil celý zdroj nesmrtelnosti a síly, mládí a zdraví. Pohřební prostěradla spadla jak pavučina, tělo lehce vstalo, ne jak vstává člověk, ale jako motýl povznáší se s květu, tak stanul Kristus u hrobu živý, skutečný, zářící leskem, převyšujícím všeliké pojetí lidské. Z celé jeho postavy vycházela libezná nadzemská jasnost; zmizely všechny stopy ran, kromě jizev na rukou, nohou a v boku, otevřených a zářících jak nejvzácnější rubíny; hlavu obestírala svatozář; tvář, ač měla do sebe cos nedostítně velebného, byla zároveň

i plna radosti a nejsladší dobroty; dlouhé splývající roucho měnilo se jak západní nebe letního večera v barvu purpurovou a sněhobílou, fialkovou a zlatou.

S obou stran Pána, jak dvůr kolem svého krále, stál zástup vzkříšených s ním světců.

Kristus pozdvihl oči k nebi; po svém vzkříšení první svou modlitbou obrátil se k Otci: „Děkuji Ti, Otče, že jsi mne oslavil slávou, kterou jsem u Tebe měl, prve nežli byl svět. Vstal jsem z mrtvých a jsem opět s Tebou; zemřel jsem a hle, žiji na věky věkův. Chváli Ti budu, že s mne přijal a vyznává Ti budu, Bože, na věky!“

Skončiv modlitbu povzněl se do výše a s nimi zástup blahoslavených. Prošli skalou tak lehce jako pták, kdy peruti rozhání mlhu, a pak, jak by nesen na rukách andělských, vznášel se celý průvod s písní radosti k městu.

To vše dělo se tak tiše, že ani lístek nepohnul se na palmách, ani krůpěj rosy nespada na zem. Žádné ucho lidské nezaslechlo, žádné smrtelné oko nespatrilo, jak v hloubi uzavřeného hrobu dokonalo se přepodivné vítězství života nad smrtí.

Ale bylo již na čase oznámiti světu, že pohlcena jest smrt u vítězství.

V zahradě panoval dále nerušený klid; u skály leželi vojíní v polospaní na stráži, když náhle přerušilo ticho jak by silné hřmění neb prudký víchr. Země se zachvěla, po stromech i skále přesmekl se lesk přeskvoucího světla. Anděl Boží slétl s nebe a stanul na zemi mezi hrobem a stráží. Byl přioděn rouchem sněžné bělosti, jeho oči sálaly ohněm, tvář planula silou a hněvem. Odvaliv kámen, otevřel hrobové dveře a potom pln hrůzy a veleby usedl na kamíně.

Vojíní leknutím vyskočili, ale hned zase padli na tvář. Blesk oslnil jejich



oči a pohledem na výhružný obličej andělův stydla jim v žilách krev. Chvilí leželi bez hnutí, nevědouce, zda žijí či zemřeli. Potom však vyskočili a v šílené hrůze dali se na útěk. Již zmizeli za zdi, zůstavivše u ohniště svá kopí i své přilbice. V zahradě nastalo opět ticho. Anděl dále seděl na balvaně, ale ne již, by trestal zlých, ale aby oblažil dobré zvěsti radostného vzkříšení.

Mezitím kdy to se stalo u hrobu, jinde na zemi již zavznělo jásavé Alleluja.

Pán sice nezjevil nám toho v Písmě svatém, ale v knize svého nejsv. Srdce nám pověděl, že první paprsky útěchy, kterými chtěl Vzkříšený potěšiti své věrné, musely nezbytně náležeti jeho Matce. Ona ze všech nejvíce trpěla, Ona stála nejbliž u kříže, tak tichá, tak obětavá, tak na sebe zapominavá. Zda na ni první neměla by se splnit předpověď: „S m u t e k v á š o b r á t í s e v r a d o s t?“

Nejsvětější Panna neměla asi žádné určité přípovědi, že spatří Syna hned, jak vyjde z hrobu; ale spoléhala na jeho Srdce neméně než kdysi v Káni Galilejské. I připravila a ozdobil dle možnosti svoji světničku, oděla se v roucho sváteční a potom poklekla k modlitbě, vzdychajíc s nevýslovnou touhou, dojemněji než Jakub po tváři Josefově, vroucněji než Tobías po návratu milovaného syna.

Když takto plna pokorné důvěry se modlila, dolétla jí k uchu přepodivně libezná hudba a zpěv přemnoha hlasů, pějících radostně a mile. A plynuly ty zvuky s hůry i se všech stran, ne však se země, ale jak by z oněch tajemných vrátek, jimiž Bůh vchází do duše a duše povznáší se k Bohu. Srdce nejsv. Panny radostně zatlouklo; pochopila ihned, co znamenají ty libezné zvuky.

A skutečně, čím více blížily se hlasy vzrůstající v mohutnou píseň radosti, tím více její světnička plnila se ne-

beským světlem. Nejen že zmizel soumrak, ale i olejová lampička stojící na stole utonula v jeho skvoccích paprscích. Byl to jasný žár polední, živý jak slunce, mírný jak měsíc.

Matka Boží vstala a pozdvihla oči s nevýslovným pohnutím. Zdálo se, že zmizela stěna její světničky a na jejím místě otvíraly se veřeje nebeských stánek. V proudech přeskvocícího světla stál na prahu nejmilejší Ježíš, živý a skutečný a za ním nepřehledný zástup andělů a svatých.

Maria poklekla a u vytržení sepjala ruce. Syn přiblížil se k ní, pozdvihl ji a přitiskl na své srdce; dlouho ji držel v objeti, děkuje jí za vše, co s ním vytrpěla, a naplňuje útechou ty drahé oči mateřské, jež tolik se naplakaly, i tvář, na níž den jeho umučení vyryl tolik vrásek bolesti, a především srdce, jež přeplněno bylo nejtrpčí hořkostí. Maria nemluvila; mluvily jen ty jasné slzy, plynoucí tiše po její tváři. „Co mám na nebi a čeho mohu žádat na zemi? Jen Tebe, Bože mého srdce, i částko moje, Bože, na věky!“

Její radost byla úplná. Všecken bol připadal jí jak včerejší sen, který pominul. Ježíš již netrpí, ale oplývá radostí; není již opovržený, ale skvěje se slávou. Místo trnové koruny obestírá jeho hlavu aureola slávy, místo katanů — zástupy světců; rány zůstaly sice, ale skvějí se nádherněji než nejvzácnější květy; z celé postavy tryská plnost nesmrtelného života, síly, blaha, veleby a dobroty.

Maria ve vytržení hleděla na Syna; On vypravoval jí, že ještě nějaký čas zůstane na zemi a potom vstoupí do nebe; rozvinul před ní plány k Božimu Království a zároveň ukázal i místo v něm jí určené, nejvyšší místo po Bohu. Od té doby bude povýšena nad všecko tvorstvo i milována nad všecko tvorstvo Bohem i lidmi; s mateřským právem na zemi, s mateřským právem na nebi zasedne vedle



*Královna sv. růžence.*

Jeho trůnu, by rozdávala milosti, by byla nástrojem milosrdenství i útočištěm všech bidných, by láskou a dobrotou pokryla jak mlha celou zemi.

Pán Ježíš chtěl hned uvést svou Matku v tuto vznešenou úlohu, kterou sobě pod křížem zasloužila. Jako jemu řekl Otec po nanebevstoupení: „Ať se Ti klání všichni andělé Boží“ — tak chtěl nyní ukázat světcům svoji Matku, by vzdali jí hold jako svoji Královně.

I přiblížily se k ní ty světlé zástupy svatých vybavených z předpekli. Přišli patriarchové, počínaje od Adama a Evy, přišli králové a proroci, přišli všichni světci až do Jana Křtitele, přišel i nejmilejší chot Mariin. Všichni poznali v ní splnění proroctví i předobrazů, jimiž žila jejich víra, těšili se její krásou a slávou a vzdávajíc jí svůj hold volali: Požehnaná tys

mezi ženami a požehnaný jest Pán, jenž vyvýšil tvé jméno, že sláva tvá nepomíne z úst lidských, pamětlivých moci Boží! Tyssláva Jerusalema, tys radost Israele, tys chloubu našeho národa!“

Nejsvětější Panna stála pokorná, ale ne zmatená; na slova chvály odpovídala v hloubi svého srdce modlitbou: „Veliké věci učinil mi Ten, jenž mocný, a jehož jméno svaté.“

Když světci skončili, Kristus ještě jednou objal Matku, slibuje, že ještě jednou se uvidí — a celé překrásné zjevení zmizelo.

Ve světničce zavládl opět soumrak. Maria opět kleká k modlitbě; ale z dál ještě dlouho dolétá jí k uchu píseň. „Regina coeli laetare...“



M. T.:

## Zdrávas Maria!

Kvitky, které v trávě voní,  
ptáčci, kteří vzduchem letí,  
pějí Tobě, Kněžno máje,  
k nim se poji Tvoje děti,  
hymnus plesný ku Tvé chvále  
svět Ti pěje neustále.

Potůček jenž tiše plyne,  
„Zdrávas“ zdá se, že si bublá,  
a těm lesa velikánům  
do větví to větřík dudlá,  
„Zdrávas, zdrávas“ v luh to vrací  
malí zpěváčkové — ptáci.

Slunce líbá modré hory,  
na nich věčný sníh se bělí;  
tak vše, co se jenom hýbe  
chystá Tobě hymnus skvělý.  
„Zdrávas“ zní to celým světem,  
máj tak volá každým květem.

Marie Tesařova:

## V z k a z.

Vy zlaté hvězdičky v blankytné výši,  
letního večera ráda k vám hledím,  
v tajemném soumraku kdy vše se ztiší,  
se smutkem v duši své samotna sedím.

Mhavým závojem slzy se derou;  
moci tak zaletět v blankytnou dál,  
u vás tak vyzvědět budoucnost šerou,  
moci tu složit všecky své žaly.

Vy zlaté hvězdičky na nebes báni,  
vzkaz duše znavené zasilám v touze,  
byste jej donesly sladké mé Paní,  
Maria vzdechy mé utiší pouze.

Rcete, že celičký život ji světim,  
rcete, že celou ji miluji duši,  
ráno že myslí svou k Matičce letím,  
večer že srdce zas soucit zde tuší.

Rcete, by hvězdičkou jasnou mi byla,  
smrti až děsná mi nastane chvíle,  
rcete, že v životě vždy jsem ji ctíla,  
leskem svým uvede v nebes mne cíle.



S. H. W.:

## Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Odpoledne téhož dne byli jsme u ní na obědě. Bylo nás osm pozvaných. Když přivedli ji pod paží do jídelny, hned začala se o nás starat jak nejpečlivější hospodyně. Po obědě řekla k staršímu synovci, knížeti Řehořovi: „Milý příteli, jdi na terasu si trochu zakouřit.“ „Ale tetinko,“ namítl kníže, „myslím tak málo na doutníky, že jsem jich vůbec s sebou nevzal.“ Usmála se, jak by mu děkovala. Ale za pět minut vchází Cloppet, nesa na tácku půl tuctu doutníků. Kníže se bránil proti přílišné laskavosti. „Myslíš, že si činím výlohy?“ řekla s úsměvem; „ne, vypůjčila jsem si je.“ V takovém milém a bezstarostném tónu udržovala hovor po celý večer; my ovšem hleděli, by se neprodloužil přes devět hodin.

Nazítří ptala se mne, zda jsem ji určil den svého odjezdu. Odpověď jsem, že ne. Zamřčela se, neb uhodla vše. Když na večer jsem odcházel, řekla mi: „Přijďte zítra v poledne; musím soukromě s vámi promluvit.“ Dostavil jsem se v určitém hodinu. Když jsem usedl, řekla prostě, bez úvodu a bez rozněznění, jak by pokračovala v obyčejné rozmluvě: „Drahý Alfrede, musím pomýšlet na poslední záležitosti. Nemusím se vlastně starat o závět: dědičná panství náleží sestře a synovcům; zbývají pouze některé jednotlivosti, jichž vykonání chci zabezpečit. Při tom však potřebuji Vaší rady, aby vše bylo podáno jasné a právní formou. Začneme s mým pohřbem. Nemyslíte, že bych bez povdivinství a bez strojenosti mohla vy-

sloviti své přání?“ S těmi slovy podala mi zažloutlý listek s datem 27. listopadu 1851, kde bylo napsáno: „Jákmile zavru oči, prosím, bych byla přenesena do své drahé kapličky. Odtud po dvou dnech nechť převezou mne do kostela sv. Tomáše, kde bude za mne sloužena tichá mše sv., nazítky pak do kostela Montmartreského, kde po tiché mši sv. uloží mne na tamním hřbitůvkou po boku mého chotě. Prosím, by na můj hrob byl položen týž kámen jako na jeho; na kameni buď vyryt kříž, jméno a příjmení s datem narození i smrti a níže slova žalmu: „Domine, dilexi decorem domus tuae et locum habitationis gloriae tuae.“ Žádám si nejjednodušší pohřební vůz. Zakazuji jakoukoli okázalost, jakoukoli smuteční výzdobu obou kostelních portálů, rovněž i úmrtní oznámení, pozvání na pohřeb a na výroční rekviem.“

Když jsem ji ujistil, že taká přání jsou zcela oprávněná, byla patrně potěšena. „Nuže,“ řekla, „odneste ten papírek! Začnete s ním svou práci a pak přijďte ke mně denně v poledne; tím způsobem dostaneme se vpřed.“

Odehází je řekl jsem Cloppetovi: „Nemusíte se starat, jak ji oklamat; ona ví všechno lépe než my.“ Více jsem mu neřekl; ale v hloubi duše těšil jsem se, že až do konce zastal jsem ji takou, jakou byla vždy. Tak minulo pět, šest dní. Mluvila mi o nejnepatrnějších podrobnostech a zvláště svěřila mi svá přání ohledně služebnictva a skutků křesťanské lásky. Odesílala mne teprv, když se dostavily dusivé záchvaty. Po splacení dluhu povinné vděčnosti všem, kdo ji sloužili a ji ošetřovali, pečovala nejvíce o udržení své malé svatyně, kterou odkázala důstojné péči věvodkyně Chevreusové. Odpoledne ve tři hodiny otvíral se salon jak obvykle. Na domácní paní nebylo znáti ani stopy ranních starostí, a proto návštěvníci hleděli ji utvrditi v domnělém sebe-

klamu. I řekl jsem jí příležitostně, že musí ji to velmi unavovat. „Ne,“ odpověděla, „nemohu ani čísti ani psáti, osamotnění mne unavuje a nic není trapnějšího nad prázdnotu.“ Kdo znal sílu jejího ducha, přisvědčil ji snadno, ale kdo znal její srdce, uhlodl, že činí tak ze šetrnosti k těm, které milovala. Záhy jsem se o tom přisvědčil. Když opět shromáždila u svého stolu své synovce i jejich rodiny a vychovatele, tak se unavila, že dostala horečku. I vytýkal jsem jí tento oběd. „Máte pravdu,“ odpověděla, „ale byla jsem jista, že budou o tom psáti mé sestře. To ji uklidní. Ubohá sama leží nemocná v Moskvě; vim, jak se rmoutí. Ostatně mé neteře chtějí si prohlédnouti Paříž.“

Proč by měly předčasně choditi v smutku po tetě, kterou sotva poznaly?“

Slabost její však se vzrůstala. Celou výživou byly dva tři čerstvé fíky, trochu malinové šťávy a vody svatogalmerské. Přes to vše den co den po několik hodin rozjímala a modlila se ve své kapličce, kde denně obcovala mši sv. a často přijímala Tělo Páně. V kapli téměř ustavičně klečela; po sv. přijímání zůstala přes půl hodiny ponořena v tak hluboké a vroucí modlitbě, že se zdálo, jak by byla u vytržení. Tu čerpala na celý den sílu, veselou mysl a svobodu ducha. Co ji Bůh ráčil dát, přijala s vděčným srdcem; ale čeho ji neudělil, toho nechtěla si ani přát. Viděl jsem, jak vroucně miluje paní A., a proto úmyslně zmínil jsem se o ní několikrát, bych jí poskytl příležitost, aby vyslovila své přání, jež bylo by splněno s největší ochotou. Náklonnost projevila vždy, ale přání nikdy. Když jsem se pak jasněji vyslovil, odpověděla: „Doufám, že ona i já jsme v náruči Boží; tam se jednou sejdem, tam budeme se věčně milovat.“

Téměř devadesátiletá markýzka L.

přicházela dvakrát denně vypyávat se po jejím zdraví. Někdy vešla mezi nás, někdy však ze šetrnosti čekala na odpověď v malé jídelně. „Víte-li,“ řekla mi jednoho dne, „co mi řekla naše drahá svatá přítelkyně? Když loučíc se s ní, řekla jsem, že odcházím, bych se za ni pomodlila, odpověděla mi: „Děkuji, má drahá, děkuji; ale nežádejte pro mne na Bohu ani o jeden den života více, ani o jedno utrpení méně.“

V pátek značně se jí pohoršilo. Pan de Melun radil, bychom bez odkladu zavolali pana faráře.

Dostavil se ihned. Vše bylo připraveno k poslednímu pomazání. Pan farář mluvil k nemocné dojemně jako kněz a přítel. Na jeho hlas opanovala blízkost smrti. Nemohla sice mluvit, ale tím výmluvněji odpovídala rukou. Čím déle jsme se modlili, tím více cítili jsme, že se modlí s námi, ano na konci litaní pověděla téměř jasně: „Ora pro nobis!“

Dosud každý z uctivosti zadržoval pláč; ale když ctihodný pan farář pověděl slova: „Na celou věčnost,“ a nemocná sebravši všechny své síly, opakovala slabým, ale rozhodným hlasem: „Na celou věčnost! — vše začalo plakat. Dveře byly otevřeny; byla to hodina, kdy obyčejně přijímala návštěvy. Každý, kdo vešel, poklekl a plakal. Klečelo tu všecko služebnictvo; byl tu pan Armand de Melun, byly tu hraběnky Fredrová a Roztopčínová, byli tu P. Gagarin T. J. a P. Chocarn, představený dominikánů a j. Po ukončení sv. obřadu žádal pan farář, by požeňnala všem přítomným i jejich rodinám, a P. Chocarn prosil, by v něm požeňnala všem synům sv. Dominika. Kynula rukou na znamení, že žehná všem a za všechny se modlí.

Nato vešel lékař. Učinil nemocné na nohách několik řezů; voda vytékala v hojnosti a nemocné se valně ulevilo. Na druhý den začala se o vše

zajímat; ale zároveň objevily se na nohách první známky rozkladu. K večeru přišinuli její lenošku k oknu. Těšila se překrásnému večeru i pohledu na rozkošné zahrady. „Kdyby mi Pán Bůh popřál ještě života,“ řekla, „těšila bych se mu, ale zavola-li mne, co jiného bych mohla pocítiti než vděčnost?“ „Ale,“ namítl jsem, „sama jste mi jednou řekla, že nepostačí pouhá odevzdanost.“ „Dojista,“ odpověděla, „odevzdanost jest cos jiného než vůle Boží. Mezi nimi jest týž rozdíl jako mezi spojením a jednotou; ve spojení lze dvojí dobře rozeznati, ale v jednotě jest pouze jedině, a toho máme hledět dosíci ohledně vůle Boží.“ Potom začala mluvit o sobě, což stávalo se velmi zřídka. „Mé utrpení, po dlouhá léta téměř mé jediné utrpení záleželo v tom, že nechápala jsem vůle Boží s hledem k sobě... Ale nyní jsem plna důvěry v jeho milosrdenství a v nynějším mém stavu zdá se mi, že důvěra jest jediný způsob, kterým ho mohu oslavit...“

V téže chvíli vešel kníže Eugen s chotí a s dítkami. Před nedávnem slíbila teta oběma bošikům dvanácti a desíti let, že jim i jejich mladým přátelům dá připravit svačinu na terase. Když vešli do pokoje, řekla: „Myslíte, že jsem snad zapoměla na vaši svačinu? Ó né. Chcete-li, mohla by býti v pondělí, ač budu-li toho dne ještě v Paříži.“

Poněvadž její zpovědník, P. de Pont Levoy T. J. byl odcestoval, zastupoval ho u nemocné P. Souamiér T. J. Měl v kapli mši sv., při níž podal nemocné Tělo Páně. K polednímu dostavil se lékař. S údivem konstatoval, že zmizely známky rozkladu. „Toť čtveráctví životní síly,“ zvolal překvapen. Všech přátel zmocnila se radost, neb nemocné bylo skutečně lépe. Ale neklamala se a řekla: „Lépe neb hůře neznamenať u mne nic. Mám neurčitý pocit, jak bylo by ve mně

více života než jak se myslí; ale cítím zároveň, že již za několik hodin mohu se objevit před trůnem Božím; a tohoto pocitu se držím. . .“ Tato slova naplnila mne nevýslovným smutkem. Jen stěží zakryl jsem své pohnutí. I řekl jsem jí, jak děkuji Bohu, že v také chvíli přivedl mne k ní. „Nuže, milý příteli,“ odpověděla, věřím vám a pravím, že máte pravdu. Musíme vždy děkovati Bohu, že ukázal nám pravdu, a věřte mi: pravda jest zde.“ Poslední slova vypověděla tiše a slavnostně. Ukazující na své lůžko řekla: „Toť mé smrtelné lůžko.“ Potom pokračovala: „Musím těžit z posledních okamžiků: ve chvíli, v jaké mne vidíte, nemůže se mne dotknouti ani stín lidských ohledů. Nuže, záleží mi velmi, bych ještě naposledy vyslovila jméno svého chotě. Nedostalo se mu zasloužené spravedlivé úcty. Byl vždy ke mně tak dobrý, a Bůh ví, že rána, kterou mi způsobila jeho smrt, nezacelila se nikdy. . .“

Od nemocné zašel jsem si do knihovny, kde se sešlo zatím několik přátel. Lékař mezitím prohlédl noby nemocné, na nichž zjevily se opět modré skvrny. Oznámil hned oběma synovcům, že není již naděje. Nazítří byl těžký den. Nemocná s hlavou schýlnou seděla na lůžku a jen stěží mohla mluvit. Oba synovci klečeli u ní, hladili jí ruce a líbali je. V salonku nebylo žádného nepořádku. Na nemoc upcínalo pouze lůžko a stolek se sklenicí vody a s léky. Chtěla-li se napít, zazvonila na Cloppeta; někdy kývla na Parissu, která se vůbec od ní nehýbala a stále na ni pohlížela.

V neděli a v pondělí odnesli ji v pohovce do kaple, kde přijala Tělo Páně. V jednom z těchto dvou dní zůstala v kapliče sama. Nepozorovaně

vešla za ní paní Esgrigniová, která však zůstala stát na prahu. Hraběnka domnívaje se, že jest samotná, modlila se polohlasně, přerušujíc často svou modlitbu chnivými vzdechy nejvroucnější lásky k Bohu. V porodě byla několik okamžiků sama s P. Souamièrem. Pan farář od sv. Tomáše přicházel vždy navečer, by se s ní umluvil o zítřejší mši sv. Ve středu odpoledne začaly se jí myšlenky trochu másti. Zdálo se jí, že notář chce ji vzíti všecy listiny. I vzal jsem ji za ruce a tiskna je řekl: „Přece mne znáte a víte, že nechci vás oklamat! Nuže ujišťuji vás, že jest to jen následek okamžité horečky.“ Odpověděla mi: „Nechcete mne klamati, ale šetříte mne; já však nepotřebuji jiné šetrnosti než pravdy.“ A pak pozdvihnuvši hlasu svého řekla mocně: „Ano, pravdy! S ní jest mi milejší chudé lůžko špitální než bez ní veškeren přepych tohoto světa.“

Na noc se uklidnila. V devět hodin prosila o P. Souamièra. Řekli jsme jí, že jest již pozdě večer, zda by ho nemohl zastoupit pan farář, který čeká v sousedním pokoji. Svolila. Když se k ní přiblížil, žádala ještě jednou o rozhřešení, které přijala s hlubokou živou věrou a zbožností. Pak prosila o dovození přijati nazítří Tělo Páně, určujíc zároveň mši sv. na sedm hodin. Okolo desíti hodin vše kolem utichlo. Chvillemi nemocná volala: „Bože můj, smiluj se nadě mnou,“ neb jiné vroucí vzdechy a modlitby. O půl noci počítala hodiny a později ještě několikráte se ptala, kolik jest hodin. V půl šesté řekla: „Brzy bude čas na mši sv.; musím vstát. . .“ Ale za několik okamžiků beze slova, bez jakékoli známky bolesti spočinula na Srdci Božím.“



## Pomni!

Pomni na to, tvore Boží,  
že jsi stvořen z hlíny země  
a přes světa drsné hloží  
dojítí máš jednou ke Mně.

Pomni, že má láska chrání  
duši tvou co klenot drahý,  
když tě volám ku pokání,  
tvoje blaho mé jsou snahy.

Pomni, že jsem za tě zmíral,  
v bolestech na kříži žíznil,  
krupěje's mé Krve sbíral  
a mé Srdce přec jsi trýznil.

Pomni na mou lásku vroucí,  
která nemá hrázi ani,  
a z té lásky nehynoucí  
nabízím ti smilování.

Duše drahá, vrať se zase  
k lásce mé a mému kříži,  
vždyť jen ku tvé věčné spáse  
Bůh tvůj na tě s kříže shlíží.



## Neodhazujte zbraně!

Petr d' Ermite.

Ve farním „Věstníku“ jistě dělnické obce četl jsem v podstatě toto: „Oznamujeme svým čtenářům, že náš Věstník vyšel dnes n a p o s l e d. Vyžaduje příliš velké námahy a příliš mnoho peněz. Všem dosavadním spolupracovníkům vzdáváme díky. Doufáme, že porozumějí našemu rozhodnutí, kterého nelze nám odvolat . . .“

\*

Odpusťte, prosím, že mne to zamrzelo; i zavřel jsem na chvíli oči, abych lépe viděl . . .

I viděl jsem onu farnost, kde jest plno továren . . .

Viděl jsem dělnické rodiny, z nichž většina přistěhovala se z venkova . . .

Viděl jsem družiny jinochů, besídky

pro mladé dívky, od této chvíle vydaných na pospas vítězným listům zednářských lóží . . . Viděl jsem velmi mnoho dobré vůle, ale rozptýlené, jak ovečky bez pastýře . . . a to ještě ve chvíli, kdy víc a více se zaostřuje otázka náboženská . . .

\*

A to vše opouští ustrašený redaktor . . .

Malomyslný pastýř vrací se do své sakristie . . . Znám ji dobře; páchne plísní.

Od té doby bude mu naslouchati pouze několik obstarožných dam, snad i několik jednotek dostaví se čas od času na jeho kázání . . .



Mé prsty převracely a obracely ten kousek papíru . . .

Co chcete? Vypadal jak přemožený . . .

Vyznal svou porážku.

A odhodil ho do koše, pomyslel jsem si: „Ubohý spolubratr . . . jak se mýlí! Neboť kněz, jenž zastavuje svůj časopis, jest jako voják, jenž odhazuje svou zbraň . . .“

\*

Snad jako kontrastem dostal jsem téhož dne naléhavé pozvání od jistého P. Jesuity, P. de la Devèze, na krásné dojemné filmové představení, jež řídil jistý Otec z misie madagaskarské . . .

Když Jesuité se pouštějí do filmů . . .

Mezi další poštovní zásilkou nalezl jsem ještě mladý časopis „Paprasek“, vycházející v Kairu. Od první až do poslední stránky opěvoval ve své pokorné formě moc tisku: „Úsilí každého z nás, být i sebe nepatrnější, spoji-li se s druhými, nabývá oně velemocné účinnosti, s jakou Církev katolická bez únavy pracuje po celém světě . . .“

\*

Nuže, každý „Farní věstník“ náleží k těmto veleúčinným pracím.

O něm řekl Mgr. Kerkhofs, biskup lutyšský: „Jak můžeme dosíci těch, kteří nechodí do kostela? Třeba, abychom přišli sami k nim! Proto „Farní věstník“ jest velmi moderním způsobem apoštolátu; prospívá všem, a pro přemnohé jest nezbytně potřebný.

O něm řekl Pius X. „Denník jest právě tak potřebný jako kostel.“

A kardinál Mercier zašel ještě dále: „Já, arcibiskup, počkal bych se stavbou kostela, jen abych se mohl zúčastniti založení katolického deníku . . .“

\*

Proto od několika let vychází ve Francii celá řada farních věstníků.

Většina z nich nijak se nepodobá

oněm bývalým časům, kdy se v ně nevěřilo.

Odbírám téměř všechny a ještě i určitý počet zahraničních.

Stvrzuji v tom opravdový vzestup plný nadějí.

Neuvádím žádných jmen, ale pravím, že na některé z nich dychtivě čeká celá farnost; jsou plny života; důsledně sledují obranu i vzdělání svých čtenářů a dovedou čelit i velkým deníkům, jak podmořská loď lodí pancéřové.

\*

A potom: taký věstník není pouze obdivuhodným šířitelem pravdy, ale zjednáva pánům farářům i vítanou pomoc ke všem jejich podnikům.

„Příští týden v úterý, ve středu a v sobotu 9., 10. a 11. prosince od 2 hod. do 6 hod. odp. v ulici F . . . č. 87. uspořádal jsem každoročně bazar ve prospěch milosrdné lásky . . . Zvu vás na to všechny. Dojista byste se divili, kdybych vás nepozval . . .“

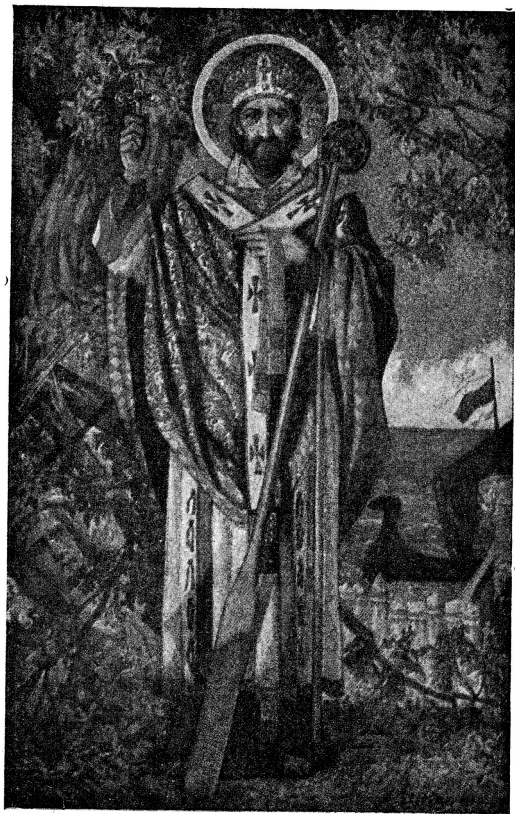
Rok co rok mnoho z mých spolubratří prokazuje mi čest, že přichází ke mně se podívat, jak možno zmodernisovat staré formy „bazar ve prospěch milosrdné lásky“; zdají se již zastaralou hrou v četných případech.

Vždy se zeptám těchto spolubratří: „Máte svůj farní věstník? V kolika výtiscích vychází? Neboť velkým činitelem při našem „bazaru“ jest tento nepatrný list!“

Ano, on to jest, ten malý „Farní věstník“, je-li ovšem redigován s věrou a láskou — ano, on to jest, jenž vybízí ovečky ke spolupráci, a jenž rozmetá náš „bazar“ na všechny čtyři strany světa!

\*

Stále pracím se myslí k jistému přírměru, velmi významnému a velmi rozhodnému!



*Svatý Vojtěch.*

Každoročně kupuji v jistém velkozávodě půl tuctu kapesníků, které si dávám do domu zanést. Nuže, pro tento nepatrný nákup onen velkozávod, přes všechnu drahotu papíru, posílá mi rok co rok čtyři barevně illustrované katalogy a čtyři jiné katalogy levnějších předmětů!

Proč? Snad proto, že mám krásné oči? Ach ne! Ale poněvadž zná velikou moc věstníku a vůbec tisku.

\*

Co činí onen velkozávod pro ubohých šest kapesníků, učíte pro spásu nesmrtelných duší, pro důstojnou Bohoslužbu, vůbec pro zjednáni si prostředků k věcem tak potřebným a důležitým.

A chcete-li vidět něco skutečně prožitého — neb nic neúčinkuje tak, než vidíme-li to na vlastní oči — přijďte ke mně! Čekám na vás a uvítám vás s nejlídnějším úsměvem!

A dojista vrátíte se přesvědčeni z hloubi srdce!



A. M. Kadlčáková:

## Za jitra.

Když slunce na východě vstane  
a do dálky kraj zlatí,  
zašumí tichý chorál lesy  
a páry počnou stoupatí.

Zasvítlí chaty i paláce  
a blýskne řeky hladina,  
klekání zavzní z visky malé,  
kraj modlitba je jediná.

A slunce stoupá výš a výše  
a zlatí hřbety dálných hor,  
svět jedna velká píseň bývá  
a písní zvučí luh i bor.

A z noci spánku probouzí se  
velké město i malá ves,  
a odšvad lásky pozdrav nesou  
lidé Bohu až do nebes!



## Vajíčka velkonoční.

Ferd. Mir.

Bylo to před vojnou, kdy zlato bylo v oběhu.

„Myslíte, že přijme?“ „Možno vždy zkusit.“ Povzbuzen takto panem kaplanem, zapečetil pan farář právě dopsaný list. Zavolav pak ministranta, poslal ho s listem do hlavního hotelu blízkého lázeňského města: „Jdi, hochu, a čekej na odpověď. My zatím se budeme modlit.“

Když klučina stihl do města, slyšel, jak roznašeči novin vyvolávají jméno, na čbálce napsané: „Slavný tenorista X. jest v našem městě!“ A dodali: „Ale lékaři předepsali mu klid.“

Portýr v hotelu změřil klučinu. Od pana faráře v Z . . . „A tedy o jednoho více, který dostane košem,“ zabručel portýr; „již tu byl ředitel kasina a divadelní režisér.“

Klučik byl předpuštěn. Tenorista sedí u stolu, na němž rozloženo jest jeho snídání: fíky, vajíčka a sklenice vody, v níž plovou prášky. Zpěvák musí pečovatí o svůj hlas. „Budiž,“ řekl hochovi po přečtení listu; „přijímám! Tedy příští neděli!“

\*

Slavný tenorista nebude zpívat v kasině, ani v městském divadle, ale ve venkovském kostelíku ve prospěch farní školy. Pravdě nepodobná novina letěla od úst k ústům. Pan farář musel si vypůjčiti židle z hostince, aby vyhověl všem objednávkám k nastávajícímu duchovnímu koncertu.

Kostel jest přeplněn. Bohatí hosté lázeňského města zanechali divadla i kasina a tu naslouchají mlčky, ano zbožně u nohou Toho, jenž užívá všeho i uměleckých trylek světského zpěváka ke chvále nebeského Otce i k posvěcení duší. A skutečně — co tu působí? Svatost domu Božího neb pohnutí velkého umělce? Jeho hlas rozvíjí se hřejivě a vroucně jak opravdová modlitba.

Jest to tak krásné, že ani jedna židle se nehýbe, ano i kostelník za-

pomíná připravit svůj tácek k vybírání příspěvků. — Sbírka byla výnosná. Ale pan farář trhl sebou náhle, když starý farník mu šeptá do ucha: „Hleďte mnoho vybrat, pane faráři, neb tenorista si dá draze platit.“ Ach, ano; pan farář na všecko pomyslí, jen ne na tuto okolnost . . .

Poněvadž umělec dlouho nepřicházel, přišel kněz sám k němu do hotelu. Přinášel velkonoční vajíčko, ozdobené pěknými stužkami. „Nejsem bohat,“ řekl, „ale prosím, račte přijati náš skromný dík.“

Tenorista vzal vajíčko a se zalíbením obracel je se všech stran.

„Přijímám,“ řekl knězi, „ale neslibuji, že to vejce sním.“ To řka, rozvazoval stužky a otevřel vejce . . . čtyři dukáty vykutálely se na stůl.

Tenorista se usmívá, šine peníze ke knězi a pravi: „Rozhodně, pane faráři, nesním tohoto vejce; nemá bílku a lékař mi zakázal žloutek.“

„A tedy odmítáte?“ tázal se kněz.

„Ó ne! Vezměte si žloutek pro své podniky, pane faráři. Co se týče skořápky, dojísta jí nesním. Zůstane mi upomínkou na překrásný den.“



Anna Maria:

## C e s t a .

Cestička bělounká,  
cestička k lesu,  
tam po ní pospíchám  
každý den v plesu.

Cestička bělounká  
ku kapli bílé,  
tam kvítky nosívám  
Matičce milé.

Matičce nebeské,  
jejímu Synu,  
k nim srdce, duši svou  
v modlitbě vinu.

Vinu se k Marii,  
k přesvaté Panně,  
aby se přimluvit  
chtěla též za mne.

A Matka vyslyší  
modlitbu vroucí,  
požehná práci mé  
Bůh všemohoucí.





## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*Katolíci na severu Evropy.* Vítězný postup anglického katolicismu, zaznamenaný úspěchy posledních let, nezůstává, jak patrně, bez vlivu a odezvy i v jiných protestantských státech. Mám na mysli zvláště severní země protestantské, kamž vniká katolicismus, zdolav již zdánlivě nedobytné hranice protestantismu. V Norsku jest katolíků 2600 ze 2 $\frac{1}{2}$  mil. obyvatelstva. V Oslo jest 700 katolíků ve dvou farnostech, jedna v Bergenu a 17 v ostatní zemi. Protestanté norští, kteří mají malý styk s katolickými národy, mají také proti katolicismu velké přesudky a jsou přesvědčeni, že církev římská jest ve světě bez vlivu. V čele církve stojí apoštolský administrátor Smit, s nímž pracuje 35 kněží. Sestry sv. Josefa vydržují nemocnici, která je z nejlepších v hlavním městě. Ve Švédsku je 3000 katolíků ze 6 milionů obyvatelstva. Protestantism je ohrožen náboženským indiferentismem, takže toliko 5% všech protestantů plní náboženské povinnosti. Biskupové luteránští jsou přívrženci racionalismu, který rozleptává státní církev. V hlavním městě mají sestry sv. Josefa vyšší dívčí školu, na které studuje 400 žaček z nejlepších rodin protestantských a katolických. Oslava sv. Ansgara apoštola severních zemí, byla příležitostí, aby švédské noviny projevily veřejně bázeň před posílením katolicismu a účinkem katolické propagace. Jasně tím dokumentovali tvrdšínou nesnášenlivost švédských protestantů. V Dánsku je katolíků 24.000 ze 3 milionů obyvatel. Vedle misionářů působí v zemi i domoreďy klerus. Kromě jezuitů působí tam také redemptoristé, maristé a lazaristé. Sestry sv. Josefa zřídily nedávno noviciát

a přijaly 10 novicек. Dílo konvertitů Verdaqa a Joergensena působí mezi inteligencí velmi blahodárně. Nedávno dlel na Islandu kardinál van Rossum, který vykonal posvěcení nové katolické katedrály v Reykjavíku a posvětil současně biskupa msgra Meurenverga. Při této příležitosti byl kardinál vyznamenán velkým křížem řádu Sokola. Ačkoliv katolická církev na Islandu je početně slabá, přes to slavnosti se zúčastnili i protestantští ministři. Při slavnostním banketu, který byl pořádán na počest kardinálů, promluvil ministerský předseda latinskou řeč. Také v Estonsku probouzí se katolický život. Po prvé za 300 roků konalo se v Rize procesí s Nejsv. Sv. Oltářní, kterého se zúčastnilo kolem 50.000 lidí z celé země. Kázání a modlitby byly konány v jazyce estonském, polském a německém. Bavorští kapucíni otevřeli v Rize klášter. Řízký arcibiskup odevzdal jim také někdejší jezuitskou kolej. Nové toto duševní středisko čítá 2000 věřících. Nedaleko jest ještě jedna filiálka s 13.000 věřícími.

*Čtyři pavouci.* V jistém německém kostelíku potkali se čtyři pavouci a začali si stěžovat. „Ach,“ vzdychl první, „nemám žádného štěstí. Začal jsem snout svou pavučinu kolem kazatelny, ale včera přišel kostelník a smetl ji.“ „Můj osud jest podobný tvému,“ řekl druhý. „Vyhlédl jsem si ke své práci onu velkou knihu, která leží na oltáři. . . Tu přichází jakýsi černě oděný muž, začíná číst a při tom roztrhl, co mne stálo, tolik práce.“ „Já,“ praví třetí, „roztáhl jsem své hnízdo pěkně kolem křtitelnice. Již jsem spokojen chtěl si odpočinout, když chtěla tomu

nehoda, že přinesli dítě ke křtu . . . Nezbylo mi, než se spasit útekem.“ „Za to na mne se štěstí smálo,“ pochlubil se čtvrtý; „vybral jsem si pokladničku u dveří a ukryl jsem se pak v jejím otvoru. Mnoho lidí kolem mne přecházelo, ale nikdo si nepovšiml mé práce . . . Mili bratři, učinite jak já a nikdo nebude vám překážet . . .“

*Námítky proti Lurdské vodě.* Nedávno před četným shromážděním v radním sále v Conflansu u Paříže nadšeně mluvilo Matce Boží Lurdské P. Belleney. Vystoupil však jeden odpůrce velmi zdvořilý a velmi uhlazený: „Velebný pane, rače mi řici, proč faráři a biskupové, ano i sám papež nemají u sebe lurdské vody? A proč se ta voda neprodává jak jiné minerální vody? Odpověď byla snadná. „Proč faráři, biskupové a papež nemají lurdské vody? Co o tom může vědět náš ctěný odpůrce? Navštěvuje je snad dosti často, by s jistotou to mohl tvrdit?“ „Dejme tomu, že někteří z nich ji nemají. Proč? Poněvadž sice trpí, ale nežadají uzdravení. Přijímají chorobu a smrt, kdy Bůh chce a jak Bůh chce. Hle, tak daleko sahá jejich víra, jejich křesťanská naděje. A potom, i kdyby užívali vody lurdské, z toho nenásleduje, že nezbytně musí býti uzdraveni. Bůh Svými zázraky volí si několik řídkých omilostněných svědků. Kdyby voda ta uzdravovala všechny, dojista volnomyšlenkáři by ji užívali více než katolíci, neb mnohem více lpějí na své kůži než my; nejsout jisti svou věčností po smrti. Prosil-li kněz neb biskup o uzdravení zázračné a nebyl-li přes to uzdraven, z toho nenásleduje, že Bůh nedbal jeho víry, On, jenž ve své dobrotě dal mu více, když přijal ho v útulek nebeský, by odměnil ho za jeho plodnou a namáhavou práci apoštolskou.“ Proč se neprodává voda lurdská jako vody minerální? „Ale, velectěný pane,“ od-

pověděl P. Belleney, „ukázal jsem již, že voda lurdská není žádnou vodou minerální, žádným výrobkem lékárnickým; jest to pouhá horská voda. A vy byste chtěl, abychom ještě platili za pitnou vodu? K tomu by bylo třeba vydání nového zákona, a to jest věci sněmu. Ale ujišťuji vás, že bych v celém kraji agitoval proti takovému nadužití. Prosím tedy, byste jako jiným zůstavil i mně svobodu, piti zadarmo čistou pitnou vodu . . .“

*Křesťanství v Indii.* Revoluční hnutí v Indii, vyvolané Gandhim, obrací na sebe pozornost celého světa. Je vhodné si připomenouti, jak se daří misionářům v Indii, kteří v této zemi, od přírody bohatě nadané, usilují křesťanství šířiti. Jak „Osservatore Romano“ nedávno psala, je zde křesťanství bojovati proti dvěma nebezpečím. Jednak šíří se v Indii náivism proti všemu, co z Evropy přišlo; jednak jeví se tu snaha křesťanství přizpůsobiti k prvkům dávné mravouky indické a tak je v samém jádře pokaziti. Z 300 milionů obyvatel, kteří jsou rozděleni v 700 malých státek, je pouze na 5 milionů křesťanů; a z těchto 3 miliony katolíků. Je tu na 216 milionů náboženství domáciho (Hindů), 68 milionů Mohamedánů a jiných nekřesťanských sekt. Katolíci misionáři v Indii, z nichž jenom nepatrná část je anglické zákonodárství, v Indii platné, je velmi tolerantní ke všem vyznáním. Křesťanství je v očích Indů, u nichž probudil se prudký nacionalismus, náboženstvím cizím a proto stejně jako v Číně považováno za nepřátelské. Proto katolíci musí oproti národnostnímu hnutí chovati se velmi rezervaně. Vědí, že vítězství indického nacionalismu bude mít pro ně jen smutné následky. Je také zajímavé, jak Indové si představují Krista. Indický obraz Krista Vykupitele je zcela totožný s představou Buddha. Kristus sedí ve

stínu palmy a je ponořen v hluboké rozjímání. Nevšímá si zvířat, které jsou kolem; ba ni tygra, který spi u jeho nohou. Naprostá lhostejnost k okolí, stálé ponořování se v nitro a zapomenutí na vše ostatní, toť náboženský ideál Hindů. Kristus je tu představován jako Rama nebo Křišna, který vlastně žádné věrouky nepřinesl a chtěl jenom přeměnit lidská srdce. Toto přizpůsobování křesťanství domácímu náboženství, při němž se často užívá mravoučných citátů z bible, má za účel některé křesťanské prvky v domácí viru vnést.

*Tragedie, jaké není na světě rovno.* Ve Vatikánském městě byla uveřejněna podrobná zpráva franťiškánské misie o zoufalých poměrech v Číně, které nelze čísti bez pohnutí. V relaci se praví, že země se zmitá od loňského roku v agonii a že smrt může přikvačiti v letošním roce. Revoluce a válka, dražota a hlad zdecimovaly obyvatelstvo v oblasti Kuen-Ké, jejíž rozloha se rovná rozloze Italie, strašlivým způsobem. Statistika uvádí 20 milionů mrtvých. Misionáři oznamují: „Okolí naší misie jest obklopeno nesčíslnými hroby. Nepochované mrtvolky jdou do tisíců. Obyvatelstvo ztratilo vše, co mělo, prodalo vše za hrst rýže, za trochu mouky nebo za nějaký moučník z neznámých slátanin, po němž tělo nabubří a člověk hyne týfem. Přicházejí zámožné rodiny knám a nabízejí skvosty za skývu chleba. Zbořené domy, dědiny vypleněné loupežníky a zpusťovaná země svědčí o tragedii, jaké není na světě rovno. Jediným domem spásy uprostřed této zkázy jest sídlo franťiškánských sester, které pohnatě odcházejí na věčnost, neboť jim nelze zdolatí tolik bídy a námahy. Bylo jich zde 15 a nyní jest jich pouze osm. V těchto dnech skonal a nejvyšší představená řádu. Představte si, že před klášterní fortnu bylo za jediný den přineseno přes 600 pacholat, a to ze vzdálenosti

třeba 50 km. Nejohrožnější pohled jest na děti 7—11leté. Jsou docela nahé, vychrtlé na kost a žluté jako vosk, věsí se jako hrozny na plot naší misie a skuhrají o krajíček chleba. A každou minutu padá tílko některého dítěte, umírajícího hladem, s plotu.“ — Zpráva pokračuje v tomto děsném popise hrůz a táže se, jak budou odpovídati před posledním soudem ti, kdož ničí zásoby potravin a kdož bázejí do moře obilí. Na Společnost národů, která jest o hrozných poměrech v Číně informována, je vznašen apel, aby zahájila rychle mezinárodní záchrannou akci.

*Předměstí a kostely.* Rychle rostoucí města a jejich nová předměstí bývají zpravidla zkázou náboženského života. Není-li v nich kostela, i dosti dobří katolíci stávají se vlašnými a jiní méně nábožensky založení nevěrci. O to se zpravidla starají hojně tam zakládané nevěrecké spolky, a že není duševní posily církevní, mívají tam dobrou zeň. Proto biskupové v Americe za úspěšné pomoci katolíků zakupují v takových částech rostoucího anebo vznikajícího města aspoň místo pro kostel a faru. Kostel nezdídká bývá jen dřevěný, než seženou se peníze na stavbu trvalou a nákladnou. V Berlíně rozřešili tuto otázku tamní katolíci ještě praktičtěji. V nových předměstích zakoupili jízďárnu a proměnili v kostelík sv. Anežky, jinde z býv. jezdecké školy pořídili si kostel sv. Kamila, na jiném předměstí z menší továrny učinili kostel sv. Petra Canisia, a zamýšlejí takovýmto způsobem poříditi si ještě kostelů více. Ovšem berlínští katolíci jsou velice horliví, obětaví a neohrožení, jak jejich nedávný kongres dokázal, a proto také i mezi evangelíky požívají velké vážnosti. Už se od nich a dobře si hledme všepít do paměti to, co na zmíněném kongresu kdosi hezky hlasitě pověděl, že marciánová srdcečka za mnoho nestojí, pro-

tože nedovedou ani Boha ani lidi milovat, a tím méně svou víru za nepřiznivých okolností i prakticky dožít.

*Americký katolicismus.* V „Catholic Times“ roze-psal se anglický jesuita Francis Woodlock o svých dojmech, jakých získal za své studijní cesty v Americe. Katolíci, jichž ve Spojených státech severoamerických je na 20 millionů, žijí hlavně ve velkých městech. A této okolnosti sluší přičísti, že jejich velké, silné organizace vyvíjejí čilý církevní život. Velmi častá jsou hlavně v New-Yorku společná sv. přijímání katolíků téhož povolání. Evropské zkušenosti, že ženy jsou zbožnější muži, zde se neukazují; chrámy navštěvují skoro stejně muži jako ženy. Každý v matrice zapsaný katolík je též pravidelně praktickým katolíkem. Obecných katolických škol je přes 7.000; vyšších církevních škol téměř 1.000. Katolických nemocnic je na 600. A všechny jsou vydržovány z dobrovolných příspěvků amerických katolíků. Dnes v katolickém prostředí vysokých škol roste na 100.000 jinochů a dívek. Jesuité v New-Yorku mají na své universitě s jejími filiálkami na 14.000 studujících, kteří však nejsou všichni katolíci. Na jediné právní a sociálně-vědecké jejich fakultě studuje více posluchačů, nežli na celé universitě v Oxfordu. Také je překvapujícím, jaký zájem všude se jeví o studium katolické filosofie a apologetiky. Američtí studenti jsou též čilejší a práce chytivější, nežli angličtí; ale vstupující do praktického žití, namnoze ztrácejí zájem o další vzdělávání ve svém oboru, čehož naprosto nelze pozorovat u studujících dívek. Stává se nezřídka, že vystudovaná žena, provdaná za vystudovaného muže, sama u něho vzbudí vyšší zájem, nežli je dolar a sport. Studium katolické filosofie má nesmírný význam a dosah, kterému protestantské a nekonfesijní

universities nic nemohou na roveň postavit. Vědecké niveau vysokých škol amerických v posledních letech neobyčejně se povznoslo. A lze též plným právem očekávatí vzrůst konvertismu. Naproti tomu katolická vyznání v Americe nemohou se těšiti podobnou nadějí.

*Poslední bratr blahosl. Bernardetty, pan Bernard Petr Soubrouse* zemřel v noci 3. února 1931 v Lurdech. Narodil se 10. prosince 1850, tedy téměř dvě léta po slavných zjeveních Matky Boží. Kmotříčkou byla mu blahosl. Bernardetta. Bylo mu sedm let, když vstupovala do kláštera v Neversu. Dopisoval si s ní až do její poslední nemoci r. 1878. Byl v službách biskupa Tarbeského. Dne 14. června 1925 v basilice svatopetrské v Římě obcoval beatifikací své sestry s hlubokým pohnutím. Jisté ta, která při křtu držela ho na rukou, s hůry nebes chránila ho v posledním boji života a přijala ho do nebeské vlasti.

*Mnichové svatobernardští* zamýšlejí založiti na hranici sino-tibetské hospic podobný hospici svatobernardskému, který se již tolik proslavil v dějinách lásky, křesťanského heroismu a turismu. Dva řeholníci již se vydali do Saluenu, kde má býti hospic vystavěn. Provázelo je několik misio-nářů, dobře obeznámených v oněch krajinách. Chtějí stavěti buď na vrcholu hory u průsmyku Sila-Pan ve výši 4000 metrů aneb o něco níže, as ve výši 2200 m, ač na vrcholu hory bylo by ještě postaráno o přístřeší pro cestující. Podnik jest velmi obtížný, ne tak se strany Číňanů, ale buddhistických lamů, kteří nedaleko onoho místa mají svůj klášter s 5000 souvěrci. Proto řeholníci na svých cestách mají za průvodce čínské křesťanské vojiny.

*Satanské řádění bezvěrců v Rusku.* Z Moskvy oznamují: Pět tisíc dělníků zbořilo v Moskvě za jediný den klášter sv. Simeona. Tuto práci vykonali dobro-



volně. Na místě zbořeného kláštera bude zbudován palác kultury.

*John B. Henson, bývalý kněz anglický, jenž náležel k protestantskému bratrstvu benediktinskému a vedl život poustevnický, obrátil se na viru katolickou. Nyní studuje theologii i doufá stát se katolickým knězem.*

*Kněz vynálezcem. Z Londýna se oznamuje, že irská společnost jižní*

*dráhy právě koná pokusy s novým druhem elektrických baterií, o nichž se tvrdí, že vlak urazí s nimi bez zastávky 60 mil. Ač výsledek těchto pokusů se chová v tajnosti, jest přece známo, že se jedná o akumulátor, který sestavil španělský kněz Almolda, jenž se zdržoval v poslední době v Londýně. Tam za podpory anglických finančníků prováděl své pokusy, jež jak se tvrdí, vedly k slibným výsledkům.*

## Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu nevinnosti a námořníků skrze Marii Pannu, hvězdu mořskou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: **V z ý v a t i n e j v. P a n n u z a o c h r a n u.**

**Ú m y s l v č e r v n u 1931: Srdce Ježíšovo ústředí všech srdcí!**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

## O B S A H:

Maria Panna vzor a ochránkyně čistoty. (Hlavní úmysl.) — Zahrádka srdce. (Báseň.) — Úvaha na křížové dny. — Slovo — tělem. (Báseň.) — Regina coeli, lactare . . . — Královna sv. růžence. (Obrázek.) — Zdrávas Maria! (Báseň.) — Vzkaz. (Báseň.) — Hraběnka Světinová. — Pomni! (Báseň.) — Neodhazujte zbraně! — Svatý Vojtěch. (Obrázek.) — Za jitra. (Báseň.) — Vajíčko velkonoční. — Cesta. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

# ŠKOLA

## BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, ČERVEN 1931.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů  
Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

### Srdce Ježíšovo, ústředí všech srdcí!

*(Hlavní úmysl.)*

Jako v měsíci máji jsme uctívali Královnu máje modlitbami a zpěvy, posv. růžencem a jinými pobožnostmi, tak chceme v měsíci červnu tím vroucněji ctít nejsv. Srdce Ježíšovo. Toť jedna z hlavních povinností členů bratrstva Srdce Ježíšova a Apoštolátu modlitby. Na svátek Srdce Ježíšova, dne 12. června, ať neschází nikdo ze členů při sv. přijímání na usmíření a zadostčinění Pánu Ježíši za všechny urážky jemu způsobené. Když se Pán Ježíš zjevil sv. Markétě Marii, velký důraz kladl na svou neskončenou lásku a jako by byl velmi zarmoucen, naříkal na mnohé a těžké urážky, jakéž od nevďěčných lidí ustavičně zakouší. Kéž by tato slova hluboce vnikla do srdcí mužů i žen, jinochů a panen, aby na ně nikdy nezapomněli! „Ejhle, Srdce,“ pravil Spasitel, „které lidi tolik milovalo a tolika dobrodiním takorba zasypalo, a za to splácí mu lidé potupou a urážkami. Jako náhradu doporučil Spasitel náš sám usmírující svaté přijímání. Budiž tedy naši největší snahou v tomto měsíci, abychom se vyznamenali velkou účastí na účtě nejsv.

Srdce Páně, skrze které věčnou spásu máme. Kdo se až dosud spokojil jen obětováním denního úmyslu, nechať pro tento měsíc se účastní smírného sv. přijímání, nechť ať nevynechá ani jeden den bez sv. přijímání. Kdo již upevněn jest v účtě nejsv. Srdce Páně, hled získati i jiné vlažné muže i ženy, aby ctitelů Srdce Páně víc a více přibývalo. Jakou radost by měl Pán Ježíš, kdyby křesťanské matky dítky své k nejsv. Srdci Ježíšovu přiváděly, aby často ano i denně Pána Ježíše hodně přijímaly. To by byl nejpůsobivější prostředek proti vždy rostoucímu komunistickému a socialistickému směru, v jakém mládež nyní se nachází. Jen láska a účta k nejsv. Srdci Páně jest s to naši útlu i dospívající mládež zachránit. Ač každý pátek první v měsíci, nebo první neděle se všude koná pobožnost k božskému Srdci Páně, tož přece svátek nejsv. Srdce Páně nechať okázale se světi po celém katolickém světě. Ať jsou věřící kázáním poučení a povzbuzení k účtě Srdce Páně, ať se obětuje mše sv. a ať při ní co nejvíce zbožných přistoupí k sv. přijí-

mání, ať při pobožnosti ranní nebo odpolední se modlí litanii o nejsv. Srdci Páně, aby se nad námi nehodnými smilovalo. Ať se zasvěcuje rodiny, města i dědiny nejsv. Srdci Páně, aby místo kletby a trestů požehnání Boží na nás všechny sestoupilo s nebe. To bude pak den spásy pro nás všechny. To budou dnové díků, lásky a zadostčinění k nejvyšš

milosrdnému Srdci Spasitele světa. Nejsvětější Srdce Ježíšovo, králi a ústředí všech srdcí, učin, aby pokoj a mír zavítal do království Tvého na zemi! Tak se v červnu modleme denně. Z vzývání právě sv. Otec Pius XI. vyvolil toto: Srdce Ježíšovo, králi a ústředí všech srdcí, smiluj se nad námi! Pokoj Kristův ať vládne v říši Kristově!



Marie Tesařova:

## V Srdci Páně.

V Srdci Páně poklad štěstí,  
jež se v naše duše sklání,  
těm své dává požehnání,  
kteří úctu jeho pěstí.

V Srdci Páně škola ctností  
učí vědět: svatě žítí,  
lačné duše manou sytí,  
již své věrné Kristus hostí.

V Srdci Páně pokoj pravý,  
který proudem z něho vane,  
z něho lásky oheň planě,  
rozehřát chce lidstva davy.

V Srdci Páně zřídlo tčchy  
čerpej si tu, lide drahý,  
radost míjí-li tvé prahy,  
Ono ztiší tvoje vzdechy.

V Srdci Páně naše nebe,  
naše slast i naděj jistá,  
nejsvětější Srdce Krista,  
důvěřujem pevně v Tebe!



# Novozákonní slavnost stánků.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Slavnost Božitélovou vidíme předobrazenu již v Starém zákoně; jejím obrazem byla slavnost stánků. Tento svátek byl třetím v řadě velikých svátků; v jistém ohledu stál výše než slavnost velikonoční. Tato se slavila po sedm dnů, slavnost stánků po osm dnů; tato poslední měla tedy úplnou oktávu. Odtud pochází zvyk katolické církve, veliké svátky slaviti po osm dní; takovou osmidenní oslavu nazýváme oktávou. Řada osmi tónů v hudebních notách jmenuje se oktáva; tak tedy bývá i nazývána řada osmi dnů, přes něž se nějaký svátek slaví. Oktáva Božitélová má větší privilegia než mnohé jiné oktávy.

Slavnost stánků měli židé slaviti na památku jejich 40letého putování po poušti, přes kterýž celý čas je sytil Hospodin mannou, chlebem nebeským. My dosud putujeme pouští pozemského života a doufáme, že nám bude dopřáno vejiti do zaslíbené země nebeské; na této pouli živíme se chlebem nebeským, nejsvětější Svátostí oltářní, jejížto hlavní slavnost církev svatá o Božím Těle odbývá.

Přes oktávu slavnosti stánků přebývali židé venku ve stanech, jež byli z ratolesti stromových zbudovali; proto se i jmenovala slavnost ta „slavnost stánků“. I my zdobíme domy své v oktávu Božitélovou mladými stromky a bydlíme takorba v zeleni; neděje se to však nám ke cti, nýbrž milému Spasiteli, jenž též celý rok ve stánku — svatostánku neboli tabernaklu — přebývá. O Božím Těle připravujeme mu stánek zelený, my proměňujeme kostel v zahradu, abychom se upamatovali na zahradu rajskou, v níž stál strom života, obraz nejsvětější Svátosti oltářní. Novozákonní strom života též má státi v zahradě; proto se zdobí hlavní oltář ponejvíce čerst-

vými rostlinami a květinami po větší část roku, nejvíce ovšem v oktávu Božitélovou.

Velkonoce židovské byly spojeny s postem, protože židé nic kvašeného nesměli jísti po celý týden velkonoční, jakž i křesťanské velkonoce, alespoň jejich představa, s postem jsou spojeny. Půst zachovávatí jest i těm, kteří jdou k velkonočnímu přijímání. Slavnost stánků nebyla však žádným postem; ona byla největším dnem radostným v roce. Hospodin mluvil totiž k Mojžíšovi. Od patnáctého dne měsíce sedmého budete slavnost stánků slaviti Hospodinu po sedm dní. První den má vám býti velmi slavný a přesvatý; žádného díla služebného nebudete konati v ten den. Vezměte pěkné ovoce stromové, ratolesti palmové a větve hustě listnatých stromů a vrb, a budete se veseliti před Hospodinem, Bohem svým. Po sedm dní budete obětovati Hospodinu oběti zápalné: první den 13, druhý den 12 a tak každý den o jednoho méně, v poslední den pak 7 mladých volků. (I mnohé jiné oběti přede-psal Hospodin pro slavnost stánků, jichž však nechci zde vypočítávatí). Ve stanech z ratolesti bydleti budete po sedm dní, aby věděli vaši potomci, že jsem ve stanech bydleti nechal syny israelské, když jsem je vyváděl z Egypta, já Hospodin, váš Bůh. I veseliti se budete ve svátek svůj, ty i tvůj syn, i tvá dcera, tvůj pacholek i tvá děvečka, levita, cizinec, sirotek a vdova, kteří přebývají v esadách tvých. Osmý den bude zase velmi slavným a přesvatým.

Vskutku byl svátek stánků svátkem ze všech nejradostnějším a nejslavnějším. Větvičky palmové, myrtové a vrbové, všechny tři svázané do jedné kytky, nosili židé v rukou, a jako druhdy kolem Jericha, tak kráčeli

každého dne jedenkrát, sedmého dne však sedmkrát kolem oltáře zápalného, kytkami mávajíce a hosanna provolávajíce.

Neděláme totiž tak na Boží Tělo? ve svátek, jenž nemá žádného postu, ve svátek nejslavnější a nejveselejší ze všech? Ano, my obcházíme v den ten oltář obětní, kolem kostela, a ještě dále ven přes cesty a ulice za zpěvů radostných, v stínu zelených ratolestí. My provázíme velebnou Svátost, naši křesťanskou archu, náš největší poklad, provolávajíce třikrát Svátý, hosanna a alleluja, plni radosti, že máme milého Pána Boha tak blízko u nás.

Poslyšme dále, jaké pěkné zvyky u židů ve slavnost stánků zachovávané byly, jež sice nebyly zákonem předepsány, přece však krásný měly význam. Při každodenní ranní oběti sedmi stánkových dnů šel kněz se zlatou konvou ke studnici Siloe, jež se nacházela v městě na jižní straně hory chrámové, nabral tam vody a nesl ji branou vodní do nádvoří chrámového, kdež jej kněží za zvuku trub přivítali; jiný kněz odebral mu konev, zpívaje při tom, sborem kněží a lidu doprovázen: S radostí budete čerpati vodu ze studnic Vykupitelových. Slova ta jsou vzata z proroctví Isaiášova. Na oltáři smíchal kněz vodu tu s vínem obětním a zatím co kněží na pozouny troubili a levitové hráli a zpívali, vyliil ji do stříbrné nádržky, umístěné na jihozápadní straně oltáře, z níž rourou tekla do podzemního kanálu a odtud do potoka Cedron.

Mnozí zří v tomto obřadu památku na onu zázračnou vodu, kterou Mojžíš ze skály vyvedl; avšak podle slov Isaiášových připomíná nám onen duchovní milostiplný pramen, jenž jak předpověděno, za času Mesiášových z přibýtku Božího měl se prýštití a celou zemi ovlažovati. Tento duchovní milostiplný pramen viděl prorok Zachariáš, když prorokoval: V týž den bude se živá voda prou-

dití z Jerusalema; přes léto i zimu bude téci, a Hospodin bude králem nad celou zemí. V onen den bude jeden pán; a jméno jeho bude Jediný. V týž den otevře se zřídlo domu Davídu a obyvatelům Jerusalema k obmytí hříšníka.

Ceremonie nabírání vody o slavnosti stánků dala Spasiteli příležitost, kázati o zřídle duchovním; neboť čteme v evangeliu svatého Jana, v kapitole sedmé: V poslední veliký den svátků (stánků) stál Ježíš a volal, řka: „Žizní-li kdo, pojd ke mně a napij se! Kdož věří ve mně, tomu, jakož di Pismo, poplynou z těla ieky vody živé. Touto živou vodou jest milost Boží, jež se proudí z nejsvětějšího Srdce Ježíšova a vylévá se do srdcí lidských. Živé a otevřené Srdce Ježíšovo máme ve svátosti oltářní. Nejsvětější Svátost, oběť mše svatě, zřídlo této svátosti, je milostiplným pramenem, studnicí Vykupitelovou, z níž teď s radostí vážíme vodu milosti. I při mši svatě mchá kněz vodu s vínem obětním, jako to činili starozákonní kněží; toto smíšení znamená ono úzké spojení Pána Ježíše Krista s naší duší při svatém přijímání. Ze svatého přijímání plnými džbány můžeme čerpati všechny milosti pro tělo i duši.

Radost sváteční dosáhla svého vrcholu, když u večer prvního svátku zažaty byly v nádvoří ženském 4 veliké, 50 loktů vysoké kandelábry, každý se 4 zlatými šálky, jež osvětlovaly celý Jerusalema. Hlahol trub a zpěv žalmů dodával lesku slavnosti této. Kdož by si při tom nevzpomněl na ony 4 oltáře, jež o Božím Těle v okrase kvítí a ve světle svící se stkví, 4 trůny pro krále velebnosti; kdož by si nevzpomněl na osvětlení domů a ulic, jimiž svátostný Bůh u vítězném průvodu se ubírá, a na onen zpěv a hlahol trub, jenž slávu dne zvyšuje a srdce křesťana obveseluje? V každý sobotní rok předčítal,

vysvětloval se ve slavnost stánků zákon Boží lidu israelskému. Zákon křesťanský, 4 evangelia též se předčítají v naší slavnosti stánků, u 4 oltářů, u prvního začátek neb i jiný díl evangelia Matoušova, u druhého Markova, u třetího Lukášova a u čtvrtého Janova.

V mnohém ohledu dá se tedy naše Boží Tělo se slavností stánků přirovnati. Slavnost stánků byla jen stínem a obrazem; Boží Tělo je pravda či skutečnost sama, nekonečně vznešená nade všechna předobrazení Zákona starého. Ovšem nesmí se Boží Tělo s takovou nádherou všude slaviti jako u nás; v mnohých zemích je

veřejný průvod vládou zapovězen, tak že se slavnost jen na prostory chrámové obmeziti musí; jsou země, kdy Boží Tělo v Božítělový den se vůbec neslaví, až v nejbližší na to neděli; tím více můžeme se my radovati, ježto nám nikdo nebrání, pocítím srdce dáti veřejného výrazu. Radujme se tedy v Pánu, velebme nejsvětější Svátost, chvalme a oslavujme jil

Sione, chval Spasitele,  
pastýře a vůdce vřele,  
v písních, žalmech pěj mu čest;  
seč jsi, veleb nebes Krále,  
nepoví zpěv dokonale,  
jak on velký, dobrý jest.



H. W.

## Pobožnost k Božskému Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

### *Její původ.*

#### I.

Bůh chtěl nám ukázati svou převelikou lásku a zároveň otevřiti nám bezpečný útulek; proto dopustil, by kopí Longinovo probodlo nejen bok Páně, ale i Jeho nejsv. Srdce a učinilo v něm široký otvor.

V církvi svaté znali vždy toto božské útočiště; za příkladem sv. Augustina nejedna duše ukryla se v tomto útulku milosrdenství a tu spočinula bez obavy nepřátel, zvenčí na ni útočících. Poslyšme, co svým řeholníkům praví sv. Bernard: „Konečně jsme stihli až k nejsladšímu Srdci Ježíšovu, i dobré jest tu zůstat. Přicházíme k Tobě, jásáme a plesáme, kdykoli si vzpomeneme na Tvé Srdce. Ó jak milo jest přebývat v Tvém Srdci, ó dobrý Ježíši! Jak bohatým pokladem, jak drahocennou perlou Tvé

Srdce! Kdo netoužil by po ní? Ach, jak rád bych obětoval vše, jen abych si ji mohl koupit! Všechny mé myšlenky budou táhnout k Srdci Pána Ježíše! V tomto chrámě, v tomto svatostánku, v této arše úmluvy budu se Ti klanět, ó Pane, budu Tvé jméno velebit! I zvolám s Davidem: „Nalezl jsem Srdce, kde budu se modlit ke svému Bohu. Jest to Srdce mého Krále, mého bratra, mého nejsladšího Ježíše! Přijmi, ó Bože, mé modlitby v tomto svatostánku své dobroty, jež vyslyší je; učiníš však více a mne celého přitáhni v to nejsvětější Srdce! Ó láskyplný Ježíši, obmyj mne vždy více od všech nepravostí, očist mne vždy více od všech hříchů, abych zasloužil meškati v tvém Srdci po všechny dny svého života . . .“

Neméně obdivuhodně psal o několik věků později ctihodný Landsperg:

„Vzbuďte v sobě vroucí pobožnost k nejsladšímu Srdci Pána Ježíše, k tomuto zdroji milosrdenství a lásky! Hleďte je uctívat, hleďte je obejmout a duchem v ně vejít! Skrze ně obětujte své modlitby a své práce! Jestli nejvzácnějším pokladem a branou, kterou přicházíme k Bohu a Bůh k nám! Zavěste obraz Jeho na místě, kudy často přicházíte, abyste častěji si na ně vzpomněli, častěji vzbudili kony lásky k Bohu . . .

„Chceš-li, libej tento svatý obraz; hled' vniknouti v to nejsv. Srdce; nezapomeň, že z tohoto Srdce plného milosti přitáhneš do svého srdce i jeho ducha, jeho ctnosti i vše, co prospívá tvé spáse; neb to Srdce jest zdrojem všeho dobra. Pobožnost k tomuto Srdci jest však i velkým ziskem a známkou hluboké zbožnosti! V Srdce Ježíšovo můžeš se utéci ve všech potřebách, v něm můžeš čerpat i potřebnou útěchu a pomoc! Je-li srdce lidské nevěrné a klamné, buď jist, že toto nejvěrnější Srdce tebe nikdy neoklame, nikdy neopustí . . .“

## II.

Probíráme-li se v duchovních autorech a v životech svatých, najdeme hojnost výrazů vroucí a něžné lásky k Srdci Ježíšovu, jež jsou zároveň i důkazem, že toto nejsv. Srdce mělo ve všech dobách oddané a věrné služebníky.<sup>1)</sup> Leč pobožnost k Srdci Páně zůstávala údělem jen několika omilostněných duší; z všeobecněla teprve od XVII. století.

Té doby (1673) žila v klášteře Navštívení Panny Marie v Paray-le Monial řeholnice, která vyznamenávala se mezi svými sestrami duchem pokory a utrpení. Byla to sv. Markéta Maria. Tohoto pokorného nástroje po-

užil Božský Spasitel, aby na celé zemi bylo jeho nejsv. Srdce poznáno a milováno. V průběhu 70 zjevení svěřil se jí s velkým tajemstvím své lásky a ukázal jí poklady, ukryté dosud v jeho Božském Srdci. Podáme tu pouze tři hlavní zjevení, a sice slovy samé světice:

1. „Když jsem se jednou modlila před nejsv. Svátostí, cítila jsem se náhle obklopenu přítomností Boží a to s takou silou, že zapomněla jsem na sebe i kde jsem, a celá se odevzdala jeho božskému Duchu i síle jeho lásky. Dlouho dal mi spočinouti na své božské hrudi, kde odhalil mi divy své lásky, jež dosud mi ukrýval; tu po prvé otevřel mi tajemství svého nejsvětějšího Srdce způsobem tak účinným, že nemožno bylo pochybovat. Zdálo se mi, že se to stalo takto:

Rekl mi: „Mé Srdce vášnivě miluje lidi a zvláště tebe, že nemohouc děle zadržeti v sobě plamenů své vroucí lásky, musí je tebou rozlévat a lidu se zjevit, aby mohlo je obohatit drahocennými poklady, které ti nyní ukazuji; obsahujíť milosti posvěcující a spasitelné, nezbytně potřebné, aby mohli být zachráněni z propasti záhuby; tebe, hlubinu nevědomosti a nehodnosti, vyvolil jsem ke splnění tohoto velikého záměru, aby vše Mnou bylo vykonáno . . .“

2. „Když opět jednou byla vystavena nejsv. Svátost oltární, cítila jsem se náhle usebranou zvláštním mimořádným soustředěním všech svých smyslů a mohutností. A tu zjevil se mi Ježíš Kristus, můj drahý Mistr, v lesku své slávy s pěti ranami, skvoucími se jak patero sluncí; z celého jeho svatého člověčenství vycházely plameny, nejvíce však z jeho božské hrudi, jež podobala se žhoucí výhni; a hle, otevřela se přede mnou, i zjevilo se mi jeho milující a láskyplné Srdce, živý zdroj těchto plamenů; a Pán odhalil mi divy své čisté lásky, již až do krajnosti miloval lidi, od

<sup>1)</sup> Náleží k nim zvláště blah. Jan Eudes. Tento svatý kněz pracoval bez únavy po celý život na rozšíření cti k nejsv. Srdci Páně; byl důstojným předchůdcem svaté Markéty Marie.

nichž za to dostává se mu jen nevděku a zneuznání. „To,“ řekl mi, „více bolí než vše, co jsem vytrpěl ve svém umučení; kdyby aspoň poněkud mne milovali, málo bych cenil to vše, co jsem pro ně učinil, a kdyby bylo možno, chtěl bych pro ně ještě více vykonat. Proto hled dle možnosti potěšiti mne za jejich nevděk . . .“

„Poukázala jsem na svou nedosta-  
tečnost a slabost. „Hle,“ odpověděl,  
„zde máš, čím do plnutí můžeš vše, co  
ti schází.“ A téže chvíle otevřelo se  
jeho božské Srdce, i vyšel z něho  
tak žhoucí plamen, že mne téměř  
ztrávil. Nemohouc jej snést, prosila  
jsem, by měl slitování s mojí slabostí.  
„Já budu tvou silou,“ řekl, „neboj  
se! Ale dej pozor na můj hlas, oč  
bude tebe žádat, abys tím se při-  
pravila na splnění mých záměrů:  
Předně přijmeš mne v nejsv. Svátosti  
pokaždé, kdykoli ti to poslušnost do-  
volí. Všecko umrtvení a pokoření, jež  
té za to stihne, považuj za závdavek  
mé lásky. Kromě toho budeš ještě  
přijímati každý první pátek měsíční;  
každé noci se čtvrtka na pátek dám  
ti účast na úzkosti, kterou jsem za-  
koušel v zahradě Olivetské; tu po-  
cítíš, aniž bys tomu rozuměla, jistý  
druh agonie, trpčí než smrt. Abys  
přidružila se k oné modlitbě, kterou  
jsem se v úzkosti smrtelné vysílal  
k Otci nebeskému, vstaneš v noci od  
jedenácti až do dvanácti hodin a  
padneš se mnou na tvář, jednak bys  
ukojila hněv Boží a hříšníkům vy-  
prosila smilování. jednak bys osladila  
hořkost, kterou jsem pocítil při útěku  
těch, kteří ani jediné hodiny nemohli  
se mnou bdíti, za této hodiny učiníš,  
co později ti řeknu . . .“

3. „Když v den oktávy Božího  
Těla opět jsem se modlila před nejsv.  
Svátostí, dostalo se mi od Boha no-  
vých velikých milostí; proto vroucně  
jsem zatoužila, za tuto lásku odvděčiti  
se láskou. Pán řekl: „Nemůžeš mne  
více potěšit, než učiníš-li, čeho již

tak dlouho na tobě žádám.“ A od-  
haliv mi své Srdce řekl: „Viz to  
Srdce, které lidi tak vroucně milovalo,  
že ničím nešetilo, ano se i ztrávil,  
aby ukázalo jim svou lásku; za to  
většina odpláci se mi neuctivostí, svato-  
krádeží, chladností a pohrdáním, jež  
pro mne mají v Svátosti mé lásky.  
Ale co zvláště mne bolí, že tak cho-  
vají se ke mně ty, které jsou mi za-  
svěceny. Proto žádám, by pátek po  
oktávě Božího Těla byl zvláštním  
svátkem mého Srdce; by toho dne  
přistoupeno ke stolu Páně a vykonána  
smírná náhrada za vše, čím lidé je  
uráželi, když vystaveno bylo na oltáři.  
Slibuji, že mé Srdce se rozšíří a pře-  
hojné milosti rozleje na všechny, kdo  
je takto uctí a budou hledět, aby  
i jiní je etili.“

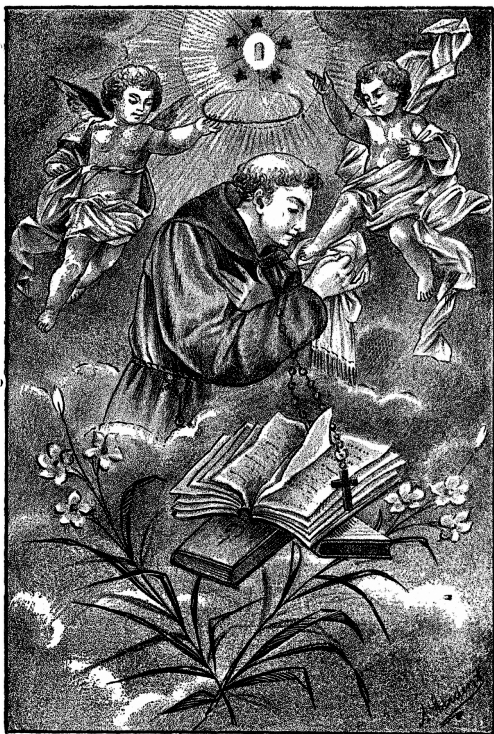
„Na moji námitku, že nevím, jak  
bych to mohla splnit, odpověděl mi,  
bych se obrátila na jeho věrného  
služebníka, kterého mi pošle ke spl-  
nění svých záměrů.“

Služebníkem tím byl P. Klaudius  
de la Colombière, muž veliké svatosti,  
kterého Duch sv. přivedl do Paray-le  
Monial. Když jednou kázal shromážděným  
řeholnicím, uslyšela světice  
v hloubi své duše slova: „Hle, to jest  
ten, kterého ti posílám.“ I světila se  
mu se vším, co ji tížilo, a zároveň  
mu oznámila, že Pán si ho vyvolil,  
by založil a šířil pobožnost k jeho  
Božskému Srdci. Blah. Klaudius de  
la Colombière přijal tu úlohu s po-  
korou a s vděčností a obětoval se jí  
až do své smrti.

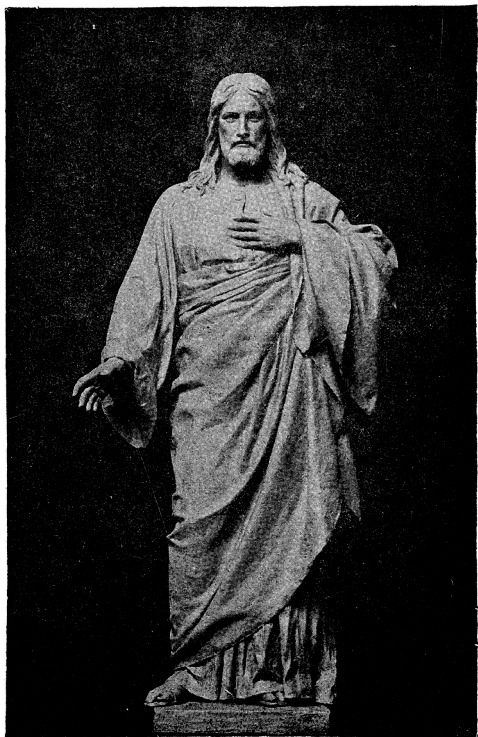
### III.

Ale záhy naskytly se obtíže, jak  
bývá na počátku každého díla Božího.  
Světice se jich nezalekla; předvíдалa  
je. „Náš Pán dal mi na srozuměnou,“  
řekla, „že pobožností k jeho nejsv.  
Srdci a jeho království budou se  
šířiti osobami chudými a opovrženými  
uprostřed četných protiventství; ale  
přes všechny obtíže sám dá se duším





*Sv. Antonin Paduanský.*



*Nejsvětější Srdce Pána Ježíše.*

poznat a jimi se milovat. Satan zuří proti této pobožnosti, neb ví, že tím ztratí mnoho duší, které měl již ve své moci, a že ještě více bylo a bude jich spaseno všemohoucností Toho, který v určité chvíli obrátí všecko protivensství ke své slávě a k zahubení svých nepřátel. Není-liž při všem utrpení velkou útěchou, že tato pobožnost zapouští kořeny a vzrůstá přes odpor, který satan všude budi proti ní? Bůh bude panovati přes všechno úsilí svých nepřátel a stane se pánem a vlastníkem všech srdcí. Neb to jest hlavním účelem této pobožnosti, by duše obrátily se k jeho lásce...“

Svěťice dožila se té útěchy, že pobožnost k Božskému Srdci rozšířila se daleko z kláštera Paray-le-Monial. Po její smrti doznala ještě většího rozvoje; vydávány obrazy Srdce Páně, stavěny kaple a zakládána bratrstva k jeho cti; roku 1733. P. Gallifet napočítal jich 380.

Francie, jež podle vůle Boží stala se kolébkou pobožnosti k Srdci Páně, předcházela dobrým příkladem. Větší města jako Marseille, Aix, Avignon a j. zasvětila se slavnostně Srdci Ježíšovu.

R. 1765 na žádost zbožné královny Marie Leszczyňské stanovili jednohlasně biskupové na svém sjezdě, že ve všech diecích zavedou pobožnost i officium nejsv. Srdce.

Římští papežové s radostí podporovali horlivost věřících; schválili tuto pobožnost a obdarili četnými odpustky. Dnes máme tu útěchu, že nejen celá církev jest zasvěcena Srdci Páně, ale i veškeré lidstvo.

Tak nejsv. Srdce Ježíši postupuje vítězství od vítězství; existit vincens ut vinceret; přemáhá všechny obtíže, odstraňuje všechny překážky; kdekoli proniká naše sv. náboženství, tam vniká i tato dojemná a milá pobož-

nost. Při pohledu na toto vítězství opakujeme se sv. Markétou Marii:

Láska vítězí a láska požívá.

Láska Srdce Páně jest blahem lidských srdcí.

### *Příběh.*

P. Batut, ředitel apoštolské školy v Bordeaux, píše:

„Velebný Otče! Račte mi popřáti koutečka ve své Škole Srdce Páně; mámť splniti učiněný slib. Začínám.“

„V sobotu 1. října prosila mne jistá zbožná paní, abych navštívil v sousedství mladou, těžce nemocnou paní, která však nechce ani o knězi slyšet. Ochotně jdu. Ale sotva jsem chtěl tam zaklepat, již tu byla ta, která mne o to prosila, řkouc: „Otče, nechodte tam dnes. Nemocná jest v špatné míře. Dalo by to pohoršení...“ Odcházím tedy smuten. Nazítří, v svátek Matky Boží Růžencové, opět mne tam volají: „Nemocná slábne, konec je blízky. Pokuste se.“ Spěchám k nemocné, podávám jí křížek. Políbila ho vroucně. Ale hned nato, jak by toho litovala, začala zuřit, že nechce kněze ani náboženství... Při tom hrozí oběma pěstmi... Klekáme u lůžka, jež kropíme svěřenou vřdou. Vše nadarmo. Ještě nenadešla chvíle milosrdenství Božího. Odcházím. To bylo v 11 hod. ráno. K večeru opět mne volají: „Otče, umírá. Přijďte ji zaopatřit!“ „Jak,“ zvolal jsem, „jak mohu zaopatřit blouznící osobu, která ještě před několika hodinami tak energicky se vzpírala? Ale zkusím to! Jděte tam napřed, já za chvíli přijdu!“ Zatím pospíšil jsem ke svým hochům: „Děti, pomodlete se růženec k nejsv. Srdci! Běží o dilo apoštolské! Musíme peklu vyrvat duši. Jediné Srdce Páně může dokázati tento div milosrdenství...“ Cestou slíbil jsem, že obměkčí-li Srdce Páně odpořilou duši, že to oznámím ve „Škole nejsv. Srdce“.

Přicházím k nemocné. „Marie,“ pravím podáváje ji křížek, „hle, to jest Ježíš vašeho prvního sv. přijímání. Nepoznáváte ho? Přichází k vám, aby vás přitáhl k sobě a uvedl do nebe. Není-li ten Ježíš vašeho prvního sv. přijímání dobrý a milosrdný?“ Umirající udiveně na mne pohlédla. Byla úplně při sobě. „Polibte ten křížek, drahé dítě,“ pravím. Ihned políbila ho zbožně. „Opakujte se mnou: Ježíš — Maria — Josef.“ Opakovala velmi zřetelně a ne jednou, ale 6

neb 7krát. Připravil jsem ji dle možnosti na zpověď a na poslední pomazání, které hned jsem jí udělil.

Odcházejce zůstavil jsem ji úplně klidnou. Potom spěchal jsem do školy apoštolské ke svým 48 hochům, abyoh jim zvěstoval vítězství Srdce Ježíšova, jež vyprosily svými modlitbami. Sudte, jak moji malí apoštolé jsou hrdi na svůj první úspěch!

Nemocná zemřela nazítří v poledne. Buď na věky velebeno nejmilosrdnější Srdce Ježíšovo!“ (Pokrač.)



Anna Maria K.:

## O Božím Těle.

Slavně zvony vyzváněly  
o Božím dnes Těle,  
drobné děti květy stlaly  
k počtě Spasitele.

Na sta družic v bílých šatech  
míhalo se v davu,  
vínky z růží a z pomněnek  
zdobily jim hlavu.

Tiše kráčí drobné děti,  
na zem sypou kvítí  
a pod jasným, čistým čelem  
oči blahem svítí.

I my jsme tak chodivaly  
o Božím kdys Těle,  
z malých rukou květy stlaly  
k slávě Spasitele.

Jak nám bylo v srdci blaze,  
nelze vysloviti,  
ještě dnes nám oslazují  
vzpomínky ty žiti.

Slavně zvony vyzvánějí  
o Božím dnes Těle,  
naše děti květy sypou  
k slávě Spasitele.



## Červená barva svatodušní.

Jarolím St. Pavlík.

Co katolické bohoslužbě a roku církevnímu obzvláštní poesie a přitažlivosti dodává, to jsou ty různé posvátné časy, ty různé svátky, jimž církev katolická i zevně oděvem a ozdobou zvláštní ráz přiděluje. V adventě a postě hálí se církev do fialového oděvu pokání a odstraňuje vše-

likou okrasu, jež by se se smutečnou dobou nesrovnávala. V čas vánoční šatí se bělostně jako příroda, oblékajíc se v šat nevinnosti, poněvadž slaví narozeniny nevinného Ježíška, jemůž k počtě zaznívají v kostele pastýřské melodie. V čas velikonoční slaví triumf Vykupitele, oděna šatem

bílým neb zlatým, šatem radosti; jde ven do Boží přírody a nechává vláti korouhve vítězné. Odhaluje vítězné znamení kříže a zaněcuje radostné ohně, oheň bilosobotní, svíci velikonoční a triangi. Staví nám před oči sošku Vzkříšeného a zdobí oltář prvními květy nového jara.

O letnicích pak rozvinuje všechnu nádheru a zdobí oltáře bohatstvím květů; tu však obléká na sebe královský purpur; neboť o letnicích založena byla nová říše, která se rozprostírá po celé zemi, která po všechny časy trvatí bude, do soudného dne jako bojovnice, po soudném dni jako vítězyně. Král této říše sedí teď vnebi po pravici Otce svého; 24 starců padá před ním na kolena a skládá mu k nohám koruny své; cherubíní tvoří jeho štáb, jeho dvořaninstvo; povolávají mu „třikrát svatý“, a zástupy spravedlivých ze všech pokolení a jazyků povolávají mu slávu.

Nespravedlivý místodržitel Pontius Pilatus dal jej zbičovati; kati korunovali jej k tomu korunou trnovou a na potupu oblékli mu plášť červený. Oltářní stůl je symbolem Ježíše Krista, našeho krále; oblačme jej o letnicích v šat červený, ale ne, abychom se z něho posmívali, ale abychom ho poctili jako svou hlavu, svého krále. Židé zneužili červené barvy, aby si posměch mohli udělati z krále svého. Oni ho vůbec nechtěli uznati za krále svého; oni volali: Nemáme žádného krále! Nepíš: Král židovský, ale: On řekl, že je králem židovským.

Tak i teď bývá červené barvy, barvy královské, zneužíváno od jistých lidí — každý je zná, a podivno, i od těch, kteří by nejraději všechny krále a představě odstranili, kteří neobmezenou svobodu a rovnost napsali na rudý svůj prapor. Všechno na nich je červené, klobouk, stužka, živůtek, hřebíček v knoflíkové dírci; chybí jim jenom růměnec studů. Nehanbí se, do blata zašlapávati, co je nám nej-

světější, totiž náboženství; oni nevystupují jako obranci lidských práv, ale spíše jako bořitelé všeho mravního a lidského řádu.

Červená barva je též barvou ohně. Ona byla barvou těch, kteří před sto lety roznitili v myslích lidu oheň náruživosti, takže vypukla revoluce, jež v dějinách lidstva podobné nemá. Tenkrát — bylo to ve Francii, odstranili nejenom krále pozemského, ale i nebeského. Odstranili náboženství a všecko, co na ně upomíná, a postavili nevěstku na oltář jako bohyni rozumu. Byly to tenkrát smutné časy, a zdá se, jak kdyby se chtěly navrátiti.

Nám je červená barva též barvou ohně, ale mnoho ohně, v němž Duch svatý na apoštoly sestoupil; jest to oheň věčné lásky, již Duch svatý Otce se Synem spojuje; jest to onen oheň, jímž Duch svatý srdce apoštolů roznitil, takže sám oheň byli při rozšiřování křesťanské víry, ve snášení všelikých utrpení a protiventství pro Krista. Ještě téhož dne předstoupil svatý Petr před shromážděný lid a držel ohnivou řeč, svou instalační řeč, jež potkala se s tak velkolepým výsledkem, že 3000 lidí okamžitě sestoupilo do pramene křesťního. A počet jejich co den rostl a roste až do dnes, ne již více po tisících, ale po milionech. Oheň posvátné lásky k Bohu a bližnímu, jímž byl Duch svatý útroby apoštolů roznitil, uchvátily srdce novokřtěnců jako déšť jisker, jenž skáče se střechy na střechu, zde k záhubě, tam však k záchraně. Vypravujet o nich pismo svaté: Věřící, kteří byli v Jerusalemě, setrvali v nauce apoštolů, ve společenství lámání chleba, a v modlitbě. Každý den scházeli se jednomyslně v chrámě, chválili Boha a byli oblíbeni u veškerého lidu. Oni byli všeci jedno srdce a jedna duše. Veliká milost byla v nich všech, a žádného chudáka nebylo mezi nimi. Ani jeden nepova-

žoval to, co mu patřilo, za svůj majetek, spíše všechno patřilo jim společně.

Jejich příkladů následují nesčetní křesťané až dosud; zřikají se všech statků pozemských a hledají spásu duše v nějakém řádě, v nějaké kongregaci, kdež mají všechno společně. Přívrženci strany červené praví sice: To je právě, co my chceme, všechno má být společné, statky bohatců mají se rozdělit. Než pamatujeme si dobře: Oni jsou pro dělení, kde by mohli něco vzít, ne však, kde by měli něco dát. Necht vstoupí do řádu; tam se na jejich přání vezme ohled. Kdyby nebylo žádných bohatých lidí, nebylo by žádné dobročinnosti a žádné příležitosti, lásku k bližnímu osvědčiti a dělníku práci zjednati a výdělku dopřáti. Dobrý křesťan nepovažuje své statky za svůj neomezený majetek; on je považuje za majetek mu od Boha svěřený neboli půjčený, jež má spravovati, pomoci něhož má dobře konati. Oheň lásky k Bohu a bližnímu rozněcuje jeho srdce k zbožnosti, k sebestmrtvení, k sebeobětování, k dobročinění, a rozněcovatelem toho ohně i příkladatelem je svatý Duch.

Červená barva je též barvou krve. Po krvi žijí anarchisté a vraždí císaře, krále a ministry, vraždí i kněžské ženy, jež život svůj dobročinností zasvětily. Už židé žijí po krvi, křičíce: Krev jeho přijď na nás a na naše děti. Neměli žádného stání, dokud neviděli krev téci na Golgotě. Ale jen na krátký čas byla jejich žizeň po krvi utištěna. Po letnicích chtěli opět zřítí krev, zavraždili sv. Štěpána, svatého apoštola Jakuba; pronásledovali všechny, kteří se za křesťany přiznávali.

Než křesťané též chtějí krev viděti, ale ne krev pomsty, nýbrž krev obětí; svou vlastní krev chtějí proliti za Krista Ježíše. Předstupují před pohanské soudce a vyznávají neohroženě Krista Pána; jdou na popra-

viště jako na svadbu, na příklad svatá Dorota; shýbají svou šíjí a očekávají beze strachu, až jim kat utne hlavu; nechávají se za živa zakopati, smolou natřítí a zapáliti, na kolo natáhnouti, dravým zvířatům předhoditi: muži a ženy, mládenci a panny, starci a děti. Duch svatý je síla a útěchy i myslí jim dodává v krvavém zápasu, oni umírají jako slavní mučénici za pravdu křesťanského náboženství, oni na červenou barvu vlastní krví svůj šat, a červen tu vidíme dosud v kostele ve svátky svatých mučéníků a ve slavnost Ducha svatého, jenž církev svou krví mučéníků zúrodnil a červeným mořem pronásledování k vítězství ji vede. Právě tato pronásledování a smrt, tak mnohých křesťanů je známkou pravosti katolické církve. Jiným náboženstvím nestalo se nic. Římané přizpůsobili se každému náboženství, oni vzali z každého nějakého boha do seznamu svých bohů; jenom katolické náboženství chtěli vymýtiti. Musíme to za pravý zázrak považovati, že vzdor tak četným a krutým pronásledováním a tolika kacířstvím katolická církev zůstala bez pohromy; to je právě důkazem, že Duch svatý ji řídí a opatruje.

K takovým úvahám skýtá nám látku purpurová barva svatodušní! Ona je barvou ohně lásky k Bohu a bližnímu, již Duch svatý v srdcích našich rozněcuje; ona je barvou krve, již pro vůru proliti z pohnutky Ducha svatého pravý křesťan je ochoten; ona je královskou barvou našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, jenž nám seslal Ducha svatého, aby jako král panoval v srdcích našich. Můžeme si blahopřáti, pakli jsme mn zůstali věrni; neboť, když večerní červánky našeho života se zarumění, a červená lampička když svítí nám bude u lože smrtelného, bude nám brzo vstříti pláti růžová jitřenka nového věčného dne v království nejsvětější Trojice.

## Prosb a.

Divá bouře v kraj se žene,  
těžký kolem vane vzduch,  
v hnízda letí malí ptáci,  
šeptem druha volá druh.

Obilíčko sklání hlavy  
vedrem praská každý klas,  
hromu rachot zemí třese,  
jak tu zařve jeho hlas.

Prudký příval trhá hráze  
a vichřice láme strom,  
lidé domů utíkají,  
v. paty když jim bije hrom.

Hospodáři k nebi hledi  
a volají k Bohu jen:  
„Úrodu nám zachraň, Pane,  
neznič naši hojnou zeň!“

Zachraň, Pane, chléb vezdejší  
v modlitbě ret hlaholí,  
utiš bouři, ať již více  
nedělá škod na poli.

Pán Bůh slyší vřelou prosbu,  
kterou šeptá lidský ret,  
tiší bouři, kyne mrakům  
a jas slunce vsylá v svět.

Drobný deštěk na zem padá,  
čistě voní kolem vzduch,  
a duch lidský tiše šeptá:  
„Pochválen buď za to Bůh!“



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*Nedávno Msgr Besson, biskup Freiburský, vysvětil 26 kněží; mezi nimi byl P. Gétaz, dominikán, který narodil se v protestantismu a později byl presidentem socialistického sdružení mládeže v Lausanne. K jeho primici dostavili se četní konvertité.*

*Nový vynález.* V Paříži jsou stavební místa velmi drahá. Čtvereční metr stojí 5—6 tisíc franků. A přece třeba stavět. Co tedy dělat? Hledte těžiti z duchaplného vynálezu P. Petra d'Ermite. Jest farářem v Paříži u sv. Františka Saleského. Má dva kostely, ale faru tak malíčkou, že nemůže tam ubytovat všech svých kaplanů. Trápil se tím dlouho. Ale když dlouho hledal marně místo blízko kostela, pohlédl

nahoru — a v tom tkví jeho vynález — rozhodl se postavit svou faru na střeše kostela. Nyní ulice Ampèrova, kde onen kostel stojí, jest hotovým staveništěm. Práce postupují. Brzy fara i kostel budou tvořit tak souladný a pěkný celek, že nikdo nepozná, kde končí první a druhý začíná.

*Křížová cesta náboženství v Rusku.* Žena, jež prchla ze sovětského Ruska do Polska, sděluje: „Náboženství jest úplně zneuctěno. Státní úředníci nasmějí mít doma sv. obrazy a navštěvovati kostel. Kněží žebrají a celkem zůstalo jich velice málo. Když se v kostele konají služby Boží, na náměstí před tímto svaz bezbožníků

pořádá zábavy, zpěvy a divadelní hry, karikující náboženství. Čím větší jest svátek, tím větší jsou výtržcnosti. Jednou, když bezbožníci neměli úspěchu a věřící tvrdosíjně zůstávali v kostele, bolševická mládež zatahla vůz s přestrojenými mladíky dovnitř chrámu až k samému oltáři. Odporovat jim a věřící ztížeti nesmíme. Evropské hnutí protestních schůzí proti pronásledování náboženství mělo kladný výsledek, poněvadž donutilo sovětskou vládu k určitým, třebaš malým, ale přece citelným ústupkům . . . V Novogradě byl na jaře t. r. umučen katolický kněz Alexander Kručinskij. Stařec byl zatčen, hladověl sedm dnů a pak ho ponořili do řeky pod led, přivázaného k tyči, aby se nepotopil. Staré srdce nevydrželo a mučedník na ledě zemřel. P. Alexander byl velice hodný člověk a těšil se obecně uctě. . . V katolíky, tak i u pravoslavných. Roku 1920 prchl do Polska, ale později přes všechny domluvy navrátil se ke svým ovečkám . . .“

*Diplomatický sbor ve Washingtoně* jest ve svém nynějším složení většinou katolický. Mezi 420 jeho členy (ženy a rodinné příslušníky v to čítaje) jest 236 katolíků. Výhradně katolické členy má vyslanectví francouzské (s katol. básníkem Claudelcem v čele), italské, španělské, belgické, rakouské, portugalské, irské a litevské. Ve vyslanectví Velké Británie je 15 katolíků; 4 ve vyslanectví německém a maďarském, 2 ve vyslanectví československém a nizozemském, 1 v jugoslávském. Z 55 vyslanectví ve Washingtoně pověřených je 29, které mají v čele katolíka; mezi nimi Francie, Mexiko, Rakousko, Uhersko, Litevsko a Polsko. (Československo nikoli!) Také anglický velvyslanec, který 28. únorem přestal býti v čele, Sir Howard, byl katolíkem. Katolickými jsou též ženy vyslance japonského a čínského.

*Putují ke hrobu kněze.* Americké katolické listy oznamují, že v Maldenu

u Bostonu putují veliké zástupy lidu ke hrobu kněze P. Patrika Powera. V listopadu m. r. musel hřbitov pro příliš velký nával zástupů býti uzavřen a teprve nyní byl zase učiněn přístupným pro veřejnost. Zmíněný kněz zemřel před 60 lety u velice mladém věku. U hrobu jeho stala se již četná náhlá uzdravení. Správa hřbitova stanovila pro návštěvy nový hřbitovní řád a policie bdí nad jeho zachováváním. V den znovutevření bran hřbitova navštívil hrob P. Powera ve vši tichosti také kardinál William O'Connell, na jehož popud také zavedeno vyšetřování zpráv o zázračných uzdraveních u hrobu zmíněného kněze.

*Katolíci ve Spoj. Státech.* Dle úředního katolického direktáře, vydaného právě pro rok 1930 P. J. Kennedym a Syny, jest ve Spojených Státech mimo Aljašku a ostrovní teritorie 20,078.202 katolíků. Jsou tu čtyři kardinálové, dvanáct arcibiskupů, 102 biskupové, 26.925 kněží, 12.413 zřízených farností, 5.753 misijních kostelů, 135 theologických seminářů a 7.225 farních škol. Jest tu též 624 nemocnic, ošetřujících denně víc než 100.000 osob; 329 sirotčinců s 51.523 sirotky a 142 útulny pro staré nuzné osoby. Farní školy navštěvuje 2,248.571 dítek. Na katolickou víru bylo loni obráceno 38.232 osob.

*Japonsko a Vatikán.* Přes útoky oposice, kterou vedou proti zřízení japonského vyslanectví u Sv. Stolice vášniví přívrženci buddhismu a po-amerikanštění protestanté, hodlá japonská vláda zříditi vyslanectví v Římě u Svaté Stolice. Japonsku jde hlavně o to, aby jeho vystěhovalci v Jižní Americe, kteří povětšinou se stávají katolíky, měli prostřednictvím svého nuncia větší zastání. Mimo to Japonsko chce zřízením vlastního vyslanectví u Vatikánu zvýšiti mezinárodní svůj význam. — V Japonsku zakládá se první ženský klášter „Ja-



ponská kongregace Panny Marie“. Založily jej Japonky v Nagasaky, kde je mnoho katolíků a též katolický biskup, rodilý Japonec.

\*

*Pomozte dostavěti chrám Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu!* Na nejdůležitějším místě Prahy, na její výspě vzniká chrám Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Bez jakékoli pomoci veřejných korporací. Bude stráží velkých duchovních úkolů našeho národa a je povinností všech katolíků dobré vůle, aby po-

mohli jej dostavěti. Napínáme všechny síly, abychom dokončili jeho stavbu. Obětavá pomoc farních věřících nestačí sama zdolat všechny překážky, s nimiž zápasíme. Váš dar z lásky vykoná zde velké poslání, bude zde mnohonásobně duchovně zúročen! Pomozte dostavěti krásné dílo dle návrhu arch. prof. Plečnik! Spolek pro zbudování druhého katolického far. chrámu Páně na Král. Vinohradech, nám. krále Jiřího, farní úřad. (Císlo šek. účtu 69.841.)

Alex. Titl, kaplan a jednatel.

---

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za účtu nejsv. Srdce Ježíše, krále a ústředí všech srdcí a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Čest a chvála nejsv. Srdci Páně!

Úmysl v červenci 1931: **Nebezpečí bolševické.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

### O B S A H:

Srdce Ježíšovo, ústředí všech srdcí! (Hlavní úmysl.) — V Srdci Páně. (Báseň.) — Novozákonní slavnost stánků. — Pobožnost k Božskému Srdci Páně. — Sv. Antonín Paduanský. Nejsvětější Srdce Pána Ježíše. (Obrázky.) — O Božím Těle. (Báseň.) — Červená barva svatodušní. — Prosba. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, ČERVENEC 1931.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať služb  
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

## Nebezpečí bolševické.

*(Hlavní úmysl.)*

Na počátku minulého roku upozornil sv. Otec Pius XI. celý svět křesťanský na nebezpečí bolševické a povzbudil veškeré křesťanstvo k úpornému boji proti ruské revoluci, tu se zdálo, jako by se křesťané z tvrdého spánku probudili. V kom ještě jiskřerka pravého náboženství doutnala, tam vzplanula v oheň, v boj proti nejkrutšímu pronásledování náboženství, jakého ani za Nerona a Diokleciana nebylo. Nepřátelé zabíjeli a stříleli všechny, kdož se jim v cestu postavili, hlavně měli namířeno na duchovenstvo a na inteligenci. Bořili a pálili svatyně a kláštery, nebo je proměňovali v kina a jiné zábavní místnosti, vzácné památky zničili, rozlukou manželskou zaváděli, mládeže se zmocnili, aby si vychovávali bolševiky, zločince všeho druhu. Katolické i pravoslavné kněze vháněli do žalářů nebo na Sibiř zaváděli, nebo dokonce různým způsobem mučili. A proto na výzvu sv. Otce Pia XI. podvihli se křesťané celého světa a podali protest proti těmto ukrutnostem ruských bolševiků. Nejen protestovali, ale i modlitby konali a sv. přijímání smírná obětovali za pronásledované křesťany na Rusi. Sám sv. Otec Pius

XI. sloužil mši sv. ve chrámě sv. Petra za přítomnosti tisíců lidu, aby se Bůh smiloval a zamezil toto kruté pronásledování křesťanského náboženství a ubohého lidu ruského. Zatím dále pokračoval bolševismus v ďábelským díle svém a pracuje dále, šíří své kruté zásady i v jiných zemích. Posílá ra vše strany náhončí a připravuje tak půdu ku světové revoluci. Počátky již vidíme ve Španělsku, v Itálii, v Německu, ba i uněs v zemích českých. Je to sice k neuvěření, ale pravda je to. Když lidé spali, přišel nepřítel a nasel koukole mezi pšenici. Koukol se vznáhá a hrozí pšenici udusit. Laické školy, beznáboženské vyučování dítek a mládeže je dobrou přípravou pro ruský bolševismus. A proto, rodiče, žádejte všemi zákonnými prostředky katolické, náboženské školy, sami dítky své vychovávejte ve zbožnosti a věďte je ke svátostnému Spasiteli. Uznávejte posvátnost stavu manželského, aby se předešlo rozlukám a aby rozloučení manželé zase se smířili. Nedopouštějte, aby noviny bolševické měly přístup do domů vašich. Sami se chraňte před šířiteli bolševismu. Mužové katoličtí a ženy

katolické, spojte se s věřícími katolíky všech zemí a seřaďte se okolo sv. Otce Pia XI. v modlitbě k nejsv. Srdci Páně za odvrácení nebezpečí bolševismu, této metly národů, abyste poznali zhoubné následky komunismu a postavili těmto divokým proudům pevnou hráz. Zjednejte veřejné křesťanské smýšlení, spravedlivé smýšlení a ujměte se v lásce

dělného lidu. Láska k Bohu plodí i pravou lásku k bližnímu. O té praví sv. Jan : Milujeme-li se vespolek, Bůh v nás zůstává a láska k němu je dokonalá. Bůh jest láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. (1. Jan 12. 16). Na tento úmysl modleme se denně a rceme: Všecko pro tebe, nejsv. Srdce Ježíšovo!



Marie Tesařova:

## Eucharistie.

Bílý chlebe, manno s nebe,  
Eucharistie,  
z tebe duše ve předuše  
blaženosti žije.

Klid kdo hledá, svět jej nedá,  
ranit jenom umí,  
Tvoje záře od oltáře  
každou bolest tlumí.

Včelce v píle duše bílé  
podobné jsou asi,  
v Květ ten sladký  
jak v klín matky  
noří se v ty krásy.

Stesky v hrudi tvé se budí,  
svět kdy tebe klame,  
pospěš schvatech z lásky zlatem  
v Srdce zotvírané.

Záhy ztratíš ty, jimž platíš  
lásky daň tak ráda,  
jako vánku svatostánku  
ševel slyš co žádá:

Pospěš ke mně, já ti jemně  
vdechnu políbení,  
srdce brána, lásky schrána  
dá ti občerstvení.

Chlebe bílý, Pane milý  
v Eucharistii,  
v každé době spěchám k tobě,  
vždyť jen z tebe žiji.



# Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

(Část další.)

„Oheň přišel jsem pustit na svět, a co chci, než aby se vznítíl? (Luk. XII. 49.)

## *Její předmět a cíl.*

### I.

Pobožnosti rozumíme obvyčejně souhrn zbožných cvičení, jimiž křesťané uctívají některý z projevů lásky Boží. Podle tohoto výměru jest pobožnost s hledem k náboženství tím, čím jest část celku. Náboženství jest souhrn projevů lásky Boží k lidem a lásky lidí k Bohu. Jednotlivé pobožnosti, ať již závazné neb nezávazné, jsou rozmanité prostředky, jimiž se může uskutečnit obdivuhodná výměna mezi láskou tvora a láskou Stvořitele; samy v sobě jsou to zvláštní způsoby, jimiž lidé dávají na jevo svou lásku k Bohu. Jich předmětem jsou ty neb ony formy, jimiž láska Boží přiodívá své projevy k lidstvu.

*Co jest předmětem pobožnosti k nejsv. Srdci Ježíšovu?*

Tato pobožnost má dvojí předmět: předmět hmotný — tělesné srdce Bohočlověka, a předmět duchovní: lásku tohoto Božského Spasitele.

Podstatné tato pobožnost nepodává nic nového; za každé doby uctívali křesťané lásku svého Spasitele a vzdávali jeho tělesnému Srdci kult adorace, jaký přísluší mu na základě jeho spojení s božstvím.

Jedinou novotou jest tu forma, o níž poučil nás prostřednictvím sv. Markéty Marie sám božský Spasitel. Žádal, by křesťané vzdávali zvláštní úctu ústrojí Jeho lásky; by je představili malbou neb řezbou a to ve

formě, kterou sám učil, aby tímto dojemným obrazem hlouběji pocítili a častěji si připomněli onu nekonečnou lásku, kterou plane k lidem. Žádal, by tato nevýslovná láska, jejímž symbolem jest jeho Srdce, stala se předmětem všech našich myšlenek, polhnutkou všech našich činů a vzorem našeho jednání. Ukazuje-li nám ustavičně otevřenou ránu tohoto Srdce, činí to jediné proto, by nás povzbudil, abychom v ně vešli, vnikli v jeho hlubiny a přivlastnili si všecky jeho city.

### II.

Nesmíme nikdy zapomenout na tento dvojí předmět: hmotný a duchovní. Tedy mluvíme-li o prvním, o tělesném Srdci Ježíšově, musíme si připomenout, že bylo oživeno jeho svatou duší; mluvíme-li zas o druhém, totiž o nedostižné lásce Ježíšově, nezapomeňme, že svým tělesným Srdcem připodobnil se našemu. Ale poněvadž jeho dobrota toužila dojati naše smyslné duše, ráčil ze svého tělesného Srdce a ze své milující duše učiniti celek jediný, duchovní a smyslový zároveň i smíme tedy toto dvojí označiti jedním a týmž jménem: **Srdce Ježíšovo.**

Ale na který z těchto předmětů máme zvláště obrátiti svou pozornost? Zda jsme jisti, že vyhovíme zřejmým úmyslům svého Spasitele, soustředíme-li ji na předmět duchovní t. j. na onu nekonečnou lásku, jejímž symbolem jest jeho Srdce? Zda možno připustit, že při zjevení pobožnosti ke svému Srdci měl hlavně na mysli úctu, vzdávanou pouze tomuto ústrojí tělesnému? Jak možno zejména věřit, že kultu tohoto ústrojí dal tak velkolepá za-

slibení, že na něm učinil závislým posvěcení duší, obnovu rodin a řeholí, obrození celé společnosti lidské?

Není pochyby, že žádal zvláštního kultu pro toto tělesné Srdce a že slíbil své milosti jeho citelům; ale učinil to pouze s podmínkou, že v něm uctívati budou jeho lásku, jeho city, jeho utrpení a ctnosti; že ustavičným nazíráním na tuto lásku jich láska se roznítí, že pohledem na jeho utrpení bude vzrůstat jich velkodušnost, že studiem jeho citů připodobní se těmto přesvatým citům; slovem, že hlubší poznání jeho Srdce povzbudí je, by opustili sebe a žili jeho božským životem. Na tomto vždy úplnějším přivtělení k Ježíši Kristu závisí obrození duše i celé společnosti lidské; tot pravý cíl pobožnosti k nejsv. Srdci.

Ostatně kdo by pochyboval, že předmět duchovní převyšuje hmotný. U sv. Markéty Marie není ani jediného zjevení, v němž by byl Spasitel nevyjádřil v té příčině velmi jasrě svých úmyslů. Když po prvé ukázal jí své Srdce s trnovou koruncí, s křížem, s otevřenou ranou a s obklopujícími je plameny, řekl, že „tyto nástroje jeho umučení znamenají nesmírnou lásku, kterou miloval lidi, a která byla zdrojem jeho muk a ponížení... „Dal mi poznat,“ dokládá svěťice, „že velká touha, aby dokonale byl lidmi milován, přiměla ho, by zjevil jim své Srdce a otevřel jim v něm poklady lásky, milosrdenství a milosti, i posvěcení a spásy... Když později žádal zvláštního svátku svého božského Srdce — jak představil je naší uctě? „Viz to Srdce,“ řekl, „které tak vroucně lidi milovalo, že ničím nešetřilo, ano se i ztrávil, by jim ukázalo svou lásku...“

Když tedy Ježíš Kristus ukázal nám své Srdce, chtěl tím zjevití svou lásku; ovocem tohoto zjevení měla býti naše láska k němu.

Církev, neomylná vykladatelka, nechápala jinak úmyslů svého božského

chotě. Proto v hodinkách ke cti Božského Srdce méně na zřeteli má Srdce tělesné, jako spíše nesmírnou lásku, kterou Kristus nás miluje.

Není tedy pochyby. že hlavní předmětem pobožnosti k nejsv. Srdci jest láska vtěleného Slova k lidem, ač jejím zvláštním předmětem jest jeho tělesné Srdce, jako ustrojí této nedostížné lásky.

### III.

Pobožnost k nejsv. Srdci jest sice zvláštní pobožností, neboť tělesné Srdce Spasitele, jež jí dalo jméno a individualnost, liší se od ostatních projevů lásky Boží; že však láska Ježíše Krista, tento její duchovní předmět, jest principem všech institucí, z nichž se náboženství skládá, možno právem nazvati ji též pobožností všeobecnou nebo ústřední.

A skutečně jest její předmět v poměru k předmětům druhých pobožností tím, čím ohnisko jest svým paprskům, čím oheň pro ovzduší, jež otepluje a osvětluje. Ovšem ohnisko jest rozdílné od paprsků; a přece jistým způsobem je obsahuje a všechny se v něm opět sbíhají. Oheň jest cos jiného než ovzduší, jež ohřívá; ale teplo, jež je naplňuje, jest jeho teplem.

Láska Srdce Ježíšova není pouhou láskou přirozenou. Od chvíle svého stvoření velmi úzce byla spojena s duchem Božím, zároveň kdy podstatně se spojila s osobou Slova. Ke vroucím již plamenům připojily se nekonečně vroucnější plameny božské lásky i stalo se jeho Srdce výhní, kde obojí ty plameny pospolu hoří. Ne pouze do jisté míry, ale bez míry rozlil Duch božský milosti v tomto Srdci; a Bůh Otec ustanovil, že žádnému stvoření nedostane se ani nejmenší částky těchto milostí, nebude-li vážena z tohoto zdroje. Proto právem můžeme říci, že Srdce Ježíšovo jest pro lidstvo pramenem nadpřirozeného života. Z jeho

plnosti dostává se nám všeho, co činí nás milými Bohu. Není v Církvi na zemi ani v Církvi na nebi, co kromě Boha zasluhuje naší úcty, leč jediné co vyprýštilo z tohoto Srdce neb pro ně bylo vykonáno. První úcta naše náleží ovšem lásce Boží. Ale tuto lásku zastaneme a s ní se spojit můžeme jediné v Srdci Ježíšově. *Charitas Dei in Christo Jesu*. V něm miloval nás Bůh, v něm jediné můžeme milovati Boha. Otcovská dobrota Boží nezjevila se úplně, leč teprv když Syn Boží počal milovati lidi Srdcem tělesným jich srdci podobným, a pak též lidé začali milovati Boha láskou vpravdě synovskou.

Z toho vyplývá, že Srdce Ježíšovo jest nejúplnějším projevem lásky Boha Otce, jako jest nejúplnějším projevem lásky Boha-člověka. Tedy skutečně jest výhní, v níž se soustředí celý žár Božské lásky a odkud vyzařuje na zemi. I jest pro božský život Církve tím, čím jest tělesné srdce pro život fyzický, čím slunce pro hvězdný svět: pramenem světla, tepla a pohybu.

Je-li tomu tak, nelze pochybovat, že pobožnost k nejsv. Srdci převyšuje všechny jiné a že naprosto přísluší jí krásný výměr Mgra Pie, který ji nazval „já drem náboženství“.

#### IV.

Jednota jest pečeť, kterou Bůh vtiskl na všechna svá díla. Tuto jednotu, tak obdivuhodnou v světě hmotném i duchovním, musíme zastati i v předmětu své úcty. Zvláště tu má panovati nejdokonalejší pořádek, pořádek lásky. Dáme-li se znepokojovat množstvím pobožností, jest to znamením, že nikdy jsme nezírali na onen velkolepý soulad, jenž nedopouští, by rozmanitost způsobila zmatek.

Předměty našeho kultu tvoří jak by velikou pyramidu, jejímž vrcholem jest nejsv. Trojice. Dolní část zaujímá Církve bojující se svou hierar-

chií, se svým učením, se svou mravoukou a se svými svátostmi. Nad ní jest Církve trpící, pak vítězná s rozmanitými sbory panen, vyznavačů, učitelů, mučedníků a apoštolů; výše jsou andělé a nad nimi Maria, královna lidí, světců a andělů. Nad ní jako střed, spojující Trojici nestvořenou s duchy stvořenými, kůry andělské s lidmi, Církve nebeskou a trpící s Církví pozemskou, jest Ježíš Kristus, Bůh-člověk, jehož Srdce bez ustání rozlévá na anděly a lidi božskou lásku, božský život, božskou svatost a blaženost. Všecky pobožnosti prýští z tohoto Srdce a všechny mají se k němu vrátit, chtějí-li dosáhnouti k Bohu.

Taká jest ona velkolepá, Bohem ustanovená jednota. Proto nebojme se, že by pobožnost k Srdci Páně překážela jiným pobožnostem; naopak oživuje je, podobně jako jiné, dobře pochopené pobožnosti neodvracejí od ní, ale sílí ji. Jest všeobecná jako zdroj, z něhož vyvěrají různé prameny; zdroj je živý a nepřekáží jim. Vše, co jest dobré, svaté a Bohu milé, vyprýštilo nezbytně ze Srdce Ježíšova. Důsledně to vše spojuje se též s pobožností k téměř nejsvětějšímu Srdci, v níž má i svou nejsilnější oporu.

#### V.

Známe předmět pobožnosti k Božskému Srdci Páně; co jest však jejím hlavním cílem? Sv. Markéta Maria poukazuje na to ve svém 12. listě na Matku de Saumaise: „Přes všechno úsilí nepřátel Bůh bude panovati a učiní se pánem všech srdcí, neboť jest hlavním cílem této pobožnosti, by se duše obrátily k Jeho lásce.“ Myšlenku tu rozvíjí ve svých instrukcích k novickám, jež častěně se zachovaly; mají jediný účel: učit duše milovat Srdce Ježíšovo, s ním se spojit, následovat jeho ctnosti, osvojit si jeho city, náhradou za vlastní bídu a slabost obětovat Bohu

jeho zásluhy, slovem dokonale se sloučit s Ježíšem Kristem. Svěťice nezapomíná nijak na smírnou náhradu za urážky činěné Božimu Srdci, ale nikdy neukazuje ji jak výlučný cíl pobožnosti k němu; náležitá smírná náhrada k projevům povinné lásky, a proto vždy ji podřazuje lásce; u sv. Markéty Marie patrně jen láska vládne v pobožnosti k Srdci Ježíšovu, ona jediná jest cílem, jemuž rozmanitá cvičení jsou jen pouhými prostředky.

Úhrnný pohled na tuto pobožnost stačí k pochopení této pravdy. Je-li jejím předmětem láska Ježíšova, představená v symbolu jeho Srdce, jak mohla by mít jiný cíl než budít v duších vzájemnou lásku? Zda podstatným cílem lásky není probuzení lásky, jako podstatným cílem ohně jest sdílení tepla?

Co pobádá účinněji ke smírné náhradě, ne-li láska? Zda soucit se smutkem, horlivost v odčinění urážek mohou prýštit z jiného zdroje než z lásky přátelské? Dejme tomu, že by smírná náhrada měla jiný důvod než lásku; zda vyhoví však přání Srdce Ježíšova? Nikoli. Jen tehdy jest mu milou, je-li projevem lásky. Musíme tedy chlad a nevděk lidstva nahradit mu láskou dvojnásobnou. Proto vzrůst lásky k Ježíši jest hlavním cílem pobožnosti k Božskému Srdci, jako láska Srdce Ježíšova k nám jest hlavním jejím předmětem.

Ovšem nemožno popřít, že láska křesťanů ke Spasiteli musí zde na zemi mít nezbytně ráz soucitu a náhrady; neboť urážky, jichž se mu dostává, pohánějí lásku, by trpěla pro něho a odčinila hanebný lidský nevděk. V nebi spojují se svatí s radostmi Srdce Ježíšova; zde na zemi spojují se křesťané s jeho bolestmi.

Ale smírná náhrada nevylučuje nijak jiných cvičení pobožnosti k Srdci Páně. Milujme Ježíše, a potom tato láska zplodí ve vyšším stupni vše, co nezbytně souvisí s každou pravou láskou: Obdiv jeho velikosti, zalíbení v jeho blaženosti, touhu po jeho vítězství, horlivost pro jeho slávu, bedlivé následování jeho příkladů; to vše jsou účely pobožnosti k Srdci Páně, to vše náleží i k podstatným jejím účinkům.

### *Příklad.*

Jistá rodina trpěla nevýslovně nepořádným životem otcovým. Marně žena a děti prosily ho se slzami, by účastnil se misie, která dávána v oně farnosti; nešťastník cdpíral tvrdošíjně. Misie se skončila. Chystalo se ještě slavnostní posvěcení obrazu nejsvětější Srdce, jenž za tím účelem byl vystaven v kostele. Náhle žena vzpomněla si na zaslíbení Srdce Ježíšova: „Hříšníci najdou v mém Srdci moře milosti a odpuštění.“ Řekla tedy: „Hleď, mohl bys se aspoň podívat na ten krásný obraz. Každý říká, že jest to arcidílo.“ „Nu dobře,“ odpověděl, mysl, že se podívá na něj jako na předmět umělecký. Za chvíli již stojí před sv. obrazem. Při pohledu na ránu lásky, kterou otevřely jeho hříchy, vyřinuly se mu slzy z očí, a jeho duši pronikla hluboká lítost. Ohlédl se. Hle, ve zpovědnici sedí kněz. I přiblíží se k němu, vypravuje celý svůj život a cdechází očistěn. Nazítlí přistoupil ke stolu Páně. Srdce Ježíšovo spojilo se s ním . . . Od té chvíle srdce zatvrzelého hříšníka změnilo se v srdce dílka Božího, v srdce obětavého chotě a vzorného i milujícího otce.



## Pane, dej mi píti!

(K svátku nejdražší Krve Páně.)

Žízním, dej mi, Pane, píti,  
napoj ústa vzprahlá,  
palčivost mé žízně roste  
jako mlha náhlá.

Pramen svaté Krve tvoji  
otvírej mi rudý,  
v spásonosném lásky zdroji  
vzplesá poutník chudý.

Duše jeho v lásky plese  
v Srdce Tvé se vnoří,  
kdo tu dlí, vždy raduje se,  
ráj si slasti tvoří.

Krev Tvá svatá sílu skytne  
chabé mojí duši,  
touhu Tebe, Pane, stihnout  
nic mi neporuší.

Volám tedy: Krví svatou  
občerstvi mne, Pane,  
žízeň palčivá mne mučí,  
krůpěj jen ať skanel . . .



H. W.:

## Poslední zjevení.

Z „Obrázků“ T. J. Ratvarovského T. J.

Již šestý týden mijel od vzkříšení Páně. Čtyřicátého dne ráno, kdy učedníci a sv. ženy sešli se opět ke společné modlitbě, stanul Ježíš náhle v jich středu. Tentokráte se nebáli; jejich srdce plnila tichá a srdečná radost; bylť Pán nad míru vlivný a zcela takový, jak býval dříve. Když na přivítanou všichni mu políbili ruce a nohy, dal Pán všem podati občerstvení a sám zasedl s nimi ke stolu. Požehnal a rozdával chléb, potom ryby, podal i kalich vína a sám též jedl a pil jak ostatní. Ke konci však začal mluvit dlouho a dojemně. Dojista jim opakoval, co byl řekl při poslední večeři. Dnes lépe tomu rozuměli, a přece hluboký žal jim svíral srdce.

„Synáčkové,“ řekl Pán Ježíš, „ještě maličko jsem s vámi; ale kam jdu, tam nemůžete nyní přijíti. Vyšel jsem

od Otce a přišel jsem na svět; nyní opouštím svět a jdu k Otci. Leč nemrtejte se srdce vaše a nestrachujte se! Nenechám vás sirotků. Jdu, abych vám připravil místo v domě Otce svého. Až odejdu a připravím vám místo, přijdu zase a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. — Ale ne ještě hněd; musíte ještě mnoho na zemi pracovat. Neb proto jsem vás vyvolil, abyste šli a přinášeli užitek, a užitek váš aby zůstával. Nejste ze světa, ale já poslal jsem vás na svět, aby svět byl vámi spasen. . . Jestli mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat; ale doufejte. Já jsem přemohl svět. Nyní se rmoutíte, ale maličko, a opět vás užřím a radovati se bude srdce vaše a radosti vaší nikdo neodejme od vás. . .“

Ježíš se zamlčel a pohleděl na své



učedníky; nebylo však u nich ani známky předpověděné radosti; na tvářích jevil se smutek, v očích leskly se slzy. I začal mluvit i ještě dojemněji: „Kdybyste mne milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec větším mne jest. Jest užitečno, abych odešel, neb neodejdu-li, nepijde Utěšitel; pak-li odejdu, pošlu ho k vám. A když on přijde, naučí vás všem věcem a připomene vám vše, co jsem mluvil vám. On vydá svědectví o mně, a i vy budete o mně svědčiti, neboť jste se mnou od počátku. Neodcházejte z Jerusalema, ale očekávejte zaslíbení Otcovo, které jste slyšeli z úst mých; Jan křtil vás vodou; vy však ve dnech nemnohých budete pokřtěni Duchem svatým.“

Slova ta potěšila poněkud učedníky; slyšíce o brzkém splnění přívěsti, domnívali se, že s Duchem svatým vrátí se i jejich mistr a založí pak království Boží, neodlučně spojené s královstvím Israelským.

„Pane,“ odvážil se zeptat jeden z nich, „obnovíš v tomto čase království Israele?“ Odpověděl Ježíš: „Nepřisluší vám znáti časy a chvíle, které Otec ustanovil mocí sobě vlastní; avšak obdržíte sílu, když na vás sestoupí Duch svatý, a budete mi svědky v Jerusalemě i po všem Judsku a Samarsku až do končin země.“

Tu Spasitel vstal a všichni s ním. Vyšli z večeřadla a zamířili k hoře Olivetské. Ač po ulicích přecházelo mnoho chodců, nikdo si jich nevšiml, a bezpochyby též nikdo neviděl Pána kromě těch, kteří byli s ním. Touž cestou, kudy se ubírali před šesti týdny po poslední večeři, i dnes sestoupili v údolí Josafat, přešli potok Cedron a začali vystupovati na horu Olivetskou. Spasitel vybral si tam stinné ústraní nedaleko vrcholku, tam usedl, vedle sebe posadil svou matku, a ostatní usedli kolem nich; hluboce dojatí naslouchali posledním slovům Božského Mistra.

Mluvil jim o tom, co nejvíce měl na srdci a co nejlouběji chtěl vrýti v duši svých učedníků. Odporoučel jim jako své zvláštní přikázání jednotu a vzájemnou lásku; napomínal, aby byli poslušni Petra a nespolehali na vlastní síly, ale na jeho prostřednictví u Otce. Neboť „o cokoliv budete prositi Otce ve jménu mém, učiním to.“ Bude-li třeba, nebude se nedostávat ani zázraků těm, kdo věří. Kdo věří ve mne, budou činiti skutky, které já jsem činil. Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati, novými jazyky mluvíti, hady bráti a kdyby cos jedovatehého pili, neuškodí jim; na nemocné budou vzkládat ruce a budou uzdraveni.“

Posléze obrátil se Pán k Panně Marii; prosil ji, by jak jemu byla matkou, tak rovněž pod svou ochranu vzala i rodici se sv. Církev, všem pak doporučil, aby ve všech potřebách utíkali se k ní jako ke své ochránkyni a matce.

Zatím nadešlo poledne. Pán vstal i všichni s ním vystoupili na vrchol hory. Kristus Pán nemluvil, byl jaksí slavný a tichý, radostný a tklivý. Srdce všech byla dojata; tušili, že dnes vidí ho na zemi naposled.

Na samém vrcholku bylo volné a téměř rovné místo. Tu se Pán zastavil a začal se loučit. Nejprve vztáhl ruce k své Matce a vroucně přitiskl ji na své srdce. Potom obrátil se k druhým. Apoštolé, učedníci a svaté ženy s hlasitým pláčem líbali mu ruce a nohy. Pán skláněl se ke všem velmi laskavě, kladl jim ruce na hlavu a mluvil slova sladké útěchy.

Po ukončeném loučení vystoupil na plochý, v prostředku ležící kámen, a s očima k nebi pozdvíženým vztáhl ruce nad svým věrným stádečkem. Všichni poklekli. Pán modlil se za zem, kterou opouštěl, za Církev, kterou zůstavil ku její spáse, za každou duši, která jak on, měla krátký čas pobýti na zemi, by tu věřila, trpěla a milo-

vala a pak přišla do nebe. Když skončil svou modlitbu, sepal opět ruce a po prvé učinil nad světem velké znamení, ono znamení, bez něhož od té doby není požehnání — znamení kříže.

V téže chvíli zastkvěl se Kristus v září nad slunce jasnější a začal vznášeti se do výše zvolna a lehce, ne jak nesený silou cizí, ale jako Pán přírody, povznesený nad všechny její zákony. S hůry pohlédl ještě naposled na svoji matku, na učedníky, na celý svůj život pozemský; potom náhle rychlostí vichru snesl se k Jeho nohám skvoucí sněhobílý oblak, jenž unesl ho tam, kam nedosáhne žádné smrtelné oko.

A co malé stádečko na zemi zůstane?

Nebylo tu slz . . Nanebevstoupení Páně bylo tak plné vítězství a slávy, že oschly uplakané oči a srdce tloukla svatou hrdostí víry, naděje a lásky. Poznávali jasně, že všechno pozemské — toť mlha jen a dým, a že veliké jest pouze to jediné: v práci a v utrpení zde na zemi sloužiti Pánu a pak dojiti účasti na jeho slávě. Proto když andělé jim oznámili, že jak viděli Ježíše jíti do nebe, že rovněž tak zase přijde, poklonili se a s velkou radostí vrátili se do Jerusalema. A hned od počátku prodávávali ustavičně ve chrámě, chválíce a velebíce Boha. Potom rozešli se, by kázali, a Pán jim pomáhal a potvrzoval jejich slova zázraky, které na to následovaly.



M. T.:

## Božskému Srdci.

Božské Srdce, Tebe zdravím,  
lásku svoji Tobě dám,  
do Tvých služeb sebe stavím,  
Tobě žiji, umírám.

Každým dechem, každým tepem  
volám: Tebe miluji,  
každou práci s touhou vznětem  
Tobě jenom věnuji.

Božské Srdce, lásky Tvoji  
do každého srdce lej,  
jen ta bouře upokojí,  
pokoj svůj nám, Pane, přej!

Viz, jak lid se v bludy žene,  
jak jej ničí pekla zášť,  
Ty můj Srdce otevřeně,  
tam je všechny uvitáš.

Věrnou láskou přej nám Tebe,  
Božské Srdce, milovat,  
až nás přijmeš ve své nebe,  
věčnou slast pak z Něho bráti!



## „Nechte maličkých přijíti ke Mně!“

Když slepý Msgre de Ségur<sup>1)</sup> psal svou roztomilou brožurku o sv. přijímání,<sup>2)</sup> podotkl ve stati, týkající se mládeže: „Jestli za prvních křesťanských věků každodenní sv. přijímání dítě vydalo tolik mladistvých světců, můžeme právem se nadíti, že i dnes bude mítí sv. přijímání u mládeže též účinek.“

Nemýlil se. R. 1905 vyšel dekret sv. Otce Pia X., kterým i těm nejmladším usnadněno svaté přijímání, a sv. Otec dodal: „Budou pak světci mezi dětmi . . .“

Dnes s hrdostí pohlíží sv. Církev na celý zástup kvitků eucharistických. Kdo by neznal malou Nelly, Petříčka a j.! Nyní poutá zvláště pozornost jedenáctiletý Vít de Fontgaland, který přemnoho milostí vyprošuje těm, kdo ho vzývají. Vypravuje o něm již celá řada knížek, jako „Duše dítěte“, „Poslední vzpomínky“, „Láska k nebeské mamince“, „Anděl-Misionář a j.“ Z nich čerpali jsme i tento kratičký nástin! Kéž přispěje, aby rodiče a vychovatelé i malé děti přivedli k Tomu, jenž tolik po nich touží!

Vít z Fontgalandů narodil se v Paříži 30. listopadu r. 1913. Ještě před narozením zasvětili ho zbožní rodiče Matce Boží slibivše, že dítě po tři léta bude nositi pouze její barvy: bílou a modrou. Vítek rostl, ale i v dětských vadách. Neposedný, veselý, živý, ne vždy poslušný, ale za to vždy přímý a upřímný. Nápadná u něho byla láska k Ježíši a k Marii. Bylo mu teprve osm měsíců, když první slovo, které žvatlal, bylo Jezy (Ježíš). Chůva vozila ho v kočárku na procházku a při tom vypravovala mu o Pánu Bohu. Dítě rozumělo a posílalo do nebe hubičky. Bylo zají-

mavo, že každý z jeho dětských pokroků jak by souvisel s dnem Mariánským: v sobotu dostal první zoubek, v sobotu promluvil první slovo, v sobotu učinil první krok — a v sobotu odletěl též do nebe.

Urostlý nad svůj věk, s bílou růžovou pleť, s hustými světle kaštanovými vlasy, s krásným čelem a s velkým tmavomodrým očima — měl vpravdě do sebe cos andělského.

Byly mu dvě léta, když narodil se mladší bratříček, Marek. Chůva přivedla Vítka ke kolébce. Vítěk hleděl dlouho na buclaté miminko a pak řekl pohrdlivě. „A to má býti můj bratříček? Kdy budu moci si s ním hrát?“ Vysvětleno mu, že musí čekat, až vyroste. „Ach, to bude dlouho trvat! Nebylo by možno, vyměnití ho za většího?“

Ale ponenáhla přilnul vroucně k bratříčkovi a naučil ho, ještě než začal mluvit, znamenat se sv. křížem a posílat hubičky Ježíškovi na obrázku.

Ve třech letech přestal rositi barvy Panny Marie. Neodbylo se to bez křiku. Zvláště velkou práci měla chůva s obouváním prvních žlutých střevíků. Zoufalé dítě hodilo střevíc chůvě na hlavu. Teprve po dlouhém domlouvání a vysvětlování, že i dále zůstane dítětem P. Marie, že Matička Boží bude ho stejně milovat, napolo se poddalo; ale co zkusily ubohé střevíce na procházce! Vítek skočil do každé lůžky k největší radosti malého bratříčka . . .

V lednu r. 1917 byl v Lisieux. Dlouho se modlil na hrobě sv. Terezičky, které přinášel květinčky. Při odchodu ze hřbitova začalo sněžit. Jak se těšil Vítek! Mělt sníh právě tak rád jako mladá karmelitka. Ale náhle zvolal: „Zde to již nevoní! Jak krásně to vonělo na hrobě Terezičky!“ V Karmelu dali mu přivonětí k růžím a ke ka-

<sup>1)</sup> Jeho životopis vyšel v Adalbertinum v Hradci Králové.

<sup>2)</sup> Vyjde v Dědictví Svatojanském.

didlu. Ale dítě vrtělo hlavou. „Ne, ne, tam to vonělo mnohem krásněji!“

\*

Vítek byl velmi rozumný a nadaný, o všechno se zajímal, ničeho se nebál a ke všemu, co učinil, upřímně se přiznal. Rozbil-li hračku, řekl otevřeně: „Já jsem to udělal.“ Byl-li za to trestán odnětím příkrmu neb zákusku, před koncem obědu seskočil se židle. „Kam jdeš?“ „Ale přece nesmím jísti příkrmi! Nechci ho, neb nemám na něj práva.“ Lži neznal. V poslední své nemoci mohl směle říci: „Nikdy jsem nelhal.“

Chůvy a později učitelky říkaly, že vždy byl milý, nehněval se a nikdy si nestýskal na žízeň, horko neb zimu. „Byl nad tím vším povznesen,“ píše jeho učitelka; „velmi živý, byl přece v hloubi duše velmi mírný; nikdy nemlsal, ano i zapomínal na jídlo a nechtěl cukrovinek; proto říkaly jsme mu žertovně: tělo oslavené.“

Na venkově ve velké zámecké zahradě bēhával celý den za motýly a broučky tak, že při návratu usínal zemlením v náruči chůvy, která ho svlékala. Ale sotva přehodila mu dlouhou noční košilkou a řekla: „Vítku — večerní modlitba!“ — dítě vyskočilo z postýlky, kleklo na zem a pomodlilo se celou večerní modlitbu. Sotva ráno se probudil, poznamenal se sv. křížem; první pohled náležel sošce Matičky Boží, která stála blízko jeho lůžka, a první políbení — mamince.

R. 1918 byl prvně s bratříčkem na průvodu Božího Těla. Sypali Ježískovi květinčky. Celá zahrada byla vyplněna, aby košíčky, zdebené krajkami, měly dosti květů po celé délce cesty. Na večer při modlitbě řekl Vítek mamince: „Jest velmi hezké provázeti Ježíška, ale já bych ho raději přijal.“ První spontánní touha po sv. přijímání u dítěte sotva pětiletého.

Na podzim téhož roku po ukončení války vrátila se rodina do Paříže a Vítek začal chodit do náboženství, by se připravil na první sv. přijímání. Učil se velmi rád katechismu, ale ne bibli. Zvláště se rozhořčil při vypravování o Esauovi a Jakubovi. „Nebudu se tomu učit,“ řekl se vši rozhodností, „neb to jsou samé lži; oklamali starého Isáka.“

Lži vůbec nemohl snést. Jednoho dne slyšel, jak maminka nařizuje služce, aby pověděla návštěvníkům: „Milostpaní není doma.“ Vítek vrhl se matce kolem krku: „Ale maminko — to by byla dvojí lež: tvoje a komorné. Já raději chtěl bych dostat bolest zubů než povědět, co není pravda.“ Neznal jiné bolesti než bolest zubů, která proto u něho znamenala vrchol utrpení; ale dal by mu ochotně přednost, než by urazil Ježíška.

Ve dvou měsících naučil se čísti a psát. Od té doby sledoval pozorně z mešní knihy nedělní mši sv. sám si vyhledal Oratio, Epištolu, Evangelium a litoval, že neumí latinsky, aby se mohl modlit jako kněz.

V květnu umístil ve svém pokojíku sochu Panny Marie a ozdobil ji kolem květinami a svíčkami bílými a modrými. — S Bibli smířily ho zvolna krásné světelné obrazy. Začal též malými oběťmi připravovati se na první sv. přijímání. Hlavní látku skýtal mu maso, které si ošklivil. Do stával ho sice jen k obědu, ale i tu se na ně hněval, neb jísti je musel, poněvadž rodiče nepovolili. Když se začal připravovati na první sv. přijímání, přemáhal se tak, že jeho hněvy při obědích byly vždy kratší a řidší; ale za to počítal si za obět každé sousto masa.

Jednoho dne vyšla učitelka s oběma hochy na procházku k jezírku buloňskému. Bylo jí nápadno, že Vítek tentokrát neskáče a jde pomalu. Po návratu sama ho zouvala ze střevíčků;

našla tam oblázek; v punčošce byla díra a pata celá červená a otekla. Vítek nic nemluvil. Matka přišla k němu navečer, by pohladila odřenou nožku. „Maminko,“ řekl Vítek tiše, „udělal jsem to naschvál, sám dal jsem si do botky kamínek. Dnes jest pátek, kdy Pán Ježíš umřel. Poněvadž nebylo při obědě masa, neměl jsem, co bych obětoval Ježíškovi, i vymyslel jsem si toto. Ale neříkej to nikomu. Slečně jsem nic nepověděl, ona by tomu nerozuměla. Viš, maminko, ona mi řekla, že jen jednou za rok chodí ke sv. přijímání . . . Já, až okusím Ježíška, budu ho přijímati mnohem častěji . . .“

A hle, týž Vítek, pohádav se jednou s bratříčkem, vyřkl mu velkolepou řádku. Marek ovšem začal viřkat. „Nebřeč,“ chlácholil ho starší bratr, „dál jsem ti jen jednu, poněvadž půjdu ke sv. přijímání; jinak byl bys dostal dvě neb tři.“

Hrával-li si někdy se svými malými přáteli, povzbuzoval apoštolsky ty, kteří ještě nechodili na přípravná cvičení. „Popros maminku, aby tě pustila ke sv. přijímání již teď v sedmi letech; já též půjdu. Pros a pros; řekni, že toužíš po Ježíškovi, a potom že to papež chce, a tedy musí to býti.“

Otec nejednou mu musel vypravovati o své římské pouti z r. 1908, kdy jako studující katolické university byl se svými soudruhy přijat v audienci u Pia X. Vítek nikdy se tím dosti nenasytil a snil často o krásné cestě, kterou rodiče mu slibili na rok 1925 neb 1926.

„Až uvidím papeže, řeknu: „Svatý Papeži, mám vás rád, poněvadž jste řekl dětem, že již v 7 letech mají jíti ke sv. přijímání. Jak se těším, že Ježíšek brzo ke mně přijde!“

„Ale uvidíš Benedikta XV. — a dekret o sv. přijímání vydal Pius X.“

„Nic nedělá — jest to přece vždy papež a toho mám rád.“

Dne 18. února 1921 vykonal Vítek

svou první zpověď. Připravil se velmi pečlivě a plakal, když slyšel vypravovat o umučení Páně.

Později od 18. do 22. května konal u sv. Honoria duchovní cvičení s jinými dítkami, které se připravovaly na první sv. přijímání. Podáváme jeho doslovné zápisky:

I. p r o m l u v a: Nebe a peklo. Jsme na zemi, bychom znali a milovali Boha a zasloužili si nebe, kde věčně s ním budeme blaženi. Býti hodným, pracovat, konat malé oběti, přemáhati se z lásky k Ježíškovi, který v neděli přijde ke mně.

II. p r o m l u v a: Hlavní hřích — hlavní vada. Poslušnost k rodičům, kteří zastupují místo Boží; poslechnout rychle, úplně a radostně. Ježíšek vždy poslouchal na zemi svých rodičů. On jest náš vzor; my jsme jeho malí přátelé.

III. p r o m l u v a: Umučení Páně. Pán Bůh přišel na zem, by ukázal, jak nás miluje, by trpěl a tak dosti učinil za naše hříchy. On každého z nás miluje více než kdokoli nás miluje. Naše hříchy ho křižovaly. Učiniti předsevzetí, nikdy se nedopustiti smrtelného hříchu; a jestli jsme se ho dopustili, nejíti dříve spat, pokud jsme se nevyzpovídali a nevzbudili lítosti.

IV. p r o m l u v a. Pracovat a se přemáhati. Jsem malým vojínem Ježíšovým; má hlavní vada jest lenivost.

Musím slíbit Ježíškovi, že budu svou lenivost přemáhati; . . . abych se mu zalíbil, budu se nutit ku práci, učit se svými úlohám a psáti své úkoly. Ježíš pracoval na zemi; jsem jeho bratříčkem; chci jak on se učit a pracovat z lásky k němu.

V. p r o m l u v a. Každodenně učiniti několik malých obětí, které stojí přemáhání; odřeknouti si tu neb onu věc z lásky k Ježíškovi, který nás tolik miluje, víc než maminka. Eucharistie jest lék, Ježíš — náš nejlepší přítel; třeba často přijímati, chceme-li

zůstat čistými a hodnými. Ježíš ustanovil Eucharistii, aby s námi mohl zůstat, aby nás neopustil, abychom přicházeli k němu ve svých žalech i radostech.

VI. promluva. Kdo chce jíti ke sv. přijímání, musí v předvečer na to myslet a připravit se na to sypáním květinek Ježíškovi, jak říkala Terezička, t. j. obětovat Ježíškovi malé oběti.

VII. promluva. Pán Bůh dal nám nejvyšší důkaz své lásky ustanovením Eucharistie; chtěl ustavičně s námi přebývat. Nesmíme se bát navštěvovat ho v kostele, mluvit k němu jako k velkému příteli; mu-

síme často ho přijímat do svého srdce a připravit se na jeho návštěvu.

### *Předsevzetí.*

Umiňuji si:

1. Vykonat každodenně ranní a večerní modlitbu.

2. Nesmí uplynouti ani jediný den v němž bych neobětoval Ježíškovi aspoň jedné oběti, která mne stojí přemáhání.

3. Starati se býti méně lenivým a lépe pracovat, bych se jednoho dne mohl státi knězem. Můj Ježíši, požehnej mi a učiň, bych tě vždy miloval z celého srdce.“ (P. d.)



Anna Maria K.:

## Letní den.

Vše se v zlatě slunce stkvěje  
na lukách i na poli,  
bělá žito, kvete kvítí  
a ptáci tam šveholí.

Slunce hřeje obilíčko,  
trávu, ba i něžný květ,  
žeň přehojná letos bude,  
šepce hospodářův ret.

A hned zraky k nebi točí  
v modlitbě své hospodář:  
„Pane Bože, světa králi,  
požehnáním lán můj dař!“

Dej, by úroda ta hojná  
na poli mém dozrála,  
aby mi ji krutá bouře  
s krupobitím nevzala.

Tak prochází rolník pole  
svoje v krásný letní den,  
a prosí vždy Pána Boha,  
by ji uzrát dal mu jen.

Slunce hřeje žirné lány,  
když v něm zraje obilí,  
a když přijde měsíc srpen,  
žit je rolník popílí.



# Apoštolát modlitby.

Apoštolát modlitby je dílem světovým a pro moderní dobu téměř nepostradatelným. Žijeme v době pokroku a vynálezů, jež mohou člověku život ulehčiti a zpříjemniti. A přece i srdci moderního člověka to vše nestačí; při všech pozitivních zůstává nevyplněno, cítí kolem chlad hmotařství a sobectví. Čeho se mu tedy nedostává? Právě, nezištné lásky. Kde ji nalezneme? U lidí? Snad; možná také že ne. Najde ji však jistě tam, kde proň od věčnosti žila, v ohnisku lásky, v Božském Srdci Páně. Jedině vřelá úcta Božského Srdce dá mu to, po čem prahne. A ruku v ruce s touto pobožností jde apoštolát modlitby jenž vlastně není nic jiného. U nás je bohužel téměř neznám a proto si ho můžeme krátce povšimnouti.

Apoštolátem rozumíme spolek aneb lépe organisované hnutí, jež si vytklo za účel co největší rozšiřování cti a slávy Boží a horlivost o spásu duší. Poněvadž apoštolát možno prováděti různými způsoby, rozeznáváme také několik druhů apoštolátu: apoštolát slova, dobrého příkladu, modlitby, atd. Nejdůležitějším z nich je apoštolát modlitby, jenž užívá k dosažení svého účelu výhradně modlitby jako nej působivějšího prostředku. Kdežto ostatní druhy apoštolátu jsou omezeny ať už místem nebo časem, apoštolát modlitby se může všude uplatnit a za jakýchkoliv podmínek, neboť není vázán ani věkem ani místem ani stavem. Modliti se přece může tak kněz jako prostý laik, jak dítě tak stařec, jak zdravý tak nemocný. Krátce: apoštolátu modlitby může býti účasten každý katolik, jemuž záleží na oslavě Boží a spásě duší. Že apoštolát modlitby je nejúčinnějším, o tom svědčí Písmo sv., svatí Otcové církevní a konečně četná schválení papežská.

Jak se má apoštolát modlitby prakticky provádět? Předně jest velmi

prospěšno, když nejen modlitbou se budeš snažit dosáhnouti jeho cíle, nýbrž všechny práce, strasti a vůbec celý život zasvětiš jeho vznešenému účelu, neboť každý čin, který vykonáš v milosti posvěcující a s dobrým úmyslem, má před Bohem nesmírnou cenu.

Takřka hlavním pilířem apoštolátu modlitby, na němž vše ostatní spočívá, je úcta a zasvěcení B. S. P. Komu má více záležeti na oslavě nebeského Otce a spásě duší, ne-li Kristu Pánu? Vždyť on je to, jenž sestoupil s věčných nebeských stánků, snížil se v podobě člověka, žije mezi lidmi, trpí a konečně dokonává své dílo výkupné na kříži potupnou smrti. Proč to vše činí? Co jest hybnou silou, která jej k tomu takřka nutí? Láska k Otci, láska k duším. A tu ještě poslední úder jeho srdce, poslední jeho vzdech „žizním“ platí nesmrtelným duším. Jeho duše prahne po spásě duší, za něž prolévá svoji předrahou krev do poslední krupěje.

Kdo cti Syna, ten si váží také Matky. Která srdce si byla bližší, než srdce Spasitelovo a srdce jeho předražené matičky? Je tedy nemyslitelné, aby vroucí ctitel Božského Srdce Páně neuctíval zároveň Pannu Marii, matku božské milosti, útočiště hříšníků.

Nutno jest také co nejčastěji prositi rozhněvanou spravedlnost Boží a za usmíření pro tak strašné urážky a nevděk, jehož se jí dostává. V modlitbě pak ať už smírné nebo zaslíbené třeba hledati jakéhosi jednotného spojení, neboť „kde dva neb více je shromážděno ve jménu mém, já jsem uprostřed nich.“ A konečně láska k Spasiteli plodí také lásku k jeho svatě snoubence. Proto člen apoštolátu modlitby má obzvláště lnouti k církvi svaté, s ní žiti, trpěti a zájmy její mají býti jeho zájmy.

Jak z toho všeho plyne, k apoštolátu je zapotřebí pravé, nezištné lásky, která na sebe zapomíná a horuje je-dině o slávu Boží a spásu duší.

Apoštolát modlitby není žádným novým vynálezem, neboť se vyvíjel, rostl a mohutněl s úctou B. S. P. S ním se spojila později celá řada zbožných společností a bratrstev mužských i ženských, jež mají účast na jeho modlitbách, sv. svátostech a dobrých skutečích. Mužských je celkem 76, ženských 337. Nejvíce je jich v Římě, totiž 39.

Výhodou Apoštolátu je, že má značnou část tisku v rukou; obzvláště v nynější době je to nadmíru důležité, neboť nyní tisk hraje v životě společenském důležitou úlohu. Jsou to různí „Poslové a Školy Božského Srdce Páně“, kteří se snad názvy od sebe liší, ale význam všech je týž: za-kořenit co nejhlouběji v srdce lidská věrou úctu k Božskému Spasiteli. U nás je to „Škola Božského Srdce Páně“, jež má pouze tisíc odběratelů, pak slovenský časopis „Posel Božsk. Srdce Ježíšovo“ s 29 tisíci odběratelů. Co je to však proti německému „Die Mütter“ („Matky“), jež má sice menší počet stran, ale má 550 tisíc odběratelů. V Evropě takových časopisů máme 31. V Americe jsou nejčetněji zastoupeny Spoj. Státy, v Asii Indie, v Africe existují celkem tři a v Oceanii dva.

Že apoštolát modlitby neexistuje jen na papíře, je zjevně jednak z posledních statistik, jednak ze zpráv ředitelů apoštolátu v různých zemích. Nyní je v 75 národech, 1024 diecésích a stotisících centrech. Rozesílá do světa 40 „Poslů“, jež odebírá přes 2 mil. 215 tisíc duší. Měsíční listy předplácí asi 10 mil. 845 tisíc. Koněčně rozesílá do světa časopisy pro mládež, mariánské a jiné, jichž počet exemplářů dosáhl roku 1930 přes tři miliony 739 tisíc.

Ještě některé zprávy ředitelů apoštolátu modlitby o slavnostech a manifestacích, jež se konaly ke cti Božského Srdce. Jak vroucí zbožnost chovají Tyroláci k Spasiteli, ukáže nám tento krásný obrázek: Od 2.—12. října min. roku se konal eucharistický kongres v Inomosti. Tu se sešla spousta mužů, žen a děti a všichni na kolenou obnovují své zasvěcení Božskému Srdci. V nejprostrannější zahradě je postaven oltář a nad ním vztyčen krásný obraz umělce Tomáše Walcha z Imstu s ukřižovaným Spasitelem, jenž nese na hrudi odznak své nekonečné lásky a milostivě shlíží na zasvězené hory tyrolské. Nebylo oka, v němž by se nezaperlila slza, když tisíce a tisíce nevinných dětí klečelo před ukřižovaným a z tisíců dětských hrdek se rozléhalo úpěnlivé tříkrát „Zdrávas“: za rodiče, za vlast a za ubohý národ ruský úpějící pode jhem bolševismu.

Také v Polsku se úcta Spasitele v jeho Srdci krásně rozvíjí a tím ovšem rovněž kvete apoštolát modlitby.

Při poznaňském kongresu koncem června 1930 sešlo se sedmačtyřicet delegací Křížáků z celé Polsky se svými prapory, aby učinili hold svátostnému Ježíši. Ráno o 9. slavná mše sv., při níž většina mladých Křížáků přistoupila k sv. přijímání. Nato celebrant roznítl mladá srdce nadšenou promluvou. Po apaštolátském požehnání, sestaví se průvod. Skoro šest tisíc hochů a dívek kráčí hrdě se svými osmdesáti prapory. Pět hudebních orchestrů doprovází jemné hlásky v krásných chvalozpěvech k Ježíši Svátostnému. Přicházejí ke chrámu Otců T. J. Všichni se rozestaví tak, že tvoří obrovský živý kříž. Tu se otevře kostelní brána a za průvodu četného duchovenstva vychází J. M. biskup Dymek s Nejsvětějším v rukou. Ježíš nyní dle uprostřed kříže, ríkoliv však posmíván a tupen, nýbrž osla-



vován a veleben a sám žehná dětem.  
Tu se zdá jakoby se opakovala ona  
biblická scéna: „*Nechte maličkých při-  
jít ke mně . . .*“

V národě, v němž kvete úcta B. S. P.,

je také na výši apoštolát modlitby  
Kdy u nás o něčem podobném usly-  
šíme? Dovedeme-li jiné napodobovat  
ve zlém, proč jich nenapodobujeme.  
v. dobrém?

St. z Veletur.



M. T.:

## Srdce Panny Marie.

Srdce Panny svaté, zdroji věčné lásky,  
z něho napáji se žizní zprahlý ret,  
ruka něžné matky zhladí dětem vrásky,  
Srdce tvoje bylo nebes krásný květ.

Srdce Panny svaté, trůne věčné krásy,  
Bůh si zvolil v tobě stánek zářící,  
láska tvoje, Máti, smilování hlásí,  
požehnání dáváš matky pravici.

Srdce Panny svaté, sade věčných květů,  
na záhonech jeho bílých růží nach,  
lilie tam bílá, nezabudek je tu,  
zdá se, že to nebe snesla v světa prach.

Srdce Panny svaté, keři věčných plodů,  
těmi sytí duši bídný země syn,  
z něho proudí síla světa pro obrodu,  
tebe k spáse naši stvořil Hospodin.

Srdce Pauny svaté, moře věčných slastí,  
z tebe berou těchu duše malátné,  
cestičkou jsi stinnou donebeské vlasti,  
uveď i nás po ní v sídlo posvátné.



## Bůh chce svým kněžstvem zachrániti svět.

„Půjdu ke svým kněžím a naplním je svou  
láskou.“

Nekonečná láska splyne jimi do duší.“

(Slova Božského Spasitele k Sestře Luise Marii  
Chlaretové de la Touche).

Jak nehlásati nekonečnou lásku a  
dobrotu Boží k lidem?

Za naší doby, kdy svatou Terezii  
z Ježíška a Sestrou Benignou Conso-  
latou volal Božský Mistr duše ke  
své milosrdné lásce, hle, ještě jiná

duše, sestra Luisa Markéta Charetová  
de la Touche, Salesiánka v Paříži,  
zaslechla Jeho dojemné volání, vy-  
zývající ji, by se obětovala za kněž-  
stvo, jímž chce spasit svět.

Dne 10. června r. 1902 řekl jí Pán:  
„Chci zjeviti kněžím své Srdce. Po-  
třebuji jich ke svému dílu: Láskou  
rozehřáti svět.“

Dne 25. června t. r. „Chci, by kněží  
byli rozsévající lásky.“

Dne 4. června 1904 řekl Ježíš s ne-



*Pečlivá Marta.*

výslovnou něhou: „Kněžstvo jest plod mého srdce. Vždy miloval jsem své kněze; ale horlivost, kterou v poslední době přemnoho z nich ukázalo, by rozšířila pobožnost k mému Srdci, zvětšila ještě mou lásku k nim. Řekni jim, by přišli ke zdroji lásky. Až hojně tu načerpají, obnoví svět. Kdo přijdou k mému Srdci, těm udělím novou moc nad dušemi.“

Tedy Bůh chce spasit svět. Chce to učiniti láskou, a to bude dílem kněží.

V poslední době můžeme konstatovati zvláštní zjev, jenž odpovídá tomuto plánu Božímu, že totiž vedle klášterů, jež na př. jako Karmel, zvláště se modlí a obětují za kněze, vidíme ještě i ve světě vybrané duše, které milost Boží neodolatelně pobádá, by se obětovaly za kněžstvo.

Jaká útěcha, kdy proti vzrůstajícímu protikněžskému proudu vzrůstají i řady těchto hostů za kněžstvo, jež má obnoviti svět!

Povězme se sv. Janem Zlatoústým: „Kněz jest tolik co národ.“ „Pracovati za kněze, toť pracovati za násobitele,“ praví blah. Eudes.

Jak výtečným duchem jsou vedeny duše, jež se obětují za dělníky sv. evangelia, neb tyto spasí miliony duší, jimž, jak říkávala sv. Terezička, budou matkami.

Abychom se povzbudili k této vznešené obětavosti, nahlédneme do poznámek sestry Luisy Markéty! Najdeme tam mnoho, co roznítí naši horlivost pro toto dílo světla a spásy!

### *Vznešenost kněžství.*

„Ježíš mi řekl: „Kněz jest mnohem více než můj služebník; účast, kterou má na mém kněžství, dává mu jistou rovnost se mnou.“

„Večné slovo založilo kněžství, by v průběhu věků šířilo království lásky; ukázalo světu své srdce; dnes jako

zbraň lásky dává je svým kněžím.“

„Kněz jest bytost tak přioděná Kristem, že se stává téměř Bohem.“

„Kněží — toť matky! Musí duším dávatí život, krmiti je a pečovati o jejich vzrůst. Aby však mohli živiti duše, musí sami míti hojnost života a tepla lásky, stále vroucnější a stále obnovované.“

„Kněžstvo jest srdcem Církve, aby životně mohlo pracovat, musí býti silné a zdravé, musí býti svobodné a vroucí, jeho tlukot musí býti plný, vždy pravidelný a nezávislý.“ Kristus náleží knězi, který nejen sám žije Kristem, jenž dobrovolně se mu dává, ale živi jím i jiné duše.

Dne 5. června r. 1902 řekl Ježíš:

„Můj kněz jest druhým já; miluji ho, ale musí býti svatým. Před devatenácti věky dvanácte mužů změnilo svět; byli to kněží; i dnes dvanácte kněží mohlo by změnití svět.“

Ježíš řekl pak duši milované: „Oddej se celá mým kněžím a já se dám celý tobě.“

*Ó Ježíši, vrať se k nám svým kněžstvem!*

Ti, kdo by se chtěli připojit ke zbožné řeholnici, necht se modlí modlitby za kněze, vyňaté z jejich poznámek:

„Ježíši, Ježíši, obživ svým srdcem srdce svých kněží! Svou láskou rozechvěj jejich lásky! Necht žijí cele v tobě! Jejich tělo necht žije tvým nejčistším tělem, jejich rozumy tvým božským rozumem, jejich srdce tvým tichým a vroucím srdcem! Svět, potřebuje tolik lásky, tolik světla!“

\*) Viz dubnový sešit letošního ročníku. „Společenské království srdce Ježíšova skrze neposkvrněné srdce Panny Marie“, vychází v Chinové ve Francii v převorství sv. Luánu.

Těm, kdo každodenně budou se modlití následující modlitbu, udělil sv. Otec Pius X. z 3. III. r. 1905 pokaždé 300 dní odpustků a v první neděli neb v první pátek v měsíci odpustky plnomocné.

„Ó Ježíši, věčný veleknězi, božský obětníče, kterýs ve své nekonečné lásce k lidem, svým bratřím, dals ze svého nejsv. Srdce vytrysknouti křesťanskému kněžstvu, rač dále rozlévati ve svých kněžích oživující proudy své nekonečné lásky.

Žij v nich, přeměň je v sebe! Připrav si z nich svou milostí nástroje svého milosrdenství! Jednej v nich a jimi a učiň, aby věrným následováním

tvých nejsv. ctností celi se tebou přioděvše, tvým jménem a silou tvého ducha vykonali ona díla, která tys vykonal pro spásu světa.

Božský Vykupiteli našich duší, viz, jak velké jest množství těch, kteří spí v temnostech bludů! Viz, kolik nevěrných ovcí chodí kel propastí! Pohleď na zástupy chudých, hladových, nevědomých a slabých, již stěnaají ve své opuštěnosti.

Vrať se k nám svým kněžstvem! Žij v pravdě opět v nich! Jednej jimi a jimi procházej opět světem uče, odpouštěje tiše, obětuje se a obnovuje svatá pouta lásky mezi srdcem Božím a srdcem člověka.“

Jan Lacroix.



M. T. :

## Navštívení Panny Marie.

(Ke dni 2. července.)

Jako růže plná krásy  
šíří vůni kolem,  
Matička dnes věčné spáasy  
pohořím jde — dolem.

V Nazaretu skrytě žila,  
jen Bůh o ní věděl,  
po tetě se roztoužila,  
cít jí z očí hleděl.

Kudy kráčí, ptáčky pějí,  
květinky se sklání,  
zvonky něžně vyzvánějí  
k slávě nebes Paní.

Alžběta ji s úctou vítá:  
„Odkud mi to dáno  
zřítí tu — z níž světlo svítá? —  
zdráva, Boží schránko!“

Maria se k tetě vine,  
plná nebes štěstí,  
„Magnificat“ s retů plyne,  
kolem zašelestí.



# Červení.

Nebyl nijak přítelem prvního přijímání. Dojista ne. To přece jest něco příliš zastaralého, tak něco pro zpětečníky, jak hlásal jeho časopis, jeho jediný časopis. Jen jeho žena na to držela. A poněvadž nechtěl ji zamoutit, neb vše až příliš ji dojímal, dovolil velkomyslně malému Jeníkovi, by chodil na přípravná cvičení k prvnímu sv. přijímání. Vymínil si však s největší energií: „Ale viš dobře, ženo, že na to nepůjdu.“ „A snad přece!“ „Ne a dost!“ Vstáváje od stolu vrhl ji ještě tuto lapidární větu: „Duby v lese nechodí také ke přijímání.“

\*

Ostatně byl přesvědčen, že jeho syn, červený z červeného, zůstane červeným a dojista při náboženství bude se chovat červeně, i odešlou ho. To by ovšem zjednodušilo celou otázku. Ale ne. Tygr po krvi žíznlivý měl synka, běloučkého beránka.

Hošík přesně a pozorně účastnil se přípravy. Dostal velmi dobré známky, ano po rozdávání odměn přinesl si domů, záře štěstím, krásný obrázek sv. Terezičky a sochu nejsv. Srdce Páně.

\*

Nédůvěřivě a pohrdlivě hleděl komunistu, jak do jeho obydlí vcházíji tyto poslední stopy umírající pověry. Hleděl na to, jak se díváme na předpotopní kamení a kosti.

„Ale ubohý Jeníku, ty věříš v tyto komedie?“

„Ale tatínku, Terezička není žádnou komedií. Žila skutečně. A žije ještě v nebi, neb s nebe prokazuje lidem mnoho dobrého.“

„A co tamto . . . Jak tomu říkáš?“

„Nejsv. Srdce Páně.“

„Tak? Co to jest?“

„Ale tatínku, nejsv. Srdce Páně jest sám Kristus Pán, který nás miluje.“

„Kristus? Když jsi to řekl, zdálo by se, žeš všechno řekl.“

„Ano, Kristus Pán — toť pravda — je všechno —“

„Ubohý klučino! Co ti epou do lebký! Nu — jen k vůli matce. Jinak . . .“ Přitom pln útrpnosti pohlédl na svého věřícího synka!

Ale když Jeník začal duchovní cvičení, bylo nápadno, jak byl roztočilý, lichý, úslužný! Komunistu neříkal nic, ale pokládal za svou povinnost, přihlídnouti trochu blíže a zvláště chtěl slyšet, co jeho dědici vštěpuje se do hlavy. Nezminiv se o tom ženě, rozhodl se, že půjde do kostela, na závěreční promluvu duchovních cvičení. Dojista farář vytáhl se tu s celým plánem, ukáže, co se skrývá na dně pytle, i uvidí se dobře, jak se vlévá opium náboženství do ubohých dětských mozečků.

\*

Když přišel, kostel byl přeplněn. Tatínek komunistu musil zůstat u zdi stát. Co tam bylo lidstva! Byli tu občané i proletáři, vyříduduchové i ošizení, dámy z vysokého světa i uvědomělé ženy dělnické, vojini i důstojníci, a též nejeden z jeho soudruhů.

Divná věc, všichni jak by si rozuměli, jak by zapomněli na boj společenských vrstev, který tvoří první článek Creda červených, zítřejšího Creda, jediného Creda.

Konečně přišel farář . . . dobrý člověk . . . Známe ty dobré lidi . . .

Mluvil k dětem a komunista, napínající uši, slyšel celkem toto:

„Moje drahé děti, blíží se konec duchovních cvičení. Ještě jedna noc a zasnítne jítro prvního slavného sv. přijímání.

Nechť vaši duši plní vděčnost k těm, kdo vám připravili tuto slavnost . . .

Vděčnost k Bohu. Hleďte, vybral si vás, mezitím kdy tolik jiných dětí žije od Něho odloučeno, nedbajíc o Něho . . .

Vděčnost ke kněžím, kteří žijí jedině pro vás.

Vděčnost k rodičům, k vašim drahým rodičům. — Domov — toť druhý kostel. Prvním oltářem dítěte jest matčin klín. Ach, jak děkuji hlavám rodiny, zde přítomným, že splnili mé přání a přišli k dojemnému večernímu obřadu. Chci vám, drahé děti, požeňnat srdcem svého srdce . . . Ale nechci vám žehnatisám! Prosim všechny zde přítomné otce, by se mnou zvedli ruku nad vašimi hlavami, neb otcovské požeňnání, již od počátku světa, bylo ochrannou zárukou dětské duše.“

Kněz pozvedl ruce. Těže chvilí všichni přítomní muži učinili za jeho příkladem. Úchvatná chvíle! Nad dětskými hlavičkami vztahovaly se ruce jako k obraně, ruce beháčů a chudáčů, ruce občanů i vojinů, ruce mladých mužů i chvějící se ruce starců! Sit nomen Domini benedictum!

I našeho komunisty zmocňuje se pohnutí. Zvední ruku, volá mu v duši rozkazující hlas. Tvůj hoch nebude šťasten, jestli mu nepožeňnáš . . .

Já žehnat — já?

Ano, ty!

Tisíc láter . . .

Tisíc neb ne, ale tys otcem toho dítěte a máš ho rád!

Mám-li ho rád! Ostatně nejsem více psem než jini.

Dítě sedí právě naproti němu . . .

A komunistka zdvihá okázale ruku, čtyři prsty i palec . . .

Ne, nepožeňná-li Bůh jeho drahému kloučkoví, ne, opravdu, nebude to jeho vinou, že nepozvedl ruky . . .

Ano — tajně rukávem stírá slzu, hloupou slzu, jež chce mu splynouti na vousy. A žena doma — ve středu večer — divila se náramně, když manžel — komunistka, řekl jí drsně: „Můj svrchník — myslím, že jest v pořádku . . .“

„Tvůj svrchník?“

„Nu ano, můj svrchník . . .“

„A proč . . .“

„Nu na zítřek . . .“

„Tak ty půjdeš?“

„Jestli půjdu!“ zvolal máchnuv mocně rukou.

„Pojď, ať tě obejmul“

A žena něžně ho objala, jak dosud nikdy . . .

Petl d' Er mite.



## Velkonoční svaté přijímání.

Jest Boží Hod velkonoční, šest hodin ráno. Spěchám do kostela. Jest chladro. Ulice jsou pusté.

Předemnou jde mladé děvčátko, 14—15 let. Ne více. Má dlouhé vlasy. Vězí celé v bílé, v prostřed přepásané bluze. V každé ruce nese množství lahvi s mlékem. Má bledou tvář, oči jasnomodré. Jde rychle. Má na pilno.

Náhle se zastaví, postaví láhve na chodník a začne plakat. Plačíc hledá kapesník. Nenalezší ho, utírá oči zástěrkou. Zastavuji se u ní: „Co se vám stalo, mé dítě?“ — „Ach, pane faráři, je mi smutno, hrozně smutno.“ — „A proč?“ — „Dnes Boží Hod — a já nemohu ani na mši sv.“ — „A proč? Snad pání tě nechtějí pustit?“ „Ach

ne, moji páni, zvláště moje páni — jsou velmi hodni. Ale sami nemohou dnes do kostela. V obyčejnou neděli to ujde . . . Ale dnes! Přece člověk není pes . . .“

\*

„A čím jsou tvoji páni?“ „Cukráři na ulici B. . . Celé dopoledne jest tolik práce . . . Hledte, zde na tu láhev čekají o 6½, na tamtu o 7 hodin v sousední ulici. A všech 12 musím roznést . . . A jsem tak unavena.“ — „Snídala jste?“ — „Ach ne, není na to kdy . . . Až se vrátím v 9 hodin, musím do krámu. Ach, kdyby tam nebylo jen tolik lidí . . . Ale musí-li dlouho čekat, ihned jdou jinam.“

\*

To vše vypravuje vzlykajíc. Jest celá nešťastná. „Jste z Paříže?“ „Ach ne, od severních břehů . . .“ „Máte rodiče?“ „Ano, ach kdyby věděli, že ani na Boží Hod nemohu se dostat na kousek mše svaté, jistě by mne byli nepustili. Mám ještě doma sestry . . . Jistě jdou nyní na velkou . . . Na Zelený čtvrtek byly u sv. přijímání . . . A já zde.“ A opět pláče.

\*

Hlavou projela mi myšlenka: „Chtěla byste ke sv. přijímání?“ „Ach a jak! Ale nemožno!“ — „Pojďte za mnou! Zkusíme to.“ — „Za vámi?“ — „Nu ano.“ — „S těmi láhvemi?“ — „Ano, s těmi láhvemi. — A již zamířil jsem ke kostelu, vlastně k mým dvěma kostelům, spojeným dlouhými krytými chodbami. Malá cukrářka jde za mnou; nerozumí mně. Ale já sobě rozumím. Když došli jsme k sálu svatebnímu,

obrátil jsem se a řekl: „Postavte zde svoje láhve.“ „A nikdo jich nevezme?“ „Ne“. Při tom mrkl jsem na jistou paní, aby trochu na ně dala pozor. „A nyní třeba se zpovídat.“ — „Nejsem připravena.“ „Připravíme vás“. Právě v té chvíli přichází pan kaplan. „Nebyl byste tak laskav zpovídat to dítě?“

\*

Po ukončené zpovědi pokročila mše sv. ke sv. přijímání. „Můžete jít hned ke sv. přijímání,“ řekl jsem jí. „Jak — v zástěře? Co řeknou lidé?“ — „Nic — Jen si uvažte šáteček na hlavu.“

\*

Děvče poslechlo. Viděl jsem, jak zbožně kleká a přijímá Tělo Paně. Potom trochu znepokojena vrací se ke svým láhvím . . . „Co si Pán Bůh pomyslí o takém sv. přijímání,“ šeptá berouc jednu po druhé. — „Co si pomyslí?“ Zahleděl jsem se do její bledé tváře, do jejích velkých modrých očí, v nichž cosi zářilo jak z radostí velkonoční. „Nuže, mé drahé dítě, myslím, že Pán Bůh jest spokojen . . .“ „Opravdu?“ „Ano, dozajista . . .“ — „A tedy já také . . .“

A pohlédnuvši závistivě na svátečně oděné věřící, kteří klidně plným douškem požívali radosti obřadů velkonočních, odcházelo jak Gedeon s hrstkou lásky . . . Za chvíli však vrátila se ke mně. Se sklopenou hlavou a s tváří zardělou šeptala mi. „Hledte, pane faráři . . . dojista mi ráče rozumět . . . Dosud nikdy jsem nešla touto ulicí . . .“

P. d' Er mite.





## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*Prázdninová duchovní cvičení ve Stojanově na Velehradě:* 1. učitelky 29. června večer do 3. července, poplatek 80.— Kč; 2. kněží pracující ve spolecích 13.—18. července (čtyřdenní), poplatek 100.— Kč; 3. studentky 20.—24. července, poplatek 40.— Kč; 4. studentky z Mor. Budějovic 27.—31. července, poplatek 40.— Kč; 5. studenti nižších tříd 1.—5. srpna v klášteře, poplatek 30.— Kč; 6. studenti z Mor. Budějovic 1.—5. srpna ve Stojanově, poplatek 40.— Kč; 7. studenti 7. a 8. tř. 8.—12. srpna ve Stojanově, poplatek 40.—; 8. akademici a inteligence 17.—21. srpna, poplatek 60.— Kč, akademici 50.— Kč; 9. kněží 24.—28. srpna (třídenní), poplatek 80.— Kč. Přihlášky nejpozději týden před začátkem exercií přijímá: Papežská kolej T. J. na Velehradě.

*70letý novokněz.* Viedeňský arcibiskup Dr. B. Piffel vysvětil 70letého bývalého plukovníka Richtera, který slíbil ve světové válce, že když se vrátí zdravý z vojny, že se stane knězem. Skutečně také po návratu z války podrobil se gymnasiální maturitě a věnoval se studiu theologie.

*Kat. diplomaté.* Ze 420 diplomatických zástupců ve Washingtonu je 236 katolíků. Z vyslanců, kterých je 55, je katolíků 30. Zajímavé je, že doyen diplomatického sboru, anglický velvyslanec sir Esme Howard, je katolík a rovněž francouzský vyslanec Paul Claudel. Oba plní své náboženské povinnosti. Japonský vyslanec sice není katolíkem, ale jeho manželka Debuchi je horlivá katolička. Rodina anglického velvyslance jest již přes 400 let katolická a zůstala jí i za nejkrutšího pronásledování. Paul Claudel, velký francouzský katolický básník,

byl obrácen po návštěvě chrámu Notre Dame, kdysi o vánocích a konvertoval po 4letém duševním boji. Napsal 10 dramát, několik svazků básní, filosofická pojednání. Známý jsou jeho básně a náměty o sv. Václavu a Janu Nepomuckém.

*Stavba katolické kathedrály v Bělehradě.* Bělehrad má 10 kostelů pravoslavných, 2 katolické; 2 synagogy, 1 kostel protestantský, 1 mešitu a 1 chrám buddhistický, při celkovém počtu obyvatelstva asi 300 tisíc osob. Nyní má býti počet katolických kostelů rozmnožen o reprezentativní kathedrálu, která svými rozměry má předčít i hlavní chrám pravoslavný. Počet katolíků totiž v Bělehradě po válce značně vzrostl, hlavně přílivem úřednictva z krajů chorvatských a slovinských. Bělehrad je také sídlem katol. arcibiskupa. V nejbližší době má se začít se stavbou nové kathedrály. Byl utvořen stavební výbor, který se v těchto dnech obrátil s výzvou na všechny jihoslovanské katolické biskupy, aby tito věřícím doporučili pořádání sbírek. Očekává se, že k této stavbě přispějí značnou částkou jihosl. katolíci ve Spojených státech.

*Vynikající kněží-botanikové* P. Lopez de Gomara seznámil Evropu se znamenitou květenou mexickou — P. C. Plumier, mnich řádu Menších bratří, pořídil r. 1630—38 první atlas, do něhož namaloval přes 6000 amerických rostlin. Část tohoto atlasu chová se v pařížském museu a obnáší plných 20 foliantů. — P. Ludvík Feuillée, mnich téhož řádu, uveřejnil dějiny a seznam léčivých bylin v Peru a Chile. — P. Mich. Boym, polský jezuita, vydal r. 1659 první důklad-



nější dílo o čínské floře. — P. Charlevoix T. J. seznámil nás s florou v Kanadě a P. J. Incarvill přivezl roku 1736 první astry z Pekingu. — Řehoř Mendel, opat augustinián ze Starého Brna, konal první pokusy křížení rostlin a svými vědeckými pracemi vydobyl si světového jména.

*Léčebný dům Kněžské nemocenské pokladny v Přerově.* Kněžská nemoc. pokladna v Přerově zakoupila tyto dny vilu Ivánku v Pišťanech a pro-

mění ji na léčebný dům pro své členstvo. Dům je položen na nejvýhodnějším místě pišťanském, sousedí bezprostředně s ředitelstvím lázní, hlavní frontu má do lázeňského parku naproti hudebnímu pavilonu a od pramenů je toliko 5 minut vzdálen. Je moderně vybudován. Teplá a studená voda, zdviž, nádherně zařízené ubikace atd. Byl dostavěn v roce 1930 a vyhovuje tedy všem požadavkům, i těm nejvyšším, dnešního lázeňského života.

---

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za odvrácení nebezpečí bolševismu a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Boj proti bolševismu!

Úmysl v srpnu 1931: **Svěcení dne nedělního a svátečního.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

### OBSAH:

Nebezpečí bolševické. (Hlavní úmysl.) — Eucharistie. (Báseň.) — Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Pane, dej mi pít! (Báseň.) — Poslední zjevení. — Božskému Srdci. (Báseň.) — „Nechte maličkých přijít ke mně.“ — Letní den. (Báseň.) — Apoštolát modlitby. — Srdce Panny Marie. (Báseň.) — Bůh chce svým kněžstvem zachránit svět. — Pečlivá Marta. (Obrazek.) — Navštívení Panny Marie. (Báseň.) — Červení. — Velkonoční sváte přijímání. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

# ŠKOLA

## BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.



BRNO, SRPEN 1931.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať služb  
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

### Svěcení neděl a svátků.

(Hlavní úmysl.)

„Kdo chce do života věčného vejíti, zachovávej příkázání“ toť slova Krista Pána a zároveň podmínka, bez níž nelze života věčného dosíci. U sv. Jana (14, 15) praví Kristus Pán: „Milujete-li mne, zachovávejte má příkázání.“ Z těchto desatero Božích příkázání doporučí sv. Otec Pius XI. zvláště jedno modlitbám našim, aby lépe zachováváno bylo, totiž příkázání: „Pomni, abys den sváteční světil.“ Je to smutný úkaz, že nyní přemnozí křesťané neděle a svátky nesvěti, berou jim náboženský charakter. Lidé pracují jako v den všední, nebo se oddávají světským a hříšným radovánkám, aniž by vzpomněli na Pána Boha a na spásu duše své. A přece slíbil Bůh veliké a hojné požehnání všem, kdož náležitě světi den Páně. Praví Hospodin: „Ostříhejte sobot mých . . . a dám vám deště časy svými a země vydá úrodu svou a stromové plni budou ovoce . . . A budete jisti chléb svůj do sytosti a beze strachu budete bydleti v zemi své . . . Hleděti budu milostivě na vás a dám vzrůst . . . a nezavrhne vás duše má. Ó kéž by křesťané

byli pamětlivi tohoto příslibení a den Páně náležitě světili. Proč není žádného požehnání? Protože lidé nesvěti den Páně služebnou prací a neřestmi. Nevzpomene na vyhrůžku Hospodina u proroka Ezechiele: „Soboty mé poskvrnili náramně; proto řekl jsem, že vyleji prehlivost svou na ně a zahladím je docela.“ A na hoře Sinaj pravil Hospodin: Ostříhejte soboty mé, nebo svatá jest vám; kdo by ji poskvrnil, smrti umře; kdo by dělal v ní dílo, zahyne duše jeho z prostředku lidu svého. (II. Mojž. 31.) Co je příčinou znesvěcení neděle? Je to veliká lhostejnost u lidu, samá hamižnost, samo hmotářství a ještě k tomu bolševismus, který chce zničit náboženství vůbec. Či zapomněli lidé na slova Krista Pána: „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a ostatní bude vám přidáno“? Kdopak se stará nyní o svěcení dnů Páně? Nyní panuje jenom sport a starost o tělo, které bude potravou červů, nebo bude zpopelněno. V tomto urputném boji o svěcení neděle musíme pomáhat Církvi sv., nebo se svěcením neděle souvisí nábožen-

ství a mravnost veškerého lidu. Je to velice vážná věc za doby naší. Z té příčiny spojíme se ve svých modlitbách a útočíme na nejsvětější Srdce Páně. Modleme se také za Rusko, kde den Páně prokletými zákony byl odstraněn. Modleme se za vlády všech zemí, aby moudrými zákony křesťany chránili, svěcení neděle zase všude zavedli. Modleme se za průdělníky a za dělníky, kteří ze zisku neděli méně v den pracovní. Modleme se za nouzové dělnictvo, aby aspoň v neděli mši sv. mohli býti přítomni. Modleme se za ty, jimž neděle je blízkou příležitostí k požívavosti a nízkým rozkoším. Modleme se za věrné a horlivé katolíky, kteří neděli světi též sv. přijímáním a odpolední pobožností. Modleme se za jednotlivé sku-

piny Katolické akce, které slovem i příkladem hlásají: Zachraňte svěcení neděle a svátků zasvěcených! Jednejte podle příkladu starého To-biáše, jehož chválu hlásá podnes Písmo sv., v němžto čteme o něm takto: „Přes to, když chodili všichni k telatům zlatým, kteréž byl udělal Jeroboam, král israelský, on sám varoval se tovaryšstva všech takových a cho-díval do Jerusalema do chrámu Páně a tu klaněl se Pánu Bohu israel-skému.“ Jest to tedy vůle Pána Boha našeho, abychom neděle a svátky svatě slavili. Budete-li to činiti, bude zajisté pozeňhnání Boží spočívati na vás, na domech a rodech vašich, bude vám odměnou za plnění přikázání Božího: Pomni, abys den sváteční světil!



Marie Tesařova:

## Královně nebes.

Maria Panno, Královno nebe,  
vzata jsi v kůry andělů —  
vyhnané děti pramáti Evy  
zírají v říš Tvých údělů.

Zirají v duchu v to sídlo slávy,  
kde Bůh ti stánek postavil,  
kde sbor těch duchů v pozdravu plesném  
co královnu svou pozdravil.

Na čelo bílé, panensky něžné  
diadém skvoucí sám Bůh dal  
v skraň tvoji sličnou, věčný jas vtisknul,  
všemoci svou tě obetkal.

Kol trůnu tvého legie duchů  
k službám ti stojí oddaným,  
Královno nebe, v údolí bídy  
dnes pohled okem laskavým.

Ze tebou jdeme, Matičko svatá,  
zde lkáme plni úzkosti,  
přemz nám vzhůru ve slávu tvou  
materskou svojí milostí.



# Duchovní předmět pobožnosti k nejsv. Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

(Část další.)

Dilexit me.

Miloval mne. (Gal. II. 20.)

## I.

Jak jsme již řekli, jest duchovním předmětem pobožnosti k Srdci Páně jeho láska; ale slova „l á s k a S r d c e J e ž í š o v a“ potřebují vysvětlení; mohouť míti několikery význam, poněvadž v tomto přesvatém Srdci jest několikera láska. Předně jest tu věčná a nestvořená láska, která náleží Slovu právě tak jako Otci, a kterou Slovo s nedostižnou štěrností udělilo lidské přirozenosti, s níž osobně se spojilo. Ale svatá duše Božského Spasitele, jsouc obdařena rozumem a svobodnou vůlí, má důsledně i lásku lidskou, jež jest ovocem této vůle, a tedy stvořena jak ona; leč i tato druhá láska, podle předmětů, na něž se vztahuje, může býti buď láskou k Bohu neb láskou k lidem.

Který z těchto předmětů jest vlastním předmětem pobožnosti k nejsv. Srdci? Jest to nestvořená láska Boží anebo láska lidská? A je-li to láska lidská, zda jest to ta, kterou Ježíš miluje svého Otce neb ona, kterou nás miluje?

Tyto otázky jsou velmi důležité, a jich prohloubení přispěje nejenom k lepšímu poznání srdce Ježíšova, ale snad i k přesnějšímu a méně nejasnému poznání vtělení Syna Božího, tohoto těžiště naší víry.

## II.

Již jsme řekli, že vlastním předmětem této pobožnosti jest lidská, stvořená láska Božského Spasitele. Láska věčná, nestvořená není z ní

dojista nijak vyloučena. Bylať duše Ježíšova již od první své chvíle touto láskou posvěcena, a jeho lidská láska zároveň jí proniknuta. Srdce Ježíšovo od první chvíle tlouklo účinkem této dvojí lásky; stalo se společnou výhní těchto obojích, již nerozlučných plamenů; a je-li v pobožnosti k Božskému Srdci Páně přímým předmětem naší úcty jeho lidská láska, jest druhá láska, láska nestvořená, pohnutkou, jež ji zúšlechťuje a povznáší.

## III.

Ale, namítne snad někdo, je-li tomu tak, nač činiti rozdíl mezi obojí láskou? A proč měli bychom zvláště přihlížeti k té, která jsouc přirozeně konečná a stvořená, jest nedostižně druhé podřaděna? Otázky ty mají větší desah, než jak by se zdálo na první pohled. Jest to totéž, jako kdybychom se ptali, proč božský Spasitel ve své osobě vtěleného slova poukazuje zvláště na své přesvaté člověčenství, když tak často nazývá se Synem člověka? Proč apoštolé za jeho příkladem mluví o něm jako o člověku Bohu milém, jenž ustanoven jest prostředníkem mezi Bohem a lidmi? A proč Duch svatý zdá se více nám připomínat člověčenství Ježíšovo než jeho božskou přirozenost? Vizme pravou k tomu pohnutku! Vtělení jest především dílem milosrdenství a lásky: Slovo nepřestavši býti Bohem, učiněno jest člověkem a tedy ve všem nám rovno, kromě hříchu. Proto Božský Spasitel tak úsilně poukazuje na pravdivost své lidské přirozenosti, kterou přijal z lásky k nám. Tím

zjevil — ne tak svou moc a velebnost, jako spíše svou dobrotu a lásku. Zdá se, že mu na tom záleží, by zůstalo ve stínu vše, co ho nad nás povznáší, aby ukázati mohl jediné, čím jest nám roven. Poněvadž jako Bůh jest veliký a tedy sluší se ho bát, proto tím více jako Bůh-člověk ukazuje svou dobrotu a získává naši lásku. Tedy máme-li více s láskou než s bázní mu sloužit a k němu přilnout, nesmíme ovšem zapomenout, že jest Bůh, ale musíme se zvláště zastavit u jeho přesvatého člověčenství.

#### IV.

Ostatně Slovo nepřišlo jediné proto na zem, by hlásalo nám nesmírnou lásku Boží; chtělo ještě naučiti nás, jak milujice ho, máme konati všechny ctnosti, jež láska zahrnuje. Není nám pouze pravdou, ale i cestou. Je-li jako Bůh naším cílem, jest jako Bůh-člověk cestou, jež k němu vede. V něm vidíme lidskou přirozenost povznesenou v řádu mravním až k nejvyšší dokonalosti; proto jeho příklady jsou nejmocnějším prostředkem, bychom se posvětili a svou přirozenost vždy více přiblížili k přirozenosti Boží.

Leč Slovo jest ještě lidstvu životem, t. j. zdrojem, z něhož rozlévá se v nás život Boží. Tato třetí úloha, ač jak obě předcházející má svůj princip v jeho božství, jest vlastnictvím jeho člověčenství, jímž se vykonává. To potvrdil sám Ježíš Kristus; praví-li tedy: „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti“, mluví o sobě ne jako o Bohu, ale jako o člověku, neboť kmen a ratolesti mají tutéž přirozenost. Rovněž když sv. Pavel často nám představuje Syna Božího jako hlavu velkého těla, jehož jsme údy, připisuje vždy tuto úlohu jeho sv. člověčenství, kterým, jak praví německý tridentský, Ježíš

Kristus rozlévá v duších ospravedlněných onu sílu, jež je uschopňuje k činům nadpřirozeným.

#### V.

Hle, to jsou pohnutky, pro něž máme zvláště se utíkat k přesvatému člověčenství Ježíše Krista; jsou to však i důvody, pro něž lidská láska srdce Ježíšova má býti zvláštním předmětem naší úcty. Srdce to se svou lidskou láskou zastává skutečně způsobem nejdokonalejším trojí právě podanou úlohu. Zjevuje nám předně nekonečnou lásku Boží k lidem. Láska ta má tři velké účinky, tři svrchované tužby, jichž více méně úplné splnění jest měrou její síly: touží se dát, spojit se a obětovat. Čím velkodušnější jest dar, čím užší jest spojení, čím zvláště oběť jest naprostší, tím větší jest vítězství lásky, tím skvělejší její energie. Vtělení slova proto jest svrchovaným triumfem lásky, poněvadž v tomto tajemství Bůh plně se nám dal, dokonale se s námi spojil a cele se za nás obětoval. Zkormáme-li však, co v osobě slova vtěleného jest darem úplnějším, spojením užším a obětí velkodušnější, poznáme snadno, že vrcholícím bodem tajemství, poutem božského spojení, omilostněným jevištěm velké oběti, nejžárlivějším středem a nejžhavějším zdrojem všeho světla a tepla — jest milující srdce Ježíšovo. Ano, co skvěleji zjevuje nevýslovné tajemství Boží lásky, ne-li ono Srdce, jež přijal z lásky k nám, Srdce podobné našemu, Srdce prahnoucí po našem blahu, Srdce soucitné s naší bídou a nekonečně toužící, rozdati nám všechna svoje bohatství?

Zda možno se pak divit, učinil-li Ježíš toto lidské srdce i lidskou lásku, jež je oživuje, předmětem zvláštní pobožnosti, která tak velkolepě hlásá onu lásku, kterou Bůh nás miluje?

## VI.

A to není ještě vše: náš dobrý Mistr jen proto nám zjevil nekonečnou lásku Boží, by nás povzbudil, spláceti ji láskou. Přišel na zem, aby nás naučil, jak zachovati máme ono velké přikázání, jež zahrnuje všechna ostatní; jak cvičiti se v oné královské ctnosti, jejímž nezbytným průvodem jsou všechny jiné ctnosti. Kde však najdeme k tomu vzor dokonalý a zcela přístupný, ne-li v Srdci Ježíšově a v jeho lidské lásce?

Není pochyby, že odvážná láska Boží jest ideálem lásky a spravedlnosti; ale tento ideál až příliš převyšuje naše pojetí; ukrýváť se ve světle nepřístupném, kde zrak, oslepený mračnem smyslů, nevidí leč temné hloubky. Ale upokojme se; v Srdci Ježíšově sklání se tento ideál až na úroveň naší přirozenosti; v něm láska Boží spojuje se se všemi oprávněnými city, se všemi nehráskými slabostmi lidskými a přizpůsobuje se všem okolnostem pozemské naší existence. Je-li pravda, že Srdce Ježíšovo jest sídlem všech ctností, zda nemůžeme říci, že Ježíš svým Srdcem, lidskou láskou svého Srdce stal se nám vzorem všech ctností, jako jest jich cílem a odměnou?

## VII.

Božský život vyplývá v nás, podobně jak u Pána Ježíše, ze spojení Ducha svatého s naší duší; ale tento božský Duch udílí se nám pouze prostřednictvím Srdce Ježíšova. To zřejmě vyplývá z nepopíratelných, již dříve stanovených principů; neb je-li člověčenství Ježíšovo pro duše spravedlivé tím, čím hlava jest pro údy, čím vinný kmen jest svým ratolestem, pak nemožno pochybovat, že udílení ze svého života, ze své božské mizy jest konem lásky a tedy účinkem dobrovolného podnětu jeho Srdce. Dobrovolně zemřel Kristus za nás a dobro-

volně nám přivlastňuje i ovoce své smrti. Co ho pobádá k oživení údů, není slepý bezděčný instinkt; jeho instinktem jest láska, a jedině tato působí, že duše žije jeho životem. O tom nelze pochybovat; ustavičný proud, jenž, jak pravi sněm trident-  
ský, oživuje duše ospravedlněné, vychází ze Srdce Ježíšova; a jako tlukot našeho srdce rozvádí do údů krev a je oživuje, tak tlukot nejsv. Srdce, vzněty jeho lidské lásky vpouští do žil svaté Církve proudy milosti Boží. Nová to pohnutka, bychom utkvěli zrakem na této lásce a učinili ji zvláštním předmětem své úcty. Tento kult nejen nedopustí, bychom zapomněli na lásku nestvořenou, ale přispěje ještě k lepšímu jejímu poznání, k věrnějšímu následování a uschopní k hojnějšímu přijetí jejího vlivu; a jako v nejsv. Srdci Ježíšově nelze lidskou lásku od božské oddělit, tak i u pravých jeho přátel kult lidské lásky bude mít neomylným důsledkem dokonalější lásku k Bohu.

### *Příklad.*

Poslyšme, co vypravuje výtečný katolický dělník:

„Dostalo se mi od Srdce Ježíšova převelikých milostí; i myslil jsem, že nemohu se lépe za to odvděčit, než budu-li usilovně pracovat, aby v našem městě se rozšířily všechny tři stupně apoštolátu modlitby. I šel jsem k panu faráři a předložil mu své plány. Odpověděl mi: „Zatím to zkuste, a potom uvidíme!“ Těžko vypsat všechny obtíže, s kterými jsem musil zápasit. Samojediný zaváděl jsem a šířil apoštolát modlitby — a jsem přece jen pouhý obuvnický dělník, bez vlivu, bez moci. He, čeho jsem dosáhl po pětiletém úsilí: pro první stupeň získal jsem 360 členů, pro druhý 333, pro třetí s měsíčním sv. přijímáním 330, s týdním sv. přijímáním 42.

Dnes s radostí vidím, že apoštolát jest úředně zřízen. Jaké to štěstí pro mne chudého horlitele-dělníka! Místním ředitelem jest rektor kolleje, za jehož obětavost mohu ručit. Rozloučil jsem se s výborem, neb není na mně, abych ho řídil; jsemť služebníkem ne-užitečným . . .

Ke konci ještě slůvko: „Nechť moji bratři-dělníci též se chopí práce a i jim se to podaří. Nejsvětější Srdce Páně jim pomůže . . .“

„A i my chceme říci slůvko: Kněží Ježíše Krista, hleďme apoštolátem modlitby vytvořiti si apoštoly-laiky,

jež jsou našimi pomocníky a předchůdci. Odstraní nám mnohou obtíž. Tito apoštolové nejsv. Srdce přivedou do ovčince nejednu zbloudilou ovečku, které my sami nemůžeme dosáhnout.

Výše zmíněná farnost, obnovená oním prostým dělníkem, čítá 2000 členů, které řídí 40 horlitelů a 90 horlitek. Ovocem jest: lepší slavení měsíce Srdce Páně, denní obcování mši sv., časté sv. přijímání, hojnost povolání kněžských a řeholních, zasvěcení rodin Srdci Páně, krásné církevní slavnosti. Podle mého náhledu „jest dobře řízený apoštolát modlitby ustavičnou misíí . . .“



Marie Tesařova:

## Matičce.

Matičko drahá, nebeská máti,  
k tobě se tulím s důvěrou,  
ochrana tvoje všechno mi vrátí,  
i nebe s celou nádherou.

Celičké žití zasvětim tobě,  
sloužití tobě má je slast,  
v každíčkém činu, v každém i slově  
chci lásky tvé ti zjevit část.

Byť trním cesta k nebi vedla,  
když tvou se stopou po ní dám,  
zas naděje mi v duši sedla,  
že dojdou k nebes výšinám.

Tvá ruka zhojí každou ránu  
a setře s čela horký pot,  
v ráj uvede mne nebesťanů,  
kde pramen živý věčných vod.

Jak zaplesá tu duše moje,  
až klesne Boha u trůnu,  
když ponoříc se v lásky zdroje  
tvé slávy uzří korunu.



## „Nechte maličkých přijít ke Mně!“

(Část další.)

V sobotu 21. května vykonal Vítek generální zpověď. Potom počítal své malé oběti: 118 za jediný měsíc! Výskal radostí. Po nepokojné noci již v pět hodin ráno přiběhl do matčina pokoje: „Maminko, maminko, dnes můj velký den! Rychle mne oblec!“

Marné bylo všechno vysvětlování, že jest příliš časně. Myslíl pouze na Ježíška . . . A tak přistoupil první ke stolu Páně ve svátek nejsv. Trojice 22. května 1921 u sv. Honoria uprostřed svých rodičů, dědečka, babičky, strýce a tety i svého bratříčka. Co se dělo v této duši tak čisté a velkodušné při prvním setkání se s Bohem? Ježíš pohlédl na Vítku . . . Zamíloval si ho a chtěl jedině pro sebe ten vzácný kvítek. „Ó můj drahý Ježíšku,“ řeklo dítě, „miluji tě, miluji tě více než všechno. Hleď, abych ti to dokázal, z lásky k tobě opustím všechno a stanu se tvým knězem . . .“ Ježíš musel se usmáti a říci: „A já též tě miluji, moje malá bílá lilie, nebudeš mým knězem, ale mým anđelem . . . Brzy tě vezmu k sobě do nebe . . .“ A Vítek se usmál — pln důvěry.

Celý den zářil radostí. — Málo ho dojmaly krásné dary, málo bílé květy, jimiž ozdoben byl jeho pokojík . . . málo vybraná snídaně . . . Ne, ne, mělt svého Ježíška a měli spolu tajemství . . . Večer přišla matka k jeho postýlce: „Drahoušku, jsi šťasten?“ „Ach ano, matinko.“ „O co prosil jsi Ježíška?“ — „Já o nic, ale on mluvil ke mně . . . Poslouchal jsem a řekl prostě „ano“. A nechtěje nic dále povědět, sklopil své krásné hluboké modré oči, aby se maminka ničeho nedověděla, neb by jí to bylo líto a plakala by . . .

Vítek, silen tajemstvím Ježíšovým, měl tolik energie, že ničeho nevyjevil své matce.

Od onoho dne značně se změnil. Často se zamyslíl, usebínal se, dozával. Dával bratříčkovi a malým soudruhům své oblíbené hračky. Jeho odpovědi byly vtipné a řízné. Cítilo se, že mluví jen, co chce. Žertem nazývali ho malým diplomatem.

Z počátku přijímal Tělo Páně každých 14 dní, později každou neděli. Byl hluboce zbožný. Měl nad svůj věk živou viru a ducha nadpřirozeného . . . Zdál se býti skeptickým, ale byla to vlastně čistota, jež se obávala, aby nikdo nevníkl v jeho myšlenky. Byl vřelý, vášnivý, ale uměl se tak ovládat, že jen ten, kdo ho dobře znal, věděl, že není lhotejným a tichým, jak se zdál.

Od prvního sv. přijímání modlil se dvakrát denně dlouhé modlitby ze svého katechismu — a bratříček musel se modlit s ním. Zajímavé bylo zpytování svědomí. Vítek byl roztržitý a nemohl si na nic vzpomenouti. Marek mu proto osvěžil pamět: „Rozbil jsi mi hračku . . . Řekl jsi služce, že jest hloupá . . . Nezdvěřile jsi odpověděl tatínkovi . . . Dal jsi mi facku . . .“

„Ale,“ namítl Vítek, „rozbil jsem tvou hračku, abych viděl, co jest uvnitř. To není hřích říci služce, že jest hloupá, neb byla skutečně hloupá a jak! Dal jsem ti facku, poněvadž jsi ji zasloužil, neb jsi mne bil, tahal za vlasy a kousal . . .“

Jeho nejmilejší zábavou bylo htovení různých strojů mechanických a elektrických, z nichž nejvíce se těšil jeho bratříček.

Na podzim byl přijat do výpravy eucharistické a věrně účastnil se mě-



síčních schůzi. Také začal v první měsíční pátek přistupovat ke stolu Páně.

V říjnu t. r. vystoupil do koleje sv. Aloisia, kterou řídili Otcové Tovaryšstva Ježíšova. Jak se těšil ze své čapky uniformové! Chodil tam rád, ač jako nováček musel si od starších leccos dát libit. Ale nikdy si nestěžoval. Vůbec v koleji byl velmi tichý. Jen učení mu nešlo. Proto z chování měl velmi dobré známky, ale ne z pilnosti ani z pokroku, ač byl velmi nadaný. Když se rodiče proto rmoutili, říkával: „Musí někdo být první a někdo poslední.“

Lenivost byla jeho vadou, jedinou vadou — a málo se staral z ní polepšit. Tamní P. rektor řekl: „Jeho duše byla tak upřímná, tak čistá, tak vpravdě pokorná — při takých schopnostech — že nejednou tážal jsem se sebe, zda snad Pán mu jen proto zůstává „břímě lenivosti“ — jak se mi dítě vyjadřovalo — aby mu zachoval jeho rozkošnou pokoru?“ Vitek sám vyznal jednoho dne mamince: Ježíšek byl tichý a pokorný; já jsem tichý jen v koleji, doma — nikdy; ale myslím, že jsem všude pokorný...“ Byla to pravda. Nevěděl, co jest pýcha, marnivost, samoláska. Nikdy se nechlubil, o nikom zle nemluvil... Potkal-li na ulici špinavé roztrhané děti, srdečně jim podal ruku a dal jim almužnu. Nikdy se nehněval; ani byl-li trestán, a po vykonaném trestu vždy přišel tatínka obejmout.

Jednoho dne byl v cirkus, ale krkolomné kousky ho nezajímaly. „Nač myslíte, drahoušku?“ „Ach slečno, dívám se a počítám, kolik z těch dětí a dospělých osob okolo nás miluje Pána Ježíše? Vím, co učiním. Zítřka při sv. přijímání budu se modlit za celý cirkus.“

„Já také, já také,“ zvolal Marek, vždy hotov následovat příklad staršího.

A za chvíli oba hošáci vesele se

smáli a tleskali mladým provazolecům.

R. 1903 zemřeli mu oba dědečkové. Při smrti tatínkova otce Vitek se zvláště rmoutil. Při té příležitosti uklouzla mu slova, jež se úplně splnila. Brzy půjdu za ním. V rodinné hrobce budu vedle něho ležet. Noviny psaly o něm mnoho. I o mně se bude psát.“ A to řekl zcela lhostejně.

V červenci r. 1924 rodiče s oběma dětmi vydali se do Lúrd. Vitek byl jak u vytržení. Dvakrát přijal v jeskyni Tělo Páně a několikrát pil ze zázračného pramene. Dopodrobna prohlédl si celý kostel, na kolenu lezl po schodech křížové cesty, prohlédl si i vltči jeskyni, ale nejraději vracel se k jeskyni Massabielské. Tu klečel s rukama křížem rozpatýma a hovořil se svou „nebeskou maminkou“. Jeho velké oči zářily blahem.

V předvečer odjezdu, když při snídani v hotelu rozvíjel svůj ubrousek, řekl vážně: „Matka Boží rekla mi tajemství.“ „Pověz mi to, drahoušku,“ žádala matka. „Ó ne, tajemství jest pouze pro dva a ne pro tři. To se nevypravuje.“

„Ach, jaký meč bolesti by proklál srdce matčino, kdyby ho byla zvěděla! Řeklať Matka Boží jejimu synku: „Za nedlouho přijdu si pro tebe; umřeš brzy.“

Když při odjezdu míjel vlak zázračnou jeskyni, Vitek stál u dvířek a posílal hubičky bělostné soše. „Vrátíme se brzo, není-li pravda? Ach ano, brzo.“ Bohužel po šesti měsících Vitek odletěl do nebe.

Po návratu z Lúrd byl Vitek ještě zbožnější. V postýlce modlival se desátek růžence a denně nosil květiny Matičce Boží...

V říjnu vstoupil do VI. třídy a připravoval se na svaté biřmování. V práci byl pokrok. Učil se pilněji a i úlohy byly pečlivější. Od října chodil každý druhý den ve sv. přijímání. Jednoho večera však byl ne-



*Nanebevzeti\_Panny Marie.*

poslušný. „Zítra nepůjdeš ke sv. přijímání,“ řekla matka. Ráno tedy Vítek musel posnídat. Po snídani přišel k mamince a řekl objímaje ji: „Viš, jest mi jedno, nepustíš-li mne ke sv. přijímání. Ježíšek a já — my se milujeme a vždy se dovedeme nějak zařídít . . .“ Duchovní přijímání nebylo mu tedy neznámo.

V neděli 30. listopadu-slavený radostně jeho narozeniny. Bylo mu jednáct let. Dostal velký koláč s jednácti svíčkami a bylo i šampaňské.

Ale v noci před Neposkvrněným Početím náhle se těžce roznemohl. Dostal záškrt. Povolán lékař a dva slavní specialisté. Několik klášterů se

modlilo za uzdravení dítěte, jež toužilo být apoštolem . . . V jeskyni Lúrdské a v Paříži u Matky Boží Vítězné dnem i nocí hořely svíce za udravení Vitka. Celá kollej Otců jesuitů, zvláště obě oddělení VI. třídy, modlily se rovněž vroucně.

Ale nepomohli slavní lékaři, ani zkoušená ošetřovatelka.

Duše dítěte milovala Ježíše; obětovala se mu hned při prvním setkání, a tu lásku znovu vždy utvrdilo každé nové přijímání. Nyní utrpení mělo ji očistit, by potom přímo mohla odletěti do vlasti nekonečného blaha.

(P. d.)

M. T.:

## Věčné lásce.

Kdo, lásko věčná, pochopí tebe,  
tobě jen žije, v sobě má nebe,  
své bytí tobě zasvěti cele,  
rád všechno trpí pro Spasitele.

Ó lásko věčná, Ježíši sladký,  
tvá láska větší nad lásku matky,  
matka dá dítěti život jen časný,  
ty dáš nám život na věky krásný.

Ty lásko věčná, dáváš sám sebe,  
kdo ji ten pokrm, v sobě má nebe,  
z tebe mu tryská věčná slast ráje,  
ó kdož by změřil tvé lásky tajem?

Ty, lásko věčná, jsi beze hrází,  
na kříž tě vbili hříšníci — vrazi  
a ještě s kříže posledním dechem  
výkřik tak vroucí lásky jest echem.

Ó lásko věčná, buď našim blahem,  
až někdy klesnem na Srdec drahém,  
nech nás tu čisti písmo tvé lásky,  
připoutej nás k ní věčnými svazky.



## Exercicie.

Doba prázdnin je dobou zotavení tělesného i duševního. Proto lidé otvírají seznamy lázeňských a výletních míst, aby se někam uchýlili k odpočinku. Jsou však vydány též seznamy míst, kde si duše odpočine —

u Boha. Jsou to exercicie. Doba prázdnin je dobou exercicií. U nás jsou to poněkud jiné exercicie třídění a mnohým se zdají ještě dlouhé. Ale jinde nejen kněží, nýbrž i laikové konají exercicie delší, ba dokonce někde

i exercicie úplně třicetidenní. Třidenní exercicie jsou pouze výňatkem tohoto velikého díla, jež u nás téměř dosud nepřešlo prahu noviciátu. Zdá se nám to příliš dlouhé? Poslyšte účastníka a přihlaste se brzy na třidenní kurs exercicií, kde je vám to podle seznamu nejprůhodnější.

Večer 7. ledna . . .

V noviciátním asceteriu jasně osvětleném je teplo, útulno. Novicové čekají. —

Jásavé vánoční akordy doznívají jim v mladých duších, oči planou nedočkavostí, na všech pozorovat tiché rozehvění.

30denní exercicie!

Stojí před nimi neznámé, velké, tajemné. Slyšali, že z exercicií vyrostlo Tovaryšstvo, ony že dovedly vdechnouti sílu a nadšení velkému Xaverovi, vytvořití pravé a dokonale apoštoly. — Co to bude? — Co uvidí? — — —

Konečně! — Vchází dp. exercitátor.

Očekávání, radost, vzrušení jeví se na tvářích všech. Teď rozhrne se již rouška a objeví se — co? — Snad pohádkový kraj, plný vůně a krásy; vždyť mladá duše tak ráda zalétá do říše snů!

Po krátké modlitbě dp. exercitátor začal — klidně, prostě. Několik slov — a již se řítí vzdušné zámky, kouzelné vidiny. „Nevedu vás do pohádky. Vstupujeme na loď, abychom vypluli na širé moře. Opustíme vše; poslední pozdravy, loď odrazí, břeh ubíhá dozadu, mizí — kolem voda, nad hlavou obloha . . .

Zapomeňte na svět, na velké i malé starosti a žijte jen sobě a své duši!“

Tak začali jsme exercicie. Ztichl noviciát, umlkla ústa. Mluvil Bůh. Jednou zněla jeho slova jako kouzelná hudba a tichounce lila se v duši jako balsám, jindy hřímala a otřásala i nejchladnějším srdcem.

Na prahu exercicií stanuli jsme před ním — svým Tvůrcem a svrcho-

vaným Pánem. Vážné myšlenky plynuly v rozjímání hlavou. Čím's byl? Kdo o tobě věděl, mluvil před padesáti, sty roky? — Jediné všemohoucí „Budiž!“ a z pouhého nic vykouzil Bůh krále tvorstva. V pokoře klečíš před jeho velebou, abys ho chválil, ctil a jemu sloužil. On tě pozvedá, objímá láskou, ukazuje svou krásu a dokonalost — chce tě učinit nevýslovně šťastným, chce ti dát sebe. On je tvým nejvyšším, nebláženějším cílem. —

Chápeš nyní, co to znamená žít — být člověkem, a třeba i tím nejubožejším a nejprostším? Či chceš snad reptat, že druhý má víc nežli ty? Mladý hochu, chceš víc, můžeš chtít víc než Boha? Je-li tvé srdce velké, jsi stržen tak vznešeným cílem.

A tu najednou padne temný stín v duši člověka — hřích.

Hluboká, přišerná propast otvírá se před námi, závrať pojímá — výkřiky hrůzy. Rozjímání se stupňuje, vždy jasněji a jasněji jeví se zloba a hnus hříchu. Pád andělů, hřích prvních lidí, spravedlivý trest za urážku Boha všemohoucího. A nyní jeden pohled na celý předešlý život svůj — ó, hrůza!

Kolikrát měl jsi tolik odvahy a drзости, abys zvedl proti Bohu pěst a řekl: „Nebudu ti sloužit!“ Jsi zdrcen. Jaké to šílenství pohrdnout a urazit toho, jenž tě může okamžitě zničit! Či jest to tvou zásluhou, že's nebyl potrestán a zavržen jako mnohý jiný, jenž snad méně hřešil, nežli ty?

Může býti některé srdce tak necitelné, aby jím to neotřásl? Hluboká lítost svírá hruď. —

S duší očistěnou upřímnou zpovědí vycházíme klidni z prvního týdne, abychom se osvěžili po tak zdrcujících dojmech. —

„Mladý hochu, chceš být hrdinou?“ ozve se tichý, sladký hlas na počátku druhého týdne. — Kdo zná duši jinocha, ví, že slovo to zní mu jako nejkrásnější hudba. Být hrdinou, vy-

konat něco velkého! Toť nejvroucenější přání a touha, jež dřímá v koutku srdce ideálního hochy. —

Ohlížíš se po hlase. Na vysoké skále majestátní zjev — Kristus Pán. V levici třímá vojevůdcovský prapor a pravici kyne ti, abys přišel k němu. Jako magnet přitahuje tato světlá postava — jdeš. Tu vztáhne pravici, ukáže do dálky a pravi: „Mé království. Jdu dobýt světa. Chceš jít se mnou?“

Dech tají se v prsou, srdce bije prudčeji.

„Pane, ihned. Co chceš, abych činil?“ —

Úsměv přelétne jeho tváří: „Pojď, ukáži ti. Není to tak lehké. Musíš něco snést.“

A v odpověď ukazuje nám svůj pozemský život. — Naším domovem stává se nyní Svatá země s Jerusalemem, Jordánem, Genesaretským jezerem, Karmelem — — —

V tichém domku nazaretském jsme svědky vtělení Syna Božího, skrčení v jeskyni betlemské díváme se na miloučkého Ježíška v jesličkách, klaníme se mu s pastýři, vedeme oslička se sv. Josefem na útěku do Egypta, zpíváme žalmy s dvanáctiletým Ježíšem cestou do chrámu jerusalemského. Prožíváme idylu šťastného života v Nazaretě, učíme se od Ježíška modlit, pracovat, připravujeme se jako on na budoucí své povolání.

Nazaret — noviciát!

Kristus Pán zjevuje se jako Mesiáš celému světu. — Stojí před námi klidný, velký, nepřemožitelný — ideál člověka a zároveň Bůh.

Vždy jasněji vynořuje se jeho bílá postava, jež přitahuje tisíce lidí z celé Palestiny; s obdivem patříme na něho jako na Pána přírody, jenž tiší rozbourané moře, na Pána života a smrti stojícího u hrobu Lazarova.

Láska ke Kristu Pánu stoupá — týden končí se posledním klidným

rozhodnutím: „Drahý Ježíši, půjdu za Tebou — pod praporem sv. Igráce.“

Třeba však, aby se láska k němu upevnila, zocelila — láskou. V moderním světě je jí tak málo a srdce lidské tím více touží; aby našlo někoho, jenž by je miloval láskou čistou, nezištnou. Chceš vědět, kde ji nalezneš? Pojď za Kristem Pánem — uvidíš zázrak lásky. Hora Olivetská, dům Annáše a Kaifáše, palác Pilátův a Herodův, Kalvarie budou ti o něm vyprávěti.

Hluboce vrývá se do srdce obraz Krista trpícího. Šarlatový plášť zahaluje zbičované tělo, přikrývá krvavé rány, trnová koruna vražena do čela, sladký obličej pošpiněn slinami z nečistých úst fariseů a vojáků, v ruce třtina — tak stojí král králů tichý, jakoby necítil a neslyšel rouhavá slova a divoký křik: „Ukřižuj ho!“

On. — Bůh!

Slzy vstupují do očí, mladé ruce se zatínají v pěst: „Drahý Ježíši, kdybych já tam byl . . .“ On však spoutanýma rukama zakrývá ústa. — „Mlč, mé dítě, to je pro tebe. Pojď se mnou na Kalvarii, dám za tebe ještě mnohem víc — všechno, protože tě mám nevýslovně rád. — —

Pohled na Krista ukřižovaného rozzevučí nejjemnější struny lidské duše. Tragedie kalvarská jeví se v celé své hrůze a velikosti. — Hle, zázrak lásky!

„Kriste Pane, když ty pro mne tolik, já bych neměl pro tebe obětovat nic?“ slyšíš výkřik a předsevizetí na konci tohoto třetího týdne. —

Kristus žije, Kristus zvítězil —

Bolest a zármutek mění se v posledním týdnu exercicií v jásavé, velebné akordy: „Vstalt jest této chvíle!“ Překonána jest smrt, radost a štěstí plní hrud. Utrpení není již tak nesnesitelným a zoufalým — poznali jsme jeho pravou cenu. Budeš-li s Ježíšem trpět, s Ježíšem budeš i žít.

Tu ukazuje se služba Boží v celé své kráse. Kristus Pán jako jasný

vzor stojí před námi ozářen, oslaven, probodnutou rukou ukazuje na kříž a praví: „Tím jsem zvítězil, Synu, neboj se utrpení, pojď, vezmi statečně kříž svůj a následuj mne!“

Ještě krátký čas žijeme s ním zde na zemi. S obdivem pozorujeme, jak zvolna počíná vzrůstat pod jeho rukama nádherná stavba jeho Církve, jež potrvá věky. V jeho škole učíme se Církev sv. milovat jako drahou a pečlivou matku, ctít a hájit vše, co

jest její a co jest od ní posvěceno slibujeme jí věrnost. —

Poslední cesta s Kristem Pánem na horu Olivetskou, poslední přísaha věrnosti v jeho službě, poslední jeho slova — a světlá postava Mistrova mizí, mizí z očí, nemizí však ze srdce.

Tricet dní přeletělo jako sen nad tichým noviciátem. — Myslili jsme, že v nich uvidíme pohádku — bylo to však krásnější nežli pohádka.



M. T.:

## Zvadlý kvítek.

Kvetl kvítek něžné krásy  
na zahrádce cestičce,  
zásvit slunečka jej líbal  
po den celý sladičce.

Za večera tichounce zas  
padala naň rolička,  
větříček mu zlato sypal  
do vlásků i na líčka.

Vichřice v kraj zahučela,  
zkázu seje kol a kol,  
kvítek můj tu zničen leží  
a v mých prsou pláč a bol.

Kvítek můj? To duše bílá  
nevinného dítěte,  
ach, zda pel té nevinnosti  
bouře hříchů nesmete?

Chraňte kvítky — duše dětí  
před vichřicí ničivou,  
z nich nám nový národ zkvete  
s budoucností zářivou.



## Ke slavnosti dožínkové.

Jarolím St. P a v l í k.

Na podzim se slaví slavnost dožínková. Svět ji slaví ponejvíce tancem a hodováním; ale my křesťané máme ji slaviti na prvním místě ve chrámu Páně.

Je zajisté slušno, ba naší svatou povinností, abychom za žeň Pánu Bohu poděkovali. Neboť On nechal obilí a polní plodiny růsti, On nechal slunce svítiti a pršeti; on žehnal roli, za-

hradě a vinici; člověk je jenom nádeníkem Božím. Ne ten je něco, praví svatý apoštol Pavel, který seje a sází, nýbrž kdo dává vzrůst, totiž Bůh. Co by nám prospěl stroj sečí a mlátička, kdyby Pán Bůh nedalsvého požehnání? O to požehnání musíme se modliti v prosebné dny a i jindy, na což však mnozí nedbají. Ovšem musí i člověk své při tom vykonati a pilně pracovati, což ho zajisté stojí mnoho námahy a potu. Ale on se potom raduje a chválí Pána Boha, je-li jeho práce dobrým výsledkem korunována. Žalmista praví tak pěkně: Šli a plakali, když símě rozsívali; ale naposled přijdou s jásotem, nesouce snopy své.

Ve Starém zákoně poručil Bůh Israelitům, za žeň mu poděkovati a slaviti svátek dožinek. Už o velké noci — o tom čase začínala v Palestině žeň, museli prvotiny snopů obětovati Pánu Bohu, a o letnicích, kdy žeň na obilí už byla skončena, první chleby z nového zrna přinést za obět. A na podzim, kdy i vinobraní byla skončena, měli slaviti slavnost stánků. To byla druhá slavnost dožinková, největší a nejradostnější svátek v celém roce, o němž měli vesele hodovati a k obědu i chudé vdovy a sirotky pozvati a před Hospodinem se veseliti.

Když přijdeš do země, řekl Mojžíš k lidu israelskému, kterou ti Hospodin Bůh tvůj dá majetkem, a v ní přebývatí budeš, vezmeš prvotiny ze všech svých plodin a dáš je do koše, a půjdeš s ním na místo, které Hospodin Bůh tvůj si vyvolí, aby tam bylo jeho jméno vyzýváno, a předstoupíš před kněze a řekneš: Vyznávám dnes před Hospodinem, že jsem se nastěhoval do země, kterouž nám dáti byl přísahal, země oplývající mlékem a medem. A proto obětují teď prvotiny z plodin země, kterou mi dal Hospodin. A kněz vezme koš z ruky tvé a postaví před oltář Ho-

spodinův. A ty necháš prvotiny tam před Hospodinem, když jsi se byl poklonil Pánu Bohu svému. A budeš vesele hodovati při všem dobrém, jež tobě a domu tvému dal Hospodin, ty a levit a cizinec, jenž jest u tebe.

V knize přísloví čteme toto napomenutí: Cti Hospodina majetkem svým a dej mu z prvotin všech svých plodin: tak se naplní tvoje stodoly přebytkem a tvoje lisy budou vinem přetékati.

Tak máme jednati; nejenom v modlitbách Bohu děkovati, ale i dobrý skutek s modlitbou spojití, Bohu obět přinést, buď pro chudé, nebo pro sirotky, nebo pro misie, nebo na nějaký jiný účel. Příležitosti k tomu nikdy nechybí, neboť se všech stran přicházejí na nás prosby o pomoc.

Vedle žeň polní je i žeň duchovní. Když se pohané svatým křtem do katolické církve přijímají, slaví církev dožínky duchovní. Napřed rozsévají misionáři símě Božského slova v srdcích pohanů a zalévají je svými modlitbami, slzami, námahou a prací, utrpením a protivenstvím, mnohdy i svou krví. A věřící též se modlili za misie a obět přinesli, misionáře podporovali. To je čas setí, čas práce. Potom přijde radostná žeň, když se nové snopy do stodoly Boží svážejí.

Na tuto žeň upozorňuje nás Spasitel, an praví: Žeň je veliká, ale dělníků je málo; prostě tedy Pána žní, aby dělníky poslal na žeň svou. Tito dělníci jsou misionární kněží, kteří pracují o spásu nesmrtelných duší. Dělníků je málo. Opravdu. Počet kněží je nedostatečný, protože mnozí raději světské povolání volí než duchovní, a mnozí nemají tolik hmotných prostředků, aby mohli studovati. Proto máme studující na kněze podporovati?

Dnem dožinkovým je pro nás den smrti. Tu budeme žať, co jsme naseli, kdo skromně seje, praví apoštol Páně, bude i skromně žať. Kdo se mnoho modlil, pilně do kostela cho-

dil, často přijímal, mnoho se postil, mnoho almužny rozdal, mnoho skutků tělesného a duchovního milosrdenství vykonal, mnoho se umrtvoval, mnoho vytrpěl, ó, jak se zaraduje, když bude za to všechno sklizeti odměnu. Radujte se a veselte se, neboť odměna vaše bude velká v nebi.

A posledními dožínkami je den všeobecného soudu. Podobanství o plevu mezi pšenici Spasitel sám učedníkům vyložil a řekl: Žeň je konec světa, a ženci jsou andělé. Tak jako sbírají plevel a spalují ohněm, tak to půjde i na konci světa. Syn člověka vyšle svoje anděly a oni posbírají z jeho říše všecka pohoršení a ty,

co konají bezpráví, a uvrhnou do pece ohnivě, tam bude nárek a skřípění zubů. Tenkrát budou spravedliví stkvíti se jako slunce v království Otce mého.

Kdo Pánu Bòhu nesloužil, kdo víru nezachovával, kdo ji dobrými skutky nevyznával, tedy světácký člověk, přijde mezi plevel a potom do pece ohnivě, totiž pekla. Žijme tak, abychom se dostali mezi pšenici, která bude svázena do nebeských stodol. Pak se budeme radovati, jak praví Isaiáš prorok, před Hospodinem, jak se lidé o ňich radují a jak vítězi plesají, když se kořist rozděluje.



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



Ti, kdo věnují se lidové práci a poštolské, i dělnictvo, jež zakusilo již této účinné lásky, potěší zpráva o cti, které se dostane jednomu z nich. Kongregace ritů přijala zahájení beatifikačního procesu P. Štěpána Perneta, zakladatele Sestřiček chudých. K založení této kongregace přivedla ho myšlenka P. d'Alzona: „Udušit revoluci v náručí lásky.“ Služebník Boží zemřel 3. dubna 1899 u věku 65 let. Kongregaci založil r. 1865. Jest výlučně zasvěcena službě dělnických rodin, jimž ošetřuje nemocné a zadarmo slouží dnem i nocí. Nesmí od nich přijíati ani sklenici vody. Cílem jejím jest: křesťanské obrození dělnických rodin.

V těchto dnech konal se v Lúrddech sjezd katolické mládeže. Měl skvělý úspěch. Víc než 20.000 jinochů účastnilo se velkolepých manifestací: slavné mše sv.,

průvodu s Nejsv. Svátostí, křížové cesty a návštěvy pomníku padlých. Ke sjezdu dostavili se dva arcibiskupové a osm biskupů. Hlavním předmětem promluvy byl náboženský život katolické mládeže. Bez silného života katolického není účinné katolické akce. Závěr rozmanitých promluv soustředil se v téměř bodě: modlit se, přijímat, účastnit se uzavřených duchovních cvičení, pomáhat duchovenstvu, podporovat kněžský dorost. Na sjezdě mluvili nejen biskupové, ale i mládež. Dva na př. se vzácnou energií žádali na kněžstvu, aby bez obavy je vedlo až na vrchol katolické pravdy.

Podobnou touhu po úsilném životě katolickém projevili 102 mladí dělníci, kteří na Boží Hod a v pondělí velikonoční za cenu těžkých obětí odpočinku i peněz přichvátali do Paříže, by se tu dohodli o nejlepších prostředcích rozvoje kato-



lického života dělnické mládeže. Tito mladí 18—24letí hoši jsou již duše hluboce přesvědčené; jsou to vůdcové a apoštolé, kteří jsou pevně rozhodnutí, vytrhuouti své soudruhy z rukou vykořisťovatelů a dáti jim Ježíše Krista.

Neméně dojemný pohled skýtali ti nejmladší a nejmenší. K nejmladším náleží legie bílé, červené a modré malých ministrantů, kteří s různých stran přichvátali ke dni modlitby a liturgie. K nejmenším náleží členové křížácké výpravy eucharistické a růžencové. Tak na př. pěti-

letý hošík ptal se svého malého přítele: „A ty pomodlíš jsi se již svůj desátek růžencový?“ Proto budme plni naděje a řekněme si: „I budou ještě kněží mezi námi; skončí se dnešní nedostatek.“

Ve Francii v Montpellieru konal se nedávno sjezd katolických profesorů; 700 profesorů universitních i středoškolských účastnilo se slavné mše svaté, kterou sloužil místní pan biskup. Na schůzích hlavním předmětem bylo studium ctností, jakých žádá povolání učitelské, i duch lásky vůči studentům a kolegům.

---

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za svěcení neděl a svátků a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-moenné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všecky národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvičinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Slovem i příkladem světit den Páně.

Úmysl v září 1931: **Výklad křesť. nauky.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

### OBSAH:

Svěcení neděl a svátků. (Hlavní úmysl.) — Královně nebes. (Báseň.) — Duchovní předmět pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Matičce. (Báseň.) — „Nechte maličkých přijít ke mně.“ — Nanebevzetí Panny Marie. (Obrázek.) — Věčné lásky. (Báseň.) — Exercicie. — Zvadlý kvítek. (Báseň.) — Ke slavnosti dožínkové. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, ZÁŘÍ 1931.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů  
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

## Vyučování náboženství.

(Hlavní úmysl.)

Mnohý řekne, že se vyučuje náboženství i v nynější beznáboženské škole. Ale jak? Dítka nejsou vedeny k náboženským výkonům, je to ponecháno jejich dobré vůli. Na středních školách ve vyšších třídách poslouchají učení náboženství jen studenti, kteří chtějí; ostatní o náboženství nedbají. Dále jsou hlavními předměty různé sporty, kterým jak dítka tak studenti pilně holdují. Nejlepší katecheta nemůže dnes v těch málo hodinách náboženských, které jsou jemu ponehány, přednésti všechny jednotlivé pravdy víry tak, aby jejich budoucí život byl životem víry. Na to by měli rodiče pamatovati, protože jsou po kněžích prvními učiteli náboženství doma, v rodině. Již pro vlastní zájmy měli by rodiče se tomuto vyučování celou duší věnovati. Nikdy nehleď dítko s větší úctou k rodičům, jako tehdy, když se s nimi modlí, když rodiče dítkám o Pánu Bohu vykládají podle katechismu. Především jako matka, která je nejlepší učitelkou svých dětí, an je učí slovem i příkladem Boha znáti. Matka nejlépe se vmyslí v duši dítěte; v tom se jí nikdo nevyrovná!

Nikdo nedovede tak s dítkem mluvití jak matka. Matka dovede všeliké těžkosti v učení překonati porovnáním, obrazy, aby pravdy nadpřirozené dětskému rozumu přístupnými učinila. Nikdo kromě matky nemalezne tak snadno cestu k dětskému srdci. Hlas matky má docela jiný zvuk než hlas jiné osoby. A proto se hned dotkne jemných strun srdce dítěte. Pak má matka neporovnatelnou vážnost a tato dodává jejich slovům veliké vážnosti, jaké všeliké jiné důvody nemají. Z této příčiny vyučování matčino pouští hluboké kořeny do srdce dítek, takže později ani prudké bouře nejsou s to je ze srdce vytrhnouti. Kéž by všechny matky tuto svou schopnost pochopily! Nyní téměř každý jinoch, každá dívka octne se v takové okolnosti, společnosti, v níž bývá jejich náboženské přesvědčení zkoušeno. Naučte tedy dítka své, aby katechismus dobře pochopily, pravdám Božím se naučily a je milovaly. Mimo katechismus ať dítka rády čítají duchovní knihy a ať navštěvují křesťanská cvičení, aby pravdy náboženské nebyly zanedbávány, nýbrž oživeny a připomínány.

Víra, kterou dobře neznáme, netěší a nemůže těšiti a proto vidíme tak smutné postavy katolíků, kteří se vždy omlouvají, že jsou katolíky, ale jakýmil! Proto je úmysl tento velmi důležitý nejen pro děti, ale též pro dospělé. Důležité je se modlití, abychom dostali pilné, dovedné a hluboce nábožné kněze a kazatele, kteří jen sv. evangelium, slovo Boží hlásají. Důležité je,

abychom měli dobré a zbožné matky, které by samy v pravdách Božích byly dobře vyučeny a tak i děti své hned v prvním jejich mládí pilně vyučovaly a k dalšímu vyučování náboženskému pevný základ položily. Slovo Boží ať padá na dobrou půdu srdce našeho, aby přineslo hojný užitek jak pro tento časný, tak pro život věčný.



Marie Tesařova:

## Pro s b a.

Můj Bože, který sídlíš na nebi  
a jehož moc svět celý velebí,  
mé duše uslyš vroucí volání:  
chci Tě jen býti v žití — skonání.

Mou slabou vůli, Pane, posiluj,  
ať věrně plním svatý zákon Tvůj,  
ať v pokorě se klaním vůli Tvé,  
jen rač mi dáti požehnání své.

Své srdce, duši chci Ti věnovat,  
a jenom Tebe, Bože, milovat,  
jen vyslyš moje prosby horoucí  
a zachraň duši v bídě tonoucí.

Uč cestou kříže jíti za Tebou,  
Tvé lásky ozářena velebou  
má duše půjde v nebes věčný stan,  
kam jít jí velí Bůh a její Pán.

Přej, dobrý Bože, k tomu milosti,  
přej žití srdci ve Tvé blízkosti,  
zde na tvém Srdci nech mne, Pane, dlít  
a kdysi s Tebou v nebi věčně žít.



# Duchovní předmět pobožnosti k nejsv. Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

(Část další.)

„Jako mne miloval Otec,  
i já jsem vás miloval.“  
(Jan XV. 9.)

## Díl II.

### I.

Poznali jsme již v srdci Ježíšově dvojí dokonale rozdílnou, ač nerozlučně spojenou lásku. Svatá duše našeho Spasitele, pro nás stvořená, ale k důstojnosti božské povznesená, má nejprve lásku stvořenou, jež jest jejím vlastním konem; má však též od první chvíle svého stvoření ještě lásku nestvořenou, božského Ducha, jež udělilo jí slovo, když se s ní spojilo, podobně jako královský snoubenec dává své nevěstě zlaté roucho, by zvýšilo její krásu. Pochopili jsme rovněž, že obojí tato láska náleží k pobožnosti k Srdci Ježíšovu, ale že pouze první, ač méně vznešená, jest vlastním jejím předmětem.

Nyní však postupme v studiu o krok dále. Ve stvořené lásce Srdce Ježíšova jest obsažena několikrát láska, rozdílná ne sice původem, ale předmětem. Především a nade vše miluje Ježíš svého Otce; potom miluje všechny tvory, již jsou jeho obrazem a jednou mají sdíleti jeho blaženost; jsou to andělé a lidé. Jeho láska však zasahuje i tvory nerozumné, v nichž vystupuje nejeden rys božské dobroty. Ježíš miluje ještě zákon Boží, řád jím založený v lidské společnosti, miluje krásu ctnosti. Všecky tyto rozdílné lásky jsou předmětem pobožnosti k Srdci Páně; smíme-li si vybrati, kterou si zvolíme? Zda to nebude, co ze všech jest nejlepší?

Nebude to láska k Otci, jež jest principem a cílem všech náklonností Srdce Ježíšova?

A zvolíme-li si lásku Ježíšovu k lidem, nedsoudíme tím ony, kteří popřávají hojně místa jeho lásky k Otci, jakož i ty, kteří rádi mluví o jeho pokoře a odloučenosti, a o všech jiných ctnostech? Kdyby tyto ctnosti nebyly obsaženy v Ježíšově lásce k lidem, nemohly by vlastně náležeti k pobožnosti jeho nejsv. Srdce, byla-li by tato láska jediným jejím předmětem! Jak vidno, tato druhá otázka jest stejně důležitá jako první, neb z různého jejího rozluštění mohou vyplývati různá hlediska na tuto dojemnou pobožnost.

### II.

Správné rozluštění jest asi toto: z oné dvojí lásky není zvláštním předmětem této pobožnosti první, totiž láska, kterou Srdce Ježíšovo miluje svého Otce, ale ona nepochopitelná láska, kterou cele a bez výhrady se nám dal a se za nás obětoval; láska k Bohu však rijak z ní není vyloučena, poněvadž nejen v podstatě jest neodlučna od lásky Ježíšovy k nám, ale jest i jejím cílem a ovocem.

### III.

Že zvláštním předmětem pobožnosti k nejsv. Srdci jest jeho láska k lidem, to Božský Spasitel prohlásil zřejmě svaté Markétě Marii. Když prvně k ní mluvil o této pobožnosti, řekl: „Mé božské Srdce tak vroucně miluje lidi, že nemohouc již déle za-

držeti v sobě plameny této lásky, chce je rozlévatí tvým prostřednictvím . . .“ O rok později ještě zřejměji zjevuje svůj úmysl, když odhaliv ji své božské Srdce praví: „Viz to Srdce, které tolik lidí milovalo, že ničím nešetřilo, aby jim svou lásku ukázalo. A za to většina odpálčí se nevděkem. Proto žádám, by pátek po oktávě Božího Těla byl svátkem zasvěceným k uctění mého Srdce . . .“ Vezme tedy: láska, pro niž se Ježíš dožaduje zvláštní úcty a smírné náhrady, jest jeho láska k lidem, láska tak krutě pohaněná naším nevděkem, nevděkem tím větším, čím větším dobrodiním nás zahrnul!

Církev nerozuměla jinak myšlenku Božského Spasitele; proto když ustanovila zvláštní svátek nejsvětějšího Srdce, hleděla v celé liturgii poukázati zvláště na důkazy lásky Ježíšovy. Zejména připomíná nám onu dvoji obět, při niž, jak se zdá, překročil všechny meze; krvavou obět kříže a nekrvavou obět našich oltářů. Proto v celém průběhu slavnosti soustřeďuje naši pozornost ne na lásku Ježíšovu k Otci — ale na Jeho lásku k nám. V Epistole hlásá sv. Pavel nevystihlou lásku Kristovu ve všech jejích rozměrech. Evangelium mluví o posledním tajemství Jeho umučení, kdy kopí vojínovo otevřelo Jeho Srdce, z něhož vytekla krev a voda. Z různých částí liturgie zvláště dvě vyjadřují jasně předmět a účel celé slavnosti: Jest to invitorium jitřních hodiněk a mešní kolekta. Nuže v den svátku nejsv. Srdce slaví obě lásku Ježíše Krista k lidstvu. „Cor Jesu, amore nostri vulneratum, venite, adoremus. Srdce Ježíšovo, zraněné láskou k nám! Pojdme a klaňme se jemu! . . .“ tak se modlíme při jitřní.

Kolekta: „O Bože který v Srdci svého Syna, zraněném našimi hříchy, ráčíš nás zahrnovati nekonečnými poklady své lásky, učin, prosíme, abychom vzdávajíce Mu úctu své zbož-

nosti a lásky. plnili též důstojně vůči Němu povinnost smírné náhrady. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho . . .“

#### IV.

Ale z těchto nepopíratelných faktů nesmíme vyvozovat nesprávné důsledky, jež by zúžením obdivuhodné šíře této pobožnosti zbavily ji jejích nejvzácnějších plodů. Neb je-li zvláštním předmětem láska Ježíšova k nám, z toho nesmíme soudit, že bychom se odezili jejímu duchu, kdybychom uctívali jeho lásku k Otci, neb kdybychom hleděli následovat jeho ctnosti, jichž Srdce jeho jest principem. Bylo by to totéž, jako kdybychom chtěli tvrdit, že ovoce nenáleží ke stromu, poněvadž nenáleží k jeho podstatě, a že při zasazování stromu nesmí jeho ovoce býti naším účelem. Láska Srdce Ježíšova k Otci jest principem, pohnutkou, formou, účelem a příčinou jeho lásky k nám.

Je-li tato láska předmětem kultu, jakého se dožaduje pro své božské Srdce, jest láska k Bohu jeho hlavním plodem. Jest tedy jisto, že vnikneme tím hlouběji do ducha této pobožnosti, čím více usilujeme, by vydala v nás své ovoce.

#### V.

O tom nelze pochybovat, zvláště když si vzpomeneme, že láska k Bohu a nadpřirozená láska k bližnímu jsou dvě různé ctnosti, ale jediná a táž láska, jejímž motivem a hlavním předmětem jest Bůh, kdežto bližní jest látkou a podružným předmětem. Co jest pravdou s hledem k nám, jest tím více pravdou s hledem k Ježíši Kristu. Lépe než my uměl v hříšných a bidných lidech milovati nekonečnou Boží dobrotu.

Jeho láska lépe než naše uskutečnila onen dojemný příměr o studnici vody živé, jež vytrysknuvši v nebi, rozlévá se tím mocněji po zemi, s čím větší

silou vystoupila k Bohu. Odloučíte-li, byť i jen myšlenkou, jeho lásku k nám od jeho lásky k Bohu, zvrháte ji úplně; zbavujete ji harmonie a moci, olupujete ji o vše, co ji činí pravou láskou, o vše co ji činí Boha důstojnou a lidem spasitelnou! Jak by tedy pobožnost k Božskému Srdci Páně mohla rozdělit, co jest spojeno poutem ze všech nejpevnějším? Ve své účelk Němu hledí svou pozornost soustřediti v tom, co sám Božský Spasitel chtěl ukázati ve zvláště jasném světle. Jeho velkodušnou obětavost a jeho nevýslovnou něhu; leč chrání se, by tyto city rozdělila od pohnutky, jež je zrodila, a od plamene, jež zachovává jich žár, totiž od lásky Srdce Ježíšova k Otci. Ano více ještě: ve všeliké oslavě, kterou vzdává lásce Ježíšově k nám, představuje nám jako hlavní předmět následování a hledí zároveň v našich srdcích vzbuditi onu lásku, kterou Ježíš miloval svého Otce. I plní tak přání božského Spasitele a dosahuje cíle, jež stanovil si při založení této spasitelné pobožnosti. Podkládati mu jiný záměr, znamenalo by zneuznávatí nejpodstatnější tužby oné lásky, kterou uctíti chce pobožnost k nejsv. Srdci Páně.

## VI.

Co jiného znamená milovat než chtíti dobro tomu, ježž milujeme? A co v očích Ježíšových jest svrchovaným lidským dobrem, ne-li láska k Bohu? Zda není tato láska našim životem v čase a zárukou naší slávy na věčnosti? Zda ztráta této lásky není rozsudkem smrti? Zda Syn Boží nesestoupil jediné proto na zem, by nám ji vrátil? Jeho láska k nám má jediný cíl: sdíletí s námi svou lásku k Bohu. Zda ne jediné proto tolik pracoval a trpěl, proto s takou štědrostí rozdával svá dobrodíní, svůj pot a svoji krev, by přiměl nás, abychom milovali Boha?

Prorok Oseáš výborně zjevuje nám plán, ježž božská dobrota načrtla, by dobyla si lidské lásky: „Přitáhnou je

vazbami lidskými“, praví Pán, „spoutám je řetězy lásky“. Jak rozkošná to vynalézavost, již schopno jest jediné nezkončené milosrdenství Boží! Člověk odloučiv se od Boha, nedovedl milovat, leč co jako on bylo lidské a pozemské. V Bohu viděl pouze rozhněvaného soudce, kterého se pouze bál, ale nemiloval. Když Syn Boží stal se člověkem, začal milovati tak, jak dosud jich nikdo nemiloval. Touto láskou, všech pout nejmocnějším, chopil se jich a připoutal k Otci. Lidskou láskou, kterou jim ukazuje, vniká do jich srdce i božská láska, jež s onou jest nerozlučně spojena. Lidská láska jest prostředkem, božská cílem; ona je vnaídlem, tato léčkou, léčkou vpravdě božskou, jež svobodu a spásu zajišťuje všem, kdo se ji nechají polapit.

## VII.

Taký byl cíl při Vtělení; taký jest nepochybujeme v tom, i cíl pobožnosti k Srdci Páně. Byla proto založena, aby Ježíši Kristu zjednala pravé přátele; měla ukojiti žízeň jeho Srdce, kterou dal na jevo v předvečer Svého umučení, když apoštolům řekl: „Již vás nenazývám služebníky — ale přáteli —“ Přátelství, jak víme, záleží v dokonalém sloučení zájmů a citů. Z toho vyplývá, že chceme-li splniti přání svého Mistra, musíme hledět, by oddaní služebníci nejsv. Srdce osvědčili mu svou lásku tím, že se dají proniknouti láskou, kterou plane k Bohu, a následovati budou ctností, jež jsou jejím plodem.

Tím způsobem pobožnost, jež právem sluje jádrem náboženství, bude i v této příčině v dokonalé shodě s celkem našeho sv. náboženství, o němž jistý svatý Učitel řekl, že dává následovat to, co představuje naší účtě. Bude i v dokonalé shodě s ideou svatě Markéty Marie, která ve svých listech představuje napodobení ctností Srdce Ježíšova jako hlavní cvičbu této pobožnosti. Tím zároveň dosáhne i cíle,

na něj poukazuje sv. Církev v známé mešní modlitbě: „Rač nás, ó Pane Ježíši Kriste, ctnostmi svého nejsv. Srdce přioditi a horlivostí roznititi, abychom k obrazu Tvé dobroty podobní a vykoupení Tvého hodni byli učinění, skrze Krista, Pána našeho...“

### Příklad.

Jistý hostinský rozhodl se, že se svou manželkou bude pracovat na rozšíření pobožnosti k nejsv. Srdci Páně. Od té doby nabízel všem svým hostům obrázek neb škapulíř Božského Srdce Ježíšova. Nemožno ani povědět, kolik dobrého tím způsobil! Mezi jinými uvedeme jistou příhodu, kterou vypravuje naše horlitelka: „Jednoho dne vešel k nám člověk odporně zasmušilý tváře. Žádal za občerstvení. Sotva však usedl, začal hrozně se rouhat Bohu a Církvi. Taký počátek nebyl pro mne příznivý. Ale přece dodávši si odvahy, chystala jsem se nabídnouti i jemu obrázek Srdce Páně. Leč musím vyznat ke svému zahanbení, že v rozhodné chvíli pozbyla jsem mysl; zastránil mne jeho zlomyslný zrak a jeho rouhavá slova. Ale z lásky k nejsv. Srdci řekla jsem přece, ač s námahou: „Příteli, jest již tomu dlouho, kdy jste byl u prvního sv.

přijímání?“ Překvapen pohlédl na mne. „Jak dlouho? Nu asi padesát let. Od té doby nevstročil jsem do kostela. Nenávidím kněze. Ale ne všecky. Výjimkou jest náš kaplan. Ač mne nezná, vždy mne pozdraví, kdykoli mne potká. Já ho též neznám, ale divná věc, nemohu ho nenávidět.“

Povzbuzena těmito slovy, ptám se ho, proč vlastně nechce se vrátiti k plnění náboženských povinností? „Ach, co se toho týče,“ zvolal, „o tom není co mluvit. Nikdy nevstročím do kostela.“ Chtěla jsem mu domlouvat. „Dost o tom!“ odpověděl; „nevymůžete na mně, čeho nevymohly prosby a slzy mé ženy a mých dětí —“

Za této rozmluvy vzrostla má odvaha. Bližím se k němu. „Aspoň, příteli, učiňte mi to potěšení a přijměte ode mne škapulíř nejsv. Srdce.“ „Nu to — dejte mi ho!“ Běře a dívá se... Zda byste, Otče uvěřil? — Pláče. „Paníčko,“ praví, „co jste to udělala, že jste mne tak změnila? Jsem jiný člověk... Nepoznávám sebe... Nemohu kněze nenávidět... Musím se zpovídat...“ Poslala jsem ho k panu kaplanovi, k onomu jedinému, kterého nemohl nenávidět... Zpovídal se a za několik dní přistoupil ke stolu Páně. Od té doby žije jako zbožný křesťan! Budiž sláva nejsv. Srdci Ježíšovu!“

## O nestřídmosti.

K 16. neděli po svatém Duchu. — Napsal Jarolím St. Pavlík.

Spasitel náš byl mnohdy pozván k obědu, a pozvání i přijal; tak i tentokráte. Použití chtěl příležitosti, aby dal dobrá naučení. Pozoroval, že se pozvaní tlačili na první místa, a proto je napomínal k pokorě a skromnosti. Dnes by lidi napomínal i ke střídmosti, neboť při hostinách se mnoho jí a pije.

Inu, hostina ku příkladu o svadbě,

tvoří výjimku v obyčejném jídelním pořádku; ale jsou lidé, kteří dělají z výjinky pravidlo, každý den laubužnický jedí a obzvláště mnoho pije a se často opijí, držíce s bohatcem v evangeliu a holdující neřesti nestřídmosti; to jest pátý hlavní hřích.

Nestřídmost připravuje člověka o jmění a ochuzuje ho a dělá z něho žebráka. Kolik rolníků přišlo již o svůj

statek, protože byli pijáky. Jak mnoho dělníků nepřivedou to k ničemu, a mají si vždycky na cosi stěžovati, protože svou mzdu týdně v sobotu a v neděli promarní v hospodě. Žena a děti trpí nedostatek, kdežto otec žije hej! Nejmutnější je, když i žena se pítí oddává; pak to jde obrovskými kroky s kopce dolů.

Jistý Kalliáš z Athen obětoval vinu všechno své jmění, a upadl následkem toho do takové bída, že v zimě musel bos chodit ve sněhu.

Nestřídmost podkopává zdraví a přivádí člověka před časem do hrobu. Kdo musí lázně navštěvovati? Bohatí lidé, protože bujně žijí. V čas epidemie podléhají nejspíše, nemajíce dosti síly k překonávání nemoci. V knize Sirachově čteme: Pro nestřídmost už mnozí zemřeli; kdo však je střídým, prodlužuje svůj život.

O tom se z vlastní zkušenosti přesvědčili slavní lékaři starověku Hypokrates a Galen; zůstali zdraví a dožili se vysokého věku. Galen se dožil 140 let; řekl, že hlad a žízeň nikdy úplně neukrotí, nýbrž vždy ještě trochu hladový a žiznivý stanou od stola. Nestřídmosti hyne více lidí než válkou; alkohol je ten největší nepřítel.

Když jednou do řeckého města Sparty, jehož obyvatelé pro svou statečnost byli věhlasní, přišel cizí kuchař a se chlubil, jak dobré pokrmy a nápoje dovede připravit, jichž tu nikdo nezná, dali mu na srozuměnou, aby se co nespíše vystěhoval, jinak že by mu šlo o život; přednosta Sparty nechtěl, aby jeho na jednoduché pokrmy dosud zvyklí spoluobčané lahůdkami a hostinami se rozmazlili. Přetížená loď utone; tak i zhyne jidlem a pitím přetížené tělo.

To však by bylo ještě to menší zlo; větším zlem je při tom, že i duše zahyne. Nestřídmost je už sama o sobě hříchem, v těžkých případech smrtelným hříchem; má však v zápětí i mnoho jiných hříchů: nečistotu, to

je nejstarší dcera opilství, spor a hádku, proklínání rouhání, ba i vraždu. Noe se opil a ležel potom nahý ve svém staně. Lot hřešil v opojení se svými dcerami; vinu měly dcery, jež daly otcí mnoho vina. Vinem opojen pil Baltazar ze svatých nádob, jež byly uloupeny z chrámu jerusalemského. Při hodování kázal Herodes stíti svatého Jana a bohatců v evangeliu nechal Lazara hladem zemřít. Vinem opojen zabil král Alexander svého nevěrnějšího přítele Klita a kázal Persepolis, nejkrásnější město na východě, ohněm a mečem zpusťiti a se zemí srovnati.

Je velmi těžko, nestřídmosti obrátiti, anebo vůbec nemožno. Kdo si jednou pítí navykl, zůstane obyčejně pijákem; nemá již vlády nad sebou, nedovede se přemoci; spěchá dál a dále po cestě dolů spadající, až konečně zahyne.

Kolik bída přinesl již na svět alkohol! Kolik jich přivedl do nemocnice, do chudobince, do blázince, do trestnice. Kolik peněz, jež spolkl alkohol, ubude lidovému majetku! Kdyby měly státy tyto peníze, mohly by své dluhy brzo zaplatiti. Kolik dobročinných ústav by se dalo z nich udržovati! Na jedné straně slyšeti nářek a stěžování si na velikou bídu a malou mzdu; ale na alkohol a delikatesy je ještě dosti peněz; těch nechce nikdo postrádati. Daně jsou prý velké; ale největší a dobrovolnou daň, kterou král alkohol vybírá, platí každý, aniž by se ozval.

Abys se kál za hříchy, jichž se lidé nestřídmostí dopouštějí, zdržel se Spasitel na poušti celých 40 dní všelikého pokrmu a nápoje a trpěl na kříži velikou žízní. Z té samé příčiny postili se poustevníci a živilí se zelinami a kořínky. V náhradu za nestřídmost, již se svět oddává, v mnohých řádech nepožívá se maso, a abstinenci nepijí žádného nápoje, v němž je alkohol.



Buďme střídmi v jídle a pití, obzvláště při hostině; to požaduje už slušnost a dobrý mrav. Nemáme nikoho k pití nutiti, jinak bychom měli spoluvinu na nestřídmosti druhého. Pán Bůh nám nezapovídá alkoholických nápojů k posile, k obveselení, k radosti z nějakého svátku, a

oni abstinenti nejsou v právu, kteří zatracují každý alkoholistický požitek. Vždyť i Spasitel pil víno při hostinách — farizeové mu nadávali „pijan vina“ — a svatou Eucharistií ustanovil i pod způsobou vína. Jenom zneužívání alkoholu je hříchem, a toho se máme varovati.



Marie Tesařova:

## Narození Panny Marie.

Konečně je vyslyšena prosba Anny matky;  
nad kolébkou dítky sklání Joachim se svatý,  
andělci kol obletují — pějí hymnus sladký,  
zář tu svoji rozhazuje slunka paprsk zlatý.

Růžičky se naklánějí k okenečkům blíže,  
lilie tak sladce dýchá něhyplným retem,  
její vůní nese větrík nad kolébku níže,  
duše dítky neviny je nejkrásnějším květem.

Cherubíni k zvučné písni zlaté harfy ladí,  
hvězdičky ji do kolébky zlato svoje hází,  
duchů sbor i dítky země k svému plesu svádí,  
ples ten rušný nebe, země zvučně doprovází.

Jitřenka již spásy svítla, Květ již něžný vstává,  
který někdy Poupátko zas krásné mítí bude,  
s Joachimem Anna svatá díky Bohu vzdává,  
který klenot nejvzácnější dal jim v žití chudě.

Dítko svaté! U kolébky svoji nech nás státi,  
divati se do tvých očí, které láskou hoří,  
Pánu nebes s andělkami hymnus zazpívati  
za to, že tě světu poslal, nechť se mu vše koří.





*Svatý Václav.*

# Řehole Dcer Panny Marie Pomocnice křesťanů založena blahosl. Janem Boskem.

Napísal Štěpán Goldschmid.

## *O vzniku kongregace.*

Kněz Dominik Pestarino založil dne 8. prosince 1855 v Mornese, malé vesnici v diecesi Acqui \*) v Monferrato (v kraji piemontském v Itálii) Dcery Neposkvrněné Panny Marie, totiž zbožný spolek dívek žijících ve světě, jehož stanovy schválené biskupem Msgrem Contrattem dne 20. března 1857, mocně přispěly k rychlejšímu šíření se mariánských družin v mnohých provinciích Itálie. Když několik let potom r. 1862 kněz Don Pestarino poznal blahoslaveného Don Boska, byl tak nadšen, že chtěl věnovat k jeho dílu svou osobu i své jmění. Blahoslavenec přijal ho do své vznikající salesiánské společnosti, chtěl však, aby zůstal v Mornese, protože se měl věnovati duchovnímu řízení Dcer Neposkvrněné Panny Marie, z nichž několik chtěl Bosko vyvoliti, aby byly základem řeholi Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů. Don Pestarino měl také zůstat v Mornese pro dobro obyvatelstva, které bylo by úplně pozbylo jeho odchodem všechny mravní i hmotné pomoci, které mu poskytoval tento zbožný a skromný duchovní pastýř.

O takové nové kongregaci mluvil blahoslavenec již od r. 1863, když odpovídal slečně Proverové, která si přála vstoupiti do řehole, jako o něčem, co považoval za skutečnost: „Chcete-li ještě krátkou dobu počkati, bude také Don Bosko mít své sestry, jako má své kleriky i své kněze.“ O slavnosti svatého Jana Křtitele r. 1866 byl tázán jedním ze svých

duchovních synů, zdaž jednoho dne bude mít i též své řeholnice, dal blahoslavený Don Bosko bez prodlení kladnou odpověď. V květnu pak r. 1870 tvořila myšlenka založení ženské řeholi předmět zvláštních shromáždění vyšší kapitoly, při níž doporučoval právě na tento úmysl zvláštní modlitby.

V červnu r. 1871 připadl na touž myšlenku Jeho svatost Pius IX., který dal také blahoslavenému Don Boskovi první základy stanov, a konečně dne 5. srpna 1872 měl blahoslavenec potěšení dáti udělit řeholní roucho posvěcené biskupem acquijským Monsignorem Sciandrou \*) prvním svým patnácti dcerám vyvoleným z oněch Neposkvrněné Panny Marie v Mornese. Tím položen základ řehole Dcer Panny Marie Pomocnice křesťanů, která dle slov blahoslavencových měla býti věčným pomníkem vděčnosti za zvláštní a četné milosti obdržené od přesváté Panny Marie pomocnice křesťanů. Ježto blahoslavený Don Bosko nemohl se pro mnohonásobná nejrozličnější zaměstnání a hlavně pro četné a ustavičné cesty bezprostředně zabývatí vzděláváním a řízením nové kongregace, rozhodl se svěřiti ji členu své kapitoly, jenž by ji v závislosti na sobě a pod svým vedením připravoval, aby dělala totéž pro dívky, co salesiáni činí pro hochy. Potom třebaže blahoslavený Don Bosko občas, jakmile mu to dovolilo jeho zaměstnání, navštěvoval Mornese, aby viděl své dcery, aby jim osobně vtiskl do jejich myslí i srdcí svá moudrá otcovská upozornění a aby je uváděl na novou cestu a povzbuzoval je na

\*) Acqui vyslov ákvi.

\*) Siandra vyslov Šandra.

ní, jmenoval za svého zástupce kněze Jana Gagliera \*) s titulem generálního ředitele, nařizuje, aby kněz Dominik Pestarino dále zůstával místním ředitelem. Když tento nepředvidaně zemřel dne 15. května 1874 a onen v listopadu 1875 byl poslán v čele výpravy misionářů do Patagonie, byli postupně nahrazeni jinými a jinými syny blahoslavencovými, kteří všichni měli tutéž úlohu, totiž, aby nová kongregace Dcer Panny Marie rostla oživována jsouc vedoucím duchem jako zbožná společnost salesiánská. — Dne 14. června 1874 přistoupil blahoslavený zakladatel k volbě první představené, služebnice Boží Marie Mazzarellové a byl přítomen utvoření první generální kapitoly dávaje pravidla a rady pro dobrou správu kongregace. — A jelikož měl vždy velkou péči, aby jeho dcery odpovídaly svátosti svého povolání, zaměstnával se s obdivuhodnou horlivostí prvními filiálními domy této řehole, jež sám uvedl nejen do různých částí Italie a Evropy, ale také do některých republik amerických (první výprava sester byla tam vyslána r. 1877, kde ujišťoval, že jim přesvatá Panna Maria pomocnice připravovala bohatou žehn. R. 1878 bylo z nařízení blahoslaveného zakladatele ústředí ženské řehole salesiánského díla přeneseno do Nizzy Monferrato; a nespokojuje se konečně, že zanechal svým synům i svým dcerám svou otcovskou závěť, světil prve než vešel do nebeské slávy svému nástupci, jak zbožnou salesiánskou společnost, tak i řeholi dcer Panny Marie pomocnice křesťanů. Řehole byla schválena jeho svatostí Piem X. dekretem ze dne 7. září 1911.

### *Činnost kongregace.*

Kongregace Dcer Panny Marie pomocnice rozvíjí na poli ženské vý-

\*) Gagliero vyslov Kaliéro. Don Gagliero stal se později kardinálem. Zemřel v Římě dne 28. února 1926.

chovy totéž poslání Prozřetelnosti, jež bylo blahoslaveným Don Boskem svěřeno Salesiánské společnosti na výchově mužské mládeže. Nyní vykonává více než 6000 Dcer Marie pomocnice křesťanů a na 1000 novicек posvátný apoštolát šíření dobra náboženského i občanského ve všech částech světa. — Jejich činnost úplně přizpůsobenou potřebám doby lze rozdělit na tři skupiny: 1. výchova a vyučování; 2. preventivním dozorem chránit a pomoc poskytovat; 3. zahraniční misie. — Podáváme zde stručný přehled činnosti:

### 1. V ý c h o v a a v y u č o v á n í.

Sváteční oratoře a katechese ve farnostech.

Mateřské školy.

Soukromé obecné a měšťanské občanské školy, vyšší dívčí školy, učitelské ústavy, střední školy.

Obecní školy.

Lidové školy bezplatné.

Pracovní, živnostenské a průmyslové školy.

Pensionáty u škol obecných, občanských atd.

Pensionáty pro studentky a zaměstnanky.

Konvikty pro živnostnice (dělnice).

Sirotčince.

### 2. P r e v e n t i v n í m d o z o r e m c h r á n ě n í a p o m o c p o s k y t o v a t i.

Poškolní zaměstnání.

Přímý dozor na dělnice při práci.

Osady alpské a přímořské.

Sekretariáty pro vystěhovalce.

Útulek, byt a strava pro děti.

Obstarávání domácnosti (prádlo a kuchyň) pro salesiánské ústavy.

Polokonvikty.

### 3. Z a h r a n ě n ě n í m i s i e.

(V střediskách civilisovaných výše uvedená činnost se zvláštní péčí o vystěhovalce.)

Misionářské domy u divokých kmenů a v zemích polocivilisovaných.

Nemocnice a útluky.

Lazarety pro malomocné.

### Rozšiřování.

Kongregace Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů začala se rozšiřovati:

v Itálii od roku 1876,  
v ostatních státech evropských od roku 1877,

v Americe od roku 1877,

v Asii „ „ 1891,

v Africe „ „ 1893.

Roku 1881 při smrti první generální představené měla kongregace 28 domů. Nyní čítá asi 649 domů seskupených v následujících 34 inspektorátech (— provinciích):

| Státy                                  | Inspektoráty | Střediska                                                                                                    |
|----------------------------------------|--------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Italie . . . . .                       | 11           | Turin (2) — Alessandria — Novara — Vercelli — Milán — Padua — Livorno — Řím — Neapol — Catania . . . . . 354 |
| Rakousko-Německo . . . . .             | 1            | Eschelbach . . . . . 5                                                                                       |
| Belgie a Kongo . . . . .               | 1            | Grand Bigard . . . . . 14                                                                                    |
| Anglie . . . . .                       | 1            | Chertsey . . . . . 8                                                                                         |
| Španělsko . . . . .                    | 1            | Barcelona Sarria . . . . . 16                                                                                |
| Egypt — Palestina — Syrie . . . . .    | 1            | Jerusalem . . . . . 8                                                                                        |
| Polsko . . . . .                       | 1            | Wilna . . . . . 5                                                                                            |
| Indie — Assam . . . . .                | 1            | Madras . . . . . 6                                                                                           |
| Čína . . . . .                         | 1            | Shiu Chow . . . . . 2                                                                                        |
| Japonsko . . . . .                     | 1            | Miyazaki . . . . . 1                                                                                         |
| Argentina . . . . .                    | 2            | Buenos Aires — Bahia Blanka . . . . . 37                                                                     |
| Brasílie . . . . .                     | 2            | S. Paulo — Cuyabá . . . . . 44                                                                               |
| Střední Amerika . . . . .              | 1            | San José di Costarica . . . . . 12                                                                           |
| Čile . . . . .                         | 1            | Santiago . . . . . 12                                                                                        |
| Columbie a Venezuela . . . . .         | 1            | Bogotá . . . . . 20                                                                                          |
| Ekvator . . . . .                      | 1            | Cuenca . . . . . 8                                                                                           |
| Magellan . . . . .                     | 1            | Magallanos . . . . . 11                                                                                      |
| Mexiko . . . . .                       | 1            | Mexiko . . . . . 13                                                                                          |
| Peru a Bolívie . . . . .               | 1            | Lima . . . . . 13                                                                                            |
| Spojené Státy Severoamerické . . . . . | 1            | Paterson . . . . . 9                                                                                         |
| Uruguay a Paraguay . . . . .           | 1            | Montevideo . . . . . 14                                                                                      |

V tomto seznamu není obsaženo 37 domů ve Francii postižených zákonem o zrušení řeholí.

### Generální představené.

První generální představená Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů byla sestra Marie Nazzarellová, narozená v Mornese dne 9. května 1837. Horlivá a příkladná dcera Neposkvrněné

Panny Marie byla jednou z prvních patnácti, které r. 1872 přijaly závoj vznikající kongregace Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů, jejíž představenou ji blahoslavený Don Bosko jmenoval s titulem vikarky (zástupkyně). Byla jmenována generální představenou roku 1880. Jsouc povahy ohnivě, přímě a pokorně naučila se ve škole blahoslaveného Don Boska

obdivuhodné horlivosti pro záchranu duší a rozvíjela ji stále. Ukazovala se vždy velmi přísná k sobě; plná lásky mateřské k svým řeholnicím i k divkám.

Zemřela svatě v mateřiaci v Nizza Monferrato dne 14. května 1881 v sobotu v předvečer začátku noveny k Panně Marii pomocnici křesťanů, zpívajíc s jasnou radostí v posledních okamžicích zbožné chvály k Panně Marii. Dne 23. června 1911 začal se u biskupské kurie acquirské řádný proces přípravný pro blahorečení, který byl šťastně ukončen dne 21. července r. 1914.

Po sestře Marii Mazzarelové následovala sestra Kateřina Dagherová, která pro důvěru, které se těšila u svých sester, byla vícekrát opět zvolena, aby řídila osudy své kvetoucí kongregace. Zemřela v Nizza Monferrato dne 26. února 1924. Po ní následovala velebná matka Luisa Vascettoiová, která je toho času generální představenou. — Kéž by se mnoho hodných nadaných a zdravých českých dívek od 15—25 let věku hlásilo k vstupu do té kongregace, aby pak mohla působiti mezi naší ženskou mládeží! Dopsati lze na adresu: Velebná matka generální představená Sester Panny Marie pomocnice křesťanů.

Piazza Maria Ausiliatrice, 5,  
Torino 109.

Tamtéž lze zaslati i milodary na dila Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů, činiti návrhy atd.

### *Několik zásad služebnice Boží ctihodné Marie Mazzarelové.*

Nemáme se nikdy ani veseliti příliš v radosti, aniž příliš se rmoutiti v žalosti. Radujme se vždycky v Pánu!

Tento život rychle mine a při smrti nám nezůstane než naše dobré skutky.

Pamatuj vždy na hodinu smrti a taž se: Co si budu potom přát, abych byla vykonala.

Buď zmužilá! Přijde doba, kdy tě bude kříž velmi tížiti. Přivíň jej pak k srdci a slib mu věrnost.

\*

Kongregace Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů rozvíjejíc svou přerůznanitou činnost ve prospěch zvláště nejhudších a nejpotřebnějších vrstev pevně důvěruje v boží Prozřetelnost zastoupenou dušemi šlechetnými a dobro milujícími.

Ze všech domů Dcer Panny Marie pomocnice křesťanů vznášejí se každého dne jako obláčky kadidla modlitby tisíce nevinných duší, žádajících milosti a pozhnání pro své dobredince.

\*

V této řeholi jest již 30 Slovaček, ale pouze jedna Češka!

Adresa pro Spojené Státy Severoamerické a Kanadu jest:

Figlie di Maria Ausiliatrice, Orfanotrofio S. Michele, Belmont Avenue.

North Haledon (N. J.)



## Prosba k sv. Ludmile.

Ludmilo, Ty chloubo Čechů,  
vzore českých matek,  
chraň ty drobné dětské květy,  
nejdražší náš statek.

Chraň ty kvítky před úpalem,  
před vichřem a bouří,  
ať ty dušky jejich bílé,  
zla dým nezakouří.

Pros tam za ně Matku Boží,  
pod plášť by je vzala,  
a těm matkám vypros sílu,  
již ses svatou stala.

Jak tys vnuka učivala  
cestou ctnosti jíti,  
pros, by děti českých matek  
v ctnosti kvetly v žití.

Jak jsi vnuka učivala,  
žiti bohumile,  
vypros Čechám matky svaté,  
dítky ušlechtilé.



H. W.:

## „Nechte maličkých přijíti ke Mně!“

(Část další.)

Z počátku okolí dítěte bylo plno naděje. Vítek však se neklamal; s obdivuhodnou jasností, s živou věrou a s hrdinskou odvahou začal připravovati ubohou matku na svůj odchod.

Poslyšme, jak mluví jedenáctileté dítě, jež těšilo se všemu, co nazývá se lidské štěstí, jež bylo zbožňováno rodiči a přáteli a vůbec všemi, kdo ho znali.

„Matinko, má milovaná matinko, pojď ke mně, abych tě silně mohl obejmout, neb musím ti říci tajemství, tajemství, které opláčeš. Umru. Matka Boží vezme si mne k sobě. V sedmi letech při prvním sv. přijímání řekl mi Ježíšek, že umru mlád. Neptal se, co tomu řeknu, řekl mi takto: „Můj malý Vítku, vezmu tě, umřeš mlád.“

„Proč jsem ti toho dříve neřekl? Poněvadž by ti to bylo líto. Ale dnes

cítím po prvé ve svém životě; že jsem nemocen, i musím tě připravit, ubohá drahá maminko!

„Ano, bolelo mne to, že musím umřít mlád, opustit tebe, Marka, tatínka... Ale poněvadž Bůh to chce, nechám se vzít...“

„Pamatuješ se, jak v Lúrdcech, když jsme se vrátili z jeskyně a já při snídani rozvinuv ubrousek řekl jsem ti: „Panna Maria, mi řekla tajemství.“ Tys mi řekla: „Pověz mi to,“ — a já odpověděl: „Ach ne, tajemství jest pouze pro dva a ne pro tři — to se nevypravuje.“ Poslyš nyní tajemství Panny Marie! Řekla mi: „Můj malý, drahý Vítku, brzo si přijdu pro tebe — umřeš mlád — přijdu k tobě, bych tě vzala do nebe...“

„Rozumíš nyní, drahá matinko, proč jsem u Otců v kolleji nebyl pilný.

Řekl jsem si: Umru-li mlád, nač měl bych pracovat? Nač učit se ke zkouškám, abych si zajistil životní postavení jako jiní, když mým postavením bude brzo nebel“

„Často jsi mne proto plisnila. Bylo mi to nejednou líto, myslel jsem, že miluješ více Marka, poněvadž se lépe učí . . .

„Ale nyní jsem kliden; jsi stále u mne a ošetřuješ mne. Cítím, že mne miluješ. Jak jest to sladké!

I já tě tolik miluji!

Od návratu z Lúrd každého večera modlil jsem se v postýlce před spaním množství Zdrávasků, nevěda, zda nebeská maminka nepřijde si pro mne v noci. Nyní, kdy jsem nemocen, modlím se stokrát za den a stokrát za noc: Pros za mne nyní, neb přichází hodina smrti.“

„Maminko, neplač, máš červené oči a změněnou tvář . . . Hleď si trochu odpočinout a se vyspat. Mám tě tak rád, že se budu těšit, vyspíš-li se trochu, i když já nemohu spát . . .

„Ptáš se, jak vypadá nebe, kam jdu . . . Nepředstavuji si ho; mým nebem jest Ježíš . . .

„Ach, jak to bolí — bolí! Vidiš, tři lékaři a zkoušená ošetřovatelka nemohou mne uzdravit. Jen Pán Bůh jest pravý lékař, ale nechce mne udravit; chce mne mít pro sebe . . .

„Chtěl jsem býti knězem; Ježíšek řekl, že mne udělá andělem . . .

„Dnes ráno po sv. přijímání se mi velmi ulevilo. Panna Maria dělá, jak by chtěla vyslyšet tolik modliteb za mé uzdravení. Ale nevěřím, že by chtěla změnit své myšlenky; Ona chce mne . . .

„Ach raději bych měl bolest zubů než tak trpět . . . Ježíšek trpěl jen tři hodiny na kříži a já jsem již tři týdny v postýlce. Drahý Ježíšku, chci tak dlouho trpět, jak chceš, miluji tě tolik.“

„Modli se za mne, maminko, modli se za ubohého svého Vitka, je mu

tak špatně, ubchý Vítek, ubohá maminko Vítkova!“

„Pochopil jsem krásné věci, když jsem se pomalu modlil Zdrávas Maria. Když ve škole jsem nedával pozor na to, co říkal profesor, myslel jsem na věci mnohem krásnější.“

„Pán Bůh dává mi trpět dlouhé týdny, když odpýkal svou lenivost, neb chce mne přímo uvést do nebe, bez očistce. Půjdu přímo do nebe.“

„Co to znamená výkupné? Co jest to býti výkupem?“

„Matinko, vidiš, jsem kliden. Trochu jsem byl nepokojným, ale nyní jest dobře. Vim, Matka Boží mi to řekla, tedy jest to jisto, že umru v tvém náručí a z tvého náručí přejdu do náručí nebeské maminky, která mne odvede do nebe.“ — „Nebojím se smrti! Jest to brána, kterou se jde do nebe.“

Zvolna však nemoc se lepšila. Lékaři dali desinfekovat pokoj dítěte a dovolili, by bratříček mohl navštívit Vitka, kterého před Vánocemi „nic nebolelo“. Okolí bylo plno naděje, kromě matky. Vítek nic nemluvil, jen se usmíval. „Díval se smrti v tvář“, řekl P. rektor, „a usmíval se na ni.“ Ale 29. prosince k večeru dostavilo se náhle dávení. „Matinko, umírám, telefonuj pro zpovědníka.“ Otec chce napřed doktora. „Ne doktora,“ prosí dítě, „ale kněze.“

Leželo bledé, bílé, ale klidné. Prosilo o svůj růženec, přitisklo jej ke rtům a začalo se modlit: „Ježíšku, miluji tě. Jsem tvůj! Svatá Maria, matko Boží, pros za mne nyní, kdy nadešla hodina smrti.“ Přišel kněz a po něm lékař, který pravil: „Léčil jsem tolik dětí, ale žádné, které tolik trpělo, neodpovídalo tak jasně, klidně a energicky. Jakou odvahu před smrtí, jaký příklad nám dává toto jedenáctileté dítě.“

A hle, dítě, jež nic nemohlo spolknouti, požilo zcela dobře lúrdskou vodu, po níž se mu ulehčilo. Ochrnulé ledové nohy ozivilo a dítě tiše usnulo



s křížkem a s růžencem. Bylo mu lépe.

V noci na Nový rok ptá se matky: „Matinko, slyšíš zvony?“ „Drahoušku, jest půlnoc, nastává nový rok 1925. Dobrý a svatý rok lásky . . .“

„Ubohá maminko, nemohu ti říci: dobrý rok, neb umru v roce jubilejním. Krásný rok ke vstupu do nebe . . .“

Za této nemoci staly se některé věci, jež lékaře plnily úžasem. Ubohé oslabené srdéčko dítěte bylo náhle uzdraveno dotykem ostatků sv. Alžběty z nejsv. Trojice. Ochnutí nohou ustoupilo po potření vodou z Lúrd. Játra, jež nepácovala po osmnáct hodin, začla pracovati dotykem ostatků sv. Terezičky.

2. ledna na první pátek přijal opět Tělo Páně. Ležel s rukama křížem složenými jak anděl. Tatínek mu musel předřikávati modlitby děkovné, které byly zvykem v koleji, a též i krásnou modlitbu: „Ejhle, ó nejsladší Ježíši . . .“ Nastal opět obrat k lepšímu.

Ale 10. ledna dostavila se nová těžká krize. Horní dutina ústní byla ochrnulá, a hoch bez trapných bolestí nemohl ani pít . . . Oči se zakalily a ruce tak oslábly, že ani lžičku nemohly udržet. Ale duch zůstal jasný, duše vzrůstala, čekajíc klidně, až nebeská Maminka přijde ho vzít z náručí matčina.

Tak přiblížil se 24. leden. Po trapné noci ptá se Vitek: „Matinko, který jest dnes den?“

„Sobota, 24. ledna, drahoušku.“

„Ach sobota, to dnes umru. Dnes je její den, dnes Matka Boží si mne vezme z tvého náručí. Neplač, maminko! Bude to sladké. Udusím se. Až nebudu moci mluvit a říci Ježíškoví, že ho miluji, polož ho na má ústa, abych ho objal ještě naposled.“

V deset hodin přišel lékař. Konstatoval rostoucí slabost a slíbil, že s dvěma specialisty přijde v pět hodin.

Dítě se usmálo. Potom řeklo matce: „Chtěl bych vidět Marka.“ Bratříček přiběhl. „Marku,“ řekl nemocný, „bratříčku, miluji tě. Dávám ti všechny své peníze, všechny své hračky. Až si budeš s nimi hrát, vzpomeň si na mne. Ale teď odejdi, unavuje mne to.“ Marek poslechl. Vitek prosil o vodu lúrdskou. Tentokráte poprvé nemohl ji spolknout. „Tatínku,“ zvolal, telefonuj mému zpovědníku. Umru. Necht přinese svaté oleje.“

Potom matce. „Vidiš, maminko, voda lúrdská neprošla, tedy necht Otec mi nepřináší Ježíška, nemohl bych ho polknout . . . Rekní mu to — jen poslední pomazání.“

Sedě na lůžku začal chropěti, oči ztrnuly . . . Matka klečíc u lůžka, objímala dítě levou rukou, pravou mu podávala kříž. Otec, bratr, služebnictvo klečeli kolem a modlili se.

Přišel P. Broghlie; dal dítěti rozehřešení a začal mu udělovati poslední pomazání. Ošetřovatelka stírala mu pot s čela a svažovala rty a jazyk. Při posledním ze svatých pomazání Vitek široko otevřel oči . . . S úsměvem upřel je na zjevení naproti sobě nad lůžkem a zaseptal; „Ježíši, miluji tě! . . . Maminko.“ Skonal. Jeho krásné oči, tak jasné a čisté, zůstaly povzneseny. Viděl Marii, svou nebeskou maminku, která věrna své přípovědi, vzala ho z náručí ubohé pozemské matky, by ho odvedla přímo do nebe. Byla sobota, poledne 50 minut.

Otec mu zavřel oči. Matka s ošetřovatelkou ho oblekly. Nemožno bylo modlit se de profundis, ale Magnifikat, který uklouzl ze srdce i ze rtů.

Záhy docházely bílé věnce a kytice. Přicházeli kněží a řeholníci a dotýkali své růžence u jeho čela a rukou. Přišel i nuncius Mgr. Ceretti, přišel kardinál Dubois, dostavila se řada přátel.

V pondělí 26. byl nezměněný, kdy matka ho ukládala v trojnásobnou rakev, vystlanou bílým hedvábím.



*Narození Panny Marie.*

Hlava spočinula na krajkové podušce. V rukou dosud ohebných měl růženec. a na srdci, jež přestalo tlouci, položen oblíbený voskový Ježíšek, kterého Vítek měl tolik rád. Byl vystaven ve velkém saloně, odkud převezen do kostela Matky Boží Milostné v Passy. Malí Vítkovi spolužáci, zvláště obě oddělení VI. třídy zaujali místo za rodinou kolem katafalku. Po mši

svatě odvezlo auto rakvičku na nádraží, kde uložen do bíle vyloženého vagonu, ozdobeného rodinným erbem a bílými květinami. Květy byly ještě svěží, když vlak dojel do Die, kde v rodinné hrobce hrabat z Fontgalandů uložen převzácný kvítek, kterého Ježíš a Maria, jen proto tak pečlivě vypěstili, aby si ho vzali do nebe.



M. Tesařova:

## Prosha k sv. Václavu.

Dědici náš! Svatý kníže,  
znej se k českým dětem,  
pomoz k Srdci Páně blíže  
rudým lásky květem.

Láskou byl tvůj život celý,  
tou jsi Čechy blažil,  
tlukot srdce tvého vřelý,  
v Božím Srdci vážil.

Ochráncem jsi české zemi,  
Václave náš svatý,  
jásají zas nadějemi  
paláce i chaty.

Štěstí, že nám láska Boží  
na tvou prosbu vrátí,  
viz, jak se tu bída množí,  
pomoc tvá ji zkrátí.

Pomoz nám, chraň české syny,  
národu chraň štěstí,  
pak z ní prchnou temna stíny,  
mír tu zašelestí.



Dr. Josef Klem. Žurek, docent sociologie:

V Bělsku, dne 13. VIII. 1931.

## Zlatá svatba.

„Velebný Pane: mohou mít zlatou svatbu staří manželé, kterým schází as půl roku do 50ti letého manželství?“ Tak semně tázal před kostelem v Kupiczově pan statkář Svoboda, právě když jsme se ubírali po ukončených bohoslužbách s otcem Bonaventurou Burzmanským ku snídani. Takový případ nelze obratem ruky rozluštit. Proto

jsem vyběhl p. Svobodu, aby šel s námi posnídat a při jídle že tuto otázku rozřešíme. Snídaně se protáhla a to proto, že s námi snídala i majitelka sousedního šlechtického statku, která přijela k sv. zpovědi a sv. přijímání, když se dozvěděla, že v Kupiczově mešká misionář. Bylo tedy času na rozmluvu dosti.

Majitelka velkostatku vynikala velkou výřečností i dobrou pamětí. Dozvěděl jsem se kus dějin Kupiczowa i jeho církevního a náboženského života. Byla to právě vhodná příprava na řešení naší otázky. Tak jsme přišli při řeči na to, že stařeček Brož se svou chotí, o jejichž zlatou svatbu se jednalo, patří k oněm veteránům vyznavačům, kteří mnoho museli zakoušet, poněvadž nechtěli se zřící své katolické víry. Pravoslavný batuška se všemožně přičiňoval po dobrém i po zlém, sliby i hrozbami, aby je dostal do církve pravoslavné a nepřestal se svými pokusy, až mu mladá tehdy žena Brožová pohrozila, že přinutí-li ji ku pravoslaví, oběsí se mu na klíce u církve. Až potom ulevil sobě hněvivým výkřikem „čert tě seber“ a upustil od dalších pokusů. Tak teď jsem viděl, kdo jsou stařeček a stařenka Brožovi a tím více mně vyvstávalo přání, abych jim mohl dát požehnání při jejich zlaté svatbě.

„Ale přece budete věděti, kdy měli svatbu.“ — „Nevíme, velebný pane, proto že matriky shřely při bitvě u Kyselina.“ „To jest zlá věc — pravím.“ Tu však přispíchal na pomoc otec Bonaventura: „V Lucku v konsistoci mají opisy matrik, vydali jim je při uzavření míru bolševici ze Žitomíru, bývalého sídla Luckého biskupa.“ „Kdo by chodil do Lucka,“ protestoval p. Svoboda, „když vy, velebný pane, už v pátek odjedete a my bychom rádi, abyste tu pobožnost při zlaté svatbě po česku odbýval.“ A potom též z toho důvodu, že stařeček, ani stařenka o té zamýšlené slavnosti ničeho nevědí, jen já jako zeť jsem na tu myšlenku přišel, že by teď byla nejvhodnější doba tak památný den oslavit. Musíte, velebný pane, sám jim ten návrh učinit a je přemluvit. Na vaše slova dají.“

Co všechno patří k činnosti misionáře, i zlaté svatby musí shánět. Povstali jsme tedy od stolu a všichni

se vypravili na dolní „Rynek“ do domu dědouška a babičky Brožových. Zrovna se toho dlouhého průvodu ulekli. Seděli již u oběda. (U našich krajanů na Volyni se tehdy obědvá, když se oběd uvaří.) Po kratším obvyklém rozhovoru, jenž měl být úvodem k diplomatickému vyjednávání o zlaté svatbě, jsem začal: „Dědoušku jak pak dlouho jste už s babičkou?“ Dědoušek pomáhá již své slabé paměti. „Ty, stará, jak jest stará naše nejstarší dcera?“ „No jak by byla stará? má už padesát pět let.“ — „A jak jsme byli dlouho spolu, když jsme ji měli?“ No, dvě léta.“ Se smíchem obrátili jsme se na pana Svobodu: „No, věc jest rozluštěná,“ povídám — „tak ta zlatá svatba může být.“ „Za tři léta,“ dodává stařeček. „Tož to ne.“ bráním se, potom bude diamantová. „Stařeček se touto řečí zarazil.“ — „Dědoušku povídám,“ — „používáje válečné lsti, „kdybyste neslavil zlaté svatby, nemohl byste slaviti diamantové.“ — Stařeček se podíval na mne rozpačitě, nevěděl chudák, že po cestě k němu jsem byl od jeho zetě připraven na všechny možné námítky dědouškovy. Dozvěděl jsem se, že mezi lidem je rozšířena pověst, že po zlaté svatbě jeden z manželů brzy umírá. Proto prý se bojí mnozí zlatou svatbu slavit. Dědoušek a babička poslední dobou prý nápadně chřádnou a jejich syni a dcery, vnuci a právnucci prý se bojí, že by jejich diamantové svatby už neslavili.

Věda toto všechno, začal jsem z vesela. „Dědoušku, když jsem ještě žil ve Vyškově, dozvěděl jsem se, že tam slavili též dva manželé svou zlatou svatbu. Na svatbu byl pozván i tamější nájemce arcibiskupského pivovaru. Ten vida, jak oba dědoušci jsou už jako pára nad hřncem a jsa přesvědčen, že už brzy umrou, sliboval jim, že když se dožijí diamantové svatby, daruje jim 100 hektolitrový sud piva. Rozjařený dědoušek zavolal: „Tož

platí“ a dožili se. Tehdy dva páry ověřených volů táhly ohromný těž ověřený sud a ve Vyškově pil kde kdo.“

Dědoušek Brož se smál — až mu slzy tetkly. Viděl jsem, že jsem na to kápl.

„Dědoušku,“ povídám, „snad se najde také nějaký nájemce velkostatku o té vaší zlaté svatbě a do té diamantové již nebude daleko.“

Dědoušek začal kapitulovat: „Tak bych té diamantové nesměl mít, když bych neměl zlatou?“ „Nesměl,“ řekl jsem úředním tonem. „Tož platí,“ pravil dědoušek. „A kdy má ta zlatá svatba být?“ — „V pátek, dědoušku, odjíždím, tehdy by už nemohla být a potom v pátek nemohli byste hosty masem pohostit. Ale ve čtvrtek jest svátek Panny Marie z hory Karmel a tehdy byste měli nejvhodnější den. Jest to u Vás poloviční svátek.“ Babička se zasmívala v očích. „To ano, velebný pane, to ano.“ „A jak se máme na ni připravit?“ dotazoval se dědoušek. „Půjдете k sv. zpovědi a k sv. přijímání. Vaším hostem bude Ten, jenž byl hostem v Kani Galilejské, vý Ho uhostíte ve svém srdci a On vás pohostí svým vlastním Tělem a Krví a to za to, že jste byli ochotni pro něho a jeho víru obětovati vše.“ Dědouškům vyhrkly slzy a dali se do vypravování co všechno zakusili, než mohli jíti k odavkám do 16 verst vzdáleného kyselinského kostela. Co všechno zakusili, než přestalo nucení ke pravosláví. Konečně napadlo stařence napsati prosbu na carevnu, aby jim vymohla dovolení ke stavbě katolické kaple. Babička, tehdy ovšem statná mladá žena, šla do Kyselinu žádat tamnějšího polského katolického faráře, aby jim sestavil a napsal žádost na carevnu.

Staříčky farář se bál, že přijde pronásledování a snad cesta na Sibiř, jak se stalo jeho předchůdci. A tu pravila neohrožená babička: „Když

se bojí pastýř bránit ovce před vlky, musejí ovce bránit pastýře, aby jej vlci neroztrhali.“

Šedivý farář prý tehdy smutně sklonil hlavu, ale mladá Brožová provedla své. Žádost se poslala, byla příznivě vyřízena, katolíci měli pokoj a kaple byla postavena.

„Tak vidíte, babičko, a v té kapli vám oběma poženám. To budou krásné vzpomínky, to bude radost.“ A starouši slzeli a smáli se zároveň. —

Slzela země miliony rosných kapek, které zářily jako diamanty usmívajícího se nebe, když na svátek Panny Marie z hory Karmel při slavné mši svaté přistupovala omladina Kupiczovská ke stolu Páně Po této mši svaté začali se sjížděti hosté na zlatou svatbu. Kde kdo, pravoslavní, evangelici i židé pospíchali ke kostelu katolickému, vlastně ke kapli, která jest kusem dějin radosti i žalosti kupiczovských katolíků a vše čekalo na svatebčany. Přijeli za jásavých zvuků hudby a u kostela byli přivítáni průvodem věřících, kteří je vedli pod vlajicemi korouhvemi k oltáři. Tam jsem je přivítal následujícími slovy: „Drazí přátelé! Padesát let uplynulo od toho dne, ve který jste stáli též před oltářem, abyste uzavřeli spolu svatou úmluvu, že budete spolu v lásce a věrnosti dobré a zlé trpěti a že se neopustíte až do své smrti. Jak vážnou a slavnou a posvátnou byla ta hodina, ve kterou kněz před padesáti lety svolával na vás poženání nebes. Vážnou a slavnou i svatou jest tato hodina, v níž obnovujete svatou úmluvu, svatý slib věrnosti a lásky. S radostí, nadějí a důvěrou jste hleděli před padesáti lety do budoucnosti, dnes patříte zpět na těch prožitých padesát let se srdcem plným vděčnosti. Ano, vzdejte díky Pánu Bohu, který vás vedl svou otcovskou rukou, poděkujte mu za jeho důkazy lásky, jimiž žehnal vašim společným pracím, vašemu společ-

nému podnikání, poděkujte mu i za kříže i trampoty, které na vás sesílal, ne aby vás trápil, nýbrž aby duše vaše zkoušel, očistil a v dobrém utvrdil.“ — A jménem staroušků začal zpívatí chór žalm 144: Vyvyšovati tě budu Bože můj králi — a dobrořečiti jménu tvému na věky i na věky věkův. Stařečci usedají na křesla a podávám jim hole ozdobené křížem se slovy: „Ctihodní manželé! Přijmete hole s křížem k podpoře a opoře ve starobě. Bůh, který vás provázel v době mladosti vaší, ani ve stáří vás neopustí. Mocí kříže prospívejte ve ctnostech a Spasitel váš Ježíš Kristus bude vaší podporou a oporou.“

Co mám vyprávěti dále? Mezi syny a dcerami, vnuky a pravnuky seděli

staroušci, tu se usmívali, tu slzeli. Vnuci jim hráli a nakonec synové i dcery vtáhli je do tanečního reje.

Letos nebude se v Kupiczowě vyučovat, poněvadž následkem hospodářské krise nebylo možno obci postavit novou školu. Pomožte svými dárky dostaviti katolický dům, aby mohl býti tam soukromě vyučovány katolické děti. Budou to pravnuči dědouška a babičky Brožových, kteří pro katolické přesvědčení tolik obětovali.

Jak se budou radovati, že svými dárky jste pozlatili světlou památku jejich zlaté svatby. Ať v tomto katolickém domu pijí děti našich krajanů kříšťalovou vodu víry ze studánky Spasitelovy!



Marie Tesařova:

## Věčné světlo.

Tam, kde Ježíš trůn si zvolil zlatý,  
kolem něhož andělé se koří,  
v hymnech pějí: svatý, věčně svatý,  
věčné světlo dnem i nocí hoří.

Za nás koří se tu Spasiteli  
s anděly ve věčné adoraci,  
svit svůj bílý — mírně zkrvavělý,  
chabý dik mu naší lásku splácí.

Jako muška svatojanská svítí,  
za večera oknem ven se dívá  
duše, kterým kolem bude jíti,  
ku návštěvě sladce zve a kývá:

Pojď, ó pojď, zde láska nepoznána,  
dej jí srdce plné lásky vřelé,  
a kdy duše — laňka světem šťvaná,  
skrýt se učí v náruč Spasitele.

Věčná lampo! Závidím ti věru  
stálý pobyt blízko svatostanu,  
ve dne svítíš, též i v noci šeru —  
i též za mne koř se nebes Pánul



## Ó té lásky!

Jako mocný veletok  
Tvoje láska proudí,  
Tvůj ji skrývá svatý bok,  
duše kolem bloudí.

Jesličky jsou pramenem,  
v stáji mocně tryská,  
v lidském srdci kamenném  
na nevědk si stýská.

Kalvarie spojila  
proudy její v moře,  
obloha tvář halila,  
žasla u pokoře.

Svatostánek chudičky  
trůnem jejím zlatým,  
volá duše — včeličky —  
k hodům přebohatým.

Ó té lásky horoucí  
bez míry a hrází,  
duši v bídě tonoucí  
žitím doprovází.



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Třetího května v Turině ukazovalo se ono sv. prostěradlo, do něhož po snětí s kříže bylo zavínuto Tělo Páně. Chová se ve zvláštní kapli v katedrále a ukazuje se při zvláštních slavnostních příležitostech. I letos k tomu došlo, jak bylo stanoveno loni při svatbě belgické princezny s italským korunnním princem. Velevzácný tento sv. ostatek jest majetkem královské rodiny italské. Od Nikodéma a sv. Jana Miláčka dostal je řád sv. Jana Špitálního v Jerusalemě; po II. křižácké výpravě velmistr tohoto řádu daroval je králi Amedeovi II. Savojskému na poděkování za králcvu účast v zbožném podniku. Ale cestou onemocněl Amedeus na Kypru a tam i zůstal svatý

ostatek, odkud se zas dostal do Jerusalema. Koncem XIV. století byl převezen do Francie vévodou Bohumírem z Chany, jehož dědicové o sto let později vrátili jej králi savojskému. Kapli sv. prostěradla vystavěl mezi roky 1665—1694 Viktor Emanuel II. Z této kaple bývá sv. prostěradlo sneseno do chrámu, kde jest vystaveno. Letos 3. května pod protektórátem královské rodiny byly při této příležitosti pořádány zvláštní slavnosti, k nimž zbožní poutníci dostavili se ze všech krajů Italie. Od počátku XIX. století bylo sv. prostěradlo šestkrát vystaveno.

**Mladá bulharská královna**, náležející do III. řádu svatého Františka, přála si mítí svého soukromého do-

máčího kaplana, aby mohla denně obcovati mši svaté. Sotva stihla po svatbě do Bulharska, byl jí poslán P. Leopold de Postunia. Tento řeholník denně přichází do katolické kaple v královském paláci, kde slouží mši sv. Obcuje jí mladá královna i její švekrůše kněžna Eudoxie.

Při letošních slavnostech svatého prostěradla v Turině připadá na mysl roztomilý příběh ze života sv. Františka Saleského: Dne 4. května r. 1613, kdy slaví Církev svaté prostěradlo, byl svatý biskup ženevský, František Saleský s čtyřmi jinými preláty vyvolen, by ukazovali v Turině poutníkům svatý ostatek. Onoho jitra bylo však velké vedro, a zástupy lidu v kostele zvyšovaly ještě teplotu. Světec stál u sv. prostěradla v zbožném pohnutí a v očích jeho objevili se slzy. Tutak vypravuje jeho bratr Karel August — když světec sklonil hlavu, spadlo několik slz a krůpějí potu na svatý ostatek. To spozoroval kníže kardinál Mořic Savojský, mladý syn vévodův, i dovolil si v té příčině učiniti mu výtku. Dobrý biskup tiše ji snesl a nic neodpověděl. Ale co si tenkrát myslel, to vyjevil v listě na sv. Johannu Františku de Chantal: „Má drahá Matko! Kníže-kardinál trochu se hněval, že můj pot z kropil sv. prostěradlo mého Spasitele; ale pomyslel jsem si, že dojista Pán Ježíš nebyl tak choullostivý, a že jen proto proléval Svůj pot a Svě slzy, aby je smísil s našimi a dodal jim ceny věčného života... Ale nač si to nyní vzpomínám? Hleďte, pamatuji si, když za dětství moji bratři onemocněli, matka zavinula je v košili otcovu řkouce, že otcův pot jest dětem spasitelný...“

**Maličci v kostele.** Z Věstníka Bílých afrických Sester vyjímáme tuto dojemnou črtu: „Malé černošské děti jsou v kostele jako doma, a kdo by proti tomu chtěl cos namítati, jistě uslyšel by z hloubi svatostánku: „Nechte malič-

kých přijíti ke Mně a nebraňte jim...“ Polovina žen, jež přicházejí do kostela, přinášejí s sebou své robátko. Někdy bývají to dítky i tři- neb čtyřleté, pokud mladší bratříček nezastoupí jich místa. Kamkoli černoška jde, všude má s sebou své dítě. Představte si ten nával maličků při zpívané mši! Jest jich celé vojsko od osmidenních až do čtyřletých. Jsou to čiperné a velmi hezké děti. Mýlil by se, kdo by si je představoval s rozpláclym nosíčkem a nehezkými ústy; u pokolení Baňaranda velmi zřídka vystupují tyto černošské rysy; velmi mnoho dětí má roztomilou útlou tvářičku; některé z nich jsou krásně černé, jiné pleti světle kávové — nejsou již téměř ani černochoy. Řeknete-li matce: „Jest to tvůj syn? Toť pravý malý běloch“ — odpoví na to matka celá šťastná: „Ano, ano, jest ti podoben... Některé ženy musí nésti dítě celé dvě hodiny, než dojdou do missie. Dojemný jest okamžik sv. přijímání. Zda jest cos krásnějšího než ta řada křesťanských žen, jež blíží se ke stolu Páně se spícím dítětem v náručí neb sedícím obkročmo na jejich ramenou! Ježíš ze Svého ciboria dojista na ně hledí s nejněžnější láskou! A co si asi myslí o té trochu větší drobotině, jež vleze pod roušku přijímací a natahuje bradičku a vyplazuje jazyček, aby též dostali, když se blíží sv. Hostie! Nic neodpoví na ty žádostivé pohledy, na ty udivené tvářičky, že nedostali ani drobiček z Hostiny, po které tak chtivě lační? Na př. jak onen maličký, který nadarmo otvíral ústečka po svaté Manně a potom obrátiv se k matce, chtěl ji mermomocí otevřítí ústa, volaje: „Dej mi, dej!“ Ach dojista se jim dostane trochu nebeských drobtů, když tak blízko jsou Pánu Ježíši! Drazí maličci, brzy nadejde doba, jež zakalí váš jasný pohled a zamračí vaše jasné čelo! Ale poněvadž jste byli tak blízko u Pána Ježíše, zůstanete mnohem déle čistí a neviní. Za to denně se modlím,



vyšují délkou svého života všechny kdykoli vidím, jak se vracíte od stolu Páně...“ Sestra Marie od sv. Patrika. Missie v Ruandě.

**Z nedávné minulosti.** „Kolik lidí z těch, kteří zemřeli, žilo by ještě, kdyby byli nezanedbali dáti svému životu správný směr vykonáním dobrých duchovních cvičení. Této větě vysmívá se jeden z nevěrečků deníků, volaje: „Aj, aj, zážrak! zážrak! Tedy duchovní cvičení jsou elixírem dlouhého života!“ „A proč by ne, pánové! Důkazem jsou Otcové Kartuziáni, kteří konají dlouhá duchovní cvičení a přísně se kají a při tom pře-

selé redaktory, jimž duchovní cvičení jsou hlouposti“.

### Knihy a časopisy.

**Anděl Strážný.** Časopis pro křesťanskou mládež. Za redakce katechety Em. Masáka vydává Občanská tiskárna v Brně. Roční předplatné Kč 9.—, při hromadném odebírání velké slevy.

Nejstarší náš dětský časopis vstupuje do druhé padesátky stále stejně svěží, obsahově i obrazkově bohatě vybavený. Snaží se přinášeti dětem všech stupňů i dorostlejší mládeži hojnost ušlechtilé četby zábavné i poučné, pěstuje hádanky, filatelii, amatérskou fotografii a podporuje i vlastní dětskou tvořivost různými soutěžemi. Andělek bude dětem vždy milý a užitečný, a proto zasluhuje opravdu všude jen doporučení. Ukázková čísla ochotně zašle administrace (Brno, Starobrněnská 19-21.)

---

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za horlivé vyučování náboženské a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Napřed náboženství a pak ostatní!

Úmysl v říjnu 1931: **Pobožné slyšení mše svaté.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

### OBSAH:

Vyučování náboženství. (Hlavní úmysl.) — Prosbá. (Báseň.) — Duchovní předmět pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Páně. — O nestřídmosti. — Narození Panny Marie. (Báseň.) — Svatý Václav. (Obrázek.) — Řehole Deer Panny Marie Pomocnice křesťanů založena blahosl. Janem Boskem. — Prosbá k sv. Ludmíle. (Báseň.) — „Nechte malíky přijít ke mně.“ — Narození Panny Marie. (Obrázek.) — Prosbá k sv. Václavu. (Báseň.) — Žlutá svatba. — Věčné světlo. (Báseň.) — Ó té lásky. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, ŘÍJEN 1931.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať služba Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

## Pobožná účast na mši svaté.

*(Hlavní úmysl.)*

V okružním listě o zadostčinění nejsv. Srdci Ježíšovu připomíná nám papež Pius XI., že celá moc zadostčinění jediné prýští z jedné a jediné krvavé oběti Kristovy, kterážto oběť bez přestání na našich oltářích nekrvavým způsobem se obnovuje. Jestliť jeden a týž obětní dar, jeden a týž obětující kněz, který se nyní skrze službu kněze obětuje a který se druhdý obětoval na kříži. Jen způsob obětování jest rozdílný. Proto musí se s touto vznešenou eucharistickou obětí obět kněze a věřících spojití, aby i oni jako živá, bohumilá oběť se obětovali. Na tomto tajuplném kněžství a na úkolu zadostčinití a obětovati má veškeren křesťanský lid podíl, jenž od apoštola Petra právem nazván jest vyvoleným pokolením a královským kněžstvem. Proto musí všichni křesťané jak za sebe tak i za celé pokolení lidské obětovati za hříchy, docela tak jako každý kněz a velekněz, který z počtu lidí vzat jest a za lid postaven jest v jejich záležitostech u Boha.“ (Žid. 5. 1.) Z těchto slov poznáváme význam úmyslu stanoveného pro tento měsíc říjen. Chceme

tedy často a vroucně se sv. Otcem se modlití, aby věřící rádi a pobožně se účastnili na oběti mše sv. Před zrakem víry mění se každý oltář v horu kalvarskou, slyšíme takřka tlukot kladiv, vzdechy Ukřižovaného; zvonek zazvoní a tělo Kristovo vznáší se mezi nebem a zemí při pozdvihování. Jaký to krásný obyčej, začítí den se slyšením oběti mše sv., s jeho povinností, břemeny a starostmi a tak vše Bohu zasvětití. Tím významnější je účast na mši sv. v neděli a ve svátek. Čím lépe můžeme den Páně světití, jako nábožným obcováním oběti mše svaté! Zde vzdáváme Bohu povinnou úctu, díky za dobrodiní, zde přednášíme prosby své a spojujeme je s prosbami samého Krista. Z oběti mše sv. čerpáme apoštolského ducha, v němž a s nímž konáme pak své denní práce a povinnosti. A tento apoštolský duch je s námi po celý den a celý den můžeme se účastnit mše sv. Není ani okamžiku, kdy by se na celém světě mše sv. neobětovala. A z těch 350.000 mší sv., které se každodenně nepřerušně v církvi sv. obětuji, není ani jedné, na které

by každý věřící neměl podílu. Toto vědomí by mělo u nás budit horlivost, slití důvěru naši a nikdy by nás nemělo opustiti. Toto ustavičné spojení s obětí Spasitele našeho očistí naše apoštolátní povinnosti a skutky naše učiní záslušnější. Jak bláhoví jsou lidé, že právě v den Páně zanedbávají slyšení pobožné mši svatou a oddávají se jen světským radovánkám, které často velmi smutně kon-

čívají. Všichni nařikají na zlé časy a nevzpomenou na to, že mají dáti především, co je Božího, Bohu. Jak mohou lidé očekávatí zdar svých prací a podniků, nechtějí-li dáti především počtu Pánu Bohu! Hleďte lidé nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a -ostatní bude [vám přidáno! Modleme se tedy, aby návštěva chrámu Páně byla v neděle a svátky hojnější a účast na mši svaté pobožnější!



Jarolím St. Pavlík:

## Kde domov můj?

Kde domov můj,  
kde domov můj?  
Svatá Trojice kde trůní  
nad nesmírnou hvězdou tůní,  
nevystihlá člověku,  
od věků až do věků:  
tam v té říši břebáženě,  
tam jest pravý domov můj.

Kde domov můj,  
kde domov můj?  
Zahradu tam zřítí ladnou,  
květiny v ní neuvadnou,  
Adamem ráj ztracený  
bude tam nám vrácený;  
a to je to pravé Eden,  
jež kdys bude domov můj.

Kde domov můj,  
kde domov můj?  
Vzhůru zvedni zraky, vzhůru,  
andělských kde devět kůrů,  
choralistů stkvelý tlum,  
slavně zpívá Te Deum;  
v koncertní té nebes síni  
bude jednou domov můj.

Kde domov můj,  
kde domov můj?  
Tam, kde světců miliony  
hostí libosad ten vonný,  
kde se všichni radují,  
na vzájem se milují:  
tam v té krásné společnosti  
bude blahý domov můj.

Kde domov můj,  
kde domov můj?  
Tam již nikdo nezapláče,  
bude veselý jak ptáče;  
není žízeň, není hlad,  
nikdo starý, každý mlád:  
a v tom ráji přerokosném,  
tam je pravý domov můj!

Kde domov můj,  
Kde domov můj?  
Po nebi měl bys vždy toužit,  
Pánu Bohu věrně sloužit,  
na smrt vždy se chystaje,  
na odměnu čekaje,  
již ti dá Bůh dobrotivy  
tam, kde bude domov tvůj.



# Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

## Předmět hmotný.

(Část dalsí.)

Unus militum lancea latus ejus aperuit et continuo exivit sanguis et aqua.

Jeden z vojinů bodl jej kopím v bok, a hned vyšla krev a voda. (Jan XIX. 34.)

*Srdce Ježíše Krista jest zdrojem krve, která spasila svět.*

Nejsv. Srdce Ježíšovo jest životem a nadějí světa. Ač jeho zjevení není článkem víry, přec jest pro zbožné duše předmětem hlubokého přesvědčení. Jakýmsi nadpřirozeným instinktem přijímá je s hrdostí učený i neučený, udatný vojin Kristův i neschopná panna. Divoch i vzdělaný křesťan, dítě v úsvitu života i kmet na prahu věčnosti s důvěrou vzhlížejí k nejsv. Srdci Ježíšovu.

Ale je-li tato víra společná všem zbožným duším, není přece u všech stejně odůvodněna. Co jest, přesně pověděno, předmětem pobožnosti k nejsv. Srdci Páně? V čem liší se tato pobožnost od kultu osoby Pána našeho Ježíše Krista? V jakém poměru jest k nejsv. Svátosti, k drahocenné krvi, k pěti ranám, k umučení Páně a ke všem ostatním tajemstvím? Proč obrození Církve a spása lidstva závisí právě na kultu Božského Srdce a ne spíše na účtě, vzdávané jeho přesvaté duši neb některému z ústrojí jeho nejsv. těla? To vše jsou otázky, na něž většina ctitelů nejsv. Srdce sotva by dovedla odpovědět. Z toho, co jsme pověděli o duchovním předmětu, bylo by sice možno vytušiti rozluštění, více však poví několik myšlenek, týkajících se hmotného předmětu pobožnosti k Srdci Páně.

### I.

Co uctíváme pobožností k Srdci Ježíšovu? Ne tělesné Srdce božského Spasitele, oddělené od Jeho lásky; rovněž ne lásku, odloučenou od ústrojí, jímž se projevuje; ale Srdce jako ústrojí lásky a lásku jako vtělenou v to Srdce. Pobožnat tato má pouze jediný úplný předmět. Jako pobožnost k přesv. člověčenství, Ježíše Krista nepohlíží na toto člověčenství, jakoby trvalo bez csoby Slova, jako pobožnost k přesv. tělu neodlučuje od něho přesvaté duše, jež je oživuje, tak i pobožnost k nejsv. Srdci uctívajíc toto Srdce, cti v něm zároveň onu nevýslovnou lásku, jež pro našeho Pána byla původem tolika utrpení a nám zdrojem tolika milostí.

Dnes však nebudeme přihlížeti k duchovnímu předmětu této pobožnosti. Soustředíme svou pozornost na jejím hmotném předmětu! Tu záhy se přesvědčíme, že tělesné Srdce, jež bílo v hrudi vtěleného Slova, a jež na kříži otevřelo kopy vojinovo, již samo sebou zasluhuje naši adoraci.

Předně již proto, poněvadž jako ostatní tělesné ústrojí našeho božského Mistra spcjeno jsou s osobou Slova, nabývá mocí tohoto spojení důstojnosti skutečně nekonečné.

V člověku všechny údy, ač složený jsou z hmoty nízké, mají přece účast na důstojnosti celé osoby. Kdo by udeřil panovníka v tvář — zda nestihl by ho spravedlivý trest urážky veličenstva právě tak, jako kdyby byl zneuctil jeho duši? Přenesme tyto poznatky na Ježíše Krista, i pocho-

píme, proč jsme zavázáni vzdávat jeho Srdci kult adorace, jenž jediné Bohu přísluší, ač Srdce to svou pouhou vlastní přirozeností ho nezasluhuje?

To Srdce není sice Bůh, ale jest to Srdce Boží. Slovo neproměnilo je ve svou vlastní přirozenost, ale spojilo je se svou osobou. S důstojností jest jinak než s vlastnostmi Božími. Tyto náležejí božské přirozenosti, důstojnost však přísluší osobě; i vztahuje se proto i na nejsv. Srdce Ježíšcovo, jež náleží k hlavním ústrojím přesvatého těla Kristova.

## II.

Ale toto božské Srdce zasluhuje naši úctu ještě na základě svých vlastních jedinečných práv. Vykonávát v těle Bohočlověka ony činnosti, jež nám je činí zvláště drahým.

Jestliť předně pramenem, z něhož vyprýstila božská krev, která spasila svět. Pouze krev mohla usmířiti božskou spravedlnost, kterou vždy víc a více podněcovaly lidské zločiny. Krev nevinná mohla jediné očistiti onu zkaženou krev, jež proudila v žilách hříšného lidstva. Lidé to sami hluboce cítili; výrazně hlásá prvotní tradice spolu s výkřiky hříšného svědomí, že pouze krvavá oběť může smýti jejich nepravosti a smířiti je opět se Stvořitelem.

Věděli, že v osobě svého praotce všichni byli odsouzeni k smrti, ale že vykonání rozsudku odročeno s ohledem k oběti, jež schopna byla je vykoupit. Proto po celé věky tekla na oltářích krev. Ze svých stád vybírali nejčistší oběti. Marně hledající v sobě nevinnosti, nalezli její obraz v útlém beránku, v bílém kůzleti a v tiché holubici. A když v proudech tekla krev těchto nevinných obětí, doufali, že svatost Boží odvrátí své zraký od jejich nepravosti. Nejednou potřebu výkupné krve ozývala se tak živě, že zaváděla až k hrozným krajnostem. Rodiče na

usmíření rozhněvaného božstva ohlušili hlas přírody a obětovali své vlastní dítky.

Lid Boží chápal sice lépe potřebu krve k usmíření nebe, ale neméně ji pocítoval. Odtud tolik obětí u Izraelitů. Ve Starém zákoně nic se nedělo bez vylití krve. Když Mojžiš byl ohlásil lidu prikázání zákona, vzav krev telat a kozlů, pokropil jak knihu samu tak i veškeren lid řka: „Toto jest krev úmluvy, kterou s vámi učinil Bůh.“ Podobně pokropil svato-stánek a veškeré nářadí bohoslužebné. Tež jediná krev otvírala veleknězi přístup do svatyně svatých.

A co bylo to vše? Předobrazem toho, co mělo se naplniti v Ježíši Kristu, aneb spíše byl to počátek, ovšem nedokonalý, oběti beránka Božího, který, jak praví sv. Jan, byl obětován od počátku světa. Tato božská oběť, dřív než na kříži byla dokonána, předobrazně byla obětována na oltářích chrámu starozákonního a pouze z její krve čerpaly ony oběti moc ke shlázení lidských hříchů.

## III.

Leč tato moc byla velmi nedokonalá. Nebylať ještě otevřena studnice krve nevinné a posvěcující. Proto ač přibývalo obětí, neubývalo nepravostí. Posléze otevřel se zdroj božské krve. Duch svatý zastínil lůno Mariino. Z nejčistší krve této požehnané Panny utvořila Boží ruka Srdce, s nímž od první chvíle spojila se osoba Slova. A to Srdce začíná tlouci; každá krůpěj z něho prýstící jest obětí za spásu světa. Lůno Neposkvrněné Panny jest prvním oltářem. Dokoná se oběť ta sice teprve za třiatřicet let, ale každý z dní, jež uplynou, bude přípravou k bolestnému jejímu dokonání, Srdce Bohočlověka tímto ustavičným tlukotem chystá výkup, jakého se dožaduje božská spravedlnost. A zdroj tento jest naším vlastnictvím i se



*Sv. František z Asisi háže zvířatům.*



všemi proudy, jež z něho vytékají. Jak celistvý jest tento dar, jak účlo-  
nitý jest jeho velkodušný dárcel

#### IV.

Spasitel dotrpěl, jak přehojně splatil  
dluh lásky k nám! Když umíraje volal:  
„Consummatum est,“ „Dokonáno jest,“  
vydal sám o sobě svědectví, že splnil  
své poslání, že naplnil všecha pro-  
roctví. A přece zdálo se mu, že ještě  
něco dluhuje lidstvu. Jeho krev vytekla  
v proudech. Tekla nejprve v prou-  
dech v zahradě Olivetské, tekla pod  
bičí katanů, pod trny bolestné keruny,  
zbarvila cestu na Kalvarii, zbarvila  
dřevo kříže. Ale v jeho Srdci zůstalo  
několik krupějí, poslední zbytek ceny  
výkupné. Velkodušný Spasitel nemůže  
nás pozbaviti ani této částečky daru,  
i nepůjde do hrobu si odpočinout,  
dokud vše nezaplatí. Z jeho vnuknutí  
římský vojná otvírá Srdce jeho kopím;  
i vyteklo, co přes krvelačnost nepřatel  
ukrývalo se v svatě Arše.

Nyní jest, potvrzeno, že Srdce Je-  
žísovo pracovalo a trpělo jediné pro  
nás, že vše nám dalo, abychom zbo-  
hatli jeho chudobou.

#### V.

Proto Spasitel přikládá tomuto svě-  
dectví velikou cenu; sv. Jan, apoštol  
nejsv. Srdce, považuje za svou po-  
vinnost, zaznamenati to ve svém evan-  
gelii. Ze všech okolností umučení  
Páně naléhá na tuto nejvíce. „Jeden  
z vojnů,“ praví, otevřel bok jeho  
kopím, a hned vytekla krev a voda.  
A ten, jenž to viděl, vydal svědectví  
o tom, a pravdivé jest svědectví jeho.“  
K tomuto předmětu vrací se ve své  
první epistole: „Kdo jest však, jenž  
přemáhá svět, leč ten, kdo věří, že  
Ježíš jest Syn Boží; to jest ten, jenž  
přišel skrze krev a vodu, Ježíš Kri-  
stus, ne pouze vodou, nýbrž vodou a  
krví. Také Duch jest to, jenž vy-

dává svědectví, neboť Duch jest pravda.  
Jsou zajisté tři, kteří vydávají svě-  
dectví na nebi: Otec, Slovo a Duch  
svatý, a tito tři jsou jedno; a tři  
jsou, kteří vydávají svědectví na zemi:  
Duch, voda a krev, a tito tři v jedno  
jsou.“ Ve vodě a v krvi, jež vytekly  
z nejsv. Srdce Ježíšova, vidí všichni  
svatí učitelé velká tajemství. I můžeme  
si vysvětliti, proč sv. evangelista při-  
kládá této okolnosti tak velkou dů-  
ležitost. Znamenat dovršení oběti. Jest  
posledním rysem největší všech epopejí,  
jest posledním tahem štětců nedostiz-  
ného obrazu, jímž Božský Mistr nám  
zjevil svou neskončenou lásku.

Hle, také svědectví vydává krev,  
jež vytekla z otevřeného Srdce Ježí-  
šova. Hlásá, že Bůh nás tak miloval,  
že všechno za nás obětoval, že ne-  
zadržel ničeho, ani jediné krupěje  
krve. Kdyby tento nekonečně mílo-  
srdný Bůh spasil nás pouze vodou,  
kdyby pouze smyl naše hříchy, ale  
nesplatil jich svou krví, kdyby pouze  
odpustil, ale nestal se naší obětí, do-  
jista poznali bychom jeho lásku; ale  
jak mnohem výmluvněji hlásá ji jeho  
krev! Jak mnohem důvěrněji jsou  
naše styky s Ním od chvíle, kdy  
prolil za nás krev a učinil ji naším  
nápojem!

#### VI.

Odtud kdykoli pohlédneme na Bož-  
ské Srdce, zraněné láskou k nám,  
uslyšíme, jak hlásá výmluvněji než  
ústa, ono svědectví, jež vydalo na  
kříži. Rána se nezavřela, aby svě-  
dectví nepřestalo se ozývat. Božský  
pramen sice již dříve proudil, dřív  
než ho otevřelo kopí vojínovo. Ale  
tímto otvorem nedostizně usnadněn  
byl přístup k němu. Proto všichni  
lidé jsou povoláni, by uhasili v něm  
svou žízeň. Kdykoli přistupujeme ke  
stolu Páně, tiskneme své rty k jeho  
přesvaté ráně. Táž krev, jež tenkrát  
stékala na hlavu P. Marie a sv. Jana,  
stéká i na nás.

„Vstaň proto,“ volá sv. Bonaventura, „vstaň, ó duše, přítelkyně Kristova, sestřes se sebe všecku lhostejnost a přiblíž své rty ke zdrojům Spasitele, bys navázila vody života...“ Ano vstaneme a pospíšíme. Nestrpíme děle, by nadarmo proudil tak blízko nás. Hanbíme se za minulou bezcitnost k Božskému Srdci, kterému vděčíme svou spásu, a budeme hledět odděnit ji dvojnásobnou úctou, vděčností a láskou!

#### *Příklad:*

Poslyšme, co napsal mladý důstojník za francouzsko-německé války roku 1871.

#### *Drahé Sestřičky!*

Mnoho měl bych vám povědět, ale není pokdy. Mám ke psaní pouhých deset minut.

Především musím oznámit, že minulý pátek 6. ledna došlo k bitvě u Masangé. Po půlhodinovém boji, právě když jsem rozestavoval mužstvo, zasáhla mne koule do prsou. Ale jaké štěstí! Dopadla na růžek mého ška-

pulíře, na nějž jste mi přišly obrázek Srdce Páně se slovy: „Stůj! Srdce Ježíšovo jest se mnou!“

Rána zasáhla třetí žebro a byla tak prudká, že jsem se dvakrát překotil. Ale přes to vše nevnikla dovnitř. Jen dech se mi zkrátil a omdlel jsem. Přišel jsem teprve k sobě, když mne odnesli z bojiště.

Po 48 hodin obtížně jsem dýchal, ale dnes jsem úplně zdrav jako tenkrát, když jsem od vás odcházel. Chci jen ještě povědět, že před tím při rozestavování mužstva modlil jsem se: Pomni, ó Panno Maria, a Pod ochranu Tvou... Když jsem ucítil, že jsem raněn, ale zároveň viděl, že koule nevnikla do těla, ihned jsem si pomyslně, že jste se za mne modlily, i děkoval jsem Bohu, že vás vyslyšel. Téhož dne padl můj kapitán. Můžete povědět, komukoliv chcete, že žiji-li dnes, vděčím to pouze svému škapulíři nejsv. Srdce Páně. Ach, drahé Sestřičky, jakou jste měly dobrou myšlenku, že jste mi ho daly! Proto cestou zašel jsem do prvního kostela, bych Bohu poděkoval týmiž modlitbami, které jsem se modlil před bitvou...“ (P. d.)



Anna Maria K.:

### **Večerním tichem . . .**

Večerním tichem projít se rád  
pospíchá člověk častokrát.  
Pod modrou klenbu tisíců hvězd,  
žít Boží slávu a vzdát mu čest.

Vydechnout z hrudi svůj bol a žal,  
aby pak tiše přes noc zas spal.  
Dívat se k nebi do třpytu hvězd,  
kde plno krásy a blaha jest.

Spíjet se vůní a ssát ji v hrud,  
zapomněť žal i všeliký trud.  
A jak zas zpátky vrátí se rád  
do svého domu na lože spát!





## Pojďte ke mně!

Ó, pojdte ke mně, břemeno vás tíží,  
neb krutý hlad snad vaše duše mučí,  
kdo k Svatostánku s důvěrou se  
blíží,  
ty s láskou vítám svého do náručí.

A kříž můj svatý trpěti vás učí,  
když v srdce vaše nebes Král se sníží.  
Pojď za mnou, hlas můj do srdce vám  
zvučí  
a duše blažena se v Boha hříží.

Víc necítí pak kříže svého tíži,  
jak pták se vznáší na perutích lásky  
a s čela mizí bolu chmurné vrásky,

a víc a více k nebesům se blíží,  
vždyť z Ježíšova Srdce v hruď mu kane  
ta síla svatých, která chrámem vane.



## Ježíš král jako dítě, muž, trpitel a vítěz.

Jarolím St. Pavlík.

Království se ztrácí čím dál, tím víc ze světa; brzy budou samé republiky, a o králích budeme slyšet jenom v pohádkách: Byl jednou jeden král, a tak dále. Dětem bude těžko vysvětliti, co je král.

Ale jedno království i potom zůstane, když všechna ostatní zmizela: království Kristovo, katolická Církev se svou monarchistickou ústavou. Ježíš Kristus je ten vlastní král, a papež jeho místokrál, jeho viditelný zástupce. Ježíš Kristus je král králů, a všechna knížata a všichni presidenti jsou jeho vasalí. Božskému králi je věnována poslední neděle v říjnu; je to den holdovací našeho nebeského vládce, církevní státní svátek, jenž našemu světskému státnímu svátku tak blízko stojí.

Ježíš Kristus byl králem už jako dítě. „Dítě se nám narodilo, syn jest nám dán, na jehož ramenou pan-

stvi spočívá,“ prorokoval Isaiáš. A Micheáš: „Ty Betleme Efrata, nejsi nikterak nejmenším mezi knížecími městy Judey; neboť z tebe vyjde panovník, jenž bude spravovati lid můj israel-ský.“ Králové z východu hledají novorozeného krále: Kde je novorozený král židovský? Vzdali mu úctu jako svému nejvyššímu králi a věnovali mu zlato z ohledu na jeho královskou důstojnost.

Ježíš Kristus je však i králem dětí; chce vládnouti nad jejich srdcem. On miluje děti, je přítelem dítek a chce, aby děti k němu přišly. Ale zlý svět snaží se děti od něho vzdáliti; nemají ve škole nic o něm slyšeti; do kostela nemusí choditi, chyba když samy chtějí; a sotva škole odrostly, jsou štvány proti náboženství a k boji proti církvi vyškoleny. Buď Bohu žalováno, veliká část naší mládeže nechce se vláde Boží podrobiti; svobod-



*Sv. Terezie Ježíškova.*

nou chce býti, svobodnou od poslušnosti, svobodnou od náboženských povinností. Tak to vypadá v městech, kde jsou továrny.

Máme nečinně přihlížeti, kterak se mládež řítí do pekla? Nikoliv! Musíme stále a hlasitě žádati a se domáhati, aby školy dostaly křesťanský charakter, aby dívky vedeny byly k náboženství. A starší mládež musí se sdružit v mariánských kongregacích a katolických spolicích, aby měla pevnou oporu, když ji chce svět přivítati o viru a nevinnost.

Ježíš byl králem ve svém mužném věku; on ovládal srdce lidí, kteří v něm viděli svého zachránce a Mesiáše. Dobrý král bývá nazýván otcem vlasti; takým byl i Ježíš. Všechny jeho cesty jsou vyznačeny dobrodiními, jež prokazoval. Se všech stran proudili se k němu lidé; po zázračném nasycení chtěli jej vésti do Jerusalema a za krále vyhlásiti; on však toho nepřipustil. Avšak na květnou neděli nechal si přece holdovati a s královskými počty do Jerusalema uvést. Mělo se vyplniti proroctví: Raduj se, dcero sionská, plesej, dcero jerusalemská; ejhle, král tvůj přichází k tobě.

Při svatém přijímání též k nám přichází, a při mši svaté přichází na oltář. Ó, jak se máme z toho radovati a bosanna zpívat! Vykládá se o císaři Josefovi, že se rád přestrojil a mezi lidi šel, aby se dozvěděl, jak se jim vede. I Pán Ježíš se přestrojuje; bere na sebe způsobu chleba, aby s námi mohl důvěrně obcovati. Ale i v tom přestrojení zůstane králem.

My se mu máme klaněti, úctu vzdávati, jeho poslouchati. Ale moderní svět volá jako ti v podobnosti: Nechceme, aby ten nad námi vládl. A vylučuje Boha ze všeho veřejného, politického, kulturního a hospodářského života. Jen žádného náboženského projevu! Ani jméno Boží nesmí se vysloviti. Svět míní, že se bez

Pána Boha obejde. Ignoruje ho jednoduše, jak kdyby ho nebylo.

Než Bohu díky, přece jsou lidé, kteří královskou moc Kristovu a jeho vládu uznávají, i vlády států, jen že nesmíme je hledati v blízkou. Poukazuji na republiku Bolívii v jižní Americe. Ve dvou hlavních městech země té, Suere a La Paz, byly obrovské sochy nejsvětějšího Srdce Ježíšova postaveny, a u přítomnosti nejvyšších úředníků a obromnoho zástupu lidu zasvětila se před nimi republika Srdci Páně. Nato přečetl president tento záslibný akt: Já Jan Křtitel Salvadora, zvolený president republiky Bolívie, zasvěcují slavně a úředně národ, jehož jsem zástupcem, nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; to budiž veřejným vyznáním viru Boliviánského lidu; jenž doufá, že toto zasvěcení svolá požehnání Boží na jeho zřízení a bude počátkem nové doby pravého štěstí.

Ježíš byl králem i jako trpící, i ve svých mukách. Dějiny vykazují mnoho příkladů, kterak císařové a králové jako zločinci museli zemřít na popravišti, ačkoliv byli nevinní, na př. Maria Stuart, Ludvík XVI., car Mikuláš a jiní. Kdo však byl nevinnější jak Ježíš? Musel zemřít hanebnou smrtí, ale přece byl králem i na kříži, což kající lotr dosvědčil, an pravil: Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do království svého! Což i Pilát potvrdil nápisem: Ježíš nazeretský, král židovský. I vojáci ho pozdravovali jako krále, ač jen na posměch. Zdráv buď, králi židovský! Vidíme ho korunovaného korunou z trní. Trnovou korunu mnozí mocnáři nosili, jimž bylo mnoho trpěti.

Cestu bolestnou jmenujeme královskou cestu kříže; a po té cestě jest i nám kráčet. Ježíš nás k tomu vyzývá, an dí: Kdo chce býti úředníkem mým, vezmi kříž svůj na sebe a následuj mne. To je ten denní kříž, kříž utrpení a bolesti. Abychom jej

nesli trpělivě, dívejme se častěji na kříž Kristův, a budeme čerpati novou sílu k nesení kříže.

Matka Don Bosca vedla synu svému domácnost. Někáký čas šlo všechno dobře. Rozuměli si výborně a pěkně spolu žili. Paní Boscová si vždy svá stará léta tak představovala. Ale do jejich snů padly jednoho dne temné chimury. Syn její přišel domů a přinesl s sebou zpustlého hochu z ulice; ten měl teď patřiti k jejich rodině. Ona byla statná ženská, jež se nikdy žádné oběti neštítla, jednalo-li se o to, chudobnému člověku přispěti ku pomoci. Když však častěji přivedl takové hosty do domu, z nichž byl jeden špinavější a zanedbanější než druhý i rozpustilejší, bylo jí to přece trochu mnoho. Déle to nechtěla vydržeti.

Jednoho dne, když ji trpělivost došla, šla k synu svému a prohlásila, že se usmyslila, vrátiti se domů. Klidně vyslechl ji Don Bosco; pak

mlčky ukázal na veliký kříž, visící na stěně, jak kdyby chtěl říci: Kdo chce býti mým učedníkem, zapři sebe sama, vezmi kříž svůj a následuj mne. Beze slova opustila matka synův pokoj a zůstala u něho.

Ježíš byl králem ve svém vítězství a ve své oslavě. Jemu je teď všechna moc dána na nebi i na zemi. Teď sedí na pravici Otce svého a bere účast i jako člověk na řízení světa. Otec mu odevzdal i úřad soudcovský. Andělé a svatí obklopují ho jak tělesná stráž a jak královský dvůr. S jásotem mu provolávají: Beránek zaslouhuje, aby dostal moc a sílu, čest, slávu a chválu. Na rouše jeho stojí psáno: král králů a panovník panovníků. Ó jak velkolepé je království, modlí se církev na Vše svaté, v němž svatí s Kristem se radují; oděni rouchem bílým, následují Beránka, kamkoliv jde. Do toho království i my přijdeme, zachováme-li věrnost svému nebeskému králi.



Anna Maria K.:

## Rodičům.

Ach, jak blaze srdci mému,  
když se vracím k domu svému,  
v němž můj otec, matka má  
provází mne očima.

S láskou se k nim z města vracím,  
ruce jejich slzou smáčím,  
pozdravuji ten dům svůj,  
v němž jsem žila život můj.

Život lásky, štěstí, míru,  
než jsem přišla do těch virů,  
které víří duši mou  
a do nástrah srdce zvou.

K otci, matce spěchám ráda,  
u nich klid se v srdce vkládá  
u nich blaze, klidno je,  
srdce mé je miluje.

Miluje je moje duše,  
s láskou vroucí k nim vždy kluše,  
v jejich sladkém objetí,  
z duše žal vždy odletí.

Otče, matko, pro mé štěstí,  
zdraví nechť Bůh nechá kvéstí,  
vám, jež nad vše ráda mám,  
tak se denně modlívám.



# Růženec za misie.

Jarolím St. Pavlík.

V měsíci říjnu máme se svatý růženec ještě častěji modliti než jindy. Na víru obrácení pohané modlí se jej rádi a nosí jej veřejně kolem krku. My jej můžeme obětovati za misie a zabývatí se při tom myšlenkami, jež se na misie vztahují; tak obdrží naše modlitba své zvláštní zabarvení.

Tři brány do růžencové zahrady jsou tři božské ctnosti. „Který v nás víru rozmnožití račiz,“ nejen u nás, nýbrž i v misijních zemích! Kéž by se katolická víra mezi pohany vždy více a více rozmáhala! Dosud je tam malým hořčičným zrnkem. Co jsou dvě procenta katolíků mezi stem procent obyvatelů v Číně? Kéž by to zrno hořčičné vyrostlo v opravdový strom!

„Který v nás naději posilnití račiz,“ naději, že misionární práce přece nebude nadarmo vzdor výsledkům napohled nepatrným, srovnáme-li je s vynaloženou námahou; naději na mzdu práce, když si připomínáme slov Spasitelových: Co jste nejmenšímu ze svých bratří učinili, mně jste učinili.

„Který v nás lásku roznitití račiz,“ lásku k Ježíši, jenž chce, aby všichni lidé spasení byli, lásku k oněm lidem, kteří nejsou dosud tak šťastní, býti majetníky velikého statku, křesťanského náboženství, lásku, která nás pudí jim ku pomoci přispěti.

Pět tajemství růžencových můžeme obětovati za rozšíření katolické víry, první v Evropě, druhé v Asii, třetí v Africe, čtvrté v Americe, páté v Australii.

Přihledneme napřed k růženci radostnému Kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala. Anděl Gabriel přinesl Panně Marii ra-

достне послетві, же породі Вкупітеле, Відітелнімі андєлі Панє јсу мисіонарі; прінашејіт поганѹм радостне послетві о краловетві Божім, жеј се теѡ і меіі нїмі ма закореніті. О јак стквостне јсу ноһі теѡ, со покој звєстујі, єтеме в пророчієх. Габуріл правіл, же Сын Марііи буѡе влєсті велкоу ріші, а ріше та же буѡе вєчнє трвати. Буѡе се простірати вє вєєх ділєх свєта. Кєж бу і поганє стали се обѡяны тєто ріше!

Jehož jsi, Panno, v životě nosic, svatou Alžbětu navštívila. Tu zříme Paunu Marii jako misionárku, jež nese spásu světa k druhým lidem. Kéž by vyprosila misionářům horlivost pro spásu duší, aby mnozi pohané milostí dosáhli skrze Ježíše, jehož misionáři k nim nesou. — Panna Maria vykonala obtížnou cestu. Jak daleké a obtížné cesty musí konati zvěstovatelé evanđelia; přes hory a doly, přes pralesy a písčné pouště, přes vysoké chlumpy a hluboké rokle, přes prudké řeky, vystaveni různým nebezpečnostvím. Kéž je Bůh posilní na jejich apoštolských cestách.

Jehož jsi, Panno, v Betlemě porodila, v největší chudobě, ve chlévě. Jak bidně vypadá mnohý misijní kostelík; není o mnoho lepší jak ten stáj v Betlemě. Naše příspěvky mají misionářům pomoci, aby Pánu Ježíši mohli důstojný příbytek postavit. K jesličkám přišli napřed chudobní pastýřové. Kristus Pán nachází své příslušníky hlavně mezi chudobnými. Kéž by mohli misionáři chudobným pohanům nejenom v duševní, ale i v tělesné a dočasné nouzi ku pomoci přispěti! Srdce jim puká, když v čas hladu jsou obleháni od četných křesťanů a pohanů pro-

sících o chléb neb jinou stravu, a nemohou jim pomoci. — Potom přišli k jeslím svatí tři králové; třetí z nich bývá vyobrazován jako mouřenín. Vzpomínáme si tu na obyvatele Afriky. Jak hrozné to tam vypadalo, dříve než tam vniklo křesťanské náboženství a křesťanská kultura! Pohlaví a králové nechali při různých příležitostech sta a tisíce svých poddaných usmrtiti; pověra a kouzelnictví bylo všude rozšířeno; kouzelníci, ti největší lháři a ošemetníci, měli pod rukou všechno obyvatelstvo; obchod s otroky byl v největším rozkvětu, lidský život neměl zhola žádné ceny. Teď však vnika světlo evanjelické pravdy i do temného dílu světa. Různé řády rozšiřují tam křesťanství, obzvláště tak zvaní bílí otcové, potom i marianhillští misionáři. Družina sv. Petra Klavera v Solnohradě sbírá peníze i jiné potřebné věci pro pokřesťanstění Afriky. I černoši mohou dosáhnout kněžské důstojnosti; mnozí jsou již vysvěceni a pracují teď na obrácení svých krajanů.

Jehož jsi, Panno, v chrámě obětovála. Zbožný stařec Simeon velebil Božské dítě jako světlo kosvení pohanů. Pohané bloudí doposud ve tmách nepravých náboženství, bramanismu, konfucianismu, šintoismu, fetišismu; jsou v největším nebezpečství, dostati se do největší tmy, která je v pekle. Kéž by jim vzešla hvězda betlemská a rozptýlila ony temnoty, v něž jsou pohřženi! Kéž by hořelo věčné světlo před svatozátkem v každé větší osadě, kde dosud stojí jen mešity a pagody.

Jehož jsi, Panno, v chrámě nalezla. Misijské oblasti jsou i protestantské země: Německo, Dánsko, Švédsko, Norvežsko, Finsko, Anglie. I pro tyto země musíme v modlitbách milost Boží vyprositi, aby poblouzení naši pravou cestu ke Kristu Pánu a vrátili se do církve katolické. V Evropě je ještě dosti pohanů,

moderních pohanů, kteří nejsou pokřtěni, žijí mnozí jako pohané. Bylo by žádoucí, aby i tito pohané se obrátili a nezahynuli na věky.

Rozjímáme nyní o bolestném růženci, myslíce při tom na svaté misie. Jenž se za nás krví potiti ráčil. V olivetské zahradě byl Spasitel ve velikých úzkostech. Rmoutilo jej i to, že předvídal, kterak krev jeho pro mnohé lidi zadarmo poteče, a on bez užitku a za ne trpěti bude. Měla by tak veliká spousta pohanů věčně zahynouti? Ovšem že mnozí dojdou spásy, kteří přirozený zákon Boží jim do srdce vepsaný zachovávají, těžkých hříchů se varují; dojdou spásy křtem žádosti. Ale jak mnozí žijí v hříších a neřestech! Jejich osud nemá nám býti lhostejný. Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni, a to musí býti i našim přáním, jež by se mělo i na venek ukázati naším zájmem o misie. — Spasitel potil se krví; misionáři neprolévají sice krve, chyba, když jsou mučedníci, ale mnoho potu při své namáhavé práci i v parnu rovníkových zemí; půda srdce pohanského je kamenitá půda. Buďme andělé, kteří je těší a posilují.

Jenž za nás bičován býti ráčil. Kdo nechal Ježíše bičovati? Pohan Pilát. Apoštolové byli bičováni, protože Krista kázali. Městská rada ve Filipi nechala svatého Pavla zbičovati.

Misionáři a nově obrácení bývají často pro svou víru pronásledováni; mnohé útrapy a bolesti a muky jest jim snášeti. Mnohé pohanské dítě je od rodičů ukrutně bito, protože chce se státi křesťanem. Necht jim Pán Bůh zmužilosti dodá. — Pán Ježíš nechal se zmrskati, chtěje pokání činiti za ty, kteří se nečistých skutků dopouštějí. Těto neřesti se oddává veliká část pohanů, ale ještě více moderní civilisovaní pohané. Mnohoženství mezi pohany též je velikou překážkou, při jejich obrácení;

než milost Boží pomáhá i tu překážku odstraniti.

Jenž za nás trním korunován býti ráčil. Život misionáře je cestou trnitou. Co musí všechno snášeti! Nezvyklé usmrcující klima, nezvyklá strava, horko a zima, obtížná duchovní správa, daleké cesty, vzdálenost od vlasti a od spoludruhů, postrádání vymožeností kultury — v pravdě, to je život obětavý. Nicméně kvetou misionáři i růže na jeho cestě trnité, když mohl zase nové čekatele svatého křtu do cirkve katolické uvést, když vidí náboženskou horlivost novokřtěnců, když dostane podporu ze své domoviny.

Který za nás těžký kříž néstí ráčil. Každý misionář nese kříž, každá stanice misionární je křížovým zastavením. Převezmeme úlohu Šimona Cyrenejského a pomůžeme mu kříž nésti, ulehčíme mu těžké břemeno modlitbou a almužnou.

Který za nás ukřižován býti ráčil. Pán Ježíš umřel na kříži za všechny lidi, i za pohany; krev jeho tekla za všechny. Za všechny se modlil, i za své nepřátele: Odpusť, Otče, oněm, kteří mé vyznavače pronásledují, neboť nevědí, co činí. Kajícnímu slibuje milost a ráj, a Maria má býti i pohanům, kteří jsou dobré vůle, matkou a věští je ke spáse. Žizní po spáse duší; jeho probodnuté srdce má býti útočištěm hlasatelům jeho víry a jejich žákům.

Slavný růžence. Který z mrtvých vstáti ráčil. Nevěřící jsou duševně mrtví. Kéž by je Pán Bůh z hrobu pohanství vzkřísil, kéž by jim vzešlo velikonoční slunce a jaro křesťanství, jež poupata ctinosti přivádí k rozkvětu a dává vyhlídku na bohatou zásluh žně. Kdo odvalí kámen

od dveří hrobových? Anděl. Každý z nás budiž tím andělem, on pomůže, aby se hrob nevěry křesťanské víře otevřel.

Jenž na nebe vstoupiti ráčil. Před svým nanebevstoupením poručil Ježíš apoštolům a jejich nástupcům, aby šli do celého světa, učili, křtili, v jeho misionární práci pokračovali. To koná církev a vysílá kazatele víry i do nejvzdálenějších končin; kongregace pro rozšíření víry, „de propaganda fide“, řídí a spravuje všechno dílo misionární; pracujeme ji do rukou a dodáváme ji nových prostředků.

Jenž Ducha svatého seslati ráčil. O svátku svato-dušním mluvili apoštolé v různých řečích.

U svatého Františka Xaverského oživil zázrak řeči; když kázal pohanům, všichni mu rozuměli. Misionáři též mluví různými jazyky, musejí však se jím zprvu naučiti, což je velmi těžké a namáhavé, obzvláště u čínské řeči. Než Duch svatý jim pomáhá. Kéž by osvětil pohany, aby pravdu poznali, se k ní přiklonili a spasení byli.

Který tě, Panno, na nebe vzíti a korunovati ráčil. Blahoslavená Panna předpověděla, že jí budou blahoslaviti všechna pokolení. A to se také i děje. V Kanadě a Brasilii, v Číně a Indii, v Japonsku a Australii, v Sudanu a Kamerunu, na Antilách a v Blynesii, všude, všude, ve všech pásmech a dílech světa, zaznívá chvála Bohorodičky. Přičiňme se, aby počet dítek a ctitelů mariánských vždy více a více rostl, a na její přimluvu, čím dál, tím hojnější pohané byli zachráněni, do nebe vzati a tam korunou spravedlnosti ozdobeni.



## Z p ě t.

Všechno volá ku předu,  
pokrok — mocný pán  
abys nebyl poslední  
zpátečníkem zván.

Dnes prý věřit nemusí,  
kdo chce moudrým být,  
víra — ta prý udusí  
v prsou práva cit.

Nebojme se výsměchu,  
potupy, ni han,  
dbejme duši prospěchu,  
jak nám velí Pán.

Naše heslo budiž: zpět,  
myslí veškerou,  
ctností pak tu vstane květ  
se vši nádherou.

Zpět k tomu, co hlásali  
Cyril s Metodem,  
štěstím bychom jásali  
s celým národem.

Zpět k té víře Václava,  
k ctnosti Ludmily,  
kdo v tom ústup shledává,  
jak je zpozdílý!



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*U komunistů.* Komunisté provolali Krista králem. Stalo se to na lidové universitě v Montréálu. Devatenáctiletý Emil Latrémouille dosáhl tohoto vítězství svou výmluvností. V tamní škole věd společenských konal se schůze komunistů, jichž účastnil se i náš mladý hrdina jako zák oné školy. Slyšel tu rouhání, viděl útoky na samý základ křesťanské civilizace. Záhy se rozhodl. Při jisté schůzi vstal a začal mluvit, a mluvil tak skvěle, že podmanil si svoje posluchačstvo. Když skončil, dal třikrát provolat slávu Kristu králi. To byla náhrada za rouhání. Ale, na tom neměl dosti. Za několik dní vrátil se do téhož sálu dělnické university, strhl tam rozvinutý červený prapor a pošlapal ho. Byl sice zatčen, ale ihned propuštěn. „Doufám,“ řekl,

„že komunisté porozumějí, že jimi nepohrdáme, ale chceme vykořenití zlo, které jest v nich, i zaslepenost, která jest příčinou jejich bezbožného učení.“

*Letadlo obrátilo pohany.* Obyvatelé Kuni (v Oceánii) chtěli na vyzvání misionářovo se obrátit, ale chtěli mítí nezvratný důkaz toho, co jim kázal. Stalo se po jejich vůli. Loni v červnu zaslechli jednoho dne na obloze podivný hluk. Úzkostlivě pohlíželi k nebi, ale ani starci přes všechnu svou zkušenost nedovedou vysvětliti tento podivuhodný zjev. Hučí tam nahoře jakási veliká černá moucha. Ale jak možno, aby samotinká natropila tolik hluku, který ještě vzrůstá každou chvíli. Všeobecné pohnutí. Není pochyby — jistě se blíží konec světa. A již klekají, by ještě naposled se



pomodlili. Na štěstí přichází katechista Ananiáš. „Co to děláte?“ ptá se. „Slyš, jaký tam nahoře hluk!“ „Ano — toť letadlo. Ale to vás nezabije. Již dávno jsem vám o něm vyprávěl, ale nechtěli jste věřit. Běloši nejednou létají ve velkých okřídlených bednách. Když vám to otec misionář vysvětloval, řekli jste: „Misionář lže.“ A nyní sami vidíte, že mluvil pravdu. A rovněž tak jest to pravda, když misionář řekl, že je nebe a peklo. On nelže, a vy, nebudete-li chtít tomu věřit, přijdete do pekelného ohně...“ Letadlo bylo po

ně nejpádnejším důkazem. Všichni když dlouho byli se dívali na letadlo, rozhodli se, že se obrátí. Čtyřicet obyvatel v Kuni dalo se o letošních velkonočních pokřtít.

\*

*Svěcení samochodů.* Dne 25. července t. r. konalo se slavnostní svěcení samochodů a lokomobil u všech kostelů, zasvěcených svatému Kristofu, jichž jest ve Francii více než 50. V obvodu pařížském jest to zvláště nádherný kostel Javelský, jenž budí obdiv svou originální stavbou a krásnými obřady.

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvěšené Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za pobožnou účast při oběti mše svatá a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Pobožně obcovati službám Božím.

Úmysl v listopadu 1931: **Pravé poznání a úcta Ducha sv.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

### O B S A H:

Pobožná účast na mši svaté. (Hlavní úmysl.) — Kde domov můj? (Báseň.) — Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Sv. František z Asisi káže zvířatům. (Obrázek.) — Večerním tichem. Pojďte ke mně. (Básně.) — Ježíš král jako dítě, muž, trpitel a vítěz. — Sv. Terezie Ježíškova. (Obrázek.) — Rodičům. (Báseň.) — Ráčenec za misie. — Zpět. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, LISTOPAD 1931.

ČÍSLO II.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať služá  
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

## Úcta a pobožnost k Duchu sv.

*(Hlavní úmysl.)*

S jakou vroucností trvali apoštolé na modlitbách, připravující se na příchod Ducha sv., kterého jim Pán Ježíš poslati přislíbil. Jako slunečním žářem vyprahlá země touží po úrodném dešti, tak toužily duše svatých apoštolů po příchodu Ducha sv. Konečně desátý den po Nanebevstoupení Páně přišel Duch sv. ve způsobu ohnivých plamének na apoštoly a naplnění jsou všichni Duchem sv. a jeho dary. Jak veliká stala se změna s apoštoly! Duch sv. je přizpůsobil k velikému úkolu, jaký je čekal, aby totíž šli do celého světa, hlásali učení Krista Pána a učili lidi zachovávat všecko, cokoliv Pán přikázal. Kéž by lidé ctili a poslouchali Ducha sv., lépe by bylo na světě. Pravé poznání a pravá úcta Ducha sv. je potřebná a prospěšná celému lidstvu, jmenovitě horlivým křesťanům, přátelům nejsv. Srdce Ježíšova a členům Apoštolátu modlitby. Byla touha po obnovení tvárnosti země kdy větší, jako v době naší? Potřebovali synové světa proti synům tohoto světa více než nyní? Jak často naříkají nyní rodiče a vychovatelé na obtíže a překážky u vy-

chování dítek pro křesťanský život! A považme, jak často a jak těžce se hřeší nyní proti Duchu sv.! Není to proto v zájmu všech lidí, jestliže božské Srdce Páně co nejvrouceněji prosíme o milost, aby Duch sv. lépe byl poznáván, vrouceněji milován a uctíván? Jmenovitě mají horliví křesťané použití tohoto měsíce listopadu, aby se obnovili v uctívání Ducha sv. a dbali více na jeho dobré vnukání. Především mají přátelé božského Srdce Ježíšova Ducha sv. uctívati a milovati, podobně jako to Církev sv. koná. Každý den, každou hodinu oslavuje a vzývá Ducha sv. Před každým posvátným úkonem, před každou důležitou věcí obrací se s prosbou k Duchu sv. Všecko co Církev svatá koná, musí Duch sv. zehnatí, dáti a bez něho se nic neděje. V tom následuje Církev sv. svého božského zakladatele, Pána a Spasitele našeho. V žádném srdci nebyl Duch sv. tak uctíván a bez ustání milován jako v Srdci Ježíšovu. Všecky zásluhy své vložil Ježíš v ruce Ducha sv. Jemu svěřil Pán Ježíš zachování, řízení a obhajobu říše své na zemi. Duchu sv. ponechává Pán

Ježíš poslední slovo při loučení svém s apoštolý a v modlitbě za Církev svou. Tím právě chtěl Pán Ježíš naznačit, jak potřebná a důležitá jest pro nás pobožnost k Duchu sv. a tím se vděčíme božskému Srdci Ježíšovu. Členové Apoštolátu modlitby budou se tím raději řídit tímto přáním, an Duch sv. sám, dle sv. Pavla, nápo-mocen jest mdlobě naší; nebo zač bychom se měli modlit, jak sluší, nevíme; ale sám Duch sv. prosí za nás lkánými nevypravitelnými. Ten

pak, kterýž zpytuje srdce, ví, čeho Duch žádá; protože podle Boha prosí za svaté. (Řím. 8, 26 a 27). Po tento měsíc hlavně prosme srdcem {zkroušeným. Přijď, ó Duše přesvatý, světla svého bohatý paprsek rač na nás lit. Přijdiž, Otče nebohých, dárce darů přemnohých, rač nám mysli osvitit. Rač nás, v Tebe věřící a Tě vroucně prosící, dary sedmi podělit. Uděl v ctnosti prospěchu, v smrti blahou útěchu a dej v radost věčnou vjíť.



Marie Tesařova:

## Na hřbitově.

Rov tu vedle rovu  
vůkol ticho svaté,  
smrti sen tu dřímá  
mnohé srdce zlaté.

Dřímá tu a čeká,  
Věčný že je vzkřísí,  
v modlitbu se vroucí  
bolesti vzdech mísí.

Pohřbeno tu leží  
mnohé lidské štěstí,  
ale tiché hroby  
všem jen pokoj věstí.

Plamenná jen touha  
pozůstalým zbyla  
po shledání s těmi,  
smrt co pokosila.

Shledáte se zase,  
kříž tu Páně hlásá,  
v něm jest život nový,  
v kříži věčná spása.



# Ke svátku Všech Svatých.

Jarolím St. Pavlík.

V osmeru blahoslavenství, jež se čtou ve svátek Všech Svatých, ukazuje nám Kristus Pán osm cest, jež vedou do nebe. Číslo 8 znamená dokonalost. Kdo koná ctnosti, obsažené v osmi blahoslavenstvích, dává na jevo, že je odhodlán, po dokonalosti toužit.

Podívejme se se svatým Janem do nebe. Vidíme tam Otce nebeského sedět na vznešeném trůně; kolem trůnu 24 kmetů v bílém oděvu, na hlavách zlaté koruny, jak sedí na křeslech, a potom vstanou, na kolena padnou, korunu s hlavy sdělávše, Bohu se klanějí, volajíc: Hoden jsi, ó Pane Bože náš, přijmouti slávu a čest a moc, neboť jsi všechny věci stvořil. 24 kmetů, to jest 12 patriarchů Starého zákona a 12 apoštolů Nového zákona, jimž Spasitel přislíbil, že budou sedět na dvanácti stolicích a souditi dvanáct kmenů israelských.

Dále tam zříme 4 cheruby vůkol trůnu, v podobě symbolů evandělických, dítěte, lva, vola a orla, plné očí vpředu i vzadu, volající: Svatý, svatý, svatý jest Bůh, všemohoucí Pán, jenž byl a jenž jest a bude. Nato vidíme před trůnem Božího Beránka, an bere s pravé strany trůnu knihu se sedmerou pečeti a ji otvírá; a hned lze slyšeti hudbu na harfách, a vonný oblak kadidla stoupá ze zlatých misek vzhůru ke trůnu, a kůry andělské a zástupy světců volají: Tomu, jenž sedí na trůně, a Beránku buď chvála a čest a velebení a moc po celou věčnost.

Dále tam poutá náš zrak 144.000 znamenanych ze všech kmenů israelských. Toto číslo netřeba vzíti doslovně; znamená veliký počet oněch židů, kteří vírou v Krista byli zachráněni, nejbliže od časné smrti při

záhubě Jerusalema, posléze od věčné smrti.

Konečně tam vidíme nepřehledný zástup vyvolených ze všech národů a pokolení a jazyků — to jsou křesťané z pohanstva obrácení — v bílém šatě na znamení nevinnosti a radosti s palmou v ruce, odznakem vítězství, kterak jásají a plesají. Jeden z kmetů praví o nich k Janovi: To jsou ti, co přišli z velikého soužení a oděv svůj zbílili v krvi Beránkově; proto stojí teď před trůnem Božím a slouží mu dnem i nocí ve chrámě jeho, a ten, co sedí na trůně, bude nad nimi bydleti. Nebudou více lačnět, ani žízniti; nebude je páliť slunce, aniž jaké horko; neboť Beránek před trůnem bude je pásti a zavede je k zřídům živé vody, a Bůh setře všelikou slzu z očí jejich.

A v tomto veselém zástupu vidíme chudé duchem, kteří svou chudobu trpělivě snášeli, nebo své statky chudým rozdělili anebo vstupem do řádu se jich zřekli. Vidíme tam svatého Františka Serafínského, jenž nazval chudobu svou nevěstou, chudobného Aleše, jenž nepoznán žil v domě rodném jako žebrák, svatého žebráka Benedikta Labre.

Vidíme tam tiché, kteří pokojnou krev zachovali, když byli uraženi, ku příkladu svatého Františka Saleského, svatého Klimenta Hofbauera, jenž sbíraje dary pro sirotky a uražen od jednoho, jenž mu plivl do obličeje, si tento klidně utřel a řekl: Pane, to bylo pro mne; teď prosím o nějaký dárek pro sirotky. — Jsou tam též truchlíci, kajníci, Maria Magdalena, Maria Egyptská, Markéta z Korony; též i takoví, kteří se kají za cizí hříchy, aby nahradili urážky Pánu Bohu učiněné, svatá Markéta Alacoque, již zjevil Kristus Pán srdce

své. — Dále jsou tam lačníci a žizníci po spravedlnosti; to jsou horliví v šíření známosti o Bohu, jeho cti, jeho církve, ku příkladu svatý František Xavérský, nejslovutnější misionář pohanů: i ti, co horlí po dokonalosti, ku příkladu zakladatelé řádů, Benedikt, Dominik, Norbert. — Vidíme tam milosrdné, svatého Vincence z Pauly, svatého Jana z Boha, svatou Alžbětu. — Zříme tam čistotné, panice a panny, Aloisia, Stanislava, Andělu, Růženu, Kateřinu Sienskou s celým kúrem panenským. — Zříme tam mírumilovné, svatého vévodu Václava, svatou Alžbětu, královnu portugalskou. — Konečně i pro víru pronásledované, Štěpána, Vavřince, Vincence, Anežku, Barboru, Dorotu, Cecilii, Kateřinu, Uršulu a celé veliké vojsko mučedníků.

Hledme si též jedno blahoslavenství zasloužití, třeba složené ze všech osmi blahoslavenství, anžto konáme všechny ty činnosti, byť bychom i nedosáhli v nich stupně hrdinského jako světci.

Snažme se si zasloužití mistečko v nebi, zakupme si je dobrými skutky.

Se slavností Všech svatých souvisí památka všech věrných zemřelých. Obyvatelé očištěcí náležejí, abych tak řekl, též k svatým; neboť věčná blaženost je jim zajištěna; jenom že musí dluhy u Pána Boha učiněné na vlas splatiti.

Chci ještě jednou těch osm blahoslavenství probrati, tentokrát s ohledem na duše v očištěci.

Blahoslavení chudí duchem. Duše spravedlivých zemřelých, které jsou v očištěci, jsou chudé opravdu, ježto postrádají statků nebeských; budou však jednou bohaté, neboť jejich jest **království nebeské**. Prozatím si nemohou pomoci; my jim máme pomoci, jako pomáháme chudým, a obdarovati almužnou modlitby a do-

břých skutků. — Blahoslavení tiší, neboť zemí vládnouti budou. Zemřelí křesťané jsou majetníky země, jejich těla leží v zemi tiše a pokojně. Odpočívaj v pokoji, pravíme jim. Jejich duše jsou usmířeny se svým osudem a čekají pokojně, až odbije pro ně hodina vysvobození. — Blahoslavení truchlíci a kající. Duše v očištěci trpí pokání za své hříchy a musí za ně zadostčinití Božské spravedlnosti. I my máme obětovati za ně skutky usmířující, aby byly spíše vykoupěny. — Blahoslavení, kteří lační a žizní po spravedlnosti. Ubohé dušičky touží snažně, aby byly mezi svaté přičteny; ony lační a žizní po nebeských statcích, jichž se stanou účastnými, když budou shledány docela spravedlivými, a když odpykaly i ten nejmenší hřích.

Blahoslavení milosrdní. Prokazujeme milosrdenství dušičkám, mějme útrpnost s jejich bolestmi, přispějme jim ku pomoci; pak bude i Bůh s námi milosrdně nakládati. — Blahoslavení čistého srdce. Duše očištěvé byly při smrti čisté, čisté od těžkých hříchů, ale ne zcela čisté od všedních hříchů.

Očištěc je činí úplně čistými a způsobilými, na Boha pohlížeti. — Blahoslavení pokojní. Na Božím poli leží všichni pokojně vedle sebe; tu není žádného sporu, žádného národnostního a třídního boje. Modlíme se za ně, aby brzo z nebeského pokoje se těšily v zemi blažených. „Nechť odpočívají v pokoji! Odpočíte v pokoji, věrné dušičky, království nebeského dědičky!“ — Blahoslavení, kteří pro spravedlnost pronásledování trpí. Duše v očištěci jsou pronásledovány pro spravedlnost, ale v jiném smyslu. Boží spravedlnost je pronásleduje, protože nebyly tak spravedlivé, aby hned mohly do nebe vejíti. Musí trpěti jako svatí mučedníci, ale ony trpí rády a těší se na království nebeské.

Nuže tedy, přispějme ku pomoci

ubohým dušičkám! Zalíbíme se tím Pánu Bohu, jenž by je měl rád brzo u sebe; uděláme radost jejich strážným andělům, kteří mají velký zájem, uvést své opatrovance do nebeské

říše. Prokážeme dobrodiní ubohým dušičkám, jež je nenechají bez odplaty; neboť se přimluví za nás u Boha a vyprosí nám mnoho milostí a věčné blaho.



M. T.:

## Dumka listopadová.

Tak smutno kol a chlad se plíží,  
i do duše se vtírá již,  
a srdce krutá bolest tíží,  
ach, moci býti nebi blíž!

Již podzimní se vichry honí,  
i vnitru často zabouří,  
že hlava se ti smutkem kloní,  
po věčném tichu zatouží.

Když mlha z rána obzor halí,  
i v duši snad ti napadne,  
pak oko pne se k hvězdě dále,  
v ty kraje světa záhadné.

A večerem, kdy hvězdy zlaté  
se problesknou i přes mlhy,  
tu při modlitbě chvíli svatě  
se cítíš, ach, tak ubohý.

A touha mocná, touha vroucí  
se ozve v srdce hlubíně,  
ó, dej mi, Bože všemohoucí,  
kdys spočinout Tvém na klíně!



## Nebeská společnost.

Jaroml St. Pa v l í k.

Velkolepá slavnost koná se v Římě v chrámě svatého Petra, když je nějaký úd katolické církve prohlášen za svatého, což se může státi jen na základě zázraků, jež se staly na přimluvu sluhy Božího po jeho smrti. Svatopeterský dóm je skvostně vyzdoben a stkví se v moři elektrických světél. Slavnou bohoslužbou uctívá se

světec, jehož obraz na oltáři je vystaven.

Když už na zemi prohlášení za svatého je tak velkolepé, jak pak teprv v nebi! Jaké je to tam plesání! Jaké vzácné odměny dostane se svatému za jeho v dobrém horlivost, za jeho hrdinské ctnosti! Žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, žádné srdce ne-

pocítilo, co Bůh uchystal těm, kteří ho milují. Budou opojeni bohatstvím domu tvého a z potoka blaženosti tvé je napojíš, čteme v žalmech. Radujte se a plesajte, neboť odměna vaše v nebi je veliká, těší nás Spasitel.

Zajisté můžeme se těšiti na odměnu, jež nás v nebi čeká. zůstane-li Bohu věrni a budeme-li žiti ctnostně a bohobojně. Svátý život nezávisí od zázraků a světoznámých činů; milujeme-li Boha, milujeme-li bližního a prokazujeme mu skutky milosrdenství, plníme-li svědomitě povinnosti stavu svého a zachovááme-li příkázání Boží, dosáhneme blaženosti věčné.

Žijeme-li dobře, nemusíme se smrti strachovati; den naší smrti bude pro nás narozeninami pro nebe, pakli jsme Pánu Bohu nic nezůstali dlužni; jinak platí: Ještě na nějaký čas do očistce, a potom do nebe.

Jak pěkně, jak radostně budeme v nebi přivítáni! Jak užaseme nad velkolepostí a krásou nebeského města, jež viděl svatý Jan vyzdobené jako nevěstu pro svého ženicha. Ještě více budeme se podívat jak královna ze Saby, když přišla do Jerusalema navštívit krále Šalomouna. Byla bezmála bez sebe, zasnouc nad nádherou chrámu a velkolepých budov, v nichž král měl svou residenci.

Dobrý nebeský Otec čeká tam na nás. Tak často jsme se k němu modlili: Otče náš, jenž jsi na nebesích. A my přijdeme teď do těch nebes. Užijme toho, jenž nás stvořil, nám život dal, nás za své dítky přijal, nám nesčíslná dobrodiní prokázal.

Přijdeme k našemu milému Spasiteli, jehož jsme tak často u stolu Páně do srdce svého přijali; teď nás on přijme do svého království, do domu Otce svého, v němž jsou příbytky mnohé, jak sám pravil. Rádi bychom věděli, jak vypadal, neboť nemáme žádné jeho fotografie; my ho potom užijme v pravé jeho podobě, podle

našeho přání, buď jako dítě, nebo jako mládence, nebo jako muže.

Láskyplné srdce Ježíšovo budeme potom mít na blízku; obapolná láska bude nám zřídlem nevýslovné radosti, neskončeného blaha. Zemřelý jesuita P. Patiss kázal při jedné misii o posledním soudu, jak Ježíš k zavrženým řekne: Pryč ode mne! Potom nebude žádné naděje na milost, žádné ochrany andělské, žádné přimluvy světců, žádné matky milosrdenství. Naposled zvolal s pohnutím: A ach, žádné srdce Ježíšovo! Tu bylo slyšeti vzlykání v kostele, kazatel musel v řeči na chvíli ustáti. Všichni cítili váhu těch slov: Žádné srdce Ježíšovo! Žádné dobroty, láskyplné, milosrdné srdce! Po pobožnosti přišla zbloudilá ovce do zpovědnice a vykonala s pravou lítostí životní zpověď. Po zpovědi tážal se kněz kajcníka, co ho pohnulo, se dát na pokání. Ten odvětil: Právě jsem vyposlechl vaše kázání o posledním soudu. Všechno ostatní mne nehnulo, a já jsem zůstal lhostejným; ale jak jste řekl: Srdce Ježíšova nebude již více, projelo to jako nůž mým srdcem. Důstojný pane, žádného srdce Ježíšova více, to by bylo k zoufání.

I na Ducha Svatého budeme v nebi patřiti, o němž jsme si žádné pravé představy nemohli učiniti, protože vždycky bývá znázorněn v podobě holubice. Tu uvidíme, jak krásným je Svátý Duch, jenž svět tak krásným učinil; tu zvíme, komu máme tolik milostí k poděkování.

Celou nejsvětější Trojici uvidíme v její velebnosti a slávě, a v ní jako v zrcadle všechno, co se v dějinách a ve světě událo a dosud děje, pokud nám to Bůh zjevití chce.

Dále užijme v nebi miliardy andělů, kteří tam bytují od stvoření světa, všech devět kúrů, serafíny a cherubíny, trůny, knížata a panstva, síly a mocnosti, anděly a archanděly, v jejich rozmanité krásě a velebě; bu-

deme naslouchati jejich zpěvům, jejich hudbě jako pastýři betlemští. A mezi nimi bude i náš anděl strážný, jenž nás celý život doprovázel, aniž byli bychom ho viděli; teď se s ním seznáme. Tobiaš a svatá Františka a snad i mnozí jiní viděli svého anděla strážného již zde na zemi.

Jak byla unešena Bernadeta v Lourdech, když užířela ve skalní jeskyňce blahoslavenou Pannu; žádný sochař nebyl v stavu krásy nebeské královny dáti v soše případný výraz. A my ji užířme v celé její krásě a libeznosti, my s ní budeme obcovati zcela důvěrně jako se svou vlastní matkou. Jaká rozkoš, jaké blaho!

A ti mili svatí! Mnohé jsme znali, ale ne osobně, svatí ze Starého zákona, o nichž jsme četli v biblickém dějepisu, svaté z Nového zákona, jejichž obrazy máme každý den před sebou, apoštoly, učedníky Páně, svaté otce a učitele církevní, mučedníky, papeže, biskupy a kněze, mnichy a poustevníky, vyznavače, krále, panny, manželky a vdovy, nepřehlednou litanii o všech svatých: my je všechny osobně seznáme a budeme s nimi rozmlouvati; mezi nimi bude i náš křesťan

a biřmovací patron. Jak se budou oni radovati, když nás spatří; vždyť jim tolik záleželo na naší spase.

V radě Boží je určeno, že se musí člověk s tím, co mu nejmilejší, rozloučiti; avšak v téže radě je určeno, že své nejmilejší zase spatříme, jakmile překročíme prah nebeského ráje, své rodiče, děti, manžely, bratry a sestry, příbuzné, kmotry, přátele, spoluzáky, známé z blízka i dále. Ó jaká to bude radost! O mnohých osobách víme jen z jejich spisů anebo z novin; my se s nimi v nebi seznámíme i osobně. Modlitbou a almužnou pomohli jsme mnohým pohanům do nebe, mnohým břišníkům k obrácení; ó jak nám budou děkovati a se radovati nad naší přítomností a my s nimi.

Věru krásná společnost bude v nebi pohromadě ze všech národů a jazyků; všichni se budou vespolek milovati, spolem se baviti, společně Pána Boha, krále všech svatých, chváliti a velebiti, a to po celou věčnost.

Je zajisté naším přáním, abychom též k této společnosti patřili a údy církve vítězné se stali. Aby se to přání splnilo, žijme bohabojně.

M. T.:

## Zimní večer.

Venku tma a vítr sviští,  
zima všechny v náruč svírá,  
lid se zhřívá při ohništi,  
mráz až do jizby se vtírá.

Nebe jasné, hvězdy září  
lampiček jak plamen čistý,  
v usměvavé jejich tváři  
pokoje zříš odlesk jistý.

Tak i v duši zima břichu  
tepla lásky čistě maří,  
v umrzlou pak srdce lícbu  
smilování Boží září.

Soucitně se nad ní sklání  
Matka Boží v lásce vřelé  
v duši nese požehnání  
a s ním lásku Spasitele.

Prchá břichu zima děsná,  
když v ní slunce lásky plane,  
z retů píseň důků plesná  
věčně znít pak neustane.





## Miluji Tě!

Za tolik obětí a tolik lásky,  
již zjevil jsi mně, Jezu můj,  
dnes přijmi duši mou, ač tolik chudou,  
v ní stánek svůj si vybuduji!

Jak matka dítěti když slzy stírá  
a libá jeho čilko horečné,  
Tvá láska mile se k mé duši sklání,  
téz libá dítě, třeba nevděčné.

Ba černým nevděkem tak často splácím  
ty důkazy Tvé lásky horoucí,  
dnes: Odpust, Ježíši, lkám lítostivě,  
a zachraň duši, již již tonoucí.

A vztáhni zbodené se kříže ruce,  
mne blíže přiviň na zraněnou hrud',  
ta Krev, jež vytéká ze svatých zřidel,  
z mé duše smyje těžké viny rmut.

Mé srdce šťastno pak své zladí struny,  
jen: miluji Tě, v písni bude znít,  
na Srdci Ježíše jak malé ptáče  
pak hnízdečko si spěchám postavit.



H. W.:

## Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

*Srdce Ježíšovo jest poutem, spojujícím Církev vítěznou s bojující.*

(Část další.)

Omnia in ipso constant.  
V něm jsou všechny věci.  
(Fil. I. 17.)

### I.

Obdivuhodným vynálezem může lidská myšlenka rychlostí blesku proletět daleké prostory. Když lidé začali se na zemi opravdově milovat, zachtěli přeletět i ty největší vzdálenosti, a přes moře a hory sdílet se se svými myšlenkami a city. Sen tento splnila částečně elektrina. Ale jako většina všech výhod pozemských slouží

i elektrina svou podivuhodnou silou jen bohatství a moci, ale nikdy nedovede mezi spřízněnými dušemi vytvořit ono spojení, po němž ty duše touží.

Leč božská láska, láska nejvzácnější, skýtá duším, které spojuje, pouto mnohem těsnější a mnohem rychlejší prostředek spojovací. Jest to nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Nedávno poznali jsme, jak v přesném slova smyslu můžeme toto božské Srdce nazvat Srdcem Církve. Církev tvoří skutečně veliké tělo, jehož jednotlivé části jsou těsněji spojeny než



*Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhajme!*

údy našeho těla; tělo to, oživené Duchem svatým, žije jeho životem, podobně jak naše tělo žije životem naší duše. A jako srdce rozlévá život v našem těle, rozvádějí žilami do údů krev, tak i Srdce Ježíšovo jest zdrojem, odkud průlivy svatých svátostí rozlévá se život do celého mystického těla Církve.

## II.

Je-li takto Srdce Ježíšovo rozmanitým údům Církve společným životním principem, musí nezbytně vládnouti mezi nimi nejužší jednotu.

Všimněme si, co se děje v našem těle! Je-li ruka zraněna, odraz této rány pocítí i srdce, jež sdělí se s tím ihned s ostatními údy, nemohouc jim s bývalou pravidelností dodávati krev, která jest jejich životem. Jestli srdce spolu s mozkem velkým spojovacím prostředkem. Všechny údy směřují k němu, jím jsou mezi sebou těsně spojeny. Ustavičně přivádějí mu krev, která očištěna ze srdce k nim se opět vrací. Tedy střediskem neustálé výměny životní jest srdce. Jeho činnost jest tak jednotící, že ani oko ani ruka neb kterékoli jiné ústrojí nemůže říci: *má krev, má síla, můj život*; žádné z nich nemůže pečovati o vlastní zájmy na úkor zájmů druhých; nikdo nemůže pracovati výhradně pro sebe, nikdo sám sobě nemůže postačit. Všecky zahřívá srdce svým teplem, a kdo by chtěl se osamotnit, srdce potrestalo by ho smrtí, odnímajíc mu svůj životní vliv. Hle, tot' dojemný obraz toho, co se děje v těle Církve.

## III.

Veliké to tělo skládá se ze tří hlavních částí; nejvyšší z nich požívá již spolu s božskou hlavou věčných radostí na nebi; jest to Církev vítězná. Dolní jeho údy ještě pracují v pozemském vyhnanství na dosažení svého nebeského údělu; jest to Církev

bojující; mezi oběma jest Církev trpící.

Postavení těchto rozmanitých údů Církve jest velmi rozdílné: Jedni těší se již velkolepě odměně, druhí podstupují těžké zkoušky. První jsou již navždy uchráněni všelikého nebezpečí, druhí musí odolávati nejrudším útokům; tam ti čistotou vyrovnají se andělům, tito jsou plni skvrn a nečistoty.

Leč i mezi těmi, kdo současně podstupují zkoušku t. j., mezi křesťany na zemi, jaká rozmanitost a postavení, v povahách a v potřebách! Jedni jsou ctnostní, druhí hříšní, jedni vzdělaní a uhlazení, druhí hrubí a nevědomí; jedni zrodili se v lůně vyspělé kultury, druhí žijí a umírají v temnotech barbarství.

Co společného mohou míti bytosti tak odlišné? Jaký vliv má tolik síly a moci, aby mohl vyrovnati rozdíly společenské, to soupeřství mezi národy, ty předsudky, zakořeněné vychováním, ten urputný boj o život a zisk?

Divu toho jest schopno jedině Srdce Ježíšovo. Jeho síle nedolá žádná překážka. Osoby, které chtějí rozdělití: všechny lidské síly, víže tak mocně láska Srdce Ježíšova, že všechny totéž myslí, totéž mluví, milují a nenávidí. Odloučí-li se od Ježíše Krista, budou vzájemně se nenávidět; spojí-li se v Ježíši Kristu, utvoří nejdokonalější jednotu.

## IV.

Jak se dokonal tento div?

Srdce Ježíšovo se jich zmocnilo jak oheň železa, jež pronikl svým žářem a v sebe přeměnil. V každém z těchto srdcí, nedávno chladných, sobeckých, smyslných a plných nenávisti, rozbilo Božské Srdce svého Ducha, Ducha lásky, zbožnosti, sebezapření a obětavosti; udělilo mu své božské city, dalo mu pochopení nebeské pravdy, naději věčných statků a zálibu ve

věcech vznešených. Od oné chvíle ty duše, tak rozmanité ve své nízkosti, tak si odporující ve svém egoismu, cítily se náhle povzneseny na touž výši, přeměněny v touž krásu, sjednoceny týmiž tužbami.

Dívoch věří v tytéž pravdy, touží po týchž dobrech, koná tytéž ctnosti jak nejzbožnější Evropan. Křesťan spojený se Srdcem Ježíšovým může proběhnouti celý svět, vniknouti do nejdělejších koutků zeměkoule: všude, kde jest křesťan, hoden téhož jména, tam vždy oba zastancu v sobě dokonale shodu citů; jejich ústa mluví sice různým jazykem, ale jejich duše zná jedinou jen mluvu; též jejich zájmy jsou stejné; jsou to dva pocestní, kteří touž cestou míří k témuž cíli; kdekoli se potkají, podají si ruce, by si usnadnili námahy cesty.

## V.

Leč na tom nedosti. Křesťané, spojení s Ježíšem Kristem, chtějí-li si pomáhat, nemusi se potkat ani znát. Jejich prostředníkem jest nejsv. Srdce Ježíšovo; Jím od jednoho ke druhému proudí nejmocnější vliv. Sám však ani netuší výsledku svého úsilí. Není-li takto i v lidském těle? Žaludek silí ruku, ač ji nezná, poněvadž srdce mezi nimi rozvádí výživné šťávy. Křesťan v Evropě modlí se za obrácení nevěřících; ale nemodlí se sám; Srdce Ježíšovo vniklo mu tuto modlitbu, spojilo se s ní, přivlastnilo si ji a vyslyšelo, rozlévaje na ty, kdo jsou jejich předmětem, stupeň milosti Boží přiměřený důvěře toho, který se modlil. Vizte tedy, jaká intimní sdílnost nastoupila mezi srdci, která se dosud neznala! Ze srdce onoho křesťana vystupuje povzdech, a náhle v srdci tohoto pohana zasvitl paprsek světla. Božská elektřina přeletěla daleké prostory, a prostou tužbu lidského srdce přeměnila v počátek božského života. Tak Srdce Ježíšovo, jež svým Duchem

dotýká se končin země, sdílí s dušemi, jež svolí se s Ním spojit, milost nesmírnosti a bezmezné moci.

## VI.

Vlivem tohoto Srdce mizí všeliký rozdíl, láme se každý odpor; a když přitažlivou silou Jeho lásky ohromeny byly všechny odporné síly, jež dosud dělily duše, zavládne dokonalá jednota. Slyšme, jak svatý Pavel opěvuje toto obdivuhodné vítězství: „Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Kristu, přiblížili jste Krista. Není proto již Žida ani Řeka, ani otroka neb svobodníka, ani muže neb ženy; jsme všichni jedno v Ježíši Kristu.“

Jednota utvořená nejsv. Srdcem Ježíšovým, není jen slovní jednotou; jest svrchovanou skutečností, plodící dokonalé sloučení zájmů. Není ovšem pochyby, že zásluha, kterou si získal ten neb onen křesťan, zůstává jeho výlučným majetkem; neb každý dojde odměny podle svých skutků; ale jestli zásluhy náležejí určité osobě, jest dosti učinění společným majetkem všech tak, že nadměrné pokání svaté duše může býti přivedeno na hříšníka. Též ovoce modliteb náleží všem, a horlivost jedněch náhradou za zbabělost druhých může obměkčiti rozněvanou spravedlnost Boží; tím způsobem od údů nejsilnějších až k těm nejslabším proudí v celé Církvi ustavičná výměna životní. Nazýváme ji o b c o v á n í m s v a t ý c h. Stejným právem však mohli bychom ji nazvati obcováním Srdce Ježíšova.

## VII.

Leč toto útěchyplné obcování nezahrnuje pouze údů Církve bojující; rozléváť nezbytně svou působnost až za meze pozemské. Srdce Ježíšovo jest Srdcem Církve, a proto jeho činnost zasahuje všechny údy tohoto velikého mystického těla. Z této sku-

tečnosti pramení naše nejsladší jistota. Ano, božské Srdce Ježíšovo, s nímž naše srdce spojeno jest úže než s údy vlastního těla, jest totéž Srdce, v němž andělé a svatí čerpají svoji blaženost.

Ježíš Kristus jest právě tak jejich hlavou jako naši; jak nám i jim dostává se od něho božského života. Není pochyby, že pouze Božství jest předmětem jich blaženosti, jako nám jest předmětem naděje a lásky; ale jako my dostáváme od Srdce Ježíšova milost Boha milovat a v něho doufat, tak i blažení na nebi mohou jediné od božské hlavy obdržeti schopnost, Boha mít a ho požívat.

Srdce Ježíšovo jest tedy zdrojem, k němuž přicházejí svou žízeň ukojit i blažené duše na nebi, i ubozí vyhnanci na zemi; jedni čerpají v něm nekonečnou blaženost, druhí zas sílu, by zasloužit si mohli tuto blaženost. Ovšem mezi oběma jest velký rozdíl; ale láska, jež je spojuje s nejsv. Srdcem, hledí vždy víc a více jej zmírnit.

### VIII.

Čím blaženější jsou světci v nebi, s tím větší ochotou spějí na pomoc svým pozemským bratřím. Vidí, že jsou údy téhož těla, určení jak oni k věčné slávě; nezapominají rovněž, že nedávno byli vystaveni týmž nebezpečím a též nezbytně potřebovali pomoci s hůry; jak mohli by odepřítí jiným, co jim nebylo odepřeno! Ostatně vyžaduje již jejich vlastní zájem, by nám pomáhali; světci požívají touž blaženost a tvoří touž dokonalou jednotu; proto bohatství každého zvlášť roste společným bohatstvím všech. Každý nový bratr, jenž jejich přimluvou zasedá u nebeské hostiny, přináší všem blaženým pozvaným rozmnožení radosti. Leč i kdyby vlastní zájem a láska jich dost nenutily popíšíti nám na pomoc, přimělo by je

k tomu samo nejsv. Srdce Ježíšovo.

Toto božské Srdce nedovede méně milovat své údy na zemi než údy v nebeské vlasti. Jedni i druhí mu náležejí, jedni i druhí jsou povoláni Boha věčně oslavovat a věčně požívat. A je-li méně jista sláva, které se dožaduje na zemi, jest mu to novou pohnutkou, by tím účinněji pomáhal nám prostřednictvím našich šťastnějších bratří v nebi.

Rozstůně-li se některý z tělesných údů, tím více pečují o něho zdravé údy. Ano, zapominají jaksi na sebe, aby odvrátily nebezpečí, jež v chorém údu hrozí celému tělu. Mezi údy Ježíše Krista nemůže býti méně lásky. Kdyby ti, kteří již došli nebeské slávy, byli lhostejní k našemu utrpení a nebezpečí, museli by býti lhostejní i ke slávě Ježíše Krista, neteční vůči jeho projevům lásky, nezávislí na jeho účinnosti; nezbytně museli by se odloučiti od jeho Srdce a opustiti nebe.

### IX.

Pochopili jsme kdy dobře ono těsné pouto, jímž Srdce Ježíšovo spojilo nás s křesťany na nebi? Kdyby Maria Panna a svatí se nám zjevíli, jak bychom se těšili, že je máme tak blízko u sebe, že můžeme se slyšet a s nimi rozmlouvat; ale nejsme mnohem více spojeni s nimi v nejsv. Srdci Ježíšově? Snad Srdce to s menší bezpečností mělo by jim odevzdati naše modlitby a nám zas jejich působení, než vžduch přenáší naše slova?

Denně obnovujeme apoštolské vyznání víry: věřím v obcování svatých. Ano, jest skutečně takové spojení, a poutem jeho jest nejsv. Srdce Ježíšovo. Uprostřed nepokojů, jež jsou nezbytným údělem pozemského života, zaletíme často myšlenkou do oné společné vlasti, kde čekají na nás naši bratří. *S u r s u m c o r d a!* Shlížejí na nás, orodují za nás, pomáhají

v boji, touží po našem příchodu. Proto řekněme si: „Nepozbývej odvahy, moje duše! Ještě několik hodin boje a odbije hodina věčného odpočinku. Brzy přijdeš ke svým bratřím, kteří bojovali jako ty, bys spolu s nimi tvořil jedinou rodinu, již božské Srdce Ježíšovo jest hlavou, středem a životem!“

### *Příklad.*

Jistý továrník z Lyonu píše: „Již od několika let oddávám se pobožnosti k nejsv. Srdci Páně. Musím vyznat, že přinesla mi nesmírně mnoho milosti: setřásl jsem se sebe lhostejnost náboženskou; tísnivé poměry životní změnily se v blahobyt; unikl

jsem četným nebezpečím; závistné násilí ochromeno nebo podlomeno; vyvázl jsem z těžké nemoci; nejvíce milosti dostalo se mi od nejsv. Srdce prostřednictvím Matky Boží Lurdské. Taká jest závěrečná bilance této mé drahé pobožnosti. Ovšem dosud ještě často skličuji mne těžké obchodní starosti; ale má důvěra v Srdce Páně nikdy není zahanbena!

Proto jsem šťasten, mohu-li učití znát a milovat toto nejsv. Srdce, mohu-li mu i jiné duše získat. Volám ke všem: „Zkuste tuto pobožnost! Rozhodně a směle postavte se pod jeho korouhev, i uvidíte, kolik milostí duchovních i časných se vám za to dostane! Proto zmužile ruce k dílu! Ale zvláště vytrvale!“



M. Tesařova:

## Nenaříkej!

Nenaříkej, duše drahá,  
že jen bolest je tvůj díl,  
v nezdar že se tříští snaha:  
šťěstí získat za podíl.

Nenaříkej, že zde v světě  
pravý přítel řídký tak,  
duši Příklad k sobě zve tě,  
mysl zvedej do oblak.

Nenaříkej, když tě raní,  
v kohos všechnu naděj měl,  
s kříže k tobě hlavu sklání  
umučený Spasitel.

Jeho hlava trním spjata,  
ruce, nohy víže hřeb,  
a přec láska Jeho svatá  
světu dala každý tep.

A ten Ježíš zve tě blíže,  
Srdce své ti otvírá,  
šťěstí prýští z Jeho kříže,  
za ně v mukách umírá.



## Podzimní.

Smutno v kraji, vítr sviští,  
na zahrádce padá listí,  
i v mé duši plno žalu,  
v srdci hořst roste v skálu.

Duše jako plaché ptáče  
s větve na větev si skáče,  
odletnout by raděj chtěla  
tam, kde vše by zapomněla.

V ty vždy krásné kraje blaha,  
tam, kde hořst nedosahá,  
Ježíše kde Srdce zlaté  
svítí v září přebohaté.

Tam, kde věčné jaro zkvétá,  
kde nás Boží náruč vítá,  
kde nám zbledlé smutkem skráně  
poceluje Matka Páně.

Bože věčný, slyš mé vzdechy,  
nenechej mne bez útěchy,  
kdysi — až můj život zhasne  
pozvedni mne v nebe krásné!



Zdolbuňow 1931.

## Stašek.

Napsal Dr. Josef Klement Ž ů r e k, docent sociologie.

Prosím, abyste nenechávali při tomto slově ve svých hlavách se vybavit obraz vůdce lidové strany v Čechách, nýbrž maličkou postavičku s úměrně maličkou hlavičkou, ale s velkýma očima, plnýma tajemné krásy, hlavičku podobnou andílkovi pod Sixtinskou Madonou. Zahleděl jsem se do těch očí na širé úkrajinské rovině a nemohu na ně zapomenouti, tak jako nezapomene tak snadno na andělíčka Sixtinské Madony, kdo mu v Drážďanské obrazárně pohlédl do tváře.

Ale, musím přece čtenářům vyličiti napřed okolnosti, za kterých jsem se s malým Staškem (Stanislavem) se-

známil. Bylo to poblíže sovjetských hranic, právě když přišla zpráva o zápletkách japonsko-čínských. Mluvil jsem s jednorukým profesorem. Za války pozbyl ruku, ale za to nabyl vzácných životních zkušeností a tím vážného názoru životního. Ubezpečoval mne, aniž bych se ho po tom tázal, jak želi poklesků svého mládí. Vzpoměl svých klasických studií. Plato byl jeho nejzamílovanější četbou. Litoval — což u klasického filologa jest snadno vysvětlitelné — že latina a řečtina jest teď na středních školách tak macešsky odbývána a pro-rokoval, že za 15 let se národy evrop-

ské pro rostoucí „neotesanost“ mládeže zase ku klasické filologii vrátí.

A tou „neotesaností“ myslil nevypěstlost mládeže v úsudku. „Mládež naší doby nedovede ani jasně a logicky myslet, ani svých myšlenek jasně vyjadřovat“. Tak klasifikoval nynější mládež. Tento jednoruký profesor studoval universitu v Lipsku a mnoho procestoval. Rusko znal výborně a pravil o nynějším Rusku, že převzalo všecek kal antiky, ničeho však z její přednosti. Obává se, že nynější stav v Rusku ještě dlouho potrvá a že se z tohoto kalu vyvinou otravné plyny, otravující celou Evropu.

A právě tehdy, když blízkost Ruska sedala na mou duši jako černý mrak, přišla mi do cesty světlá postava Staškova. Chtěl jsem se seznámit se školstvím na hranicích Ruska. Byl jsem uveden do obecné školy, která mi byla označena jako vzor vesnické školní budovy. A skutečně nejlepší dojem zanechaly u mne i čisté, světlé školní světnice, i světlá široká síň, do níž dvěře všech učeben ústily. V této síni mně v úžas uvedl kvítím bohatě vyzdobený oltář s obrazem Matky Boží s Ostré Brány ve Vilně, postavený v předu síně. V této síni se shromažďují všechny děti před vyučováním a před tímto oltářem se společně modlí za přítomnosti celého učitelského sboru. V této síni se scházejí i s rodiči na májové pobožnosti a v červnu na pobožnosti k Božskému Srdeci Páně, neboť do kostela mají pěkný řádek verst. Pan řídící se předmodňuje, jeho kolega a kolegyně řídí zpěv.

Nám Čechům, zvyklým na naše české školní poměry, zní to jako čarovná, neznámá melodie.

V tomto ovzduší, v těchto poměrech se narodil Stašek — syn řídícího učitele. — Otec Staškův i jeho

matka mají za sebou pěkné, ale i těžké mládí — hrozná válečná léta i zmatky bolševické — zvláště otec, řídící učitel, zažil mnoho jako vojin. Ale tyto útrapy prohloubily a upevnily jeho vzácné životní zásady. Když otec Staškův v důvěrném rozhovoru mi dal poznati svoje nitro, když jsem poznal jeho vývoj, když jsem sledoval celý tok i směr jeho životního proudu, potom jsem všemu porozuměl i vše pochopil — i krásu a půvab Staškově tváře. Často se na to poukazuje, že děti dědí od svých rodičů podobu, přednosti i vady povahy, tělesné přednosti i nemoce. Mělo by se na to poukazovat ještě častěji a to zvláště mladým lidem. Měli by býti mladí lidé co nejčastěji poučováni, že dle toho, jak přežijí svoje mládí, připravují sobě i jiným pozhánání anebo kletbu.

Nejkrásnější dar a nejkrásnější věno dáno bylo od Staškového otce malému Staškovi. O tajemném nápoji nebeském pravi tak krásné písmo svaté, že jest vinum germinans virginis — vinem plodícím nevinnost. A to jest vůle Boží, aby tak plynul tok mládí, by vše to, co proudí jako miza mládí, co uzrává jako víno v ohnivém jaru života, to tíhou povinností vylisováno vykvasilo se a vyčistilo v čistém ovzduší nezkažených mladých dnů a snů ve vzácné čisté ohnivé víno života. To zdědil mladý Stašek, odtud ten půvab jeho tváře, odtud ta hloubka, snivost, něha, oheň i kouzlo Staškových očí.

Nadučitelův Stašek: Bolestí se naplnilo mé nitro, když jsem si vzpoměl, vida se Staška modliti, na naši českou školu, na naše české děti.

Nechci nikomu činiti výčitek. Od dávám se bolesti a nechci, by se mísila s neláskou. Jen tolik sděluji ze své bolesti: mne srdce bolí, popěvadž se dosud u nás nechápe, že otázka náboženské výchovy jest otázkou všennárodní, ba otázkou všelid-



skou a ne pouze otázkou jedné politické strany. Mým přesvědčením jest, že kdo má své dítě upřímně rád, že si to dvakráte rozmyslí, byť by sám nevěřil, než by před dítětem něco řekl, čím by dítě připravil o krásu a

štěstí, jímž opejnta jest jemná dětská duše, pokud věří.

Stašku: snivé dítě snivé Ukrajiny — dítě nadmčitelovo: Kž by tě uvidli všichni ti, jímž svěřena jest v nás výchova dítěte a — zamyslili se.



Anna Maria:

## Po smrti.

Po smrti až první nocleh  
v hrobě budu spáti,  
kdo mne bude litovati  
a kdo pro mne lkáti?

Kdo as bude na mne myslet,  
čím se duše chvěla,  
kdo políbí ústa moje,  
zlibá smutek s čela?

Kdo as tše hlavu svoji  
na má řadra skloní,  
kdo zašeptá: odešla již,  
navždy již je po ní?

Kdo as lůžko vystele mí,  
až mne ve hrob spustí,  
vzpomínky kdo nechá na mne  
ve svém srdci růsti?

Kdo mi na hrob kvítí složí  
se vzpomínkou vroucí,  
kdo z očí svých věnuje mi  
jednu slzu žhoucí?

Kdo as s tiehou modlitbičkou  
klekne na drn chladný?  
Otec, matka, sestry, bratři,  
přátelé, snad — žádný!



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*Jako za dávných dob.* Ano, jako v prvních dobách křesťanských scházivali se křesťané v katakombách a snášeli za viru hrozná muka . . . tak sověty jsou pokračováním osudného seznamu pronásledovatelů křesťanství. Poněvadž jiné slávy nemají, mají pouze tuto, ovšem velmi smutnou. Osservatore Romanum oznamuje smrt katolického kněze Alexandra Alexejeva. Bylť vrácen list mu zaslaný do Arkhange, na němž sověty vytiskly úřední

pečet a slovo „zemřel“. Deník Vatikánský připomíná, že tento kněz byl posledním administrátorem katolického kostela v Oděse a že r. 1928 byl dopraven do Arkhangu, odkud časem psával, zmiňuje se jen málo o hrozném utrpení, které mu bylo snášet. Podobně jak on umírá několik set katolických kněží v hloubi Sibíře, kde snášejí nejhroznější nedostatek; tím chce se na nich vynutiti slavné prohlášení, že se zříkají kněžského



*Odpočinutí věčné dejž jim, ó Pane! . . .*

úřadu i víry. Ale tito hrdinští mučedníci Boží přes všechna neslýchaná muka vynášají jasně a zřetelně svou víru.

*Ubohé děti.* Jistý očitý svědek požáru a plnění v městě Malaga píše: „Pekelná banda čítala pouze několik mužů a mladíků; vše ostatní byli děti ne více než dvanáctileté.“ Nemůžeme to omluviti předčasnou dospělostí jižních krajů. Více třeba mít na zřeteli temperament národní. Španělé jsou plni zápalu pro dobro i zlo; již od útlého dětství vyznačují se instinkty bojovnými. Jistý cestovatel potkal na březích Ebra maličkého oběánka, ozbrojeného velikým nožem. Ptá se ho: „Co chceš s tím nožem?“ „Para matar a los Moros . . . zabijet Maury,“ odpověděl pětiletý blondýnek. Jindy po velkém májovém průvodu v Laragosu ptal se kdos malých seminářistů, proč za celého průvodu drželi pravou ruku pod oděvem. A tu jeden tak malý levita vytáhl lasso a řekl: „My všichni jsme to měli pro případ, kdyby antiklerikálové chtěli se na průvod vrhnout.“ Proto nelze se divit, že i nejmenší Španělé rádi spěchají do bitvy — ale tomu, že jest jich tolik ve službě zla. Naskytá se otázka: Odkud paliči v Malaze nasbírali tolik dětí, že si z nich utvořili celé vojsko? Patrně vymkli se laskavé vybičce Toho, jenž řekl: „Nechte maličkých přijíti ke mně!“ Těžce zodpovídají to ti, kdo zanedbali je poučit o božském volání. A jak dobře chápeme nevoli Ježíšovu: „Kdo by pohoršil jednoho z maličkých těchto, kteří ve Mne věří, lépe by mu bylo, aby mu byl žernov zavěšen na hrdlo a on pohřben do hlubokosti mořské . . .“

*Indický premiér, mohamedán. chválí řeholní ošetřovatelky.* V měsíci srpnu 1929 byla v indickém městě Bangalore svěcena nová nemocnice sv. Marty, jejíž správu vedou řeholní sestry Dobrého pastýře. Premiér státu Mirza Ismail, vyznání mohamedánského, při

této slavnosti pronesl řeč, v níž mezi jiným pravil: „Když pacient opouští nemocnici sv. Marty, jest nejen muž uzdravený, ale i muž lepší, který dýchal zde ovzduší klidu a naprostého sebeobětování. Zde je veliké místo pro očistu duše a tělesných chorob. Ošetřovatelky jsou velkou většinou řeholnice, nezrozené pro sebe, ale pro jiné lidi. Jediný cíl jejich života je konat dobro. Ústav, řízený tak obětavými a věrnými pracovníci, zaslouží si veškeru sympathii a podporu. Mohu ujistiti velebnou matku, že vše, co mohu pro jejich ústav učiniti, milerád učiním. Chudí, které přijímají do ošetřování, jsou jejich nejvděčnějšími pacienty. Bůh budí jejich odplatitelem, neboť řekl Kristus, v něhož věří: Cokoli jste učinili chudým, mně jste učinili.“ — Tak pochopil a ocenil práci řeholních ošetřovatelek mohamedán. Jak ji chápou naši osvícení pokrokaři, kteří řeholní sestry z nemocnic odstraňují, anebo jim jejich službu, jak mohou, ztěžují! Případ kutnoborský je do nebe volajícím zločinem a nesmírnou hanbou naší „socialistické kultury“ po celém světě, protože zprávu o něm přinesly i listy francouzské a anglické.

*V Horovli* nedaleko Lublína veškeré schismatické obyvatelstvo vrátilo se do lůna sv. Církve. Jest to vlastně návrat ke staré víře, neb tato farnost náležela k obřadu řecko-katolickému a pouze pod nátlakem vlády ruské byla nucena přijati pravoslavi.

*Dp. P. Bernard Hubbard* přeletěl v letadle sopku Amakšak, nejčinnější sopku na Aljašce. Jen stěží odvážný misionář unikl s oběma soudruhy plamenům a dusivým plynům, vycházejícím ze sopky.

*Děti v Rusku.* Poslední statistika úřadu sovětské fysické výchovy oznamuje, že v Rusku jest 300.000 neduživých dětí, z nichž 60.000 ochromených.

*Něco pro chudé.* Sestřičky Chudiny v městě Oraně stihla velká ztráta; posel jim věrný starý kůň, který denně táhl vozík, do něhož kladly dobré Sestry nasbíranou almužnu pro své bělovlasé chovance a chovanky. „Snad najdete něco na dražbě,“ řekla matka představená Sestrě ekonomce, „co by nahradilo naši ubohou Brunettku. Tu máte 500 franků. Starejte se, byste se vrátila s koněm i s penězi.“ Úloha to ne právě pohodlná. Komisař vystupuje právě na estrádu a začíná vyvolávat. Zvířata na počátku předvedená jsou ceny nepřístupné. Sestřičky trpělivě čekají, až přijdou. Konečně předveden malý belgický koník, klášterního vzezření a stáří již kanonického. „To jest něco pro nás,“ zaseptla Sestra Eufrosina Sestrě ekonomce, která dříve ještě, než komisař začne cenu vyvolávat, položí ruku na hřbet zvířete a pravi: „500 franků.“ Komisař se usmál! S ním každý uhořl přání těchto andělů obětavé lásky a proto Sestřičky nemají soupeře. „Jednou, dvakrát, třikrát,“ volá komisař, a kladivko dopadne na stůl. „Přičteno.“ Náhle mezi obecenstvem kdosi vstává. Jest to známý obchodník. „To není všecko,“ volá, „já platím koně!“ A dobrý ten muž, rytířský jak kdysi sv. Martin u brány Amienské, byl kdysi ve škole Otců Salesiánů, synů Dona Bosco. Jak patrně, byl v dobré škole. Jeho krásný čin zasluhuje vzbudit řevnivost všech charakterních lidí.

*Metoda k nepochybnému úspěchu.* Před rokem 1896 v St. Owen na obvodu Paříže nebylo nikdy vidět žádného kněze. Teprve P. Macciavelli se tam odvážil. První uličník, kterého potkal, vzal kámen a mrštil jím po knězi. Zasáhl hlavu. Kněz shýbnuv se, běře zakrvácený kámen a pravi: „Děkuji. Bude to první kámen kostela, který tu postavím.“ Dostál slovu. Vystaven tu byl kostel sv. Růžence, který onen kámen chová ve svých

základech. Máš-li při dobrém činu mnoho obtíží, řekni si: „Výborně!“ Takovému vlivu nikdo neodolá.

*Zvláštní promoce.* Nedávno konaly se na naší universitě promoce. Radostná to slavnost, taková promoce, odměna pro toho, kdo dlouhá léta studoval, radost pro rodiče, že přinesenými jimi oběti nebyly nadarmo. Vidět tu radost při promociích na všech obličejích. Při promoci, o níž se tuto chceme zmínit, promováno na doktory deset právníků. Po obvyklém slavnostním aktu děkoval jeden z promovaných jménem všech. Obvyklé poděkování započal asi těmito slovy: „Především a na prvním místě děkuji Ůrci světél, od něhož všeliké dání výborné a každý dar dokonalý shůry sestupuje a bez Jehož pomoci ničeho bychom nedosáhli. Dále děkujeme . . .“ — Významná epizoda tato měla však svou předeihu. Děkan university dozvěděl se patrně o obsahu zamýšleného poděkování a poslal k dru M. se vzkazem, aby mu dal text k nahlédnutí, ježto prý on (pan profesor) „nemá rád nějaké klerikalismy“. Dožádaný promovent ale ruče poslu odpověděl: „Kdo bude promován? Já anebo pan profesor S.? A kdo bude platit poplatky za promoci? Pan profesor S. nebo já? Vyřídíte laskavě panu děkanovi, že budu děkovat tak, jak já za dobré uznám.“ — A také děkoval. Působilo to od katolického laika tím sympatičtěji, neboť se týž den konala promoce kněze na doktora, a ten přišel k promoci — v limečku a kravatě!

*Pohoršení.* Jistá velmi horlivá katechistka evropská připravovala vznešenou mosleminku na sv. křest. Ale jednoho dne žákně jaksi byla nerozhodná. „Co se stalo?“ ptá se katechistka. „Poněvadž po křtu,“ odpověděla mosleminka, „musela bych nosit krátké sukně a ostříhané vlasy. Styděla bych se,“ dodala zardávajíc se. „Nikoli,“ odpověděla katechistka

„hled, jaké mám dlouhé šaty a dlouhé vlasy; tak to žádá sv. Církev.“ „Ale,“ namítla mosleminka, „tys samojediná. Podívej se jen na ulici...“ A já do-  
dávám, že Ježíš ve svatostánku praví totéž co mosleminka: „Tys samojediná.“ Dotkl jsem se tu choulostivého předmětu; nemohu podat všech haněných dokumentů pekelného plánu. Úzkostlivý, svatě rozhořčený hlas našeho sv. Otce měl by postačit všem ženám, jež se nazývají katoličkami. Ano, měl by postačit ten hlas, který protestuje, zavrhuje, odsuzuje, a za ním hlas tisíce biskupů, kteří pově-  
dí, co možno bylo povědět, — ale nadarmo.

*Sestra Leonida*, dozorkyně ve vězení sv. Lazara v Paříži, byla právě jmenována důstojníkem Čestné Legie; od r. 1924 jest již jejím rytířem. Od chvíle, kdy dostala trojí řeholnic řádu vězeňského. P. Marie a sv. Josefa, černý, modrý a bílý — bylo to r. 1870 — věnuje se S. Leonida s obdivuhodnou obětavostí svému úřadu; Po šedesát jeden rok v temných zdech starobylé věznice sílí a těší ubohé uvězněné, již se jí svěřují se svými hroznými zločiny; vždy tichá, ale i pevná, vždy shovívavá; stádo, jež vede, má své kajnice, ale i své tvrdé hlavy. Kdyby S. Leonida chtěla mluvit, kolik zajímavých příběhů bychom uslyšeli z jejích úst, neboť její ochraně byly svěřeny nejpověstnější zločinné ženy. Kéž jest hojně takých duší!

*Dobrý lotr.* V Letopisech Františkáněk Misionářek P. Marie čteme následující dojemný příběh: Wei-Hei-Wei (Čína). 28. března 1931. „Před několika dny oznámemo nám, že právě byl zastřelen jakýsi lupič; ač dýchal ještě, vložili ho do rakve a již ho odnášejí na hřbitov. Ihned poslala jsem naši dobrou Sestru Marii Sebestianu (první naši čínskou řeholnici, jež vstoupila r. 1870, aby se podívala, co by se pro nešťastného dalo udělat.

Přišla právě, když unavení nosiči položili rakev na zem. Sestra prosila, aby pozdvihl víko, že by chtěla s umírajícím promluvit. Nechtěli však: „Ten lupič má obrovskou sílu; mohl by utéci a pak by nás stihl trest smrti.“ Ale na další prosby dobré Sestry přece sundali s bedny, t. j. s rakve, vrchní prkna; lupič, mladý, sotva 30letý muž, ležel ve vlastní krvi. S neslychanou námahou podařilo se Sestrě vysvětliti mu hlavní pravdy sv. víry; na její žádost opakoval umírající vzbuzení víry, naděje a lásky a prosil Boha za odpuštění hříchů. Sestra mohla ještě umírajícího pokřtít. — Nový Dismas, jehož jméno obdržel — přišel ještě téhož dne do ráje.“

*Jak Pán Bůh umí vyslyšet.* Mladá dívka v den své svatby prosila Boha o tyto dvě věci: aby měla raději dvanáct dětí než aby neměla žádných, a z těch dvanácti by aspoň jeden stal se knězem. Místo dvanácti dal jí Bůh třináct. Nedávno slavil jeden ze synů svou primici, obklopen třemi bratry — již kněžími.

*K největším sochám* náleží socha Matky Boží ve francouzském městě Puy. Jest 22·70 m vysoká; skála, na které stojí, má 32 m zvýši. Socha jest ulita z 213 děl, dobytých u Sevastopolu a váží 111.000 kg. Uvnitř možno se dostat po schodech o 107 stupních až do koruny Matky Boží; ve výši ramen jest okénko, odkud se otevírá překrásný pohled do okolí.

*Protestanté o katolických chrámech.* Lipský protestantský list uspořádal veřejný rozhovor o příčinách slabé návštěvy evangelických chrámů a uveřejňoval též návrhy, jak této neúčasti odpomoci. V jedné odpovědi za příčinu nedostatečné návštěvy se uvádí okolnost, že evangelické kostely jsou obyčejně zavřeny a jenom v čas nedělní bohoslužby se otevírají. Dopisovatel praví: „Koho z nás někdy náhoda nevedla do katolického chrámu!

A nebylo nám přímo milou a vítanou potřebou, abychom v cizině povolili své zvědavosti a vstoupili do otevřeného katolického kostela? Posvátné ticho a vznešená osamělost místa vždycky vede člověka, aby pohlédl do vlastního nitra. Zde otvírá se srdce a mysl; zde přibližuje se člověk, ať je kteréhokoli vyznání, k Bohu. A na tom mnoho záleží. Služebníci katolické církve vědí, aniž by to nějak zvláště zdůrazňovali, jak utišiti lidské srdce. Jejich otevřené chrámy o tom svědčí.“

*Protikřesťanské šílení v Rusku.* Komunisté v sovětském Rusku organizovali řadu protipapežských demonstrací na protest proti schůzím a církevním modlitbám, pořádaným papežem Piem XI., v souvislosti a pronásledováním náboženství v SSSR. Část demonstrací se již konala a část jest ještě na programu téměř všech sovětských měst. Největší protipapežské demonstrace byly v Moskvě a v Leningradě. Několik dní byly tam pořádaný schůze v továrnách a závodech, a komunistické buňky připravovaly dělnické masy k vystoupení na ulicích. Zástupy demonstrantů, protestovavších proti „církevní intervenci“, prošly hlavními ulicemi Leningradu s rudými prapory a hesly: „Ruce pryč od sovětského Svazu!“ „Odvedeme dětské masy od papské kleriky!“ atd. Na balkoně moskevského sovětu byly shromážděny sovětské oficiální osobnosti Moskvy. Vedle protináboženských hesel nesli demonstranti též standarty s hesly: „Ať žije kolektivizace selského hospodářství“, „Vyplníme pětiletý plán za čtyři roky!“ atd. Demonstrace trvaly v Moskvě do pozdního večera. Za nastalé tmy svítili si demonstranti pochodněmi a raketami. V Leningradě konalo se na sta schůzí, organizovaných komunistickými buňkami. Několik desítek orchestrů hrálo při tom protestujícím komunistům. Navenek

byly demonstrace uspořádány velmi teatrálně. „Na výpad papeže Pia XI. — prohlásili dělníci Putilovských závodů, kolektivně vstoupíme do řad Letecko-chemické společnosti!“ V leningradských továrnách a závodech se ve schůzích pokračuje. Vydávají se resoluce, protestující proti „křížáckému tažení“. Resoluce přijímané na „protipapežských schůzích“ jsou velmi ostré i se sovětského hlediska. Tak dělníci-komunisté z továrny „Krasnyj Vyboržec“ prohlašují: „Vězte, kapitalističtí šakalové a protirevoluční popšti blázni, nepodaří se vám zastrašiti nás!“ Protesty proti „církevní intervenci“ byly organizovány v širokém měřítku. Zároveň s Moskvou a Leningradem konala se vystoupení v Charkově, Kyjevě, Oděse a po celé sovětské Ukrajině: V Charkově demonstranti šli s prapory, na nichž bylo napsáno: „Dělníci celého světa — do boje s kněžskou internacionálou!“ Kyjevští komunisté vystoupili s heslem „Kapitál — hle, toť bůh, kterému se klání římský papež!“ „Protipapežská kampaň“ nasla široký ohlas i v sovětském tisku, který této otázce věnoval řadu bojových článků, informujících o protináboženském hnutí v zemi.

*Malý div u jesliček.* Bylo to 23. prosince 1930 Šestiletý Gontram M. dostal se do hádky s malou sestičkou, při tom vytahal ji za vlasy, ano i padlo několik ran. Maminka prohlásila, že za takou nezbednost Ježíšek nepřinese žádných hraček. Těžko bylo chlapci u srdce, hdyž maminka na Štědrý den ráno přivedla ho do kostela, aby se vyzpovídal. V kostele právě připravovali jesličky. U nich poklekl Gontram po ukončené zpovědi, aby se tam pomodlil uloženým pokání. Při pohledu na Jezulátko, jež svou náruč něžně otvíralo všem kajníkům, zvolal Gontram plný lítosti: „Vid, Ježíšku, že mi přece přineseš hračky?“ „Ovšem že“ — ozval se hlas z hloubi jesliček. (Byl to dělník — sám výborný ta-

tínek — jenž připravoval v pozadí elektrické světlo k osvětlení jesli.) A Gontram odcházel s blahou nadějí, že Ježíšek blahodárně zasáhne v jeho neblahou situaci. Nemýlil se. Dostal skutečně od Ježíška roztomilé hračky.

*Moderní morálka.* Na moderní „morálku“ vyžití se člověka“ opakují se ustavičné žaloby a s hrůzou poukazuje se na konce, k němuž ona povede. Nedávno vydal univ. prof. dr. A. Mayer, ředitel univerzitní kliniky v Tubinkách, knihu: „Gedanken nur modernen Sexualmoral“. Nazývá dnešní morálku „evangeliem těla“, jež chce nahraditi „evangelium ducha“, která až dosud platila. Následky této morálky jsou: mravní zdivočení mládeže, vzrůst pohlavních a nervových nemocí, nesmírné rozšíření zločinů proti klíčímu životu, úpadek, ano zničení lidských a kulturních hodnot v ušlechtilém ženství, žalostný rozvrat manželství a celé lidské společnosti. Prof. Mayer volá po návratu k starému křesťanskému řádu a mravům. Žádá zachování manželství a rodiny, výchovu mládeže k zodpovědnosti a ovládnání pudů, její ochranu před rozkladným jedem společenského dnešního života, její náboženskou výchovu v církvi. Chceme-li hrozícímu mravnímu rozkladu čeliti, musíme jíti na sám hluboký kořen zla. A ten je v nynějším materialistickém životním způsobu. Člověk přímo se topí ve smyslnosti. Materialistický názor, v praxi dosud trvající, snížil člověka na dokonalejší zvíře. Upěl mu Boba, nesmrtelnost duše. Z toho ovšem zcela logický je závěr, aby jako zvíře žil. Člověk je pouhým, byť nejsložitějším mechanismem. A člověk-stroj a strojnické pracovní organisace stává se člověkem kina, jazzu a volné lásky. Mravní úpadek dneška jest pouze důsledkem kultury, která je založena ve hmotě, mysl lidskou jenom na hmotu obrací a poutá k jeho smyslným potřebám.

*Nová organisace katolické církve v Turecku.* Snahou Vatikánu je, aby církev v každé zemi se přiblížila co nejvíce domácímu životu. I v Turecku je tato tendence sledována. Arcibiskupem ve Smyrně byl jmenován turecký státní občan msgr Ed. Tonne, apoštolský delegát v Cařihradě msgr Maigotti vydal svůj nástupní okružní list v tureckém jazyku a latinská hierarchie v Turecku, která byla dosud organisována jen provisorně, má býti systemisována definitivně. V Cařihradě by byl zřízen pak latinský patriarchát. Noví misionáři v Turecku už také nejsou sami Francouzové, jako bylo tomu dosud, nýbrž k tomu cíli jsou vychováni domorodci.

*Pravoslavný biskup o sovět. Rusku.* Dó Berlína přibyl pravoslavný biskup z Charkova Serafim. Podle jeho informací, sdělených tisku, situace v sovětském Rusku nikterak se nezměnila k lepšímu. Pro následování náboženství trvá ve staré síle. V jediném vězení v Charkově bylo v květnu 70 duchovních pravoslavných i katolických. Při rekvisici kovů bylo sešbíráno z chrámů všechno stříbrné a měděné nářadí. V pravoslavné církvi následkem činnosti metropolity Sergěje, zaprodaného sovětům, šíří se chaos a desorganisace. Mnoho biskupství se prohlásilo autokefálními a přetrhalo jednotu s Moskvou. Oposice proti metropolitovi Sergějovi se vzpíná v řadách kněžstva i věřících.

*„Pečerská Lavra“ v rukou Svazu bezvěrců.* V Kijevě došlo k nucenému vystěhování mnichů ze slavného kláštera a poutnického místa Pečerské Lavry. Tento akt udal se za velmi dramatických okolností. Mniši, jichž zůstalo v tomto klášteře již jen 48, v modlitbách a pláči opouštěli Lavru, libajíce posvátnou půdu kláštera. Sovětská milice počínala si při tomto vůči mnichům velmi surově. Před klášteřem shromáždilo se ohromné

množství lidu nejenom z Kijeva, ale i ze širokého okolí, které v němém tichu sledovalo tento výkon. Jakmile se plačící mníši pod silnou eskortou milice objevili před klášteřem, začaly se v davu ozývat ostré výkřiky proti sovětům a proti milici. Hnutí v davu stávalo se čím dále nebezpečnější, takže musel být povolán speciální oddíl vojska, kterému se teprve podařilo dav rozprášiti. Klášter i s celým svým ohromným bohatstvím byl přidělen všeukrajinskému svazu bezvěrců. Časopisy přinášejí zprávu o konfiskacích všech zvonů z katedrál sv. Vladimíra v Kijevě. Konfiskace konala se pod ochranou silného oddělení vojska, neboť také zde se shromáždily ohromné davy lidu, které se pokusily zabrániti sejmutí zvonů. Zvony byly dodány státnímu kovovému trustu, t. zv. „Rudmetaltorb“.

*Protestantka v Lurdech.* Paní Johanna Mayová, choť velkoobchodníka v Novém-Yorku, loni v červnu vydala se do lázní Biarritzských. Poněvadž lázeňská sezona nebyla ještě otevřena, zajela si na radu spolecestujících do nedalekých Lurd. Vybidl ji k tomu zvláště kníže Jindřich Bearnský, vyslanecký rada z Wasching-tonu, který po tři měsíce svých prázdnin chtěl se obětovati jako dobrovolný nosič v službě nemocných. V Lurdech zastala paní Mayová dobrovolné nosiče, kteří náleželi k prvním třídám společenským. Ihned dala se zapsati jako pomocnice tamních řeholnic; měla nemocným roznášeti jídlo. V této službě lásky zapomněla na svou nemoc i na lázně Biarritzské. Zdraví její se zesílilo. — Začala při tom studovati katolické náboženství. Po návratu do vlasti zašla si k P. Marritsonovi, administrátoru katedrál, který poučil ji o víře, a letos počátkem ledna u přítomnosti jejího chotě i četných přátel přijal ji v kláštere řeholnic „Večeřadlo“ do lůna sv. Církve.

*Nejlepší odzbrojení.* Otcové Passionisté, jak za odzbrojením mravně

vždy kráčí i odzbrojení hmotné. Piší z Italie: Ve vsi Albanově u Neapole, pověstné hrůzou, kterou šířila „Černá ruka“, dva Otcové Passionisté dávali misie. Závěrečné slavnosti účastnilo se mnoho bývalých členů této tajné společnosti, z nichž mnozí měli na svědomí těžké zločiny. Ředitel misie užil této příležitosti a za předmět svého kázání zvolil si: „Jak potřebno jest zapomenout na zášti a smířiti se s Bohem.“ Po skvělé promluvě vyzval kazatel všechny bývalé členy Černé ruky, by odevzdali misionářům všechny zbraně, které by ještě u sebe měli, bez obavy, že by mohli býti udáni na policii, jedině za tím účelem, by se vyhnuli novým zločinům. Slovům těmto dobře porozuměno. Ve dvou dnech nahromaděna u řeholníků dojemná žeň nejrůznějších zbraní: revolvry, pušky, nože a náboje. Bylo toho tolik, že naplněno několik velkých beden. Z roztavených těchto zbraní bude ulit velký misionářský kříž. Před odjezdem zastavil se ještě ředitel misie u jistého muže, který mu odevzdal dvě velké bomby, zabalené pečlivě v kaučuku a vážící po 2 kg, Obě odevzdány na policii, ovšem bez udání jich majitele.

*1891—1931.* K oslavě encykliky Quadragesimo anno, kterou sv. Otec Pius XI. oslavuje a doplňuje slavnou • *Rerum novarum* Lva XIII., ražena nová medaile, dilo to prof. Corrado Mezzana. Na jedné straně viděli u nohou nejsv. Srdce modlící se oba vrchní Pastýře Lva XIII. a Pia XI. i nápis: „Adspicientes in auctorem Fidei Jesum. Hleděli na původce víry Ježíše.“ Na druhé straně pracovní nástroje podnoží obou encyklik, nad nimiž vystupuje kříž. S obou stran jméno i datum: Lev XIII. 1891, Pius XI. 1931 a nápis: Anno quadragesimo ab encycl. *Rerum Novarum*.

*Delegace nemocných* z různých nemocnic a klinik římských věnovala sv. Otci ozdobnou knihu s 8000 pod-



pisy nemocných, jež své utrpení obětovali za sv. Otce, připojivše k tomu zvláštní den modlitby. Papež při tom se zmínil o jubilejním roku, kdy dvakrát dostal po 30.000 podpisů nemocných, kteří své bolesti obětovali na jeho úmysly.

(L a s l á n o.)

**Kytice na oltář sv. Antonína Paduánského.**  
Mešní píseň, litanie, responsorium, lidová píseň a zázvěrná modlitba.

**P. Leander Brejcha** vydává nákladem Cyrillo-Methodějského knihupectví Guštav Franc!

v Praze, praktické dílko, které jest potřebno k jubilejním oslavám svatého Antonína, miláčka lidu. Jubileum začalo 13. června 1931 a potrvá celý rok. Bylo by záhodno, aby světověznámý Divotvůrce, jehož úcta jest rozšířena i u nás, byl v každé farnosti důstojně oslaven. Všechny písně jsou vytisknuty s doprovodem varhan. Cena příručky jest stanovena na Kč 1.—. Při hromadných objednávkách sleva až 40%. Doporučujeme!

**Od Jihlavy.** Vzdáváme srdečné díky za vyslyšení prosby Božskému Srdci Páně, Matce dobré rady, v. Josefu, sv. Anně, sv. Tereziíce od Ježíška, sv. Antonínu, sv. Karlu Boromejskému, všem milým svatým a duším v očistci za všechnu pomoc a vyslyšení ve všech těžkých zkouškách a křížích. Prosíme vroucně o další pomoc.  
r. F. m. R.

## Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za úctu a pobožnost k Duchu svatému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Časté vyznání Ducha sv.

Úmysl v prosinci 1931: **Odvracení nebezpečí kina.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

## OBSAH:

Úcta a pobožnost k Duchu sv. (Hlavní úmysl.) — Na hřbitově. (Báseň.) — Ke svátku Všem Svatých. — Dumka listopadová. (Báseň.) — Nebeská společnost. — Zimní večer. (Báseň.) — Miluji Tě! (Báseň.) — Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Hřbitov. (Obrázek.) — Nenaříkej! (Báseň.) — Podzimní. (Báseň.) — Stašek. — Po smrti. (Báseň.) — Odpočinutí věčné dež jim, ó Pane! . . (Obrázek.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík

# ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXV.

BRNO, PROSINEC 1931.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty špý lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů  
Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

## Odvrácení nebezpečí kina.

(Hlavní úmysl.)

Diviti se musíme nad různými vynálezy doby novější. Edison má největší zásluhy o použití elektřiny, telefonu a kinematografu. V každém větším městě mají již kino i více, kam lidé zábavu milující spíschají a třeba i poslední korunu obětují. Kino může býti užitečné, poučné, ale též záhubné a pohoršlivé, podle toho, jakých filmů (obrázků děje) používá. Bohužel, že za doby naší více kino škodí než prospívá. Představuje většinou děje zločinů, nemravného života, budí živou obrazotvornost mládeže, která pak chce mnohé skutky napodobit. Je nesporno, že film zaujímá nyní ve výchově význačné místo a od zdokonalení neb úpadku filmové výroby mnoho záleží hlavně na mládeži. Ve výrobě filmu má Amerika první místo. Jest jisto, že týdně 300 milionů osob v celém světě se dívá na filmy vyrobené za oceánem. To vše uvážív varuje sv. Otec Pius XI. před nebezpečím kina, které hrozí zkázou v křesťanské výchově mládeže. Ve svém okružním listě o křesťanské výchově mládeže takto se vyslovuje: Můžeme říci, že dnes je potřebí da-

leko rozšířenější a důkladnější stráž naší mládeže, čím větší je příležitost zkázy mravnosti a zbožnosti nezkušené mládeže. Toto nebezpečí spočívá v nevěreckém, nemravném ano ďábelském představení divadel v kině a nyní i v radiu, kde lidé dobré i zlé mohou viděti a slyšeti. Proto zasluhují chválu všechna díla výchovná, která opravdu křesťanskou obětavostí dávají zhotoviti divadla a filmy, jimiž ctnost žádné škody neutrpí, naopak v dobrém smyslu získá. (Na př. film o svatém Václavu, film o pronásledování křesťanů std.) Zdá se, že nyní v Americe si uvědomili zhoubný vliv špatného filmu a že se dějí pokusy o vážnou nápravu. Nejcitlivějším trestem pro výrobce filmu je, že závadné filmy nesmějí býti obecně předváděny. Jak nařiká sv. Otec na úpadek manželství, jež bývá všelijak snižováno rozvody, nevěrností manželů, porušováním manželství různými nepravostmi a rozvody zrovna doporučovány. Rozvrat rodin! Jaká to zkáza! Co očekává tedy božské Srdce Páně od svých věrných horlitelů a horli-

telek v Apoštolátu modlitby? Abychom vše činili, co činiti můžeme, abychom pohoršení nemravným kinem davané odstranili. Než jakým způsobem? Je to vůbec možno? Ano! Nenavštěvujme taková představení kina. Bojujme proti špatným a nemravným filmům kina. Poučujme rodiče a mládež o kinu, které je dobré a které je špatné a pohoršlivé. Pomáhejme jak jen možno, aby na místo špatných představení kina nastoupila dobrá díla filmů. To by byla dobrá a záslužná akce katolická. Jestli nebudeme se bránit proti závadným představením v kinu, budou zakrátko v neděle a svátky kostely naše prázdné a kina budou plná. Takovým majitelům kina pohoršlivého jedná se jen o hmotný příjem a proto

nechoďme tam a nezanášejme takovým lidem své peníze, abychom jim za pohoršení ještě platili. Jak vděčné nám bude božské Srdce Páně, jestliže každý jednotlivec z těch 30 milionů členů Apoštolátu modlitby denním obětováním modlitby a dobrých skutků a sv. přijímáním pomůže zabránit aspoň jednomu hříchu těžkému! Nespokojíme se tímto úmyslem jen tento měsíc, nýbrž i budoucně sledujme tento cíl a účel, aby totiž od katolické společnosti více dobrých a velkolepých filmů bylo zhotoveno. My katolíci nesmíme v tomto ohledu zůstat za nepřáteli, nýbrž musíme všemožně nebezpečí pohoršlivých představení v kinu zabránit a hlavně naši mládež ochránit.



M. T.:

## V chrámu Páně.

Boží chrám — ó, jaká slast  
pro nás tady skryta,  
tichne tady každá strast,  
Ježíš nás tu vítá.

Láska jeho ve stánku  
čeká ve dne v noci,  
v prvním jitra červánku  
spěchá ku pomoci.

Chce zde s námi stále žít,  
útěchou být naši,  
vylévá tu na svůj lid  
lásku zlata dražší.

S věčným Bohem sídlí tu  
andělé a svatí,  
naleznou v nich záštitu,  
kteří štěstí ztratí.

V chrámu Páně nebes mír  
kyne každé duši,  
spěchej sem, kdy světa vír  
na srdce ti buší.



# Chudoba Bohu milá.

Jarolím St. Pavlík.

Nudným časem by byla zima, kdyby nebylo vánočních svátků; ale tyto jsou tak krásné, že zrovna po zimě toužíme, zvláště děti. V duchu proléváme v jeskyni betlemské, kde se nám skýtá milé podívání: Ježíšek maličký v jesle položený, vedle něho Maria a Josef, před ním klanějící se pastýřové, nad ním zpívající andělé, za ním vůl a osel.

To je to nejpodivnější při té události, že všemohoucí Bůh, jemuž celý svět náleží, jemuž miliardy andělů slouží na pokyn, v největší chudobě přichází jako člověk na světlo Boží; ve chlévě se zrozuje, do prostých plenek zavínaje, do jesli ukládá.

Proč tak chud? Aby ukázal, že Pán Bůh si chudoby váží, že chudé miluje, že je uzavřel do srdce svého. Stává se chudým, aby chudobu posvětil; stává se nuzným, aby se nikdo za chudobu nestyděl, nikdo si na ni neříkal.

Podle moudrého zařízení Božské prozřetelnosti mají být i chudí na světě. Chudé budete vždy mít mezi sebou, pravil Spasitel. Kdyby byli na světě jenom bohatí, kdo by konal ty obyčejné práce, které přece jsou velmi nutné? Tak však nutí chudoba lidi ku práci, a to je dobře.

Starí Řekové a Římané styděli se za práci a chudobu; všelikou práci museli konati otroci. Ale Ježíš Kristus vyznamenal práci a chudobu svým příkladem a posvětil. V chudobné rodině chtěl prožít takřka celý svůj život; ochuzená princezna z královského rodu byla jeho matkou, chudý řemeslník jeho pěstounem; chudým pastýřům se dostane první zpráva o jeho narození; zvláště tomu chudobnému lidu zvěstuje se evandélium, napřed od něho samého, potom od apoštolů, kteří si dobrovolně chudobu

vyvolili, všechno opustili a Krista následovali.

Spasitel blahoslaví chudé. Hned to první blahoslavenství týká se chudých: Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské. Bohatému mladíku radí, aby se stal chudým: Jenom jedno tobě schází, chceš-li být dokonalejší, jdi, prodej vše, co máš, a rozdej chudým, a potom přijď a následuj mne!

V podobenství o rozmařilém bohatci a chudém Lazarovi líčí šťastný osud chudáka; i v podobenství o velké večeři, k němuž chudí byli seznáni, kdežto bohatí pozvání odmítli.

V chudobě žil Spasitel po čas své veřejné učitelské činnosti, nechaje se podporovati od dobrých žen z Galiley, jež šly za ním, o sobě řekl, že nemá tolik místa, kde by svou hlavu položil.

A co měl, když se loučil se světem? Ani oděvu mu nenechali, žoldnéři rozdělili jej mezi sebe; nahý a holý visel na kříži. Kdo by si tedy chtěl stěžovati, an náš Vykupitel dal přednost chudobě a vyvolil si ji za svůj podíl?

Příkladu jeho následovali bezpočetní křesťané všech časů. Už první křesťané v Jerusalemě prodávali svoje statky ve prospěch chudých a sami sebe ochuzovali. Kolik mužů opustilo svět a žilo jako poustevníci v úplné chudobě! Kolik mnichů a jeptíšek zřeklo se již statků toho světa a složilo slib dobrovolné chudoby! Svatý František serafinský vyvolil si chudobu nazývaje ji svou nevěstou, jeho řád nesměl žádných statků držeti; patří k tak zvaným žebravým řádům, jakož i dominikáni a teatini. V každém klášteře můžeme se o chudobě jeho obyvatelů přesvědčiti; potřebujeme se jen do nějaké cely podívat; tu zříme

jednoduchý nábytek; jenom pokoj pro hosty je vyzdoben.

Před Bohem neplatí bohatý více jak chudý; on nehledí na osobu, nýbrž na srdce a na ctnost. V katolické Církvi mají chudobní tatáž práva jako bohatí. U stolu Páně jsou si všichni rovni. I chudobný může dosíci kněžské, biskupské, ba i papežské hodnosti, pak-li se k tomu hodí.

Chudobný může lehčeji věčné spásy dojít než bohatý. To praví sám Spasitel v podobení uchu Jehly, jímž velbloud spíše projde než bohatý branou nebeskou. Tento je mnohým nebezpečnostím a pokušením vystaven, jež ho s pravé cesty svádějí; chudobný je jich ušetřen. Bohatému skýtá se příležitost k dobrému žití, k ukojení zlých žádostí a naruživosti. Když se člověku dobře daří, zapomíná na Boha a na kostel. Ovšem, že i chudobnému hrozí dnes jiná nebezpečnost, mravní nebezpečí pro nedostatek bytů a práce, od rozvrátých partají, které Boha ze svého programu vyloučily.

Snad bychom však mohli bohatým záviděti, že mohou mnoho dáti na dobré účely. Ale Pán Bůh je spokojen s dobrým úmyslem. O ceně dobrého skutku nerozhoduje velikost a množství daru, ale úmysl a dobrá vůle. Spasitel pochválil chudou vdovu, jež dva penízky jen dala na ofěru; řekl, že dala více nežli bohatí, kteří ze svého nadbytku na chrám obětovali.

Není to tedy žádné neštěstí, když se kdo narodí v chudobě a s chudobnými dělí svůj los. Je to pro něho snad lépe, než kdyby byl bohatým: Žena Tobiašova toužila po chudobě.

Kdyby raději řekla, těch peněz nebývalo, k vůli nimž jsi syna poslal pryč; neboť my jsme byli spokojeni při své chudobě a považovali jsme to za bohatství, že jsme viděli svého syna.

Že bohatství člověka nečiní šťastným, je známou věcí. Američtí milionáři prožili první leta v chudobě; ale vyznávají, že tenkrát byli šťastnější než teď. Jsme-li zdraví, můžeme-li pracovat, máme-li hodné děti, a což je hlavní věcí, máme-li dobré svědomí, jsme věru bohatí a šťastní.

Jak si máme, jsme-li chudobní, počínati? Buďme spokojeni, nereptejme a nežalujme. Mysleme si: Pán Bůh to tak chtěl, a proto to bude pro mne nejlepší. Kdybych byl bohatým, snad bych špatně užíval statků svých a věčně zahynul. Ať vzdálena jest od nás nenávist k majetným. Bohužel, že se dnes vytvořila hluboká propast mezi zaměstnavateli a zaměstnanými, zrovna nenávist, jež si v demonstracích, stávkách, shromážděních a novinách zjednává průchod. Tak jako národnostní nenávist, tak je i třídní nenávist nekřesťanskou a hříšnou. Nezávidíme majetným. Kdo má více jmění, má větší zodpovědnost, má i povinnost, nadbytku k dobrým účelům používat; není vlastníkem svých statků, nýbrž jen nájemníkem a správcem. Hledme zohatnouti na ctnostech a dobrých skutcích. To jsou ty pravé statky, jež nám zůstanou i na onom světě. Tam se změní osud: chudí budou bohatí na nebeské statky, kdežto bohatí s prázdnou odejdou, jak nás Panna Maria ve svém chvalozpěvu ujišťuje; potom jsme odškodnění za všechno strádání.





*Sv. Mikuláš.*

## Panně Neposkvrněné.

Panno svatá, bez vši viny,  
beze skvrny, beze vrásky,  
nad světa se smiluj syny,  
Matičkou jsi Božské lásky.

Jako slunce milost Tvóje  
stále září na svět dolů,  
smilování Tvého zdroje  
nevyváží moře bolů.

Nebe nad Tvou krásou žasne,  
chví se svět, kdy hřích jej mučí.  
když tu v srdcích láska hasne,  
Ty nás vezmi do náručí.

Jítřenkou jsi byla spásy,  
buď nám večernicí míru  
a těm, již se k Tobě hlásí,  
vypros lásku, naděj', víru.

María, ó Panno čistá,  
přivíň hříšné Bohu blíže,  
Ty jsi brána k nebi jistá  
k nám Tě láska matky víže.



H. W.:

## Tajemství Emilovo.

Napsal Lev Gil.

Příběh tento stal se v malém semináři r. 1882.

Pater Maubon, ředitel, rozmlouval s profesorem III. třídy.

„Nezdá se vám, příteli, že váš žák Emil Mathieu letos se velmi změnil?“

„Ano; rád bych věděl příčinu toho.“

„Jste s ním ve třídě spokojen?“

„Velmi spokojen! Umí všechno, úlohy píše pečlivě, dává vždy pozor. Při zotavení již tak nehlučí, a též ani při hře se již nehněvá!“

„A při tom jest tak horlivý! Časté sv. přijímání, křížové cesty, návštěvy nejsv. Svátosti, toť řídký zjev u čtrnáctiletého hochy . . .“

„Přiznávám se, že již dávno jsem si toho všiml. Dojista jest to dílo milosti Boží, které se hoch nevzpírá.“

„Snad máte pravdu, velebný pane! Ach, jakým rájem byl by náš dům, kdyby všichni byli jak on! Chtěl jsem před Vánoce změnit dětem úřady a jmenovati Emila zvoníkem; ale snad bude lépe, zůstane-li sakristánem; zastává ten úřad velmi pečlivě . . .“

„A též může volněji se oddat pobožnosti . . .“

„Vezměte si ho na pomoc při stavění Betlema. Loni měl velký úspěch. Všem se líbila jeho krajina východní,

kteřou tak něžně namaloval...; tvěřila k jeskyni velmi pěkné pozadí.“

„Ale, pane řediteli — víte-li již, že naše Jezulátko má uraženou hlavu?“

„Jak — to krásné Jezulátko, které tak umělecky zhotovily řeholnice Dobrého Pastýře?“

„Ano, to!“

„Ale to měl jsem dříve vědět. — Vánoce za dveřmi... Co uděláme? Musím se o jiné postarat.“

„Náš známý p. X. má totéž Jezulátko... Jest to náš dobrý přítel; dojista nám ho půjčí...“

„Prosím, třeba si pospíšit... Náš povoz pojede za čtvrt hodiny. Zastoupím vás ve třídě. Kterou úlohu budou hoši opravovat?“

„Šestou kapitolu ze „Života sv. Hilariona.“ Tu jsou úlohy. Hledt' Emilova jest první co do správnosti, úhlednosti a dobrého provedení.“

\* \* \*

Téhož dne — bylo to před Štědrým večerem — všiml si P. Maubon velmi bledé tváře Emilovy.

„Co je ti?“ ptal se starostlivě.

„Nic, důstojnosti. Jen v noci nemohl jsem spát...“

Představený nenaléhal. Zatím profesor se vrátil. Jeho prosba byla příznivě přijata. Přinášel od p. Laurenta překrásné Jezulátko. Uložil je do krabice, v němž bylo dosud poškozené Jezulátko, které zatím schoval ve skříni. Nikdo nebyl svědkem této změny.

Potom se chystal k stavění Betlema. I zavolal na pomoc Emila i jeho přítele Ondřeje. Skály a dekorace rychle byly postaveny. Bylyť již hotovy, neb mladí umělci pracovali na

nich již po několik týdnů před svátky, a pouhé jich postavení bylo pravou hračkou.

Potom došla řada na figurky. Když kněz-profesor bral do ruky krabici s Jezulátkem, všiml si, že Emil dívá se na něho s nevýslovnou úzkostí. Jeho růžová tvář nápadně zbledla. Ale když pozvedl víko krabice a božské Dítě ukázalo se v zářící kráse, když viděl jeho živé oči, zlaté vlásy a růžové líce, nemohl se zdržeti:

„Zázrak!“ volal, „velebný pane, zázrak!“ A již se vrhá na kolena před Jezulátkem...

„Ale, hochu, ty třeštíš,“ řekl kněz, „upokoj se...“

„Ach, velebný pane, dovolte mi vše povědět... Ano, velký zázrak...“

„Jaký zázrak?“ „Loni při uklízení jesliček urazil jsem Jezulátku hlavu... Ze strachu uschoval jsem je do krabice a nikomu nic nepověděl. Ale za to začal jsem se tím více modlit; konal jsem jeden devítník po druhém k Matce Boží Lurdské a k sv. Josefu, aby zázračně mi pomohli napravit, co jsem vyvedl. Hledt' e, hledt' e, nic není vidět... a je krásnější než dříve...“

Kněz neměl odvahy v té chvíli oloupiti ho o tuto illusi; žádal jen, by nikomu nic nepověděl. Ale po svátcích vyjevil mu vše. Emil pocítil jistě zklamání, ale jen na chvíli; potěšil se záhy. „Modlitby,“ řekl si, „nikdy nejsou nadarmo... A potom, není-li to již pravým zázrakem, že seminaristé tak snadno najdou přátele a dobrodince, kteří nejen jim zabezpečují denní chléb, ale i ochotně napravují, co zavinila jejich neobratnost?...“





# K čemu nás Bůh stvořil?

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Osmého prosince připomínáme sobě, kterak blahoslavená Panna Maria počala svůj blažený život. V ten den počalo její srdce tlouci a bude tlouci po celý život, a každý tlukot jejího srdce je Pánu Bohu věnovaný. V ten den byla Rodička Boží počata, ne ve hříchu jako druzí lidé, nýbrž v nevinности a svatosti. Pán Bůh ji stvořil, aby byla Synu jeho matkou tělesnou, nám všem pak matkou duchovní. Mnohé a krásné věci a bytosti stvořil Bůh; nejkrásnější ze všech je Maria, nehledíme-li na člověčenství Ježíše Krista.

Když čas pro nás určitý přišel, stvořil Bůh i nás. K čemu nás stvořil? Důležitá otázka. Jsou lidé, kteří o tom vůbec nepřemýšlejí, k čemu zde na světě jsme; a přece je to velmi důležité, abychom to věděli.

V trapistickém klášteře v Olenburku v Elsasku je nad jedním vchodem nápis: Bernarde, ad quid venisti? Bernarde, k čemu jsi sem přišel? To je otázka, s kterou svatý Bernard, ten veliký ctitel mariánský, se sám na sebe obrátil, když se s 30 šlechtickými jinochy roku 1113 u brány kláštera Citeaux objevil. Tuto velmi důležitou otázku musíme i my sobě hodně často předložit, otázku: K čemu jsme přišli na tento svět? Katechismus (ten starší) odpovídá na ni: Bůh nás stvořil, abychom ho poznali, ctili, milovali, jemu sloužili, a tím spaseni byli.

Na Panně Marii zříme, jak máme svůj život, účelu tomu odpovídající, zařiditi.

Od nejtěplejšího dětství snažila se Pána Boha vždy lépe poznávati. Její matka, svatá Auna, nechala si na tom záležeti, aby dcerku svoji ve vši zbožnosti vychovávala. Ona to byla, jež jí v náboženství vyučovala a o sva-

tých dívkách a ženách ze Starého zákona vyprávěla, aby si na nich dobrý příklad vzala. Od třetího do čtrnáctého roku měla Maria jako chrámová panna příležitost mnoho o Bohu slyšeti. Zajisté že pilně četla ve svatých písmech a naslouchala pozorně přednáškám kněží a zákoníků. Za svého třicetiletého obcování s Ježíšem měla příležitost saznati velká tajemství křesťanského náboženství a jeho nauky. Čteme o ni, že v srdci svém přechovávala všechna slova svého Syna, pastýře, starce Simeona.

I vy, křesťanští čtenáři, máte dělati pokroky v poznání Boha. Děti nechtě rády a svědomitě se učí katechismu a pilně čtou v biblickém dějepis. I později má každý v náboženství se dále vzdělávati, kázání nevynechati, náboženské knihy a časopisy čísti. Pán Bůh nedal lidem rozum jen proto, aby světské vědy studovali, nýbrž v první řadě, aby Boha poznávali. Toť je život věčný, pravil sám Spasitel, aby poznali Tebe, jediného pravého Boha, a jehož jsi seslal, Ježíše Krista.

Jak mnohem vznešenější je věda Boží nad všelikou lidskou moudrostí. Veliký učenec Joubert řekl unáiraje: Všechna moudrost světa dohromady neplatí tolik jako jediná stránka v katechismu.

A přece je bohužel mnoho milionů lidí, kteří o pravém Bohu nic nevědí nebo věděti nechtějí. Bez oddechu sbírají světské vědomosti, v náboženství však zůstávají nevědomí, protože od toho času, co škole odrostli, žádného katechismu, žádné bible, žádné theologické, žádné nábožné knihy do ruky nevezmou a i na žádné kázání nejdou.

Ovocem poznání Boha je jeho uctívání. Zde nám může zase býti Panna



*Narození Páně.*

Maria vzorným příkladem. Jak mnoho, jak pěkně, jak vroucně se modlila! Magnificat, modlitba, již si sama sestavila, o tom svědčí. Jak horlivou byla ve vyplnění všech náboženských předpisů! Dovidáme se toho z evangelia o jejím očišťování a o dvanáctiletém Ježíši. Navštěvovala chrám jeruzalémský, ačkoliv měla k němu daleko.

Její domek v Nazaretě byl taktéž malým chrámem, v němž byl Bůh den co den chválen a veleben.

Draží marianští ctitelové, buďte horlivými v uctívání Boha a plňte svědomitě a rádi všechny náboženské povinnosti! Nevstávejte a nechodte spat bez modlitby, nesedejte za stůl, aniž byste se pokřizovali, nevynechtejte v neděli služeb Božích, jděte i jindy na mši svatou, kdy jen můžete, a přistupujte často ke stolu Páně.

Dobrý příklad dávají nám v tom ohledu nově obrácení pohané. O Matafovi, králi v Samoa, vypravuje misionář, že začal každý den růžencem a jím i končil, a každý den že byl na mši svaté a modlil se křížovou cestu.

Roku 1925 zemřel v Cardiffu jeden katolík ve stáří 84 roků, známý anglický kupec, jménem James Albert O' Neill. Ačkoliv byl za obchodem stále na cestách, nevynechal celých 50 let ani jednoho dne mše svaté.

Pán Bůh nás povolal k životu i proto, abychom ho milovali. Každé dítě miluje svého otce a svou matku; Bůh však je náš nejlepší otec a zaslужuje i požaduje, abychom ho milovali. Už ve Starém zákoně napovídal: Hospodina Boha svého miluj z celého srdce svého a ze vši síly své.

Kdo vyplnil lépe toto přikázání jak Maria? Myšlenky její prodlévaly stále

u Boha, její rozmluvy byly o Bohu, její přání nesla se k Bohu, veškerá její práce děla se z lásky k Bohu; srdce její hořelo láskou k Bohu; zemřela ze samé lásky k němu, od ní takřka ztrávena.

Jako se slunečnice vždycky za sluncem točí, tak bylo srdce Panny Marie stále k Bohu obráceno; a jako magnetická střelka vždy k severu ukazuje, tak nesly se všechny Mariiny touhy k Pánu Bohu.

Vstupme do jejich slépějí a milujme Boha Otce, jenž nás stvořil a otcovsky se o nás stará, Boha Syna, jenž tak mnoho za nás trpěl, Boha Duchu Svatého, jenž nás milostmi zahrnuje.

Lásku k Bohu musíme však dokázati. Jakým způsobem? Tím, že Boha budeme poslouchati, přikázání jeho zachovávat i nehrěšiti. Tomu se říká: Bohu sloužiti, a to je též účelem našeho pozemského bytí.

Ó, jak horlivě sloužila Panna Maria Pánu Bohu! Jak úzkostlivě chránila se i toho nejmenšího hříchu, jak se snažila všechno vykonati, co on po ní chtěl.

Ejhle, já jsem děvčečka Páně, pravila a podle toho i jednala. I my tak jednejme! Modlíme se každý den: Buď vůle tvá! Staň se vůle tvá, na nás, od nás. Bůh nechce zlé, varujme se ho; Bůh chce dobré, konejme je a budeme se Bohu líbiti.

Cesta poznání a uctívání a milování Boha a jeho služby vedla Panna Maria k nebeské blaženosti; a to je i náš poslední cíl, krásné nebe, sloučení s Bohem, radost z něho. Cíle toho dosáhneme, když se budeme podle Panny Marie řídit. Ona nám svou přímluvou dopomůže, abychom cíle toho dosáhli.



## Ó přijdiž, Pane!

Ó přijdiž, Pane, viz, jak bída  
jak upír duše tlačí,  
Tvá láska věčná, Bože dobrý,  
jen ta všem srdcím stačí.

Jen Ty znáš srdce upokojit  
a zhojit každou ránu,  
květ lásky neseš v světa líchy  
a duším nebes mannu.

Ó přijdiž, Pane, klepej všady,  
kde zavřeno snad mají,  
a dej těm duším světlo lásky,  
ať všichni Tebe znají.

Kdo pozná Tebe, Tvoji lásku,  
ten milovat Tě musí,  
ó, zapuď světa kletou pýchu,  
jež pravdu Tvoji dusí.

Ó přijdiž, Pane, věčná lásko,  
a rozplaš mraky hříchu,  
ať zavítá k nám smilování  
ve svaté noci tichu.



H. W.:

## Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

*Srdce Ježíšovo jest útěchou Cirkve trpící.*

(Část další.)

„Etiam si ambulavero in medio  
umbrarum mortis,  
non timebo mala, quoniam tu  
mecum es.“

„I kdybych chodil ve středu  
stínů smrti, nebula se báti  
zlého, poněvadž Ty se mnou.“  
(Ž. XXII. 4.)

### I.

Kdybychom při odchodu z tohoto  
světa byli jisti, že vejdemo ihned  
v nebeské dědictví, smrt by nás tolik  
nelekala, ale který křesťan jest tak

dokonalý, že mohl by se těšiti touto  
sladkou jistotou?

Jest málo světců, o nichž se ví zje-  
vením věrohodným, že vešli do nebe,  
aniž by přešli čistcem. Pro většinu  
však nemáme žádných důvodů k po-  
dobné domněnce. Proto tím více oby-  
čejní křesťané mohou se obáveti delšího  
nebo kratšího pobytu v lůně těchto  
očistných plamenů, by takto smyli  
i ty nejnepatrnější skvrny, jichž se  
zde na zemi tak snadno dopouštějí.

Co pro nás jest perspektivou až  
přibližně pravdě podobnou, jest smutnou  
nynější skutečností pro některé z těch,

kteří jsme tolik milovali, a od nichž smrt nás odloučila. Jejich zbožný život jest sice bezpečnou zárukou, že nestali se kořistí pekla; ale slabosti, jichž jsme byli snad předmětem neb pomocníky, nepřipouštějí naděje, že nebe přijalo je v téže chvíli, ve které opustili svět.

Co trpí ony drahé duše, a co budeme trpěti my, až budeme podrobeni témuž utrpení? Není žádné úlevy v těchto očistných plamenech? Což žádná radost nemírní oněch muk?

Srdce Ježíšovo dovoluje, dáti na ty otázky těšivou odpověď. Ano, i v očistci jsou radosti, poněvadž jest tam Srdce Ježíšovo se svoji láskou. A poněvadž láska ta svobodněji účinkuje v očistci než na zemi, jsou též útechy v očistci nedostižně sladší. Ano ještě více: Srdce Ježíšovo mění v pramen radosti i samu příčinu těch muk, jež svírají ty svaté duše, a právě to je učí milovat, co obsahuje v sobě trpkého. Co mocněji připoutá nás k tomu přesvatému Srdci, ne-li jistota, že nás neopustí, i když všichni přátelé nás opustili? K nabytí této jistoty prozkoumejme různé příčiny, z nichž se rodí bolesti očistcové, a pak pohlédneme, jaké libezné útechy čerpá Srdce Ježíšovo pro nás z každého z těchto trpkých pramenů!

## II.

Prvním druhem utrpení jsou v očistci smyslové bolesti; jimiž duše platí Boží spravedlnosti za všechny nezřízené rozkoše, jichž se dožadovaly na tvorech. Jaké jest to utrpení? Nemožno s jistotou na to odpovédět.

Jestli nic neopravňuje k domněnce, že by všechny duše, jimž pozůstatek nedokonalosti zavírá nebe, trpěly muky ohněm, přece nemožno pochybovat, že by tento trest nestihl těch, které se provinily chybami dobrovolnějšími, a proto mají splácet těžké dluhy.

Rovněž zdá se jisto, že muky očistcové, ať jsou jakékoli, převyšují muky pozemské. Důvod jest zřejmý: utrpení na světě není vždy trestem, jímž spravedlnost božská stíhá hříšníka, ale často zkouškou, kterou milosrdenství Boží dává odpykati hříchy. Leč milosrdenství nemá do očistce přístupu; tam panuje jediná spravedlnost, jež vině přesně vyměřuje trest. A zda možno pochybovat, že by tento trest nebyl hrozný? Jestli však milosrdenství nemůže překročiti prahu očistce, může to učiniti láska Srdce Ježíšova, jež přináší tam útechy, sladší než samo odpuštění.

Co při smrti děje se v duši křesťana, i toho nejdokonalejšího, který však jest tak šťasten, že umírá v milosti Boží? Děje se v ní obdivuhodný převrat.

Dusid sklony více méně spořádané usilovaly vyrvatí vládu božské lásky. Ježíš Kristus byl v ní Pánem, ale jeho autorita byla ohrožena častou vzpourou. Půvaby božského Srdce byly nejsilnější, ale jejich síla byla oslabována tisíci půvaby opačnými. Tvorové hrozbami a sváděním chtěli přehluchati hlas Stvořitele. Temnota smyslu kalila světlo ducha.

Při smrti rozptýlily se tmy a pravda zaskvěla se v celém lesku; tvorové zmizeli a zůstal sám Stvořitel; všechny náklonnosti, rozdělené dosud v tisíce předmětů, obracejí se s celou energií k jedinému důstojnému předmětu; Srdce Ježíšovo bez překážky působí na tento úd mystického těla, jenž od nynějška jest s ním nerozlučně spojen; a prvním účinkem tohoto spojení jest vzbuzení lásky a dokonalé litosti, jež stravuje všechny zbývající hříchy i ty nejlehčí.

## III.

Láska Srdce Ježíšova zvítězila tedy dokonale v této duši; jaký jest výsledek tohoto vítězství?

Očištěna ode všech chyb — nemá-li práva, by okamžitě byla připuštěna do večné blaženosti? Ne, nemá práva, a jest si toho dobře vědoma.

Kon dokonalé litosti, jenž měl moc očistiti ji od viny i těch nejmenších chyb, nemá moci vykoupiti ji od trestu za tyto chyby. Tato obdivuhodná moc jest výlučným právem kajících skutků na zemi vykonaných. Moc výkupná s moci záslužnou jsou dvě velké výsady vezdejšího života; s ním však končí; a jeho kony lásky blažených v nebi nemohou jim zjednat ani nejmenšího přírůstku slávy, tak i kony litosti, jež mohly vykonati před vstupem do nebe, nejsou s to splatiti ani tu nenepatrnější částku jejich dluhu. j

V takém stavu jest duše, když roztržením tělesných pout octla se náhle na svobodě. Miluje Boha láskou dokonale čistou, ale zároveň cítí, že více neb méně dluhuje spravedlnosti božské. Co učiní? K čemu přiměje ji láska? K čemu podnítí ji Srdce Ježíšovo, jež vládne svrchovaně v její vůli?

Ach, přiměti ji může pouze k jedinému: by co nejrychleji a nejúplněji splatila své dluhy; by proto přivolala na sebe ono smírné utrpení, jež pomstí v ní práva Boží, porušená jejími hříchy, a zavede v ní opět pořádek, vyvrácený zлыми náklonnostmi. Není potřebí, by Bůh poslal své anděly s ohnivým mečem, kteří by tu duši uvrhli do smírného vězení. Sama láska ji tam pohání; Srdce Ježíšovo otvírá jí brány očištěnce, s ní tam vchází a vzbouzí v ní lásku k těmto plamenům, neboť rozžehl nad ní oheň mnohem žhavější, jehož žár jedině může zmírnit bolestné plameny: jest to nenávisť hříchu a touha ho pomstít.

Poslyšme, co praví sv. Kateřina Janovská, již Bůh již zde na zemi dal žiti životem trpících duší v očištění: „Ty duše,“ praví světice, „jsou tak šťastny, že jsou v rukách Božích, že

ani v největších mukách nemohou na sebe mysliti; vidí jen působení Boží, jenž svým neskončeným milosrdenstvím chce člověka přivést k sobě.“

#### IV.

Duše v očištěci smýšlí podobně jak smýšlelo Srdce Ježíšovo při svém umučení. To božské Srdce trpělo, a žádný rozum lidský nepochepí nikdy intensity Jeho bolesti.

Ale mezitím kdy trpělo, bylo šťastno, že trpí; věděl, že utrpením tím bude pomstěna sláva Otce nebeského a zabezpečena spása lidí. Jeho citlivost vzpírala se bolesti, kterou však jeho vůle nadšeně objímala. A tento dvojí, zdánlivě si tak odporující cit: bolest a láska k ní, vyvěrají v Srdci Ježíše z jediného a téhož zdroje, z Jeho nevystihlé lásky k Oci.

Ježíš miloval Otce, a proto tíha našich hříchů, které na sebe vzal, byla mu nesnesitelná. Ježíš miloval Otce, a proto toužil vroucně po dokonalé náhradě za tyto hříchy. Odtud ta jeho žízeň po utrpení: „Mám býti pokřtěn křtem a kterak jsem stísněn, dokavad se nevykonám!“ (Luk. XII. 50.) Tuto žízeň po utrpení udělilo Srdce Ježíšovo na zemi všem svatým v oné míře, ve které jim udělilo svou lásku; a proto vidíme, jak nejednou utlé ženy a jinoši přes citlivost svého mládí nezakoušejí jiného štěstí, než uprostřed nejtěžšího pokání.

Jak tedy mohli bychom pochybovat, že téže lásky neudílí duším, které smrti staly se jeho výhradním vlastnictvím? Jak možno se divit, že láska ta jest jim skutečnou úlevou v mukách, jež snášejí?

#### V.

Ale smyslové bolesti jsou jen nepatrnou částkou • muk očištěcivých, rovněž jako muk pekelných. Nejvíce mučí duše, že jsou zbaveny pohledu

na tvář Boží. Pro duše v očisti jest tento trest pouze časným trestem. Ale kdo pochopí celou jeho tíhu? K tomu bylo by třeba pochopiti sílu jich touhy po svrchovaném předmětu jich lásky, i celý žár, jímž planou pro svrchovanou dobrotu. Ach, jak rády by stokrát rozmnožily své bolesti, by aspoň o chvíli mohli uspišiti svůj vstup do nebel!

Kdo zmírní krutou úzkostlivost čekání? Kdo osladí nesmírnou hořkost blaženosti — co větší rozkoš působí nad jistotu, že jednou budeme ji požívat, požívat na věky? Býti ujistěn, že budu žíti tak dlouho jako Bůh, žíti jeho životem, píti po věky věkův z proudu božských rozkoší, hroužiti se v ten bezmezný a bezedný oceán a ukojiti ustavičně znovu rostoucí touhu po blaženosti?

Bůh již v pozemském životě udělil tuto jistotu několika svým zvláště velkodušným služebníkům, a jistota ta vyvolala u nich také nadšení, že prohlásili, že sebe větší a sebe delší muky pozemské jsou jen malou cenou výkupnou za podobnou milost. Jestli však z dopuštění Božího zmocnila se jich obava před věčným zavržením, ach jaké muky nechtěly ty duše podstoupit, jen aby byly zbaveny strašlivé nejistoty!

## VI.

Takovou obavu může Bůh dopustiti i na nás a jediné naše nerozváznost brání pocítiti celou její hořkost. Ale ve chvíli, kdy vejdemo do očistce, oceníme, jak se náleží, zásluhu věčné blaženosti, a budeme k ní tihnouti, téže chvíli dostane se nám od Srdce

Ježíšova sladkého ujištění, že nevýslovná ta blaženost nemůže nám uniknout!

Uvidíme, z kolika nebezpečí vyvázla loďka našeho života, která nyní stihla šťastně do přístavu. Dům Boží sice se nám ještě neotevřel, ale máme záruku, že do něho vejdemo: nárok na dědictví, podepsaný krví Ježíše Krista a zpečetěný smrtí. Uvidíme své místo v nebi, i svůj stupeň slávy; místo přiměřené našim zásluhám, stupeň odpovídající našim touhám.

Zda tato jistota nepřispěje valně, bychom z odevzdanosti snesli prodloužení svého vyhnanství, i podmínky k plnému zaujetí trůnu, jenž čeká nás ve vlasti? Kromě toho moci Srdce Ježíšova ještě jedna útěcha prýští ze samého pramene utrpení. Touha po nebeské blaženosti, jež tak bolestným činí její odložení, působí zároveň i rozkoš sladkou jistotou, že brzy budeme ji požívat.

## VII.

Bolest ta skýtá ještě jinou útěchu; jest to láska dokonale čistá k Ježíši Kristu, jako k božské hlavě. Smrt, zpečetivši s ním spojení, učí správně oceniti slávu tohoto spojení, nevýslovnou jeho důvěrnost i povinnost z toho vyplývající, spojití své zájmy se zájmy božské hlavy. Bývát již na zemi toto spojení tak úzké, že duše zapomíná na vlastní bolesti, těšíc se štěstím a slávou Ježíše Krista. Když se ptali P. Ravignana v jeho poslední nemoci, zda nemá příliš dlouhé chvíle za bezsenných nocí, odpověděl: „Nikdy nemám dlouhé chvíle, ba ani čas se mi nezdá dlouhý; modlím se a myslím, jak Pán Ježíš jest dobrý a že se mu dobře daří na nebi; to jest mi útěchou za to, že mně tak nedobře jest na zemi.“ (Pokrač.)



## Krásná jsi!

Krásná jsi, ó Panno čistá,  
jako růže v rozkvětu,  
Věčný Tvůrce dar Ti chystá,  
věrnosti Tvé odvetu.

Krásná jsi, ó Máti něžná,  
jako duba na nebi,  
kdo Tvou tklivou krásu sezná,  
vroucně Tebe velebí.

Krásná jsi, ó dcero Evy,  
hřích se Tobě vyhýbá,  
Bůh se Tobě v dítku zjeví,  
Matka Boha zulíbá.

Krásná jsi, ó Květe bílý,  
zkvetlý světa na liše,  
dobrota Tvá s lidem sdílí  
lásku Tvého Ježíše.

Krásná jsi, ó Máti Boží,  
bez hříchu a bez viny,  
lid svou naděj' v Tobě složí:  
pros, ó Máti, za syny!



## R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.



*Úmrtí.* Právě došla zpráva o smrti P. Tierney, misionáře irského, jenž koncem listopadu byl povstalcí čínskými uvězněn v apoštolském vikariátu Hanyang v Chang-Si. P. Tierney jest 29. katolický kněz, zabítý v Číně od r. 1923. Nyní jsou ještě ve vězení tři čínští misionáři: P. Arx, Lazarista (Švýcar) a 2 španělští Jesuité: P. Avito a P. Hidalgo.

*O posledních Vánocích* istrijské městečko Canafaro u Poly bylo svědkem neobyčejné milosti. V tamním farním kostele po celý devítník před Vánocemi jest odpoledne požehnání, při němž se konají příslušné modlitby, jako příprava na ty milé svátky. V poslední den — Štědrý den — klečel opět pan farář před vystavenou nejsv. Svátostí modle se obvyklé modlitby, když náhle místo monstrance vidí hlavu Pána Ježíše s trnovou korunou. Tvář Kristova byla překrásná. Nevěře

vlastním očím, ptá se ministranta, potom klerika, co vidí? Oba viděli to, co on. Když potom měl pan farář snít monstranci, zavřel oči při tom v obavě, by se nedotkl Pána Ježíše. V té chvíli zjevení zmizelo. Po ukončeném požehnání všichni z kostela přiběhli do sakristie — i oni viděli Pána Ježíše. Staří pamětníci v městě tvrdili, že jich rodiče viděli týž zážrak, který se opakuje každých 75 let.

*Devět prvních měsíčních pátků k nejsv. Srdci* vykonala jistá horlivá sodálka v Praze za svého bratra, který o Bohu a o knězi nechtěl ani slyšet a již pouhé na to připomnění přivádělo ho k zuřivosti. Kromě toho byl ubohý stížen nezhojitelnou nemocí. Zaslíbení nejsv. Srdce týká se vlastně jen osoby, která po devět po sobě jdoucích prvních měsíčních pátků přistoupí ke stolu Páně — že nezemře totiž bez přijetí sv. svátosti. Ale mi-



losrdenství nejsv. Srdce jest bezmezná. Důvěra zbožné sodálky v nekonečnou jeho dobrotu byla neochvějná. Nemocného dopravili do nemocnice... Zdálo se, že umře, jak žil. Ale hle, před smrtí nastal neočekávaný obrat. Nemocný sám prosil o kněze, vyzpovídal se velmi dobře, přijal zbožné Tělo Páně a za hodinu na to tiše skonal. „V Tebe, Pane, jsem doufal, nebudu zaharben na věky.“

*Sv. Otec* objednal si u vynálezce rozhlasu Marconi-ho množství přijímačů radiových, které chce

rozeslati všem diplomatickým představitelům sv. Stolice po celém světě a všem kardinálům - arcibiskupům. Státní sekretář určí každému z nich den i hodinu, kdy majitel příjmače má být připraven na poselství z Vatikánu.

*Za hrozně bouře* uhodil blesk do obydlí tří misionářů Muhanghi-Maria v belgickém Kongu. Požár zničil vše. Misionáři nemají přístřeší ani prádla. Zachránili pouze nejsv. Svátost.

---

### Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za odvrácení nebezpečí kina a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Odvrácení se od nemravného kina.

Úmysl vednu 1932: **Aby zásady o socialismu Lvem XIII. a Piem XI. podané byly lépe uplatněny.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

---

### OBSAH:

Odvrácení nebezpečí kina. (Hlavní úmysl.) — V chrámu Páně. (Báseň.) — Chudoba Bohu milá. — Svatý Mikuláš. (Otrázek.) — Panně Neposkvrněné. (Báseň.) — Tajemství Emilovo. — K čemu nás Bůh stvořil? — Narození Páně. (Obrázek.) — Ó přijdiž, Pane! (Báseň.) — Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. — Krásná jsi! (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

---

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.